

От авторката на „Внимавай какво си пожелаваш“

Александра Потър

ДА ЗАПОЧНЕМ ОТНАЧАЛО

Когато съдбата ти дава втори шанс...

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР ДА ЗАПОЧНЕМ ОТНАЧАЛО

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

В своите романи („Внимавай какво си пожелаваши“, „Без гордост и предразсъдъци“, „Ако върнеш времето назад“ и „Ти, който не си за мен“) Александра Потър съчетава романтика, хумор и неочаквани обрати с малко магия и чудеса, с които прекрачва границите на обичайното. Създава усещане за бягство от действителността, в което потъваш като в прекрасна следобедна дрямка. Често тези съвременни приказки са вдъхновени от собствения ѝ живот.

Така например след една раздяла Потър започва да се самообвинява, както често правят жените. Искане ѝ се да има възможност да направи нещата по различен начин, така че връзката ѝ да тръгне по друг път. Именно тази история я вдъхновява за романа „Да започнем отначало“. „Помислих, че ще бъде страхотна история, ако дам на героинята си втори шанс за нейната връзка. Ако по някакво чудо започне да излиза отново с приятеля си. Представете си само какви неща би могла да направи!“

Нима всички момичета не искат едно и също, след като са изоставени?

— Бившият да остане завинаги сам и да се превърне в миришец дърт ерген.

— Тя да се заточи на пуст остров и да не вижда жива душа до края на живота си.

— Но най-добре би било да не го беше срещала въобще!

Само ако можеше да започне отначало...

А какво ще стане, ако тези желания се сбъднат?

Сърцето на Тес е разбито, когато Себ я зарязва. Тя вини себе си за случилото се. Ако можеше да направи всичко по друг начин... Само ако можеше да поправи грешките си... Но не може. Трябва да го преживее и да продължи нататък. Но колкото и да се опитва, не може да го преодолее.

В навечерието на Нова година Тес е сама. Ядосана и огорчена, тя ритуално изгаря кутията, пазеща техните спомени, и си пожелава никога да не беше срещала бившето си гадже. Когато се събужда, открива, че желанието ѝ се е сбъднало.

Тес осъзнава, че ѝ е даден шанс. Да започне отначало! И си обещава, че този път ще направи нещата различно...

Но това ли е пътят, който ще я отведе до мъжа на мечтите ѝ?

*На баща ми — Рей Потър, който обичаше и се смееше,
живя и ни напусна. И повече нищо няма да бъде същото.*

ЕДИН РИТУАЛ В НОВОГОДИШНАТА НОЩ

Много древни култури вярват, че магията на новогодишната нощ може да изчисти нещо, което не искате да вземете със себе си от старата в новата година. Ако се страхувате или съжалявате, ако страдате или ви измъчват болезнени спомени, ако сте били болни или имате лоши навици, това е времето, когато можете да оставите миналото зад себе си и да пристъпите необременени в бъдещето.

Първо запалете огън. Сетне вземете лист хартия и напишете списък, използвайте рисунка или друг символ, за да опишете нещата, от които искате да се отървете, и в полунощ, точно когато удари дванайсет, го хвърлете в пламъците.

Докато гори, ще се разлетят искри. Пожелайте си нещо. Искрите ще го поемат и ще го изпратят във вселената, за да бъде разпръснато от вятъра в новата година...

Скъпо дневниче,
Себ и аз скъсахме.

Добре де, това не е истината. Всъщност той скъса с мен. Каза, че ме обича, но не е влюбен, че било по-добре да се разделим, че се надявал да останем приятели. Но ти знаеш кое е най-лошото, нали? Това бяха думите, че не вижда бъдеще с мен. Те направо разбиха сърцето ми.

Сега не съм сигурна какво да пиша. Да пиша ли, че все още се чувствам онемяла? Вцепенена? Че са минали само няколко часа, а все още не мога да повярвам? Знам, шокът скоро ще отmine, като упойката при зъболекар, и ще ме връхлети болката, от която се страхувам.

Или да пиша, че за всичко съм виновна аз. Грешката е моя. Имаше толкова много неща, които бих искала да направя различно. Толкова много съжаления. Толкова

много „ако“. Вече е твърде късно. Никога няма да обичам
някой друг така, както обичах Себ, а сега го изгубих.
Той вече ми липсва.

1.

Какво мислиш?

Седя на бюрото, подпирам брадичката си с ръка и се вирам мрачно в екрана на монитора. Оттам ме гледа Фейсбук.

Поправка: надсмива ми се, като навира в очите ми великолепия любовен живот на другите.

Преглеждам какво пишат моите приятелки:

Кристи Хейтърсли харесва новата си чанта „Гучи“, която гаджето ѝ подарило за Коледа.

Джени Хамълтън-Проктър: „Търся къде да празнувам Нова година със своето перфектно мъжле и бебе. Направо съм благословена!“ Анила Патъл обича Имран Бут.

Мелъди Дабровски: „Анди ме изненада с най-важния въпрос и аз казах: «Да!»“

Кара Дженкинс: „След като вече не мога да вляза в джинсите си, май е време да издам тайната — аз и Джон сме бременни!“

Емили Клайн: „Само две нощи до медения месец на Бали. **НЯМАМ ТЪРПЕНИЕ!**“

Емили отива на меден месец? Дори не знаех, че се е омъжила!

Вниманието ми привлича един имейл, който чака във входящата кутия. Той е от шефа ми — сър Ричард, който ми напомня за визата, необходима за предстоящото му пътуване до Индия след празниците.

По дяволите! Бях забравила за нея.

„Всичко е задвижено“ — пиша бързо и пращам безгрижния отговор.

Часът е три следобед в навечерието на Нова година и докато повечето хора си лежат вкъщи на дивана, гледат повторения на програмите по телевизията и довършват остатъците от овчарския пай с

кайма, или са на хиляди километри далеч оттук на плажа в Гоа и се наслаждават на слънце през зимата, аз съм заседнала в една офис сграда в югозападен Лондон.

Офисът е на „Блексток & Уайт“ — търговци на алкохол, известни със своето уиски и други маркови високоградусни напитки, където работя като личен асистент на сър Ричард Блексток. Личен асистент — накратко ЛА. Звучи доста ефектно, особено ако изглеждах като излязла от „*Mad Men*“^[1] или ако бях страхотно ефективна, но всъщност не съм най-добрият ЛА на света. Ако трябва да кажа самата истина, всъщност съм доста посредствена. Но вината не е моя. Преди около година работих тук временно, когато ЛА напусна и излезе по майчинство, а сър Ричард ми предложи нейната работа.

От самото начало му казах, че не съм подходяща за личен асистент. Не съм съвсем сигурна кой е подходящ, но съм напълно убедена, че това не е човек, който чука по клавиатурата с два пръста, има „система за съхранение“, която се състои в пъхане на всичко в чекмеджето и забравяне за него, и не може да запомни дали в края на писмото се пише „Искрено ваш“ или „С уважение“.

Но сър Ричард изтри всички мои тревоги и притеснения с една от своите добродушни усмивки. Над петдесет години, с вкус към кафяви костюми, които лъщят от носене, и прическа, с която безрезултатно опитва да скрие оплешивяването си, той е най-милият шеф, който съм имала. Кое е причина да се срамувам толкова много, защото си спомням, че на едно листче записах да не забравя за визата и го залепих на монитора си, който е покрит целият с подобни бележки.

Гледам втренчено розовите и жълтите листчета за напомняне и чувствам зараждането на тревога. Със сигурност трябва да започна да разчиствам някои от тях, в противен случай скоро няма да мога да виждам екрана.

Нито Фейсбук.

Забелязвам албум на приятел, озаглавен „Рай“, и започвам безцелно да прескачам през снимките: ето една на залез... поглед към безкраен басейн... неговата и на пиленцето му татуировки... той, с ръце, обвити около нея, загледан влюбено в очите й...

Въздишам дълбоко. Ако досега се чувствах депресирана, сега направо съм изравнена със земята. На фона на гаджета, които дават подаръци, перфектни съпрузи и романтични ваканции, моят любовен

живот, или по-точно — липсата на такъв, е в отчайващ контраст. Знам, знам, че имам късмет в много други неща. Добре де, може да нямам зашеметяваща кариера, но имам работа. Имам покрив над главата си (всъщност, технически погледнато покривът е на съквартирантката ми Фиона, тъй като апартаментът е неин, а аз съм под наем в свободната стая), и както мама винаги гордо подчертава: „Ти имаш отлично здраве, Тес“.

Е, щеше да е по-хубаво, освен здраве, да имам и едно обожавашо ме гадже.

Зарязвам чуждия албум и поглеждам разяждащия въпрос до снимката ми в профила: „*Какво мислиш?*“. Чувствам в стомаха си познато свиване като топка. Опитвах се да го игнорирам, но е невъзможно.

В главата ми се върти само една дума: *Себ*.

Да си призная, той въобще не излиза от ума ми. Там е от мига, в който се събудя сутринта, до момента, в който легна да спя. И така, откакто се разделихме преди два месеца. За да бъде по-точна — два месеца, една седмица и три дни.

Дааа, продължавам да ги броя.

Два месеца, една седмица и три дни, откакто проведохме „онзи разговор“. Наричам го разговор, но тази дума означава комуникация между двама души. А фактът е, че всъщност тогава говори главно той, като каза, че ме обичал, но не бил влюбен в мен, докато се опитваше да не ме гледа в очите, вперил поглед в маратонките си, а аз седях срещу него на дивана и се борех да преглътна сълзите, за да не му дам възможност да види, че сърцето ми е разбито.

Бяхме заедно почти година и аз наистина, ама *наистина* го обичах. Обичах факта, че е американец и е толкова различен от мен, с непознатите културни препратки, пристрастеността към кафето със соево мляко и навика да произнася грешно станциите на метрото — веднъж нарече „Лестър скуеър“ „Ла-ес-тър скуеър“. Харесваше ми, че беше умен и успешен, че имаше широки рамене, в които можех да се сгуша, в онова, което бях кръстила „моето скрито местенце“. Дори обичах ужасното му свирене на китара — „Wanderwall“^[2] бе любимото му парче, а това че не помнеше и половината от акордите беше по-скоро мило и възхитително.

И разбира се, обичах секса с него. При този спомен чувствам познато стягане в слабините. Наистина ми харесваше да правя секс с него.

Някои хора започват да се обичат постепенно. Първоначално са само приятели. Но със Себ стана моментално. Той бе Единственият. В мига, в който излязохме на първата ни среща, когато бях толкова нервна, че разлях чашата червено вино в скута му, знаех, че съм загубена. Нямахме смисъл да се съпротивлявам. Щях да се влюбя в него и не можех да направя нищо.

Онова, което не знаех, бе колко лошо щях да се разочаровам.

След този „разговор“, който всъщност не бе никакъв разговор, не съм го нито чула, нито видяла, освен едно странно съобщение по мобилния с текст „Искам просто да ти кажа здравей!“ и една картичка по електронната поща, с която ми пожелаваше „Весела Коледа!“. Но аз обвинявам единствено себе си. Въпреки че той така и не го каза никога, дълбоко в себе си знам, че вината за раздялата ни бе моя. Аз съм причината да не се получи и не мога да престана да мисля, че ако бях направила някои неща по друг начин, все още щяхме да бъдем заедно...

Чувствайки как сълзите напират в очите ми, мигам бързо, за да ги прогоня. Няма смисъл да се връщам и да мисля отново и отново за това. Човек не може да изрепетира една връзка, така че втория път да я изиграе правилно. Себ и аз сме разделени и трябва да го забравя, да забравя всичко за него и да продължа напред.

— Ей, тук е като в някакъв призрачен град!

Вдигам стреснато очи от екрана на монитора, за да видя една висока фигура, облечена в неоново зелено яке и шлем на велосипедист да крачи право към мен през фоайето.

Той бърка в пощенската чанта, праметната през гърдите му, и вади един пакет, а след като се оглежда и вижда, че на рецепцията няма никого, тръгва по коридора към мен.

— Къде са всички? — пита непознатият със силен ирландски акцент, оглеждайки офиса и празните бюра, осеяни с остатъци от коледна украса.

— Някои се сгодяват... други са на меден месец в Бали... правят си татуировки, заедно с кокошчицата...

Той се мръщи объркано.

— Кокошка с татуировка?

— Извинете, не ми обръщайте внимание. — Спирам въпросите му с махване на ръката и се насилвам да се усмихна, докато вземам пакета от него. — Благодаря...?

— Фъргюс — подсказва спонтанно той.

— О, да... Фъргюс — кимам.

Това е един от нашите куриери с велосипед. Виждала съм го да се мотае из рецепцията, да влиза и да излиза, но никога не съм говорила с него, освен в редките случаи, когато секретарката Ким тичаше до тоалетната и аз трябваше да се разпиша за няколко спешни доставки вместо нея. Обикновено ползвахме услугите на фирма, изпълняваща доставките с мотоциклети или микробуси, но преди шест месеца сър Ричард — генералният директор, премина на страната на „зелените“ (в смисъл залитна по природосъобразен начин на живот с цел опазване на околната среда) и изпрати едно мемо, в което нареди да използваме „силата на педалите, а не на петрола“. Оттогава започнахме да ползваме услугите на куриери с велосипеди.

— Великолепно — отвърща бодро Фъргюс. — Току-що едва не се сбих с един чекиджия в порше, който не можеше да види дори задника си в огледалото, но освен това... — Сваляйки каската, той прокарва ръка в ръкавица през заплетени кичури черна коса. За пръв път виждам лицето му и осъзнавам, че всъщност е много хубав. — А ти как се казваш? — Повдига вежди и поглежда малката картичка с името на бюрото ми. — А, Тес Конъли, значи. — Вдига очи и ме ослепява с усмивка на съблазнител.

— О, боже! — мърморя под носа си и започвам да местя разни документи по бюрото. Виждала съм го как флиртува с всички момичета във фирмата и нямам никакво намерение да се поддавам на чара му. — Заета съм.

— Да, виждам — кима той, оглеждайки присмехулно абсолютно празния офис.

— Всъщност не съм спряла да работя цял следобед — отговарям надутото и надменно.

Което си е очевидна лъжа. Работа няма. Никой не работи. Между Коледа и Нова година не се случва нищо и повечето хора използват тези дни за ваканция, особено ако смятат да направят малко вътрешен ремонт или освежаване на горния етаж. Единствено аз пожелах да

идвам доброволно на работа, защото се надявах това да ме разсее, да държи ума ми зает с други мисли и да мога да свърша нещо полезно, освен да седя на дивана с Фиона, да гледам телевизия и да бъркам в огромната тенекиена кутия със сладкиши, която баба й и дядо й изпратиха.

Но не искам този дързък куриер с велосипед да знае това, затова вдигам лист хартия и се преструвам, че го чета.

— Ето на, това е много важен факс от наш клиент в Бразилия.

Виждате ли, поне мога да изглеждам като суперзаета лична асистентка.

— Какво означава дупета, бедра и захар? — пита той, докато наднича и чете през рамото ми.

— Какво? — поглеждам към „важния факс“ и виждам, че всъщност е листовка с програмата на класовете по аеробика, на които мисля да се запиша. Основната дума е „мисля“. Мисля да направя нещо ново за новата година, при това е точно зад ъгъла, на една крачка разстояние — убедена съм, че ще бъде добро начинание. — О, ами... това е нов вид бразилски ром — оплитам се в лъжите аз.

— Стига бе — хили се Фъргюс, а яркозелените му очи святкат от удивление. — Ти сериозно ли говориш?

— Да, нали ги знаеш какви са бразилците? — продължавам да лъжа, докато кръстосвам пръстите си под бюрото (тогава лъжата не се брои). — Всички са луди на тема „тяло“, да изглеждат като Жизел...

— Виж ти, значи всеки ден научаваш нещо ново, а?

— Тъх... да — кимам, но избягвам погледа му.

— Представям си само как ще си го поръчам в кръчмата: искам едно голямо „Дупе, бедра и захар“. — Той се смее от сърце и клати глава. — Чакай само да разкажа на момчетата в Дъблин за този нов ром!

О, дяволите ме взели и мен, и голямата ми уста!

— Значи ще си ходиш в Дъблин? — питам, опитвайки се да сменя темата на разговор от бразилските супермодели и измислените от мен напитки.

— Не, тази година няма — отвърща той, докато търка леко наболата си брада. — Реших да прекарам една спокойна Коледа и Нова година тук.

— Спокойна? В Лондон? — Понеже идвам от провинцията, не мога да опиша Лондон като спокоен град.

— Имам седем сестри, единайсет племеннички и два племенника — обяснява Фъргюс. — Представи си какво става в стаята. Всички крещат и викат през главите на другите. Повярвай ми, в сравнение с това, навсякъде другаде е спокойно.

При тези думи завърта очите си така изразително, че не мога да не се усмихна на нещастното му изражение.

— А ти? Как е при теб? Голямо семейство и куп роднини?

— Не — клатя глава. — Родителите ми отлетяха за Австралия, за да навестят брат ми, който тази година реши да обикаля света, така че прекарах Коледа с дядо. — Решението ми от преди малко да не се поддавам на чара на Фъргюс е изчезнало и не мога да не споделя него.

— Значи и ти си прекарала спокоен празник?

Мисля си за дядо Конъли. Има много думи, които бих могла да използвам, за да го определя, но спокоен не е една от тях.

— Не съвсем — усмихвам се унило, докато мисълта ми се връща към сцената: аз и половин дузина дядови приятели над осемдесет години, скупчени около разтегателната маса в неговата стая в пансиона, хапващи пай с кайма и наслаждаващи се на няколко бутилки уиски „Блексток & Уайт“ които донесох със себе си, докато той ни забавлява с репертоара си от ужасни стари вицове.

— Моят дядо е на деветдесет и две и винаги се опитва да ме преметне — усмихва се той. — А аз си мислех, че като остарее, ще седи на люлеещия се стол и ще ме черпи с карамелени бонбони „Вертер“.

— Да, знам ги! — смея се, въпреки лошото си настроение. Свежият му хумор е заразителен.

— Е, къде е купонът тази вечер?

Спирам да се смея и го гледам неразбиращо.

— Какъв купон?

— Как какъв? Новогодишният?

— О, да, разбира се — цял ден се опитвах да забравя за това. Нова година не е най-прекрасната дата в календара на някой, който се опитва да лекува разбитото си сърце. — Ще ходя на парти със съквартирантката си.

— Браво! — той кой знае защо е ентусиазиран. — И къде е това парти?

Е, тук се запънах. Колебая се. Фиона се готви за него от седмици, но аз не ѝ обръщам много внимание. Да си призная, тайно се надявах, че ако го игнорирам, просто ще мине и замине. Както направих със сметките и онези два килограма, които сложих върху себе си по Коледа.

— Ами... всъщност не съм съвсем сигурна...

За щастие съм прекъсната от силния звън на радиотелефона му, и гласът на контрольора го инструктира да поеме друга поръчка.

— Окей, разбрах, хващам пътя — той ми се усмихва извинително. — Е, приятна вечер!...

— Да, на теб също! — кимам, докато го гледам как закопчава шлема си и се бори с непокорните черни кичури, които определено не искат да се подчинят. — До скоро.

— Ще се видим догодина — смигва ми весело той и като се обръща, излиза бързо от офиса.

Гледам как неоновата фигура изчезва през рецепцията, сетне се връщам към своя компютър и Фейсбук.

И неочаквано замръзвам.

На екрана се мъдри снимка на Себ. От някакво парти.

Стомахът ми се преобръща. Гледам, без да мигам, като заек, заслепен от фаровете на кола на магистралата.

О, господи! Докато се бях търкаляла на дивана, заобиколена от мокри кърпички и празни опаковки от шоколадови дражета „Малтесърс“, обута в развлечения си стар клин, без грим и изпаднала в такава депресия, че дори сериите на „ИйстЕндърс“^[3] ми изглеждаха забавни и весели в сравнение с моето настроение, Себ се бе забавлявал. Без мен.

Мозъкът ми моментално изпада в безтегловност. Къде е? Чие е това парти? Сам ли е отишъл? Среща ли се с някоя? Има ли и други снимки?

Гледам за миг физиономията му, докато се самоизтезвам с всевъзможни предположения, преди отново да се стегна и да дойда на себе си.

Господи, та това е смешно! Трябва да го забравя.

Без да искам, натискам импулсивно „изтрий“. Изскача съобщение: „Сигурни ли сте, че искате да изтриете Себастиан Филдинг от своите приятели?“ И преди да успея да променя решението си, натискам потвърждение и снимката му изчезва.

Край. Няма го. Лесно и просто. Ей така. Няма го.

Гледам няколко секунди в пространството, където обикновено стои той, сетне се връщам към работата си и махам една залепена розова бележка за напомняне.

Ех, ако беше така лесно да изтрия и него от сърцето си!

[1] Mad Men — американски драматичен сериал от 2007 г. — Б.пр. ↑

[2] Песен на английската рок банда „Оейзис“, написана от китариста на бандата Ноел Галахър, през 1995 г. — Б.пр. ↑

[3] Популярен английски телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

2.

В четири часа сър Ричард обявява, че офисът официално затваря и ме изритва към вкъщи.

— Няма ли да ходиш на парти? — гласът му еhti добродушно, докато приглася един непокорен кичур коса, който се вее около главата му като неспокойна птица, заплашваща да отлети. „За нещастие ще ходя“ е отговорът на върха на езика ми. Но не го произнасям. Да се чувстваш отчаян е едно, а да позволиш на шефа си да узнае, че си една руина с разбито сърце, която няма търпение да се прибере у дома и да се скрие под юргана, докато годината си отиде, е нещо съвсем друго.

— Амиии... да, ще ходя — кимам, като избягвам очите му и изключвам компютъра. Ставам и вземам палтото си от облегалката на стола.

— Ех, хубаво е да си млад, необвързан и с безгрижно сърце — въздиша замислено сър Ричард. Подпрял едрото си тяло на ръба на бюрото ми, той седи със скръстени ръце и ме гледа със замечтан поглед.

Усмивам се насила. Увита в пухеното си палто, със Себ, който се е загнездил трайно в мисълта ми, докато новогодишният празник гърми около мен, бих могла да измисля много начини, по които да опиша как се чувствам точно сега, и „безгрижно сърце“ не е един от тях.

— Спомням си, когато бях на твоите години, какви неща правехме на Нова година... — шефът се отдалечава с хихикане. — Знаеш ли, веднъж ме арестуваха, защото танцувах във фонтаните на „Трафалгар скуеър“?

— Наистина ли? — гледам зле ушития, лъснал по лактите и реверите костюм, големите старомодни очила, кацнали на върха на червендалестия му нос, овехтелите оксфордски обувки с връзки в разумно кафяв цвят, които изглеждат на сто години. Трудно ми е да си го представя млад.

— Да, наистина — кимва с известна гордост в гласа той. — Всъщност бях без дрехи.

— Каквооо? — гласът ми направо стига до фалцет. Неочаквано си представям как сър Ричард тича през фонтаните. *Гол.*

Тъъх. Ужас. Прогонвам с ярост видението.

— О, да! — кима сериозно и тържествено той. — Като млад бях голям калпазанин.

Не съм съвсем сигурна докъде ще доведат тези спомени, но не искам да оставам и да разбирам.

— Ами, довиждане! — вмъквам бодро, вдигам обшитата с пух качулка на палтото си, сякаш правя опит да защита ушите си от още истории за стриптийз и голи мъже. — Весела нова година!

— О, да, наистина, наистина — той кима, отдръпва се и намества очилата обратно на носа си. За миг остава подпрян на ръба на бюрото ми и за пръв път забелязвам, че костюмът му е малко по-измачкан от обикновено и, ако не бъркам, тази сутрин май не се е бръснал.

— Да, щастлива нова година и на теб, Тес! — повтаря шефът, възвръщайки обичайния си маниер и глас. Изправя се и пъха ръце в джобовете. — Пожелавам ти приятна вечер!

— На вас също! — отвърщам. Той се очертава като доста тъжна фигура, сам-самотен в офиса до моята саксия с филодендрон. И неочаквано в главата ми проблясва мисълта, че както аз съм избягала тук, за да се скрия от нещо, дали и сър Ричард не е избягал? И ако е така, от какво?

Колкото бързо мисълта мина през ума ми, толкова бързо и си замина. Не ставай глупава, той е щастливо женен за лейди Блексток от цели двайсет години! От какво би могъл да бяга?

Вземам чантата си, махам му с ръка и тръгвам към асансьора.

След топлината в офиса, излизам навън и все едно се озовавам във фризер. Решавам да вървя бързо. Прекалено студено е, че да чакам автобус дори и с моето пухено палто, освен това живея на двайсет минути път пеш. Изравям от чантата си айпода, разплитам кабелите на слушалките и, докато слушам гласа на Паоло Нутини^[1], вървя към реката. След две песни виждам величествената арка на моста Хамърсмит пред мен. Богато украсените със злато детайли изпъкват в тъмнината под светлините на автомобилните фарове. Откъм реката веят ледените пориви на вятъра и се завихрят около замръзналите ми

уши, затова вдигам яката, заравям лицето си и го крия в шала от мохер. Продължавам да вървя. Под мен Темза е мастиленочерна, но по бреговете ѝ мога да различа кръчмите, наредени като елхи с гирлянди от цветни светлини. Мога да различа дори фигурите на хора, излезли навън от топлината на бирените изпарения, с риск да се простудят, за да изпушат по една цигара.

Изключвам айпода си. Сега мога да чуя и звуците от разговори и смях, донесени от поривите на вятъра. За миг спирам и се навеждам над перилата. Оставям погледа си да се рее. Има нещо магическо да висиш високо над Темза, гледайки към Лондон и живота под теб. Обзема ме едно чувство за свобода и спокойствие, въпреки шума на преминаващите зад мен коли, което дава на мисълта ми пространство да блуждае. Да сънува. Да мечтае. Да мисли.

А аз, както обикновено, мисля за мен и за Себ. Това се е превърнало в нещо като навик — да си припомням сцени и разговори, да ги превъртам в главата си, да си представям какво щеше да стане, ако не бях казала това или не бях направила онова, и ако бях реагирала така, а не както... За да има връзка, трябва двама, както и за да бъде прекъсната тя, също трябва двама, но има много неща, които аз направих неправилно... Не кой знае колко големи, не, просто много дребни, случайни неща.

Като например онзи глупав спор за брака. Мисълта ми със съжаление се връща към лятото. Отидохме на сватбата на негови приятели и онова, което започна като весели закачки, след като хванах букета на младоженката — ритуал, който показва коя ще бъде следващата булка, се превърна в огорчение и спор, когато той заяви, че не вярва в брака. Аз се разстроих и приех нещата твърде лично, макар да бяхме заедно само от шест месеца и изобщо не бързах да сложа халка на пръста си. Но това се случва, когато човек е безнадежден романтик и е пил повече шампанско... Боже, каква идиотка съм била!

Усещам как сърцето ми се свива. Гледам в кадифената тъмнина и се чудя къде ли е той. Какво прави? Дали мисли за мен? Чувството, че някой ти липсва, сигурно е една от най-страшните човешки емоции. На всички други чувства като гняв, страх и ужас хората отделят много повече внимание, сякаш им придават повече стойност, но след като те стигнат до кулминацията си и утихнат, остава разяждащата, нестихваща болка от загубата, която просто трябва да бъде изтърпiana.

Това е като задкулисния шум, който винаги е там и никога не стихва. Просто трябва да се опиташ да го изолираш, да се разсейваш, да се надяваш, че утре дупката, която е останала, ще стане по-малка.

Изведнъж осъзнавам колко студени са пръстите ми, затова ги махам от замръзналия парапет, пъхам ледените си ръце в джобовете, слизам от моста и се отправям към големите викториански жилищни сгради от червени тухли на ъгъла. Над входната врата има стъклопис от цветно стъкло, на който се чете „Арминта Менигън“.

Отвън сградата изглежда много величествена, много скъпа и луксозна, но всъщност общите стълбища са овехтели, а някои от съседите изглеждат подозрително лукави и нечистоплътни. Фиона купи апартамента преди няколко години с малкото пари, които наследи от една стара своя леля. Той е на четвъртия етаж, отчаяно се нуждае от боя, меко казано е доста тесничък и до него се стига по стълби, от които въздухът в дробовете ти свършва.

Което, да си кажем честно, подхожда много на Фиона.

Сериозно, тя прилича много на своя апартамент. Величествена отвън и не толкова отвътре. За целия свят навън тя е преуспяла журналистка в областта на здравето и красотата, със собствена колонка в съботното издание на голям национален вестник, където възхвалява ползите от физическите упражнения, храненето с три здравословни органични храни на ден и употребата на слънцезащитен фактор 45. За онези, които са вътре — тоест аз, тя е на свободна практика, пише на кухненската маса по пижама, пуши по пакет „Марлборо лайт“ на ден и, когато не се е запиляла по тропиците и Хавай при първия слънчев проблясък, се опитва да отслабне с една или друга краткотрайна диета, която в момента е на мода.

Опитвала съм да ѝ кажа, че е прекрасна такава каквато е, но тя не ме слуша. Миналия месец не яде нищо друго, освен супа Том Юн.

— Това е диетата на хилядолетието! Проста зелева чорба — обясни ми ентусиазирано, — но не причинява подуване и газове. — И три пъти седмично ходи до Тай^[2], за да взема храна за вкъщи в огромни, приличащи на бурета съдове. Това поне бе полезно физическо натоварване.

Фиона е моята най-стара и най-близка приятелка. Срегнахме се, когато ходехме в началното училище и двете бяхме на осем години и веднага след като се запознахме, тя ми съобщи, че може да свири на

пиано и че родителите ѝ имат лятна къща в Южна Франция. Наистина имаха.

Нещо подобно. Ако тегленето на каравана през Ламанш всяка година се смята за лятна къща, значи имаха.

Колкото до свиренето на пиано, то приличаше повече на удряне с пръчици за хранене върху клавишите на ямахата.

Но това е Фиона. Винаги си е била такава. И да, понякога е малко смущаващо — когато преиначава гласа си на аристократичен и обявява на всички, че е била в Кеймбридж, но пропуска да спомене, че всъщност е ходила само до поликлиниката. Или когато една вечер я чух да казва по телефона, че щяла да затваря, защото „бърза за пилатес“, а всъщност имаше само диск с упражненията, който събираше прах заедно с още много други подобни сидита. Не само това, видях я да го пуска един-единствен път и го спря по средата, за да гледа *Dragons Den*^[3].

Да, но въпреки всички превземки и маниерничене тя е един от най-милите хора, които съм срещала. Има огромно сърце и когато стане напечено, знам че винаги ще бъде до мен — наричам я четвъртата „бърза помощ“. Сякаш има нужда непременно да обяви какво е направила пред публика. Сякаш, поради някаква причина, се срамува от онова, което е. За да бъде честна, ще кажа, че според мен вината е на майка ѝ. Тя бе от онези класически амбициозни майки, която ѝ натякваше, че е пухкава като малко кученце и я караше да се запише на всички възможни извънучилищни занимания.

Бедната Фиона! Обикновено идваше всеки ден в училище почти припаднала под тежестта на четири музикални инструмента, тенис ракета, хокеен стик, балетно облекло, палци и плувен костюм. Когато се оплакваше, майка ѝ казваше: „Мерилин Монро нямаше да стане онова, което е, ако бе останала Норма Джийн“. Което е доста объркващо за едно единайсетгодишно дете. И много натоварващо. Мисля, че Фиона така и не успя да го преодолее.

— Тес, ти ли си?

Останала без дъх след изкачването на стълбите, бутам вратата на апартамента, за да бъде посрещната от оглушителен звук, идващ от нейната спалня. Странно, когато сме само двете гласът ѝ звучи по-малко с акцент „Произведено в Челси“ и много повече като „Единственият път води към Есекс“^[4].

— Защо? Кого друг очакваш? — пъшкам и хвърлям чантата си върху масата в коридора. Флий, нашият рижав котарак, се появява отнякъде и започва да се увива около краката ми и да мърка високо. Аз го вдигам, галя го под брадичката, когато една мисъл ме поразява: „О, не! Може би е поканила някой от последните си любовници на купона тази вечер!“

Наум прехвърлям списъка на мъжете, които преминаха през последните няколко месеца през апартамента ни: Карлос, дипломатът, който бе висок два метра и така се удари в рамката на вратата в кухнята, че почти припадна; Дейвид, който пишеше поезия и настояваше да я рецитира; Карлос — испанецът, който се появи, за да я изведе на вечеря, пуши трева на дивана и после неочаквано си отиде...

Да ви кажа честно, не мога да си ги спомня всички. След като години наред се срещаше без особен успех по старомодния начин, напоследък Фиона откри запознанствата по интернет и започна да излиза с обезпокояващо голям брой мъже.

Ослушвам се за отговор, но такъв няма.

О, боже! Само не ми казвай, че един от тях вече е тук! Добре де, няма да ми е за първи път да вляза и да се сблъскам с полугол мъж в кухнята.

— Фи... — започвам колебливо. Настройвам слуха си и се заслушвам от спалнята ѝ да долети „Знаеш ли какво?“

Чувам само шумолене. Надничам леко зад ъгъла, оглеждам коридора.

— Ти... добре ли си?

Чува се тъп удар, сетне вратата на стаята ѝ се отваря рязко.

— Татата-да-та-да!

Флий надава писък и скача уплашен от ръцете ми. Но вместо непознат мъж по боксерки, пред мен стои Фиона в униформата на медицинска сестра.

— Е, какво мислиш? — поклаща се лекичко върху главозамайващо високите си токчета. — Това е за купона довечера — продължава, стържейки с нокът по бялата сестринска касинка. Тя е кацнала на върха на русата ѝ коса, всеки косъм, от която е бил изрусяван, изсветляван, къдрен и лакиран във всеки миг от живота ѝ.

И като си помисля, че току-що бе написала статия за косата и как е време, цитирам: „Да захвърлим боите и другите продукти, които

увреждат косата ни и да се върнем към естественото!“

— Какъв е твойт костюм? — тя ме гледа с очакване.

Аз също я гледам за миг. В главата ми изплуват някакви смътни спомени: как ми говори за партито — „огромна тераса на покрива с удивителна гледка... работи за «Моет», така че ще има тонове шампанско... в поканата пише да сме маскирани...“

Имам чувството, че потъвам.

— Не си забравила, че това е карнавал, нали?

— Да, не, не точно... — опитвам се да кажа, но тя ме прекъсва възбудено.

— Хайде! Не ме дръж в напрежение, какво ще облечеш? — обръща се, за да се огледа във вградената микровълнова фурна и слага още един пласт червило на устните си.

— Ами, там е работата, че смятам да обуя джинсите си... имам предвид, че едва ли някой ще забележи... — обяснявам, докато смъквам палтото и го оставям на облегалката на стола.

— Тес! — Фиона изпуска една огромна въздишка и се обръща към мен. — Не може да дойдеш с джинси! Това е Нова година!

— И какво лошо има да съм с джинси на Нова година? — опитвам се да споря, но срещам погледа ѝ. Познавам този поглед. Същият, с който погледна майстора за газта миналата зима, когато ни съобщи, че не може да поправи бойлера: „Съжалявам, скъпа, ще трябва да си вземаш студени душеве, докато поръчам новата част“. Фиона не отговори нищо — нямаше нужда. Не и с този поглед.

Достатъчно е само да кажа, че той прекара целия следобед в разглобяване и сглобяване на древния бойлер, след което Фиона се кисна цяла вечер във ваната, пълна с горещи мехурчета.

— Но ти все пак трябва да облечеш някакъв костюм! — настоява тя. — Това е карнавал!

Неочаквано виждам своята възможност и се хващам с две ръце за нея.

— Абсолютно си права — кимам сериозно. — Само че нямам костюм, така че знаеш ли какво — няма да дойда. Наистина не съм в настроение...

Чувствам нещо като леко замайване от мисълта да си остана съвсем сама в къщи, по пижама, с Флий и телевизора.

Това обаче трае само за част от секундата.

— Глупости. Разбира се, че ще дойдеш — отхвърля всякакви възражения Фиона, като хвърля срещу мен и моето възражение червилото си за блясък. — Ти си в депресия. Един купон ще подобри тонуса ти. — И ме заслепява с окуражителна усмивка.

— Не съм депресирана. Сърцето ми е разбито — подчертавам аз. Усмивката е заменена със загрижен поглед.

— О, Тес! Трябва да спреш да оплакваш този Себ. Трябва да го забравиш! Да се преструваш, че не съществува. Минаха месеци...

— Не са месеци, а само два месеца, една седмица и три дни... или горе-долу толкова — добавям, опитвайки да звуча безразлично и естествено не успявам. — И не го оплаквам. Той просто ми липсва, това е всичко.

— Разбира се, че ти липсва! — тя хваща ръката ми и я стиска. — Знам как се чувстваш, изпитвала съм го. Помниш ли, когато Лорънс скъса с мен?

— Не е същото. Ти излезе само на две срещи с него.

— И все пак сърцето ми беше разбито — отвърща тя, изглеждайки обидена.

— Фиона, единствения път, когато съм виждала сърцето ти разбито, бе когато не успя да намериш твоя размер на разпродажбата в „Л. К. Бенет“ вмятам без злоба аз.

Не искам да кажа, че няма чувства, но когато става дума за провалена любов, тя си позволява само двацет и четири часа депресия или изтрива всички негови писма и записи, или изяжда всичко в хладилника. В края на тези двацет и четири часа си пуска диска на Треиси Андерсън^[5], сменя статуса си във Фейсбук на „свободна“ и се връща към онлайн-запознанствата.

— Любовта не се измерва с време, Тес, и ти го знаеш — продължава да философства Фиона, пренебрегвайки последната ми забележка. — Можеш да се влюбиш от пръв поглед.

— От пръв поглед можеш да изпиташ само похотливо желание — поправам я аз, мислейки за онези две нейни срещи с Лорънс, които, доколкото си спомням, бяха прекарвали предимно под юргана.

— Имам резервен костюм, който мога да ти дам назаем — тя продължава да не ми обръща внимание. — Прекалено ми е тесен, което значи, че диетата на Том Юм не действа. Качила съм цял килограм... — тя поглежда с погнуса корема си и се опитва да го

гълтне, като при това изпъчва гръдния си кош така, че цепката между гърдите ѝ се откроява още по-съблазнително. — Но на теб ще ти пасне идеално — добавя, оглеждайки ме критично.

— Какъв костюм? — питам предпазливо.

— Страшно ще ти хареса! Като малко секси котенце! — цялата сияе.

Сърцето ми се свива някъде надолу в тялото.

— Как може едно котенце да е секси? — проплаквам аз, но въпреки че питам, не съм сигурна дали искам да узная отговора.

Преди обаче да успее да ми отговори, нейният мобилен телефон звъни и ни прекъсва, а тя бързо го взема от масата.

— Пипа, сладурче! — писука приятелката ми, превключвайки на шикозния си глас от Челси. — Как си?

Пипа е една от луксозните нови приятелки на Фиона, с която се бе запознала на Международния турнир по поло „Картие“ миналото лято. Фиона беше там, за да напише статия на тази тема — „Очевидно полото е новият пилатес“, а Пипа и близките ѝ присъстваха, защото били приятели с кралското семейство. Пипа ходела с принц Хари. Или познавала някого, който бил ходел с принц Хари. Или...

Както и да е, това все пак беше някаква връзка, макар и незначителна, която събуди заспалата Мерилин Монро във Фиониния вариант на Норма Джийн.

— Абсолютно, нямам търпение! Тиги и Ризъл ще дойдат ли?

Това бе едно от нещата, които бях забелязала при луксозните приятели на Фиона. Никой нямаше нормално име. Всички звучаха така, сякаш бяха герои от детски анимационен филм. Дори Фиона не бе обикновената стара Фиона, беше се превърнала във „Фифи“. Знам това, защото веднъж отговорих вместо нея по телефона, тъй като бе в банята, а Пипа потърси някого, когото нарече Фифи.

— Коледа ли? — продължи да чурулика Фиона. — О, прекарах деня с мамии и татии.

Мамии и татии? Боже! Откога родителите ѝ Джон и Лиз се бяха превърнали от обикновените мама и татко в „мамии и татии“?!

Слушах замаяна как започна да разказва „колко прекрасно било да прекараш известно време в живописната провинция“, докато мятеше русата си коса като лъвица.

Всъщност „провинцията“ бе облицованата с камъни къща на родителите ѝ в Кент.

Минавам покрай нея и пълня чайника с вода. Не ми трябват шампанското и канапетата със съомга и черен хайвер, умирам за чаша чай и малко „Джафа кейк“. Само преди ден купих съвсем пресен. Повдигам се на пръсти и започвам да ровя в бюфета, докато тя продължава разговора.

— Знам, абсолютно същата съм и аз! Обожавам дългите разходки и свежия въздух!

Едва се сдържа да не се разсмея. Фиона и свеж въздух! Тя обича ароматизирани свещи Диптик^[6] и „Марлборо лайт“. Колкото до дългите разходки...

Поглеждам към високите токчета, на които едва се крепи. Понеже е висока около метър и петдесет, онова, което не е получила от природата, компенсира с обувки на висок ток, приличащи на небостъргачи. Това е единственият човек, когото познавам, който подражава и подкрепя Виктория Бекъм. Нарича я „сродна душа“. Всъщност само преди седмица я хванах да преглежда един брой на списание „Хелоу“ и с крайчеца на окото си зърнах, че гледа снимка на Пош Спайс, обута с поредния чифт смешно високи обувки. Без да знае, че я слушам, Фиона въздъхна дълбоко и промърмори:

— Мога да почувствам болката ти, Виктория, наистина я чувствам! — и потърка мазолите на краката си в знак на солидарност.

— Окей, супер! Нямам търпение да се видим. Само трябва да помогна на съквартирантката ми с костюма ѝ — и ми хвърля такъв поглед, че се скривам зад пакета кейк като зад щит. — Окей, чао, до скоро!

Следват дълги въздушни целувки, изпратени по телефона, сетне го затваря и се обръща към мен.

— Престани да се тъпчеш! — и като преминава безпроблемно от „Произведено в Челси“ към „Единственият път води към Есекс“, грабва пакета от ръката ми. — А сега да те преобразим в малко секси котенце.

— Но аз не искам да бъда секси котенце! — скимтя и стискам здраво чашата си, преди да отмъкне и нея.

— Нова година е! — категорично постановява Фиона. — Няма не искам. Нямах избор.

За миг в кухнята настъпва тишина и аз си мисля, че съм спечелила.

Но Фиона може да бъде много страшна, особено в този костюм на медицинска сестра.

— Добре, добре — вдигам ръце и се предавам, докато ставам от масата. — Оставям се в ръцете ти.

— Знаех си, че ще се съ согласиш — кима със задоволство тя. — Да побързаме, поръчала съм такси. Ще дойде всеки момент — докато ме бута към моята стая, тя изчезва в нейната и се появява с черно трико и чифт пухени ушенца. — Купонът е чудесно лекарство за сърдечна болка. Толкова много ще се забавляваш тази вечер, че направо ще забравиш Себ и всичко, свързано с него завинаги — и, като ми подава костюма, ме прегръща силно. — Повярвай ми, утре ще се събудиш все едно нищо не се е случило.

[1] Шотландски певец с италиански корени, роден през 1987 г. — Б.пр. ↑

[2] Тайландски закусвални. — Б.пр. ↑

[3] Британски телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[4] Телевизионни сериали, описващи живота в аристократичния квартал на Лондон — Челси, и в провинциална Англия, Есекс — т.е. родена в центъра на Лондон или в провинцията. — Б.пр. ↑

[5] Фитнес треньорка на много знаменитости, в това число Гуинет Полтроу, Шакира и др. — Б.пр. ↑

[6] Марка много скъпи ароматизирани свещи на прочута френска фирма. — Б.пр. ↑

3.

Имам теория за Новогодишната вечер.

В целия свят този ден е приет за най-големия и най-хубавия празник в годината. Една празнична нощ, в която трябва да се забавляваш, да купонясваш сякаш си Принс и годината е 1999. С тази нощ се свързват всички очаквания и надежди. И цялата тази подготовка, и цялото това напрежение да прекараш удивително, невероятно, забележително!

Да си призная, прилича ми малко на акта на загубване на девствеността.

Но какво става, ако не прекараш страхотно? Ако всъщност вечерта се окаже пълно разочарование и докато всички останали изглежда ще се взривят от веселба, ти не спираш да си мислиш „За какво е всичката тази дандания?“ и се тревожиш, че сигурно нещо с теб не е наред.

(Сега, като мисля за това, наистина ми *прилича* на загубване на девствеността.)

Освен това имам смътното подозрение, че *всеки* тайно си мисли същото. Няма значение дали танцуваш в редица на Трафалгар Скуеър, дали пиеш в нюйоркски нощен клуб или беснееш на някой плаж в Гоа. Милиони хора по целия свят в тази нощ се преструват. Прилича на някаква гигантска конспирация.

Така че сега, час по-късно, докато гледам една много пияна Мария Антоанета, която обсипва с ласки лицето на Елвис, отново решавам, че може би теорията ми е напълно погрешна и всички останали наистина се забавляват. Може би *само аз съм* си виновна и съм единствената странна птица тук.

Намирам се в една от огромните барокови къщи в Челси. Интериорът прилича на снимка от лъскаво списание: в мраморния хол има съвършено коледно дърво, буйно пламтящ огън в камината и огромна тераса, която се простира като продължение на

величествената приемна, украсена с хиляда премигващи вълшебни лампички.

Купонът тече с пълна сила. Още при пристигането си Фиона върхлита върху Дан — нейно бивше онлайн гадже от сайта „KindredSpiritsRU“, който я преследваше в киберпространството, а сега я хваща за заложенца в ъгъла на кухнята. След няколко неуспешни опита за разговор, ето ме и мен — седя сама в дневната, без да познавам никого, и се опитвам да изглеждам спокойна и безгрижна. Пълен непукист.

Все пак човек не може много дълго да се преструва, че изпраща есемеси, нали?

Забелязвам, че пред мен минава табла с чаши, пълни с шампанско, грабвам една и изпивам половината на екс.

— Жажда ли ви мъчи? — смее се закачливо сервитьорът със силен азиатски акцент.

— Нещо такова — усмихвам се, благодарна че виждам поне едно приятелско лице. Дали да не завържа разговор с него? Но преди да измисля тема, той вече е отминал.

Изгълтвам остатъка от шампанското и оглеждам стаята, за да открия някого, с когото да поговоря. След като съм тук, наистина се опитвам да вляза в атмосферата и да прекарам добре, но въпреки всичките си усилия засега не се справям добре. Убедена съм, че облекло не ми помага особено. Аргументът на Фиона, че всички ще бъдат костюмирани и че аз ще се „смеся“ с тълпата се оказа не особено сполучлив — може би заради факта, че бях облечена в плътно трико от глава до пети и чифт мъхести ушички.

Дори не искам да мисля за мустаците, които тя нарисува с молив за очи върху лицето ми. Нито за факта, че настоя да си сложа и опашка, която направи от гирлянд.

Точно се чудя откъде и как да взема още една чаша шампанско, преди да умра от неудобство, че всеки ще види задника ми, когато Фиона се появява откъм кухнята.

— О, господи, извинявай! — въздиша тя. — Не можех да се измъкна. Той настоява, че сме били сродни души.

— Аз мисля, че излязохте само веднъж на среща и ти каза, че било ужасно?

— По-лошо от ужасно! — Фиона прави кисела физиономия. — Каза ми, че не пие, не пуши и все още е девствен!

— Значи ще бъдете перфектната двойка — добавям развеселено.

— Да бе, точно така — отвърща засегнато тя. — Продължава да ме убеждава как профилите ни съвпадали 99% и не можел да разбере защо не искам да излизам с него, след като компютърът казвал, че сме родени един за друг...

Прекъсва ни висок креслив смях и двете се обръщаме, за да видим ято шумни момичета навън на терасата. Всички са по жартиери, мрежести чорапи и съблазнителни корсети, всички пият шампанско и са наобиколили мършава блондинка с конска физиономия, облечена в червен костюм на дявол.

— О, я виж! Това са Пипа и останалите! — Фиона е доста изненадана. — Сигурно не знае, че съм тук.

Оглеждам компанията и ме обзема съмнение. Всъщност никога не съм срещала Пипа, но тя ми изглежда от онези хора, за които не съществува нищо друго, освен тях самите, а това включва присъствието на Фиона на това парти.

— Е, има толкова много хора, навярно не ме е видяла — продължава бодро моята приятелка, макар и не особено убедително. — Хайде, ела да те запозная, направо ще се влюбиш в нея!

И преди да успея да протестирам ме хваща за ръката и ме избутва ентусиазирано навън.

— Здравейте, момичета! — маха, залитайки към групата, която при появата ни се разделя, а очите им ме оглеждат подозрително. Но Фиона сякаш не забелязва нищо.

— Тес, това са Лори, Рара и Гризли — представя ме сияеща тя, размахвайки ръце като водещ в някой от онези канали за шопинг по телевизията, които представят някакъв отвратително и фалшиво изглеждащ продукт, но се опитват да ни убедят, че е прекрасен.

Направо смешно.

Следва мърморене на нещо подобно на „Здравей!“ и обилно тръскане и мятане на коси.

— А това е Пипа! — извива глас Фиона, а звукът, който излиза от устата ѝ, е вербалният еквивалент на барабанен туш.

Пипа се навежда да ме целуне по двете бузи, докато очите ѝ ме сканират като радари.

— Тес, чувала съм тоооолкова много за теб — гука тя, докато усмивката ѝ е фалшива толкова, колкото и милото ѝ отношение. — Радвам се, че най-накрая се срещаме.

— Аз също — усмихвам се. — И аз съм чувала доста за теб (Заклевам се, че ако Фиона още веднъж ми разкаже историята с принц Хари, ще я...).

— Знаеш ли, че Пипа е дизайнер на бижута? — продължава приятелката ми. — Не е ли удивително?

— Хм... да — кимам. — Удивително е.

— Виж... тя е направила това! — Фиона сочи пръста на Пипа и нещо, което сякаш е изпаднало от някой бедняк.

— Това е смарагд — обяснява равнодушно Пипа. — Пет карата. Без дефекти.

Поглеждам отново, този път изненадано. Какво? Това голямо зелено парче стъкло е истинско?

— Поръчвам всички камъни от Раджи — продължава отегчено Пипа. — Този бе част от антична огърлица, но аз го префасонирах.

— Раджи? О, това е онзи бижутер близо до Питни стейшън?

— Говоря за Раджасхан, Индия — тя ме гледа презрително, все едно съм пълна глупачка.

Чувствам, че се изчервявам.

— Макар че се замислям дали да не престана да се занимавам с дизайн, толкова е изтощително — отпива от шампанското си с въздишка.

— Мога да си представя — кимам, опитвайки да си представя как се правят пръстени със смарагди по цял ден, но се отказвам. — Непрекъснато да летиш напред-назад до Индия и обратно. Аз се чувствам съсипана от умора, само докато пресека Хамърсмит бридж до офиса.

Долавяйки сарказма в гласа ми, Фиона ме поглежда нервно, но Пипа очевидно е имунизирана.

— Точно така! Абсолютно си права! — гледа ме с широко ококорени очи. — И полетите се отразяват така дехидратиращо на кожата! Моята козметичка непрекъснато ми повтаря — тя преправя гласа си на строг и непреклонен — „Пипа, мисли за порите си!“

Присъстващите започват да шумят, някои от тях я потупват окуражително по рамото.

— Пипа, ти си невероятна с животните! — това май е гласът на Гризли. Всъщност не съм сигурна, може би беше Лоли? Не мога да ги различа, и двете са руси, мършави и носят еднакви сексапилни корсети.

— Ние си имаме котарак! — ентусиазиран, но неуспешен опит на Фиона да се включи в разговора. — Казва се Флий^[1].

— Нима? Колко сладко — сумти Пипа. — Но аз си мисля за нещо не толкова „домашно“ — при което се усмихва доста иронично.

Виждам как лицето на Фиона повяхва. Господи, тази Пипа е такъв ужасен сноб! Чудя се и не мога да разбера защо Фиона иска да ѝ бъде приятелка. По незначителни причини е впечатлена от нея.

— Мама отглежда лами, а на мен конете са ми в кръвта, така че старите писани, пълни с бълхи, не са като за мен — тя лекичко се хихика, а останалата част от бандата се присъединява към нея като орда ревящи магарета.

Обзема ме неочакван порив да защита Фиона и Флий.

— О, всъщност съм сигурна, че щеше да бъдеш много злобна котка, ако приличаше поне малко на такава! — отговарям с невинна усмивка.

Смехът неочаквано секва и се чуват само няколко откъслечни нервни кикота. Забелязвам ужасеното изражение на Фиона, докато Пипа се обръща и ме поглежда, все едно ме вижда за пръв път. Присвивайки очи, тя пита рязко:

— Какво точно каза? Я повтори!

— Че нищо толкова очарователно като теб... — започвам най-безгрижно, но съм прекъсната от Фиона, който едва не затваря устата ми с ръка.

— О, я виж, чашата ти е празна — възкликва с треперещ глас. — Да вървим да си вземем нещо за пиене! — и като ме сграбчва за лакътя, ме вкарва обратно вътре.

* * *

— Съжалявам — казвам веднага след като влизаме. — Знам, че Пипа ти е приятелка, но трябваше да се застъпя за Флий.

И за теб също, довършвам наум.

— Тя нямаше нищо предвид, просто така си говори. Малко е свенлива, това е всичко — отбранително обяснява Фиона.

— Свенлива? — повтарям и не вярвам на ушите си. — Ако Пипа е свенлива, значи аз съм Лейди Гага.

Обръщайки се към сервитьор с табла, пълна с чаши шампанско, Фиона се прави, че не ме е чула.

— Две чаши, моля.

— Аз не искам, мисля да се прибирам — прекъсвам я.

С двете чаши в ръце тя се обръща към мен, разплисквайки шампанското.

— У дома? — възкликва възмутено. — Не може да си ходиш вкъщи! Все още не е настъпило полунощ! Ще пропуснеш броенето!

— Точно затова — усмихвам се унило.

Тя изглежда така оклюмала, че ме пронизва вина. Грешката, че не ми е приятно на това парти, не е нейна. Опитвам се колкото мога, но разбитите сърца и новогодишният празник не вървят ръка за ръка.

— Съжалявам. Извинявай, но не мога да си представя момента, в който ще трябва да намеря някого, когото да целуна в полунощ.

— Можеш да целунеш мен — предлага тържествено тя, — но не по устните.

— Благодаря ти, много мило от твоя страна. — Но в думите ми има фалшива благодарност. — Обичам те, но не чак толкова много.

— Всичко е наред, ще успея да преглътна това, че ме отблъскваш! — тя заравя носа си в чашата. — Хайде, Тес, остани и пийни още нещо — започва да ме убеждава, като размахва чашата под носа ми. — Да се накъркаме и да се посмеем!

В миналото, когато сме се напивали заедно, винаги ми е ставало по-добре — до махмурлука на другия ден, разбира се, но гази вечер сърцето ми просто не иска. Не ме изкушава дори безплатното шампанско.

— Друг път — казвам, клатейки глава.

— Но нали е Нова година! Освен това няма да си хванеш такси — продължава да спори тя. — Налага се да останеш.

Точно в този момент виждам светлините на едно такси, което спира отвън и двойка закъснели гости се измъкват от него на тротоара. Идеално: ето го и моя транспорт за бягство!

— Сега слушай, заповядвам ти да се веселиш и да се напиеш — инструктирам я аз, като я прегръщам, преди да успее да протестира. — А между другото, мисля, че Хенри Осми не откъсва очи от теб — посочвам към другия край на залата, където един мъж, облечен с бухнали копринени шорти, барета от изкуствена кожа и голяма рижа брада, залепена върху лицето, гледа към нас.

— Същото са казали и на Ан Болейн, а виж какво ѝ се е случило — муси се тя, допива чашата си и поглежда към моята.

Сетне обръща поглед към него.

Той ѝ намига.

— Е, може би си заслужава да загубя главата си — решава се Фиона и понеже забелязвам, че гълта корема, я оставям да започне флирта, а аз изтичвам навън, за да хвана таксито.

[1] Flea (англ.) — бълха. — Б.пр. ↑

4.

— Бълхарник, вкъщи съм!

Има едно хубаво нещо на Нова година — всички са толкова заети да празнуват, че градът е празен и няма никакво движение, така че се прибрах за нула време, затръшнах вратата зад себе си и изух обувките си с облекчение.

Господи, колко е хубаво да си у дома! Влизам направо в кухнята и все още обута с клина, слагам чайника. Тук цари невъобразим хаос, но е ред на Фиона да мие чинии и да чисти. Нямаме мляко, разбира се, но осъзнавам това, едва когато отварям хладилника и виждам празната бутилка.

Казвам празна, обаче в нея има съвсем мъничко, оставено от милостивата Фиона, която винаги прави така, за да не бъде обвинена, че го е изпила до капка.

— Стига де, виж, има още малко — оправдава се тя, когато я обвиня, говорейки за няколкото капки на дъното.

Хвърлям бутилката за рециклиране и търся нещо в бюфета, за което не е необходимо мляко. Има цяла купчина билкови чайове, но те не са за пиене, а за показване. Фиона ги вади, когато има гости и прави малка виртуозна демонстрация с тях, с ароматизираните свещи и специалните сладка, които получи заедно с кошницата — подарък от „Fortnum&Mason“ преди четири години за Коледа. Веднъж почти щях да отворя едно по погрешка, когато сладкото от ягоди свърши.

Никога няма да забравя този случай. Тя буквално прелетя през кухнята със своето копринено кимоно като героиня от филма „Тигър и Дракон“ и с вой измъкна мармалада с коняк и бърз от ръцете ми, точно преди да бръкна с ножа под капачката. Не се преструвам, наистина се уплаших.

О, я чакай, какво е това? Зад настойката от коприва и репей забелязвам една бутилка, която ми прилича на...

Моята текила за спешни случаи.

Оглеждам я триумфално. Бях забравила за нея. Сър Ричард ми я подари миналата година на рождения ми ден и аз я сложих в бюфета някъде по-отзад. Не че не пия текила, но обикновено, когато съм вкъщи и ми се допие нещо, с Фиона си разделяме бутилка вино, а не си правим коктейли на кухненския плот.

Гледам бутилката.

Казах „Обикновено, когато съм си вкъщи“. Но тази вечер е различна! Нищо не е обикновено. Нова година е! Сърцето ми е разбито. Аз съм сама. И съм облечена в сексапилен костюм на котка.

Майната му на билковия чай. Трябва ми нещо по-силно.

Добре, за да бъде както си му е редът, ми трябват сол и лимон. Това поне го знам. Поглеждам жалкото подобие на фруктиера. След като Фиона пише статии за здраве и красота, човек би очаквал къщата да е пълна с екзотични плодове. Вместо това във фруктиерата има само два почернели банана и две зелени ябълки, които са толкова спаружени, че може да бъдат изложени в Британския музей в помещението с мумиите. И освен това не мога да намеря солта. Нито чиста чаша.

О, карай да върви. Няма значение. Вземам голямата си чаша от поставката за чаши, на която пише „Запази спокойствие и продължавай!“ и си сипвам едно малко. Всъщност количеството по-скоро е колкото четири малки, осъзнавам, докато гледам текилата, преди да я погълна на един дъх. Оставям чашата на плота и трепвам. Течността е като огън — изгаря всичко, откъдето мине по пътя до стомаха ми. Боже! Хората казват, че била силна. Това направо може да взриви главата ти! Още няколко такива глътки и така ще се отрежа, че няма да знам кой ден сме.

Идеално.

Сипвам си още една голяма чаша, почти пълна, и отивам в спалнята си. Тази стая е била дневна, но тъй като апартаментът е само с една спалня, Фиона я превърна във втора, когато се преместих тук. Кое то напълно ни устройва, тъй като кухнята е от онези големи кухни, в които можем да се храним. Така че си имам свой малък портативен телевизор, който гледам, докато лежа в леглото, плюс оригинална викторианска камина, която (представете си!), работи.

Всъщност мисля, че ще взема да я запаля. Живият огън винаги ме ободрява и вдига настроението ми. Слагам няколко цепеници,

смачквам няколко стари вестника, както ме е учил дядо, когато бях малко момиченце, и за нула време имам истински огън. Решавам да запаля свещ, но тази с любимия ми аромат е почти изгоряла.

По дяволите. Хвърлям я в кофата за боклук и през ума ми минава една еретична мисъл, но моментално я прогонвам. Не, не бива. Фиона ще ме убие.

Тя никога няма да разбере — нашепва ми един пьянски, бунтарски глас в главата. — Можеш да я върнеш, преди да се прибере. Ще я вземеш само за малко назаем.

Ако съм в нормално състояние, никога не би ми минала подобна богохулна идея. Да взема назаем „Диптик“-ът, както Фиона нарича свещта, е все едно да взема назаем кралската корона. С други думи, не бива да го правя. Свещта е предназначена да стои върху малката ъглова масичка в коридора, до една саксия с бяла орхидея и бележника ѝ „Смитсън“ с адреси и телефони, който ѝ подари някакъв рекламен агент.

Но аз не съм в нормално състояние. Нито съм разумна. Вече съм на чаша шампанско и две големи текили и в момента идеята ми изглежда страхотна. Както и да изям цялата кутия с кейк, за която неочаквано се сещам. Отивам щастливо в кухнята и се завръщам с контрабандните стоки. Дъвча кейк и запалвам скъпоценната свещ. Това е. Идеално.

Вдъхвам скъпия аромат на смокиня и се връщам при камината. Пламъците танцуват, свещта гори, а аз чувствам как ме обзема жарава. Всичко изглежда така прекрасно. Така уютно. *Романтично.*

Как бих искала Себ да е тук.

Бум. Ето че отново ме удари. За няколко мига бях забравила за него, а сега се върна отново и ме остави почти без дъх. Чувствам, че очите ми започват да парят, бързо опитвам да се разсея, грабвам дистанционното и включвам телевизора. Няма да плача, казвам си твърдо. *Няма да плача!*

Насилвам се да гледам телевизия. Обичайните новогодишни глупости: една репортерка край Лондонското око трепери в сребристата си рокля и се опитва да изглежда весела... *щрак...* стар черно-бял филм... *щрак...* друга репортерка, този път от другата страна на Атлантика:

— ... Макар че има още няколко часа, докато кълбото падне^[1] тук, в Ню Йорк вече сме се събрали...

Присядам на края на леглото си и гледам как камерата обикаля из Тайм Скуеър, където тълпите се поздравяват лудешки, докато се фокусира върху лицата на една усмихната двойка.

— ... ето ни с Тифани и Брандън, които тази вечер се ожениха на живо на Тайм Скуеър!

О, не! А ние не се оженихме! Сменям бързо канала. Отново съм при репортерката, чийто задник зъзне при Лондонското око.

— И така аз съм с Ендрю Котър, лектор в „Културни изследвания“, за да говорим за различните новогодишни традиции и ритуали, които се практикуват на Земята.

Камерата се обръща към Ендрю — дребен плешив мъж с блестяща глава и щръкнали уши, приличащи на антени. Предполагам, че са част от карнавалния му костюм. Поне така се надявам.

— Кажете ми, Ендрю, как празнуват в различните краища на света?

— Добре, Кери — започва весело той. — В Дания хвърлят и чупят чинии по вратите на хората, а във Венесуела всички обличат жълто бельо за късмет и успех...

— Жълто бельо! — смее се репортерката. — Вие с такова ли сте тази вечер, Ендрю?

— Всъщност да, Кери — намига той. — А вие?

— Няма да ви кажа! — отвърща с престорено възмущение тя и двамата се заливат от смях, докато се сетят, че всъщност са на живо. Тя кашля. — А тук, в Англия, ние се маскираме с карнавални дрехи! Хайде да видим някои от най-интересните костюми тази вечер...

Докато пред камерата дефилира върволица от хора със смахнати костюми, аз изпивам още една текила.

Карнавални дрехи.

Не е кой знае колко интересно! Да носиш жълто бельо и да чупиш чинии във вратите на съседите звучи по-смешно и забавно, отколкото да облечеш черен клин от ликра и да си закачиш две пухени ушички. Свалям моите и ги хвърлям на масата. Наистина много секси котенце. Честно казано сигурно съм приличала повече на дърта проскубана котка. Като говоря за котка, къде е Флий?

Неочаквано чувам силен шум отвън и като поглеждам през прозореца виждам експлозия от цветни светлини. Разбира се. Фойерверки. Флий сигурно се е скрил някъде. Той не обича фойерверки — направо се ужасява от тях.

Каня се да го потърся, когато чувам тихичко мяукане, което идва изпод леглото и пълзейки на четири крака (текилата ме удари *право* в главата), надничам отдолу. В полумрака чифт огромни зелени очи ме фиксират, без да мигат.

— Хей, приятел — примамвам го, като посягам да го погая. Той не помръдва. Със свити под гърдите лапички и неподвижен като сфинкс, сякаш казва: „Хич не ме примамвай, оставам си тук“. Кое то си е страхотно решение. Не го обвинявам. Ако имах избор, лично аз бих предпочела да прекарам Новата година скрита под леглото.

Погалвам го за последен път и тъкмо да се измъкна на заден ход, някаква сянка привлича погледа ми: една картонена кутия. Спирам. Бях я забравила.

Почти, но не съвсем. Като Флий, и тя бе скрита.

Чувам, че сърцето ми се свива. Знам, че не бива да я пипам, че трябва да я оставя там, където си е. Да я забравя. Да не ѝ обръщам внимание. Да се върна на леглото и да гледам телевизия, все едно никога не съм я виждала.

Но да правя нещата, които са правилни, винаги е било нещо, което не ми се удава. Измъквам кутията изпод леглото, сядам със скръстени крака върху килимчето си от агнешка кожа пред камината и я слагам пред мен. Отвън тя не е нищо особено. Няма нищо тържествено. Няма фанфари, не бият барабани. С нищо не напомня за Харисън Форд и „*Похитителят на изчезналия кивот*“. Няма да я отворя и да открия ключа към човешкото съществуване. Това е просто една кутия от обувки.

И все пак...

И все пак вътре има нещо, което е точно толкова важно за мен. Дори много по-ценно. Вътре е моята връзка със Себ.

Може би съм най-обикновена, глупава, сантиментална идиотка, но събирах и пазя различни неща от моментите, в които сме били заедно. Не големи, от рода на скъпи бижута или дълги любовни писма — не, това са дребни, случайни спомени. За всеки друг съдържанието на тази кутия би изглеждало като куп ненужни предмети, разбъркана

купчинка от нищо неструващи боклуци. Но за мен тя е пълна със спомени, със споделени специални мигове, нещо като моментални снимки на нашия общ живот.

Като например:

Два билета за кино.

Те са от първия филм, който гледахме заедно. *Междузвездни войни*. В Британската филмотека, като част от програмата на някакъв фестивал. Прекарахме си страхотно, сгушени на последния ред.

Започвам да вадя съдържанието — едно по едно.

Парче дърво.

От брега на Западен Уитъринг^[2]. Беше студен януарски ден, неочаквано решихме да отидем, завихме се с шалове и шапки и карахме до брега, а той влезе бос в морето. Аз го наблюдавах, докато ми викаше, че съм страхливка.

Гривнички от концерт.

Себ бе голям фен на онези американски банди за независима музика, за които дори не бях чувала. На мен ми звучаха като безразборно дрънкане на китари и викане, но удоволствието да отидем заедно на концерт си заслужаваше.

Коркова тапа от вино.

Все още със следи от червено вино по нея. Вдигам я на светлината и чета името на виното: „Пино Ноар от ранчото на Стенли“. Тази тапа е от бутилката, която изпихме в неговия апартамент. Това беше първата нощ, която прекарахме заедно... първата нощ, в която правихме секс.

Картичка с картинка на снежно зайче.

Себ обожаваше ски спортове, по-специално сноуборд, и през един уикенд искаше да ме заведе в Алпите, но така и не го направихме. Аз съм виновна. Никога в живота си не съм се качвала на ски, вместо това предложих да отидем някъде на спакурорт...

Отварям картичката и чета ужасния му почерк:

Нямам търпение да те видя на пистата и да бъда с теб
в някое заведение след това.

Себ

Чувствам буца в гърлото си, бързо връщам картичката обратно в кутията и изваждам:

Кибрит.

Въртя малката кутийка между пръстите си и гледам надписа: *Mala*. Себ обожаваше храна с много подправки и това бе любимият му ресторант. Веднъж ме заведе, за да ме изненада, и поръча всевъзможни, непоносимо люти ястия.

При този спомен сълзите неочаквано бликат от очите ми. Бързо ги избърсвам с ръкава. Нямаше да плача, нали?

Перце за китара.

Себ свиреше на китара и имаше дузини перца, пръснати из квартирата. Веднъж се пошегувах, че ще запазя едно и когато стане световна знаменитост, ще го продам по интернет за цяло състояние.

Автобиографията на Барак Обама.

Тази книга е толкова дебела, че заема почти цялата кутия. Вдигам я и разглеждам захабените страници с подгънати краища. Това е неговата книга. Той често я прелистваше и ми каза, че ако я прочета, тя ще промени живота ми, но аз така и не я прочетох. Чувствам разкажание и я връщам обратно, а очите ми падат върху...

Яркочервена копринена панделка.

От кутията с бельо, която ми бе купил в Ню Йорк за рождения ден. Вътре имаше ефирни дантелени прашки и сексапилен червен сутиен... Все още са в гардероба ми, завити в хартия, защото никога не ги облякох. Е, не можех да му призная, че ми трябва по-голям номер, нали? Вместо това се надявах дупето ми да стане по-малко (или прашките по някакъв магически начин да станат по-големи).

Снимка.

Направена е на сватбата на негови приятели (преди онзи нелеп спор). Той изглежда много красив с костюма, а аз нося една от онези глупави и очарователни шапки. Такава хубава двойка сме... бяхме.

Гледам черно-бялата снимка, забелязвам, че леко се размазва пред очите ми заради сълзите, които заплашват всеки миг да се затъркалят по лицето ми. И този път не се опитвам да ги избърша. Този път заравям главата си в ръце и започвам да изплаквам сърцето си, което буквално кърви.

Не знам колко дълго съм стояла така, преди да почувствам как нещо ме докосва. Вдигам очи и виждам Флий да се търка в крака

ми. Избърсвам подутите си очи, вземам го и го гушкам, чувствайки топлото му телце до моето. Съжалявам за пропуските. Има толкова много неща, които бих могла да направя по друг начин, толкова неща, които бих могла да кажа, толкова грешки, които бях допуснала... Въздъхвам дълбоко... но вече всичко е безсмислено. Така се случи, сега просто искам да изтрия цялата тази болка и съжаление, да ти прогоня...

— Някога разбивали ли са сърцето ти? — питам Флий, като го гъделичкам под носа. — Не, ти си прекалено умен. Добре, аз ще ти кажа — гадно е — поглеждам към мобилния телефон, който лежи безмълвен на леглото. За секунда мисля да се обадя на Себ, да му изпратя съобщение...

Кое е глупаво и смешно. Дори патетично. Ние сме разделени, забрави ли? Той повече не ми е гадже. Освен това, най-вероятно купонясва някъде, забавлява се, смее се — човърка ме нещо отвътре. Гореща вълна от ярост заменя болката ми и аз пия още една голяма глътка текила. Хайде Тес, стегни се, вземи се в ръце. Не му позволявай да разбере, че изплака очите си за него. Къде е гордостта ти, момиче? Заради този мръсник Себ Филдинг!

Вземам кърпичка, издухвам шумно носа си, което кара Флий да избяга от мен. При това стъпва, без да иска върху дистанционното, и лапичката му увеличава звука.

— *Целият Ню Йорк се е събрал тук, остава по-малко от минута!* — обявява бодро и жизнерадостно репортерката. — *И така, Ендрю, от всички традиции, коя е любимата ти?*

Гледам как камерата се завърта към Ендрю, който още носи смешните си уши като антени и се усмихва маниакално.

— *Най-любимата ми традиция е един древен ритуал, при който се взема лист хартия и върху него се написват всички неща, от които искате да се избавите, за които съжалявате или имате мъчителни спомени, които ви терзаят, например някой лош навик на пристрастяване — и хвърляте листа в огъня точно в полунощ.* — Той се засмива хитро. — *Въпреки че в древните времена, както знаем, не е имало хартия, така че хората са избирали предмет или нещо, което да символизира тези неща.*

— *Но защо ги хвърляме в огъня?* — пита Кери.

— *Защото много култури вярват, че чрез изгаряне ще се освободят от лошото. Пречистват се от него и по този начин не го вземат със себе си през новата година.*

— *О, страхотно!* — кокори се Кери. — *Невероятно!*

Отпивам още една голяма глътка текила. Тази кокошка направо ще ме убие! Нима наистина вярва на тези глупости?

— *Да, наистина е така* — кима въодушевено Ендрю. — *И още нещо: тъй като пламъците ще изгорят тези неща, искрите ще се разлетят! Така че си намислете едно желание! Каквото си намислите, искрите ще го поемат и пренесат в новата година...*

— Така ли? Искате ли да знаете какво е моето желание? — апострофирам с пиянски глас Ендрю и Кери аз.

На екрана Биг Бен започва да бие полунощ, а аз импулсивно грабвам кутията от обувки, пълна с разочарования и гняв, и я хвърлям в огъня.

— Искам никога да не го бях срещала!

Тя моментално е обхваната от пламъци и, докато гледам как връзката ми със Себ се превръща в огнени езици, които изгарят всички болезнени спомени, цялото разочарование, съжаление, болка и мъка, ми се струва, че виждам как една искра литва във въздуха.

След което изчезва в комина, за да бъде понесена от вятъра...

[1] Огромно кълбо, което по традиция пада от сградата на Таим Скуеър в Ню Йорк точно в полунощ и известява идването на Новата година. — Б.пр. ↑

[2] Чичестър, Западен Съсекс, Англия. — Б.пр. ↑

5.

Следващото, което помня, е, че се събудих с глава, тежаща като бетонен блок. Един кънтящ бетонен блок. Отварям едно замъглено око и премигвам, тъй като лъч зимна светлина се забива като кол в зеницата ми.

Къде съм? Колко е часът? Защо имам чувството, че в устата ми има умряло животно?

Опитвам се предпазливо да прогледна през полузатворените си клепачи. Всичко е под някакъв странен ъгъл, а точно пред лицето ми има нещо мокро и кожено.

След което ми просветва:

— Това е агнешката кожа и аз лежа с лице към нея, а от устата ми се точи лига.

— Все още съм напълно облечена — ако моя сексапилен котешки костюм може да наречете дреха.

— Да се наливаш сам с текила в новогодишната нощ *наистина* не е най-добрата идея.

Мисля, че се разболявам.

Чувам човешки гласове и като оглеждам бавно стаята, осъзнавам, че звуците идват от телевизора.

Сигурно съм се строполила снощи като труп, докато е работел, и съм заспала направо върху килимчето. Дори не съм стигнала до леглото.

За разлика от някои други, мисля си, когато забелязвам Флий, свит върху юргана ми, да мърка щастливо.

Той сякаш долавя мислите ми, прозява се и се протяга, като поставя лапичките си върху възглавницата ми. Очевидно се наслаждава да спи сам в леглото ми, мисля си развеселено, но се чувствам леко пренебрегната, че дори котаракът ми предпочита да спи сам, а не с мен.

Което е смешно, но извинението ми е, че имам махмурлук. Позволено ми е да изпитвам съжаление към себе си.

Опитвам се да съживя крайниците си. Те са като неодушевени, мъртви тежести и са необходими нечовешки усилия, за да се надигна от килимчето. Уау! Докато се изправям, цялата стая се завърта около оста си и ме поглъща вълна на замайване. Хващам се за рамката на леглото, за да не падна. Господи! Това не е добре. Ама никак не е добре.

Чувствайки, че всеки момент ще изригна, поемам дълбоко въздух и тръгвам, влачейки крака. Нуждая се от горещ душ, силно кафе и много парацетамол. Ръмжейки, клатушкайки се, препъвайки се със затворени очи, излизам от спалнята си като зомби от филм на ужасите и вървя към банята на автопилот. Бутам вратата, грабвам една хавлиена кърпа от релсата и се обръщам към мивката. Само че вместо в нещо студено, гладко и направено от порцелан се блъскам в нещо топло, меко и живо.

— Ааааа! — започвам да крещя.

Отстъпвам назад, отварям очи... и едва не припадам. В банята ми има гол мъж! Стои точно пред мен! Върху килимчето. Не носи нищо, освен къси боксерки и очарователна усмивка.

— Честита Нова година! — поздравява ме весело той, сякаш се срещаме на улицата.

Гледам го за миг, изумена и безсловесна, притискам хавлията към гърдите си. Все едно съм сърна, заслепена на пътя от фаровете на автомобил. Неспособна съм да помръдна, нито да кажа нещо.

— Ами, добре... здравей... — успявам да промърморя накрая, опитвайки отместя очите си от силно окосменото му тяло, което е натикано в много тесни долни гащи. Толкова тесни, че *всичко* се очертава, ако се сещате за какво говоря.

Погледни настрани, Тес! *Погледни веднага настрани!*

Отмествам очи и се чувствам доста унижена. Това в никакъв случай не е първото нещо, които искам да видя през първия ден на Новата година. При това с непоносим махмурлук.

О, мили боже, той май има цици! — отбелязвам неочаквано наум.

А дали си е направил пиърсинг на зърната?

— Не знаех, че тук живее още някой...

Обръщам отново очи и виждам, че ме зяпа. Тогава и аз го оглеждам. Лицето ми пламва от объркване. По дяволите, Тес, какви ги

вършиш? Не бива да го гледаш, не бива да зяпаш зърната му! Отново забивам поглед в земята и започвам да се измъквам заднешком към вратата.

— О... ами... тъй де... те... тоест аз...

Не че има нещо лошо, нямам нищо против пиърсинга, да не съм някаква света вода ненапита! И аз мога да си направя пиърсинг, и татуировки... и... Блъскам се в кантарчето и мисълта ми секва, едва не падам, при което издавам приглушен вик.

— Хей, добре ли сте?

— Да, да, добре съм — мърморя, опитвайки се да не обръщам внимание на болката, която пулсира в палеца ми. — Направо отлично, благодаря.

— Добре, аз свърших, така че банята е ваша — той се усмихва и безгрижно минава покрай мен. Забелязвам, че с една ръка се почесва ентусиазирано по задника.

Цялата трепереща, затварям вратата, след което направо се сгромолясвам върху нея. Сърцето ми бие учестено, ще изскочи от гърдите ми. Пръстът на крака ми пулсира. Главата ми ще се пръсне от болка. Какво, по дяволите, търси някакъв непознат в нашата баня?

Сякаш не знам.

Фиона.

Сигурно го е забърсала снощи на купона и го е поканила. Е, няма да е за първи път. Не казвам, че е „жена с лек морал“, както би се произнесла прекалено строго майка ми, но трябва да призная, че откакто живея с нея, когато си лягам, слагам тапи в ушите си.

При това не от онези, направени от полиуретанова пяна, а индустриални тапи с изключителна ефективност, които могат да блокират шум от милиони децибели. Производителите на тапи за уши, обаче, никога не са чували оргазъм на Фиона.

Като барикадирам вратата с коша за пране, за да не бъда изненадана отново, се обръщам към мивката.

И получавам следващия още по-голям шок.

Забравям за непознатия полугол мъж, с когото току-що се сблъсках. Какъв е този истински ужас срещу мен? Разрошена като разплетена кошница коса, кървясали очи, остатъци от грим. Кое то само по себе си би било достатъчно зле, ако остатъците бяха от малко червило и спирала за мигли, но не, това са остатъци от нарисувани с

черен молив мустаци и нос, които са се размазали по цялото ми лице. И, боже!, това върху бузата ми паяк ли е? Сърцето ми направо спира. Не, само една от изкуствените ми мигли, осъзнавам, докато я отлепям.

Подпирам се с ръце на мивката и се вирам в отражението си, докато издавам отчаяно ръмжение. Чувствам се толкова зле, колкото и изглеждам. Или може би е обратното: изглеждам толкова зле, колкото се чувствам? Както и да е. Все едно. Защото изглеждам и се чувствам ужасно. Не че съм се надявала да видя една чисто нова аз, но все пак е Нова година, мама му стара! Пускам водата, смъквам костюма от ликра, който сякаш е залепнал към тялото ми, прекрачвам ваната и започвам да търкам грим, зъби и коса, докато половин час по-късно се измъквам с чисто лице, чиста коса и увита в халата си. Вече се чувствам жива. Пристъпвам към следващата стъпка от реконструкцията на Тес Конъли. Кафе.

Шляпайки с босите си крака, влизам в кухнята, където ме очаква втора изненада. Планината от чинии, табли и чаши със следи от червилото на Фиона е изчезнала. Вместо нея ме посреща изрядна чистота, блестяща мивка и самата Фиона с идеален грим и най-красивото си копринено кимоно, която лети като пеперуда из сякаш извадената от списание за обзавеждане кухня, и маже с масло препечена филийка. И... спирам за миг, онемяла от изненада... Поглеждам към радиото върху перваза на прозореца. Вместо обичайно гърмящия хип-хоп, това не е ли *класическа музика*!

— Добро утро! — чурулика Фиона.

— О, здравей! — отвръщам, напълно смаяна аз. Имам чувството, че съм влязла в някакъв паралелен свят, в друго измерение. Обикновено на сутринта след нощ като снощната Фиона седи на кухненската маса в позата на зомби и лекува махмурлука си с чаша чай и цигара „Марлборо лайт“.

А тази сутрин полуголият мъж от банята е на масата, пред него са наредени специалните неприкосновени конфитюри и свещените билкови чайове.

Ами да, разбира се. Значи *той* е причината за цялата тази суматоха.

— Това е Гарет — представя го Фиона и изящно му подава препечена филийка.

— Вече се срещнахме — усмихва се той, отваряйки скъпоценния мармалад с коняк. — Извинете ме, вратата на банята ви не се заключва.

— О, знам, трябва да се поправи — хвърлям бърз поглед към Фиона, но тя не откъсва замечтани очи от Гарет. Затова мислено прибавям поправката на резето към списъка за ремонт в апартамента. Официалният собственик е Фиона, но откакто живея с нея, не съм я видяла нито веднъж да смени и една крушка.

— Още една чаша чай от мента и хибискус? — гука гальовно приятелката ми.

— С удоволствие, страхотно — отвърща той с пълна уста. — Ммм, този мармалад е просто вълшебен.

Тя се усмихва гордо.

— Но ти не се нуждаеш от толкова много сладко — добавя и мога да видя, че вече е леко разтревожена, тъй като той намазва почти два пръста от мармалада върху филийката си.

— Сладко като собственицата му — намига Гарет и вдига чашата си, за да му долее още чай.

Наблюдавайки тази сцена на домашна идилия, променям намерението си да пия кафе. Ако го направя, сигурно ще се задавя. По-добре да взема дозата си кофеин в „Старбъкс“.

Обръщам се да изляза от кухнята.

— Тес? — вика след мен Фиона.

Едва не се спъвам на прага.

— Да си виждала моя „Диптик“?

„Диптиктът“-а ли? През замъгления ми мозък прехвърча някакъв смътен спомен, като удар със стик на мач по крикет.

— Амиии... не съм — отвърщам с цялата невинност, която мога да събера, но чувствам смъртоносни ледени тръпки по тила си.

— Странно. — Тя се мръщи и за миг мисля, че съм разкрита и май ще е най-добре да призная, че съм взела свещта назаем. Надявам се, че поне пред Гарет няма да посмее да ме разпори с ножа за масло. Но тя неочаквано тръска коси и свива рамене.

— Всъщност няма значение, сигурно съм я забутала някъде — и отново се заема с чая.

Което ми дава възможност да се измъкна и да потърся убежище в спалнята си, където първото нещо, което виждам, е въпросната

открадната вещ, която се мъдри гордо на рафта над камината. Първо чувствам облекчение, последвано от ужас, защото свещта е напълно изгоряла. Не е останало нищо, освен стъклената чашка държател, в която има остатъци от фитила.

Мамка му. Сигурно съм заспала и съм я забравила да гори! Гледам я и се чувствам ужасена. Остави въпроса за пожарната безопасност. Остави, че е можело да подпаля апартамента и той да изгори до основи. Остави, че е можело аз самата да стана на въглен. Става дума за свещ, която струва 40 паунда! Няма я! Изгоряла е! Докато съм зъзнала върху агнешкото си килимче.

Бързо грабвам уличаващото ме доказателство и пъхам празната чашка в чекмеджето с чорапите. Нищо друго не мога да направя, просто трябва да я сменя с нова, преди Фиона да разбере, което няма да е много лесно — през ума ми минава една сцена от филма „Аферата Томас Краун“ — как Пиърс Броснан подготвя онази сложна измама в художествената галерия, за да подмени откраднатата картина, без никой да забележи, и всички онези мъже с бомбета, сякаш излезли от картина на Магрит^[1].

Чувствам надигащата се паника. В момента едва стоя на краката си, та камо ли да мисля за мъже с бомбета. Решавам: ще го измисля по-късно. Навличам бързо джинсите си, един пуловер и нахлузвам чифт стари маратонки. Не изглеждат добре, но са първото нещо, което мога да намеря, а тази сутрин нямам сили да мисля какво да облека. Всъщност, честно казано, тази сутрин нямам сили за нищо. Събирам още мократа си коса и я прибирам под една вълнена шапка, грабвам палтото си и ругая наум.

Навън е един от онези сиви и люти, мразовити зимни дни. Дори дърветата сякаш зъзнат, клоните им, олисели и без листа, приличат на сгърчени мъртвешки пръсти на фона на замръзналото бяло небе. Скривам ръце в джобовете на пухеното си палто, за да ги стопля, и слизам по стълбите, а дъхът ми излиза под формата на бели облачета.

За щастие кафене „Старбъкс“ е наблизо и само след десет минути отварям познатата врата и влизам в топлото помещение, ухаещо на еспreso. Вътре е очарователно спокойно, има само няколко майки с бебета, които спят в количките им. Отивам направо на бара. Идеално. Най-после доза кофеин.

— Искам дълго тройно лате^[2] — изстрелвам поръчката си, преди барманката да успее да каже „Здрасти!“.

— Сигурна ли сте, че искате тройно? — пита със съмнение тя. — Ще стане много силно.

— Точно това искам — усмихвам се. За махмурлийските ми уши звучи като музика.

Тя продължава да се съмнява, но записва поръчката.

— Нещо друго? Кроасан или понички? Може би препечен сандвич?

— Не, благодаря, само кофеин... искам да кажа кафе — поправам се бързо, вадя портфейла си и давам банкнота от пет лири.

Прибирам рестото и се отдръпвам, за да почакам в края на бара моето мечтано кафе лате. Докато барманката започва да разпенва млякото се обръщам и оглеждам кафенето: грозните картини по стените, една раздразнена майка в ъгъла с едва прохождащ малчуган, който има намерение да излее своето бейбичино^[3] на пода; младеж, който чука по клавишите на лаптопа си до прозореца...

Лъхва ме вълна студен въздух и аз поглеждам към вратата, която се отваря, за да пропусне друг посетител. Побързайте, затваряйте, защото е много студено, мърморя си наум, докато гледам как някаква размазана фигура в анцуг се появява иззад логото на „Старбъкс“ върху стъклото на вратата и вече виждам ясно.

И в този миг сърцето ми пада в петите, все едно съм в безтегловност.

О, боже, не може да бъде. Просто не може...

Но е.

Това е Себ.

Имам чувството, че съм скочила от самолет без парашут и приближавам земята със стотици километри в час. Мисълта ми препуска със същата скорост. *Какво прави тук? Изглеждам като чудовище. Сигурно е тичал край реката. Дали ме забеляза? Господи, все още го обичам.* Сърцето ми се връща обратно в гръдния кош. Цялата ми ярост от снощи изчезва и се разтопява във въздуха, а пиянската ми смелост е заместена от непреодолимо желание да изтичам и да обвия ръце около врата му.

Вместо това нахлупвам още по-ниско шапката си, забивам поглед в краката си и се опитвам да успокоя дишането си, но мислите

ми продължават да се въртят като въртележка без управление. *Защо не си сложих поне малко грим? Да покрие пъпката на брадичката ми... И малко червило... О, какво не бих дала за малко червило...* Търся нервно в джоба си и открива балсам за устни. Сигурно златотърсачите са се чувствали по същия начин, когато са откривали злато, мисля си, докато мажа с настървение устните си, отчаяно, като изоставена жена, която току-що е видяла бившия си.

За част от секундата мисля дали да не се скрия в тоалетната. Ако мога да стигна дотам, без той да ме види — но гордостта ми, колкото и да е наранена, не ми позволява. Вместо това седя като закована, преглъщам с мъка и вдигам очи.

Добре. Готова съм. Давам си кураж.

Нищо.

Абсолютно нищо. Той гледа право към мен. Стоп, поправка: гледа право през мен, сякаш ме няма. Очите му се плъзгат, лицето му дори не трепва, докато минава покрай мен към бара, за да си поръча кафе.

За миг седя напълно объркана. Не мога да повярвам. Какво става? Връщам лентата назад. Зашеметена от срещата, или по-скоро от липсата на такава, го гледам и не мога да повярвам. Адреналинът все още пулсира във вените ми, готова съм за битка или за полет.

Но онова, за което не съм готова, е *нищо*. *Zilch Nada*^[4].

Очаквах неудобство, неловкост при сблъсъка ни, непохватни въпроси, изкуствена усмивка, сложена върху устните и фалшиви отговори от рода на „Всичко е наред с мен“.

Онова, което не очаквах, беше пълно пренебрежение.

Гледам как лениво се разкършва, докато чака да вземе рестото си. Да, знам, може да не ме е забелязал или просто да не ме е познал с тази вълнена шапка. Сигурно е така, уверявам сама себе си. Просто не ме е познал. Затова ме подмина.

О, Боже, кого заблуждавам? Това на главата ми все пак е само вълнена шапка, а не балаклава^[5].

— Дългото тройно лате беше за вас, нали?

Едва не подскачам, когато чувам гласа на барманката и виждам кафето да ме чака на плота. Един господ знае от колко време стои там.

— Да, благодаря — мърморя едва чуто, грабвам чашата и почти тичешком излизам навън.

Не мога да повярвам.

Просто не мога да повярвам.

Вървя по улицата като замаяна, мисълта ми връща отново и отново сцената, сякаш гледам заснет с камера материал: *аз седя, чакам кафето си, той влиза, поглежда право в мен и ме подминава... Връщам лентата и я пускам пак. Ето ме, седя и чакам кафето си, той влиза, сега поглежда право към мен и... Забавям скоростта, кадър по кадър... нищо, няма грешка, той напълно, тотално, недвусмислено ме пренебрегва.*

Болката ме пронизва като цял сноп безпощадни стрели. Как може да направи това? Как може да се държи все едно не ме познава? След всичко, което означавахме един за друг? Следва вълна от ярост: *Копеле! Кучи син! Да ме подмине така! Кой си мисли, че е? Добре, може да сме скъсали, може повече да не е влюбен в мен, но това не значи, че трябва да ме подминава като пътен знак!*

Цялата изгарям, отпивам от отдавна забравеното кафе. Съвсем студено е. По дяволите! Дори кафето ми развали!

Заредена с възмущение, желание за справедливост и студено кафе, изминавам остатъка от пътя до вкъщи, без да обръщам внимание на нищо около себе си. Мога да мисля само за Себ. Всъщност почти не забелязвам Гарет, с когото се сблъсквам на стълбите. Този път той е напълно облечен, слава богу. Чак след като ме попита къде е най-близката станция на метрото и аз му дадох указания накъде да върви, осъзнавам, че е облечен с костюм на Хенри Осми, но без рижата брада. Аха, ето *кой бил* значи.

Влизам в апартамента и откривам, че нещата отново са станали нормални и всичко си е постарому. Витрината с мармалада и чайовете е изчезнала като с магическа пръчка, а Фиона си е старата Фиона, размазана на един стол, пуши „Марлборо лайт“ и разглежда стар брой на „Грация“ от миналата седмица.

Присъединявам се към нея, свличам се на стола, а умът ми е зает със случилото се.

— Просто не мога да повярвам — произнасям след миг и оставям чашата на масата.

— Знам. И аз не мисля, че е точно моят тип — отговаря Фиона, поглеждайки ме над списанието. — Всъщност не си падам по дребни мъже.

— Какво? — гледам я объркано.

— Но да ти призная, след като се пъхнеш под хермелиновите кралски одежди, другото няма значение — тя вдига вежди и ми отправя многозначителен поглед.

— О, не говоря за Хенри Осми — въздишам, когато осъзнавам за какво говори, — а за онова, което току-що ми се случи.

— И какво ти се случи?

— Видях Себ, а той ме подмина!

Очаквам да чуя реакцията ѝ. Познавайки Фиона, мисля, че ще ме залее с истински водопад от думи. В миналото винаги е била особено приказлива по повод на връзките ми, които взема присърце.

Тя се мръщи и, докато дърпа от цигарата, настъпва тишина. После най-неочаквано произнася само три думи. Но те са достатъчни да обърнат целия ми свят наопаки.

— *Кой е Себ?*

[1] Рене Магрит, 1898–1967 г., белгийски художник, един от основателите на сюрреализма. — Б.пр. ↑

[2] Еспресо с мляко. — Б.пр. ↑

[3] Мляко с канела. — Б.пр. ↑

[4] Zilch (англ.) — жаргон, нула. — Б.пр. ↑

[5] Маска, която покрива цялата глава и лице, оставяйки само очите открити. — Б.пр. ↑

6.

Губя почва под краката си и се хващам за масата, за да не падна.

Какво каза?

Гледам я с недоумение и не съм сигурна как да реагирам.

После неочаквано осъзнавам.

— Ха-ха, много смешно! Успя да ме преметнеш. Ама за кратко.

— Чувствам се глупаво и ставам от масата. Разбира се, сега си спомням, че ми е забранено да говоря за Себ и дори да мисля за него. Според Фиона това е единственият начин да го забравя.

Макар че, да си призная честно, не съм сигурна дали искам.

— Трябва да се преструвам, че не съществува, нали?

Тя ме гледа объркано.

— Кой не съществува? — произнася бавно.

— Знам, знам — кимам, като влизам в играта ѝ, — но може ли да спрем да се преструваме за миг?

— Да се преструваме за какво? — Фиона ме гледа объркано, сякаш не знае за какво говоря.

Трябва да призная, че съм впечатлена. Не знаех, че е *толкова* добра актриса.

— Виж, няма да говоря повече за него, обещавам — казвам и придърпвам един стол до нея. Направо ще се пръсна от необходимостта да споделя новините. Двете с нея си споделяме всичко за връзките си, освен по-интимните подробности за самите мъже. — Но трябва да ти кажа... срещнах го в „Старбъкс“ и той ме подмина, все едно не ме познава.

Махам с ръце във въздуха и очаквам реакцията ѝ.

Вместо да се наведе напред, да извика „Не може да бъде!“ и да се впусне в подробен анализ на ситуацията, Фиона издухва дима през ноздрите си и пак се муси.

— За какво говориш? Въобще не се преструвам!

Мълча. Чувствам колебание. Боже, наистина е много добра, правейки се, че нищо не разбира.

— Хайде, Фиона, стига толкова... — опитвам да я помоля, но тя въздиша нетърпеливо.

— Какво стига? Нямам никаква представа за какво говориш!

— Говоря за Себ — въздишам. Сега е мой ред да съм нетърпелива. Време е да престанем да се правим, че „той не съществува“. В края на краищата, това не бе мимолетна връзка за една нощ. *Това беше Себ!* Мъжът, в който бях и все още съм влюбена. Този, който разби сърцето ми. Мъжът, чиито съобщения в началото тя старателно анализираше, а накрая го наричаше с всички ужасни имена, които можеше да измисли.

— Говоря сериозно, как може да се правиш, че не познаваш мъжа, когото наричаше... как беше? — Млъквам за миг, опитвайки да си спомня точните й думи. — *„Мръсен глупав идиот с мозък колкото кокоша курешка“*.

Фиона посяга към купата си с кафе и отново въздиша.

— Извинявай, Тес, но направо ще ме побъркаш.

Неочаквано ми минава една странна мисъл. Тя може да е невероятна актриса, когато се преструва, че пръстът ѝ е навехнат, за да се измъкне и да не мие чинии, но сега е друго. Толкова е непреклонна, така убедителна, така сигурна, сякаш наистина *не знае* кой е Себ.

— А какво ще кажеш, когато пихме заедно кофи водка и пяхме на караоке? — опитвам се да ѝ припомня, но и това удря на камък.

— Висок, с къса руса коса и американски акцент?

Още един празен поглед.

— Наистина хубав — не се сдържам да добавя.

Нищо.

— *Ходя с него почти цяла година!* — избухвам накрая.

Тя сбръчква чело и ме гледа обезпокоено.

— Тес, да не си се надрусала?

— Аз и *наркотици*? Не, разбира се! — протестирам възмутено.
— Освен ако смяташ парацетамола...

Посягам и вземам голямата опаковка, която стои винаги в средата на кухненската маса. Там, където повечето хора имат ваза за цветя, ние имаме болкоуспокояващи.

— Сигурна ли си, че не си пила от плодовия пунш, който се разнасяше снощи? — продължава тя, вдигайки вежди, докато аз поглъщам още две таблетки. — Чух от Пипа, че в него имало някакви

халюциногенни гъби, един неин приятел се бил върнал от пътешествие, посетил някакво племе на Амазонка...

— Не, не съм пила никакъв пунш! — почти викам, защото не мога да се въздържа.

— Тогава какво, по дяволите, става с теб? — пита вече вбесена и тя.

— *Смен?* Ти си тази, която не може да си спомни Себ, бившето ми гадже.

— Защото никога не си имала гадже на име Себ! — произнася почти на срички тя.

Това вече ме шокира. Отварям уста да кажа нещо, но от нея не излиза звук. Вместо това я гледам напълно вцепенена.

Само за секунда, после ме пронизва раздразнение.

— Не е никак смешно!

— Да виждаш да се смее? — тя пъха краката си под стола, слага купата си върху тях и се чумери. — Ти си тази, която си измисля несъществуващо гадже!

За миг и двете мълчим. Не мога да повярвам, че споря с Фиона на подобна тема. Какво й става? Защо се държи така?

— Виж, не знам какво става, но за едно съм сигурна — нямам навик да си измислям гаджета — отговарям спокойно. — Искam да кажа, ако никога не съм ходила със Себ, тогава защо на хладилника има наша снимка, а? — поглеждам победоносно към хладилника.

Само че там няма никаква снимка.

Срещам погледа на Фиона, който сякаш казва „Е, нали ти казах“.

— О, разбира се... Свалих я, когато скъсахме, и я изхвърлих. Така де, не исках постоянно да ми напомня за него!

— Щом казваш — въздиша тя, сякаш не ми вярва и се хваща отново за списанието.

Раздразнението ми ескалира с още една степен. Добре, стига толкова! Достатъчно се надлъгваме. Не знам каква игра играе, нито защо, но смятам да й докажа, че съм права, да видим тогава какво ще говори. Тичам в спалнята си, грабвам лаптопа от бюрото и се връщам с него в кухнята.

— Какво ще правиш? — гледа ме изненадано Фиона, когато го слагам пред нея.

— Тук има още стотици снимки с него — обяснявам й просто.

Ха така! Това ще те довърши.

Включвам компютъра и кликвам върху иконката на папката, където държа снимките си. Чакам да се отвори. Имам толкова много снимки, че трябва време, за да се заредят... макар че никога не съм чакала толкова дълго... Неочаквано се появява колело с цветовете на дъгата и наоколо се въртят звезди. Не! Това е Колелото на съдбата! Мразя го, но ей сега, само минута...

Гледам няколко секунди, сетне екранът неочаквано става черен.

Залива ме вълна от тревога.

— Какво става, по дяволите? — започвам да удрям по клавиатурата с напразната надежда да го върна към живот, но нищо. Черният екран сякаш ми се зъби като паст. — О, сигурно батериите са празни! — тичам обратно в спалнята и вземем зарядното устройство. Разбира се, това е причината. Ама че съм глупачка. Връщам се, свързвам го и отново го включвам.

Нищо. Никаква светлина. Няма го познатия син екран. Няма го и скрийнсейвъра с Джони Деп.

— О, боже! — от гърдите ми се откъсва стенание, докато гледам с ужас безжизнения лаптоп. Кликам отчаяно клавиша за включване и изключване няколко пъти, но няма смисъл.

— Лаптопът ми се е повредил!

Фиона през цялото време ме наблюдава мълчаливо.

— Значи няма снимки, така ли? — пита накрая тя.

— Не, всички са на компютъра...

Тя мълчи, върху лицето ѝ е изписано безпокойство и загриженост, после се навежда към мен и ме хваща за рамото.

— Добре, няма значение. Край, спираме с това, нали? — казва го по начин, който не търпи възражение. — Защо не седнеш, а аз ще направя по чаша чай. — И като ми подава списанието, взема телефона си и отива да напълни чайника с вода.

— *Пипа, скъпа* — чувам я да шепне, — *какво по дяволите имаше в онзи плодов пунш?*

Добре, само без паника. Както пише на голямата ми чаша за кафе „Запази спокойствие и продължи напред“. Просто имам махмурлук, това е всичко. Настина *ужасен* махмурлук. Такъв махмурлук, който кара съквартирантката ти да забрави всичко за бившето ти гадже.

Или нещо подобно.

След чаша чай и няколко страници от списанието, оставям Фиона с телефон, залепен за ухото ѝ, и се връщам в спалнята си. Трябва да си легна. Главата ми ще пръсне от болка, не мога да мисля. Това, че Себ ме подмина, бе достатъчно лошо, но поведението на най-близката ми приятелка бе толкова странно, че напълно откачих. И сега, за капак, лаптопът сдаде багажа. Може пи днес да се случи нещо още по-лошо?

Сигурно трябва да си почина малко, да поспя дори? Наистина съм много изморена. Свалям маратонките и се пъхам под завивката. Там, където е спал Флий, все още е топличко. Потъвам във възглавницата и затварям очи. Господи, колко е хубаво. Вече се чувствам по-добре. Дори съм сигурна, че като се събудя, нещата отново ще бъдат нормални...

И повече не помръдвам.

Сгушена между меките завивки, прекарвам остатъка от уикенда в сън, гледане на черно-бели стари филми, гушкане с Флий и отново сън. От време на време отивам да си направя чай и препечена филийка, които нося обратно в леглото, за да не прекъсвам цикъла. По някое време чух Фиона да вика „Чао“ и вратата се хлопна, но само отбелязах факта. Загубена във времето и пухената си завивка, аз се сгушвам и потъвам, докато от екрана „Животът е прекрасен“^[1] ме залива, люлее и приспива отново.

В понеделник сутринта се чувствам значително по-добре. Днес е неработен ден (Банк Холидей^[2]), така че няма да ходя на работа. Освен това махмурлукът ми е излекуван, няма непознати по впити бели гащи да се мотаят из банята и, когато отивам в кухнята, не ме посреща никаква степфордска съпруга^[3]. Отново всичко е нормално, животът тече в старите си релси. Всъщност уикендът изглежда като далечен смътен спомен, сякаш никога не се е случвал, мисля си с облекчение, докато чукам на вратата на Фиона, за да проверя дали иска чаша кафе.

Понеже не получавам отговор, надничам и виждам, че все още спи. Никога не е била ранобудница. Всъщност единствения път, когато е била видяна да става преди обед, бе когато миналото лято трябваше да лети до Испания заедно със семейството си за ваканция. „Предимството да си на свободна практика е, че никога не навиваш будилника да звъни“, е едно от любимите ѝ изречения.

За нейно нещастие това не бил единственият евтин полет. Когато пристигнала на „Гетуик“ със закъснение, отказали да я пуснат на самолета и трябвало да убие три часа в магазина за аксесоари, докато чакала следващия полет. Оттогава не е в състояние да погледне нито един чифт луксозни джапанки.

Все още не се е събудила, когато съм готова да изляза, което означава, че нямам шанс да говоря с нея отново за Себ. Не че имам огромно желание, мисля си, докато тичам да хвана автобуса, който всеки миг ще потегли от спирката. Както казах, сигурна съм, че всичко беше плод на някакво объркване.

След като чекирам картата си, скачам в автобуса и отивам да седна на една свободна седалка най-отзад. Наслаждавайки се на приятната топлина след кучия студ навън, подпирам глава на стъклото и зяпам през прозореца. Ами да, какво друго би могло да бъде, освен объркване?

[1] Американски филм, 1946 г. с Джеймс Стюарт, избран за един от най-хубавите филми за всички времена, по неписана традиция го повтарят по телевизията всяка Коледа и Нова година. — Б.пр. ↑

[2] В Обединеното кралство „Банк холидей“ се наричат националните празнични дни, т.е. почивни дни за банките. — Б.пр. ↑

[3] Наименованието произлиза от романа „Степфордски съпруги“ на Айра Левин, изд. 1972 г., в който мъжете в измисления град Степфорд, Кънектикът, подменят съпругите си с роботи, готови да изпълнят всяко тяхно желание. Има и два филма, направени по романа. — Б.пр. ↑

7.

След дваайсет минути автобусът пристига в едно предградие с много дървета и аз слизам пред „Хемингуей Хаус“ — осветена от слънцето постройка от червени тухли, която изглежда като построена от кубчета „Лего“ и поставена в средата на паркинг за коли. Според цветната брошура, пълна с анимационни рисунки, изобразяващи Дорис и Бърт с техните къдрави посивели коси и снежнобели зъбни протези, това е „пенсионерско общество, което предлага помощ в живота за онези, които имат нужда от нея“.

— Помощ, дрън-дрън, тук е като в „Биг Брадър“ — така дядо ми описа старческия дом. Но всъщност моят дядо Конъли никога не е обичал някой да му нарежда какво да прави. Дори баба, докато беше жива. Веднъж, когато му нареди да не пуши с лулата си вътре, той занесе портативния телевизор в градинската беседка, нагласи креслото си и отказа да се върне седмици наред. Според баба сигурно щеше да остане там вечно, ако не бе лютата английска зима, която го принуди да влезе обратно на топло. „Може да е инат, но не е глупак“, смееше се често тя.

Бутам двойната врата и влизам в приемната, пълна с домашни цветя и плетени ратанови мебели, каквито може да се видят в летните къщи. По стените висят снимки в рамки на възрастни пенсионери, занимаващи се с различни дейности. Имам подозрение, че на тях са снимани „модели“, а не истински обитатели на „Хемингуей Хаус“, тъй като тук никога не съм виждала никакви хора да споделят бутилка „розе“ на обляната от слънце тераса. Най-много няколко старци да играят скрабъл в задушната стая за игри.

— Здравей, Тес! — докато приближавам към рецепцията, срещам Мелани — една от по-младите сестри от персонала. Косата ѝ е цялата в розови плитчици тип „раста“, на носа си има пиърсинг и е любимка на живущите, тъй като се отнася с тях като с приятели, а не като с малоумници, на които да нарежда какво да правят и какво не. В момента тя води един за ръка и ми се усмихва.

— Дядо си ли търсиш?

— Здравей, Мел! — усмихвам се в отговор и аз, докато свалям шала и ръкавиците. Нищо чудно, че всички обитатели на дома винаги дремят в креслата си: тук е такава жега, че ти се иска да си легнеш и да си подремнеш. — Къде е той?

— Зает да мами и да крие пепелника — отговаря вместо нея главната сестра с кисело лице — мис Темпъл, която стои на рецепцията. Вдига очи от документите, нагласява очилата си и ме гледа строго.

Опа. Чувствам, че ме обзема безпокойство. Какво ли е направил този път?

— Така ли? — отговарям невинно, като въобще нямам представа за какво говори. Но не мога да заблудя никого, най-малкото мис Темпъл. Откакто родителите ми отлетяха за Австралия и оставиха отговорността за дядо на мен, тя ми се обажда вече три пъти, за да се оплаче от поведението му.

Първия път — защото пускал записите си с джаз прекалено силно и отказвал да намали звука; втория — защото влязъл в кухнята посред нощ и си направил палачинка; и третия — защото пушел с лулата си в стаята си.

— В „Хемингуей Хаус“ не се пуши, мис Конъли — назидателно ми обясни по телефона тя, — а вашият дядо непрекъснато нарушава правилата.

— Той е в стаята си — прекъсва мрачните ми мисли Мелани и ми намира тайно, когато я поглеждам. — Когато за последен път проверих, играеше покер.

— Благодаря — усмихвам се и аз, като избягвам стоманения поглед на мис Темпъл, и тръгвам бързо по коридора.

— И напомнете на дядо си, че хазартът тук е строго забранен! — вика след мен старшата сестра, но слава богу, вече съм стигнала до пожарния изход и мога да се направя, че не съм я чула.

Откривам, че вратата на дядо е плътно затворена. Всъщност е заключена, което осъзнавам, когато натискам бравата. Чукам.

— Махайте се — чува се глас отвътре. — Зает съм.

Очевидно дядо няма намерение да приеме духа на „отворените врати“, който така силно се рекламира в брошурата на „Хемингуей Хаус“.

Чукам отново.

— Аз съм, дядо, Тес.

Следва пауза, чувам шум отвътре, сетне вратата се отваря, за да видя един мъж със снежнобяла коса и бръчки около очите. Облечен е безупречно в сив костюм на тънки райета, с копринена кърпичка в джобчето, златен часовник на верижка, висеща над закопчаната му жилетка и лъснати до блясък обувки. Наистина забележителна фигура. И това не е изненадващо. Той е Сидни Арчибалд Конъли, който почти петдесет години е бил известен като един от най-умелите и уважавани шивачи на Савил Роу^[1].

Но за мен е просто дядо.

— Здравей, красавице! — лицето му сияе. — Каква приятна изненада.

— Честита Нова година! — усмихвам се и аз, вдъхвайки с наслада познатия мирис на тютюн за лула и одеколон, докато го прегръщам. Той ме пуска да вляза вътре. Сам е, но има следи от скорошна игра на покер: картите са подредени върху масата, има четири празни тумбести чаши и половин бутилка уиски „Блексток&Уайт“.

— Очевидно трябва да ти напомня, че хазартът тук е забранен — започвам, но той презрително сумти.

— И кой го каза? — пита, подпирайки се тежко на бастуна си, докато върви към дивана Честърфийлд, натикан в ъгъла. Тази мебел е прекалено голяма за тази стая, но дядо настоя да го докараме от магазина му. Както и шивашкия манекен, една снимка в рамка на Кралицата на нейния сребърен юбилей през 1977 г. и любимата му шевна машина, която е на почетно място върху дървената масичка.

Като се настанява върху силно изтърканата дамаска на дивана, който според него е виждал задните части на много прочути и известни мъже — „Тук са седели всички актьори, играли Бонд — Шон Конъри, Роджър Мур и дори младокът Крейг“ — той потупва възглавницата до себе си и ме кани да отида при него.

— Целият живот е игра — добавя, цъкайки с език.

— Знам, но ако продължаваш да се замесваш в неприятности...

— Какво ще ми направят? Ще ме изритат оттук ли? — изглежда развеселен от мисълта. Дядо не крие и не отрича факта, че отказва да живее в старчески дом, а силно изявеното му чувство за независимост,

което пронизва цялото му същество, се бунтува срещу всичко, което му пречи.

Но след като баба почина, просто не можеше да се справи сам в живота. С две изкуствени стави и навика да забравя газта включена („Мога да се закълна, че я изключих!“) той се превърна в заплаха за самия себе си и за съседите, така че миналата година се премести в „Хемингуей Хаус“, макар и с огромна неохота.

— Представям си лицето на онази сврака Темпъл — кикоти се, взема пакетче бонбони „Джели бейбис“ и ми го подава. — Винаги изглежда така все едно е яла лимон. Или е седнала върху нещо остро...

— Дядо, мога ли да те помоля за нещо? — сменям бързо темата от задните части на мис Темпъл, докато сядам до него и бъркам в кесийката.

— Казвай, колко? — той оставя бонбоните и вади портфейла си.

— О, не, не ми трябва пари — протестирам. — Получих премия за Коледа.

Дядо вдига одобрително вежди.

— Браво! Винаги съм казвал, че си умно момиче!

Чувствам, че се изчервявам. Умът няма нищо общо. Наградата се дължеше повече на това, че шефът ми е добър човек и очевидно изпитва съжаление към мен, като през цялата година си затваря очите пред моите несклопотени умения на личен асистент.

— Не, онова, за което исках да те помоля, е дали бих могла да използвам за малко шевната ти машина? Нали разбираш, открих това... — Бъркам в старата си раничка, която е виждала и по-добри времена, и вадя нещо намачкано, което открих наскоро в един благотворителен магазин. Мина ли покрай такъв, не мога да устоя на изкушението и да не надникна: в тях може да намериш всякакви странни, чудати и прекрасни неща.

— Реших, че мога да си направя чанта от това, тъй като тази, която имам, е вече за боклука, а чантите са толкова скъпи...

Дядо посяга към своите очила, приличащи на половин луни, слага ги на носа си и разгръща материала.

— Хмммм — кима той, въртейки из пръстите си и изследвайки го — да, възможно е, но този материал е много тънък памук, почти като тъкан коноп, и ще е подходящ повече за торба... — той се чумери и ме поглежда — Ушил съм хиляди костюми по поръчка в живота си,

скъпа, но те бяха от най-фините тъкани, а не от зебло — добавя малко високомерно. — Тъй че, ако говорим за фина коприна или италиански кашмир...

— Искам да използвам това — настоявам упорито. — Да, прав си, това е просто стар чувал. Продавачката в магазина каза, че някаква стара дама го занесла, пълен е дрехи. Очевидно е от петдесетте години и са го използвали за съхранение на брашно, докато са живели във ферма във Франция...

— И ти искаш да си направиш чанта от него? — той изглежда леко стреснат.

— Абсолютно — усмихвам се. — Влюбих се в шарката и си мисля, че ако го подплатя с някакъв красив плат и пришия тази панделка по краищата... — вадя парчето панделка, запазено от един коледен подарък — така че да...

Винаги ходя при дядо, за да ми помага с идеи. Открай време правя разни неща, отчасти защото не печеля много пари, но главно защото в мен непрекъснато врят и кипят разни приумици и аз поправам откритите в магазините за втора ръка дрехи или вещи в нещо ново и интересно.

С наведени глави двамата умуваме няколко минути над чувала.

— Е, какво ще кажеш? — питам, като обръщам очи към него.

Бутайки очилата върху носа си, дядо ме гледа внимателно, сякаш мисли задълбочено.

— Ти имаш талант — казва тихо той след миг, а на устните му се появява усмивка.

— Талант? — повтарям изумена.

— Никога не съм ти го казвал преди, но винаги съм го знаел — кима той и изглежда много доволен. — Казвал съм на майка ти: „Тес е тази, която ще наследи моите способности“.

— О, дядо — смея се, — та ти беше един от най-известните шивачи на Савил Роу! А аз нямам никаква представа как се шие костюм!

— Това е много лесно: всеки може да се научи да взема мярка от вътрешната страна на бедрото — сумти той. — Онова, което не може да се научи, е въображението!

— Добре, не знам дали имам въображение... — смея се, но съм малко смутена от комплимента му. Не съм свикнала на комплименти,

освен от дядо. Кой знае защо, той мисли, че съм най-добрата във всичко. — Просто обичам да правя разни неща, нищо повече.

— Ти не просто правиш разни неща, Тес, ти ги създаваш — поправя ме той и очевидно се гордее страшно много с внучката си.

Изчервявам се, а в мисълта ми изплува спомена, когато двамата с баба дойдоха да ме гледат в една пиеса в училище. Играех магаренце и ролята ми беше без думи, а той през цялото време ръкопляскаше гръмко всеки път, когато се появявах на сцената, за голямо недоволство на останалите роднини сред публиката. И до ден-дневен продължава да настоява, че магарето е направило цялото представление.

— Значи смяташ, че ще стане? — питам, като го гледам изпитателно.

— Да видим... — като отваря едно чекмедже, вади своя шивашки метър, става от дивана и сядва пред шевната машина. — Ако го срежем ето тук и направим един двоен шев тук... — Докато говори, вземам едно малко столче, сядам до него, наблюдавам как бледите му, приличащи на хартиени пръсти оживяват и умело започват да настройват ръчките и да вдяват конците на шевната машина.

— Ку-ку... — Прекъсва ни женски глас и една глава с лавандулов оттенък се показва в процепа на вратата. — Видях вратата открената и чух гласове...

— О, здравей, Филис! — усмихвам се.

Понеже съм абсолютно сигурна, че я затворих зад себе си и че не е възможно да чуе гласовете ни, не ѝ вярвам, но това няма значение. Харесвам я. Тя е вдовица над 80 години, стоята ѝ е по-надолу в коридора и винаги идва при дядо със своята дъска за скрабъл и сладкиш за подарък.

— Знаеш ли, че дядо ти е истински гений? Никога не съм виждала толкова много думи със седем букви!

Лично аз подозирам, че е влюбена в него, но когато му споменах, той ми нареди да престана да се правя на смешна.

— На нашата възраст не се влюбваме, а хващаме настинка — увери ме твърдо дядо.

— Честита Нова година, как сте? — прегръщам я топло аз.

— Все още жива — смее се тя. — А ти? Как е ухажорът?

Не успявам да скрия усмивката си, когато използва думата „ухажване“. Прекрасни са тези старомодни думи, които събуждат

представи за чай с танци и разходки по залез-слънце край реката! Те са много по-хубави от днешните ни „запознанства по интернет“ — представям си Фиона втрещена в екрана на компютъра, прелистваща профилите и снимките на мъже в костюми за сноуборд, гмуркане или скачане с бърнджи. Сякаш всички ергени в Лондон са запалени фанатици по екстремните спортове!

— Аз... ние се разделихме преди няколко месеца — отговарям, опитвайки се да изглеждам нехайно и свивам рамене.

Тя ме окуражава.

— Е, не се тревожи, на твоите години има много риба в морето. Когато станеш като мен, то е съвсем празно, останали са само няколко дърти скумрии... — усмихва се с розовите си зъбни протези и кима към дядо.

— Ти кого наричаш скумрия? — мърмори той, преди да се обърне към мен и да попита — Какъв е този младеж? — пита е такъв тон, сякаш е сицилиански кръстник, който трябва да защитава честта на семейството, а не моят осемдесетгодишен дядо.

Филис се опитва да се намеси в моя защита.

— Тя не се нуждае от твоето разрешение.

— Знам — пали се той, вади лулата от джоба си и ядосано тръска пепелта от нея. — Просто не знам нищо за него.

— Не помниш ли Себастиан? Веднъж дойдохме да те видим заедно — напомням му аз, въпреки че част от мен не иска да го прави.

Разбирам първата среща между баща ти и гаджето ти да е нервна и изпълнена е неудобство. В края на краищата, ти си неговото малко момиченце, а сега си пораснала и правиш умопомрачителен секс с момчето, което седи на ръба на дивана, опитвайки се да води учтив разговор за тракторите. (Не ме питайте защо татко започна тази тема за тракторите. Той не е фермер, а пенсиониран учител по биология. Но пък да искам да разбера логиката на татко е все едно да проумея какво диктува гардеробът на Лейди Гага, тоест абсолютно безсмислено упражнение.)

Но срещата между приятеля ти и дядо ти би трябвало да бъде топла и по-естествена. От дядо ти се очаква да си припомни своите млади години и добрите стари времена, ще предложи чай и сладкиш. А не да го предизвика да „направят един покер“ и да го разпитва какви са

„намеренията“ му, като го предупреди, размахвайки под носа му античния си пистолет, че ако мами, ще се разкайва.

— Разбира се, че няма, господин Конъли, никога не бих постъпил така с Тес — започна да заеква тогава Себ.

— Не говорех за внучката ми, а за картите — отвърна с кръвнишки поглед дядо ми.

Беше много стресиращо. Стана още по-зле, когато сестрите влязоха и конфискуваха пистолета, понеже бил опасно оръжие, а Себ спечели две игри. Не съм сигурна кое беше по-лошото — загубата на пистолета или загубата на покер, но така или иначе дядо не бе щастлив. Затова оттогава не съм споменавала случката, тъй като мислех, че ще е най-добре, ако всичко бъде забравено.

Сега, очевидно, беше забравено. Напълно.

— Себастиан? Никога не съм виждал никакъв Себастиан — гърми гласът на дядо, докато чисти лулата с устройството за почистване, все едно пълни дулото на оръдие.

Чувствам леко безпокойство. Да се надявам, че е забравил играта на карти е едно, но да забрави, че е виждал Себастиан, съвсем друго нещо. Но пък паметта на дядо напоследък все повече се влошава. Първоначално смятахме, че е от възрастта, но когато мама и татко дойдоха да го видят няколко седмици преди да отлетят за Австралия, една от сестрите ги повика да поговорят. Няколко от тях забелязали, че колкото повече остарява, толкова по-объркан изглежда, и решили, че може би има начални признаци на Алцхаймер. Дори предложили да го заведат на преглед.

Когато мама сподели с мен, отказах да повярвам. Предположих, че просто понякога не може да си спомни името ми, а не че не ме познава. Но това не е нищо. Много хора не помнят имена.

Сега обаче започвам да се чудя дали не е истина. Може би положението е доста по-сериозно, а аз просто не искам да го приема.

— Напротив, виждал си го. Той е американец, не помниш ли?

В този случай не само неговата памет ме тревожи. Същото ми се случи вчера и с Фиона. Нещо като дежа вю.

— Ооо, американец значи? — възкликва Филис. — През войната имах връзка с един американец. Казваше се Джони Джеймс, едно високо момче с рижава коса и усмивка колкото целия щат Тексас.

Подаряваше ми копринени чорапи, тъй че не се налагаше да изправям ръбовете постоянно... — унася се в спомени тя.

Дядо ѝ отправя страшен поглед, който казва, че не му се слуша за Джони Джеймс и неговите чорапи. За моя изненада, тя моментално схваща намека.

— Е, аз най-добре да си вървя — казва бързо, — имам да бродирам цяла калъфка за възглавница. — И като ми намига и стиска ръката ми, бързо излиза от стаята.

Обръщам се към дядо.

— Играхте покер... и той спечели — опитвам се отново да му припомня, макар и с неохота. Семенцето на безпокойството започва да поклъва.

Дядо Конъли изглежда слисан и малко ужасен.

— Признавам, че паметта ми не е толкова добра, както преди, но това щях да го помня. — Той ми дава използвания шиш за почистване на лула, аз вадя от пакета на масата нов и му го подавам. Приличам на сестра в операционна, която подава на хирурга скалпел. — Е, за какво си дошла — за да ме ободриш или да ме умориш, като ми говориш долни клевети за уменията ми на покер? — гледа ме над рамките на очилата си, както правеше, когато бях непослушна и аз отново се чувствам като петгодишно момиченце.

— Дойдох да те видя — протестирам.

— Добро момиче! — смига той и аз се усмихвам, въпреки че не искам.

— Освен това, за да те уморя ще трябва много повече от това.

— Същото казват и сестрите — смее се той, бърка в джоба и вади кесийка с тютюн. Започва да тъпче лулата си. Виждала съм го да прави това милион пъти, но действието все още е пленително. Той е толкова точен и внимателен! Когато бях дете ми казваше, че трябва да мисля за пълненето на лула като за семейство от трима човека.

Спомените започват да се въртят в главата ми като забързан филм: аз съм малко момиченце, седнало на коленете му, а той ми говори: „Първо почукваш тютюна внимателно, както прави детето. — Взема пръста ми и потупва нежно меките трошици. — Сетне отново пълниш и натискаш по-силно, както би направила майката — и, вземайки пръста ми, натиска по-силно. — И накрая пълниш за последен път и натискаш много силно, все едно си бащата. — При тези

думи хваща палеца ми със своята голяма ръка и натиска силно върху тютюна.“

— Подай ми един от онези кибрити — нарежда сега дядо и аз се обръщам, за да видя малка купа, пълна с различни кутийки с всякакви размери и форми.

— Дядо! Не може да пушиш тук, ще те изхвърлят! — предупреждавам го шепнешком.

— Де този късмет — мърмори той.

Предавам се.

— Добре, но само този път, и ще отворя прозореца.

Отивам към прозореца, отварям го, а сетне вземам кутийката кибрит. На нея пише „Савой“. Става ми неочаквано тъжно. Дядо често ходеше на всички тези прочути места, когато работеше на Савил Роу. Сигурно му е тежко и трудно тук.

— Нека аз да ти запаля лулата — предлагам и паля клечка.

Майната му на „Хемингуей Хаус“ и техните правила.

Той ме поглежда изненадано, сетне навежда лулата си. Дърпа няколко пъти дълбоко и издишва облаче сладък ароматен дим.

— А сега, да видим това сако, което искаш да ушиеш — казва и се обръща към шевната машина.

— Не е сако, а чанта, не помниш ли?

Той мръщи чело и очевидно се напъва да си спомни.

— А, да, разбира се. Нещо съм се объркал. Хайде, да видим какво ще направим.

Сядам до него и моментално се чувствам по-добре. Трябва да престана да се тревожа. Няма нищо страшно. Просто паметта на дядо е отслабнала. Затова не помни Себ. И със сигурност е заради годините.

Отхвърляйки всички лоши мисли, притискам буза към рамото му, докато той включва машината. Обичам този момент. Обичам да виждам как идеите ми се превръщат в реалност и оживяват. Обичам да променям нещо старо в нещо ново. Като магия е.

И, отдавайки се на възбудата, която ме обзема, гледам как иглата лети по плата.

[1] Търговска улица в Мейфеър, Лондон, известна с най-скъпите ателиета за поръчка на мъжки костюми. — Б.пр. ↑

8.

След няколко часа пред машината, става време да си вървя. Прибирам чувала, който вече започва да придобива нова форма, и обещавам скоро да се върна за втория урок.

— А ти през това време се опитай да не правиш пакости — гълча, докато го целувам по бузата, която е грапава като шкурка.

— Ще се опитам — отвърща ми бодро той и съвсем нехайно, все едно не е мислил предварително какво да каже, добавя: — А ти не забравяй другия път да донесеш панделки... ах, да, и трябва да решиш дали да бъде с цип или копчета... — После се замисля. — Мисля, че с копчета ще е по-хубаво, някакви позлатени, или пък перлени. Всъщност струва ми се, че имам някъде тук...

— Чудесно — обръщам се да си вървя, но той ме спира на прага.

— Донеси и материал за подплата, това е много важно, ще промени всичко. Мисля, че трябва да бъде хубава мека коприна, а не онзи гаден полиестер, който днес слагат на всичко...

От дълго време не съм виждала дядо така развълнуван, ентусиазмът му е заразителен.

— Коприна звучи чудесно — съгласявам се с него. — Какво ще кажеш за цвят на малина? Като носната ти кърпичка? Всъщност — мисълта ме осенява, докато я гледам, — може да я използваме точно нея!

Един миг той ме гледа изненадано, сетне вади от джобчето си кърпичката и я развява възторжено. Лицето му сияе.

— Прекрасна идея! Казах ли ти, че имаш талант!

Започвам да се смея и преди да успее да направи други предложения го оставям да ми маха с кърпичката за довиждане и тичам по коридора.

Навън се мятам в автобуса и отивам в близкия търговски център. Въпреки че е официален празник, всички магазини са отворени, нетърпеливи да привлекат купувачи и да се възползват от всеки, който днес не работи и е готов да изхарчи парите си. Нося със себе си

лаптопа, за да го занеса в големия магазин за техника. Дано успеят да го поправят.

Сменям ескалатори и си пробивам път сред тълпите. Очите ми се плъзгат по витрините на модните дизайнерски магазини: Прада, Гучи, Тифани. Надничам в един. Ято руси жени са обсадили щанда с чанти, вземат ги, слагат ги на рамо, или се въртят с тях пред огледалата. Забавям крачка и гледам с удивление. Не мога да разбера защо дамите харчат толкова много пари за чанти. За мен в това няма никакъв смисъл.

Не че съм против дизайнерските изработки. Мога да разбера силата на привличане на чифт скъпи обувки — в края на краищата коя жена не желае да обуе майсторски изработени обувки с високи токчета, които правят глезените да изглеждат така тънки, а краката безкрайни? Или прекрасно скроена рокля, от невероятна материя, която те обгръща като морска вода и подчертава талията и извивката на гърдите ти?

Но дизайнерска чанта? Не го разбирам. Шест хиляди паунда за една чанта Бъркин^[1] която няма да те направи да изглеждаш с един размер по-слаба. Нито с десет сантиметра по-висока. Освен това те дори не са уникални! Всеки път, когато отворя някое списание, виждам всички знаменитости да носят една и съща чанта. Представяте ли си какво щеше да бъде, ако ги снимат и с една и съща рокля? Дори Фиона иска такава чанта. Всъщност тя е причината да знам, че има чанта, кръстена на някаква актриса от 60-те години и цената ѝ е колкото на малка кола. И че очевидно е готова да се прости с живота си заради нея. „Ще умра за тази чанта! Сериозно, ще умра!“ въздишаше тя, поглъщайки с очи снимка на Пош^[2].

Поне си мисля, че беше Пош, защото чантата бе толкова смешно голяма, че жената зад нея почти не се виждаше. Единственото, което тогава ми мина през ума, бе „Какво по дяволите носи в нея?“

Дейвид може би?

Но какво ли разбирам аз от тези неща? Аз си правя чанти от стари брашнени чували и носната кърпичка на дядо.

Подминавам бързо магазина и се отправям към друг ескалатор, накрая намирам сервиза за компютри. Вътре е пълно с клиенти и усмихнати продавачи, облечени с ярки тениски, които любезно питат с какво да ми помогнат.

— Лаптопът ми се счупи — обяснявам печално, когато един от тях ме хваща за жертва.

— Не се безпокойте — широко усмихнат ме успокоява той. — Един от нашите техници ще го погледне. Кажете ми името си и седнете, моля. — Сочи редица от столове, където чакат и други клиенти. — Няма да отнеме много време.

— Добре, благодаря — кимам, обяснявам какво се е случило и сядам на едно свободно място.

Тъкмо оставям чантите си на пода до мен, когато телефонът ми звъни. Австралийски номер. Сигурно е някой от родителите. Брат ми е там повече от шест месеца, но съм го чула само веднъж, когато ми изпрати есемес с текст „Кой спечели футболното първенство?“. Майка ми няма подобни проблеми с комуникациите.

— Тес? Ти ли си?

С тези думи започва всеки наш телефонен разговор. Никога не съм я питала кой смята, че може да е, след като набира моя номер.

— Здравей, мамо, аз съм! — отговарям всеки път аз. Макар че съм си мислила някой ден да преправя гласа си и да се престоря на някой друг. Например на Кралицата. Или на извънземно, което се е настанило в тялото на нейната дъщеря и е откраднало телефона ѝ.

— Тук е толкова горещо и слънчево! — хваща се директно за времето тя.

Ами нали е Австралия, бе мамо! Горещо ще е, я! Там сега е лято. Трудно ми е да се преструвам на изненадана, но правя каквото мога.

— Нима? Така ли?

— Да, вчера беше 40 градуса.

— Леле-мале!

Знам какво следва.

— Какво е времето при теб?

— Естествено много студено.

Може да съм пропуснала нещо, но доколкото ми е известно, родителите ми цял живот са живели единствено и само в Англия. Така че какво може да е времето през януари, освен студено? Да, чела съм много и знам всичко за климатичните промени, за топенето на ледниците и озоновата дупка, но не мога да си представя, че преди да съм се родила, тук е било като в тропиците. Меко и топло?

— Кажи на татко, че току-що бях при дядо — съобщавам, за да сменя темата за времето.

— Как е той? Държи ли се добре?

— Разбира се! — заставам веднага на негова страна. — Просто мис Темпъл не го харесва...

— Значи дядо ти трябва да бъде по-мил е нея. Знаеш ли, той извади голям късмет да го приемат в „Хемингуей Хаус“. За да влезеш там трябва да чакаш с години, има списък...

— Знам, но не му е лесно.

— На никой от нас не му е лесно — отвърща леко троснато мама. — Всички трябва да правим неща, които не ни харесват...

Чувам как баща ми и брат ми викат, сигурно гледат спорт по телевизията, а тя им казва да бъдат по-тихи.

— Както и да е, беше в добро настроение. Показа ми как да работя с шевната машина.

— Аха, да — разсеяно отговаря мама и мога да кажа със сигурност, че не ме слуша. Но тя всъщност никога не ме е слушала. Без значение какво ѝ казвам, сякаш вече има предварително готов отговор. Винаги е било така, което отчасти е причината да съм така близка с дядо и баба. Докато растях, те винаги ме изслушваха, без значение какво им казвам — нещо важно или не, колкото и глупаво да звучеше, те ме слушаха. Понякога това е всичко, което ти е необходимо — някой да те слуша.

— Но паметта му май се влошава — добавям.

— Защо, какво се е случило? — разтревожва се веднага мама.

Чувствам вина, че я занимавам с това, когато е толкова далеч, но в автобуса мислих за разговора с дядо и макар да съм сигурна, че това е нещо присъщо за неговата възраст, трябва да призная, че малко се притесних.

— Ами, говорихме за Себ и той не си спомни кой е. Сякаш въобще нямаше никакъв спомен за него.

От другата страна на линията настъпва дълго мълчание и аз мисля, че мама отново ще започне да говори за Алцхаймер, когато тя пита:

— О, това новият приятел на Фиона ли е?

Сърцето ми започва да бие оглушително и ме обзема лека паника. О, не, не и мама!

— Какво Фиона? — опитвам се да печеля време с надеждата разговорът да не стигне до неизбежното заключение.

— Това съкратено от Себастиан ли е? — продължава мама.

— Ами... да — мърморя. И неочаквано усещам главозамайване.

— Никога не си ми споменавала за него. Хубав ли е? — Господи, чувам тези думи от жената, която бе на седмото небе, когато срещнах Себ и трябваше да бъде удържана с физическа сила да не си купи нова шапка, когато празнувахме шест месеца, откакто ходехме заедно!

— Ами... да — повтарям отново. Сякаш потъвам в някаква бездна и искам да се хвана за нещо, за да спася скъпия си животец, но всичко ми се изплъзва. Нищо не разбирам. Или целият свят е полудял, или...

Мисълта се загнездва в главата ми и започва да се върти като човек, попаднал в лабиринт, от който няма излизане.

Само че май аз съм попаднала в него.

Опитвам се да прекъсна разговора с мама, което не е лесно. Тя на всяка цена държи да ми разкаже как е сготвила брюкселско зеле по рецепта от новата книга на Джейми Оливър, която получила за Коледа, и че то нямало нищо общо е топчетата, „които баба ти обикновено правеше“. Следват препоръки към Джейми как да ги усъвършенства: „Поръсват се с моята тайна подправка и се пекат на грил до кафяво“.

Да, мамо, сигурна съм, че преуспелият готвач-милионер направо умира от нетърпение да използва твоите предложения за брюкселското си зеле. Освен това, не се обиждай, но точно в момента брюкселските зелки — независимо дали са твоите, на починалата ми баба или на Джейми Оливър, въобще не ме интересуват, *защото мисля, че полудявам.*

Чувствайки, че ще получа пристъп на паника, вдишвам дълбоко няколко пъти.

Така, съсредоточи се. *Фокусирай* мисълта си.

Затварям очи, щипя носа си и се опитвам да се успокоя. Няма смисъл от паника, тя няма да помогне. Трябва да мисля спокойно и ясно. Спокойно и трезво. Да, това е, повтарям си отново и отново наум. В края на краищата за всичко трябва да има разумно обяснение. Просто трябва.

Концентрирам се. Минават няколко секунди и...

Ами да! Знам! Вероятно това е някакъв тип избирателна, частична амнезия, която се разпространява като грип, като свински грип например, и всички са го пипнали, освен мен. Така че не аз съм изгубила ума си, а другите са изгубили паметта си. През зимата тези вируси са навсякъде. Може би хората се нуждаят от антибиотици, или ваксина, или нещо друго, и...

И какво, Тес? Неочаквано ще си спомнят кой е Себ ли? Осъзнавайки колко съм смешна, продължавам да ровя в мозъка си.

Имам нова идея! Може би Фиона е измислила тази шега и всички са се включили в нея — като в деня на шегата, но не на Първи април, а на първи януари. И може би след няколко часа тя ще си признае, че ме е занасяла и „Ха-ха-ха, не беше ли смешно, а?“

Чувствам леко успокоение: това обяснение е много по-добро! Но скоро започват да се промъкват съмнения. Да, би могло да е истина, но колкото повече мисля, толкова по-невероятно ми се струва. Първо: Фиона не прави шеги. Наскоро бяхме в една кръчма с куп приятели и разправяхме майтапи, а когато дойде нейният ред, тя безизразно призна: „Единственото смешно нещо, което знам, е последното ми гадже Лорънс.“

После — майка ми. Тя не може да пази нищо в тайна повече от две секунди. Например: без да иска е проваляла поне дузина подготвени празнични изненади, като се обажда на човека, за когото е изненадата, да му честити рождения ден и накрая изтърсва: „Ще се видим довечера на партито!“

Освен това не обяснява загубата на памет при дядо.

Безпокойството ми се завръща.

Всъщност защо? Защо Фиона ще се преструва, че никога не съм излизала със Себ? Това не е никак смешно, нали? Защо ще въвлича майка ми в цялата игра? Или дядо ми? Просто няма смисъл.

Опитвам се да се преборя, както хората се борят с чадърите си, когато има бурен вятър, напъвам се да намеря отговор, но без успех. Ще трябва да го прибавя към списъка от неща, които не мога да разбера — като например индекса Доу Джоунс, призова на Ръсел Бранд или защо мъжете винаги питат трябва ли им палто, когато излизат.

Няма обяснение.

— Тес Конъли?

Чувам името си и разбирам, че е мой ред. Ставам, отивам до щанда, където ме поздравява един техник с очила и най-дебелите стъкла, които някога съм виждала. Представя се като Али.

— И така, какъв е проблемът? — пита любезно той.

Колко време имаш, за да ме изслушаш?, мисля си унило.

— Моля? — усмивката на Али трепва леко.

О, боже, май го казах на глас!

— Извинете, не ми обръщайте внимание... нещо не ми е добре...
— Чувствам, че лицето ми пламва, бързо вадя лаптопа и го слагам пред него. — Нещо му стана, не мога да го включа, нито да извадя нещо от него — казвам бързо.

— Аха, ясно — кима той. — Хайде да го погледнем, какво ще кажете?

Защо говори в множествено число? Няма да го гледаме заедно, то е ясно! Като нагласява очилата си, той кърши пръсти, за да ги раздвижи, и се заравя в клавиатурата. Гледам като хипнотизирана как пръстите му летят по клавишите, като че ли е някакъв магьосник, и се опитвам да не мисля за моето чукане с два пръста.

— Така, ето че го накарахме да оживее — казва бодро, когато на екрана изгрява лицето на Джони Деп.

— Браво — чувствам огромно облекчение. Поне нещо е наред. Гледам пръстите и лицето му, изразяващо концентрация.

— Фокус-бокус, я да видим какво имаме тук!

На мен не ми е толкова весело, но както изглежда всичко ще се оправи. Е, не всичко, но поне ще мога да чета хороскопа си, да търся разни неща в Гугъл, да гледам във Фейсбук снимките на бившите си приятелки от училище и да злорадствам колко са остарели — все неща, които са необходими за лекуването на всяко разбито сърце...

— Ох, скъпа...

Това не ми харесва. Заставам нащрек. Не звучи нито весело, нито смешно. „Ох, скъпа“ няма нищо общо с „Фокус-бокус“. „Ох, скъпа“ е думата, която не искаш да чуеш от устата на зъболекаря си, когато надникне в устата ти. Или от компютърния техник, когато гледа лаптопа ти.

— Опасявам се, че има проблем с харддиска.

Не знам много за компютрите, но комбинацията от „харддиск“ и „проблем“ звучи силно тревожно.

— Но вие ще да го оправите, нали? — питам с надежда. Всъщност надеждата е повече молба.

— Да, опитваме се да поправим всичко, но след като харддискът си е отишъл, а той е мозъкът на компютъра...

Той прави пауза, вижда как лицето ми помръква и добавя бързо:

— Добрата новина е, че лаптопът ви все още е в гаранция, така че ще ви сменим диска съвсем безплатно — и ми се усмихва сияйно.

— Можете ли? — отвърщам със същата степен на сияйност и аз. Знаех си, че мога да разчитам на Али. Той изглежда като един от онези типове със супермозъци, които всеки иска да има на чина до себе си в часовете по математика.

— Това значи, че ще изгубите всички данни и записи в него, но не би трябвало да е проблем. Кога за последен път сте ги архивирали?

— Архивирам? — повтарям като ехо аз.

— Да, кога прехвърлихте съхранените данни? — отвърща безгрижно той. — Какво използвате? Външно или дистанционно устройство за съхранение на данни? — спира да пише и ме поглежда.

Все едно ми говори на патагонски. Някъде дълбоко в дебрите на паметта ми се прокрадва бегъл спомен, че мислих да седна и да се образувам в тази област.

— Амиии, не — отговарям неохотно. — Нито едното, нито другото.

Следва друг спомен — мислех да кача файловете на флашка, но вместо това гледах *„Мислиш си, че можеш да танцуваш“* с Фиона.

Жизнерадостната усмивка на Али замръзва. Той млъква и ме гледа известно време, очите му не мигват зад очилата, притча на студент по математика, който се е съсредоточил върху някакво сложно уравнение, каквото не е виждал преди.

— Разбирам — мърмори накрая, а на челото му се появява дълбока бръчка. — В този случай се страхувам, че ще изгубите почти всичко, което е имало в компютъра ви.

— Всичко? — гледам го ужасена.

— Всичко, което е било запаметено на вашия харддиск. Да. Всички документи, филми, муз...

— И снимките ли? — гласът ми трепери. Мисля за снимките със Себ от миналата година. Край, всичко е изгубено.

— Страхувам се, че и тях — кима Али.

Неочаквано очите ми се навлажняват. Не заради снимките. В края на краищата нали изхвърлих почти всички. Просто... така, за всичко. Последните няколко седмици бяха доста трудни, скъсах със Себ, историите около Коледа и Нова година, сблъсках се отново с него, а той ме подмина, все едно не ме позна — а сега и това. Прекалено много ми се събра. Сълзите потичат по лицето ми.

— Хей, чакайте... Добре ли сте?

Али ме гледа разтревожено.

— Извинявайте — подсмърчам. — Скъсах с приятеля си, а... — В гърлото ми засяда буца, сълзите извират от очите ми. Бърша ги нетърпеливо с ръкава на палтото си.

— Вижте, може и има някакво решение. — Очевидно ме съжалява, защото ми подава кърпичка за чистене на екран. — Почти при всички случаи на повреда в харддиска данните може да бъдат възстановени от опитен специалист. Само когато има наистина големи щети, като магнитен удар или препълване на диска, тогава е невъзможно.

Чака ме да кажа нещо.

— Съжалявам, направо ме уплашихте с този харддиск — признавам, докато духам носа си.

— Ето как стоят нещата: вашият компютър съхранява всичко върху харддиска, всяка буква, която напишете, всеки сайт, който посещавате, всеки имейл, който изпращате... Ако катастрофира, като самолет, всичко се разбива, заедно е него и вие го губите. — Замълчава, навежда се напред понижава гласа си и добавя сериозно. — Освен ако не знаете къде да търсите.

Той ми кима, аз спирам да духам носа си и го гледам с широко отворени очи. Боже, това звучи доста зловещо.

— Работата на един компютър е много сложна. Той е като лабиринт на заек — тунели и тунелчета, а заекът знае къде да скрие някои неща, надълбоко. Някои хора, занимаващи се с криминална дейност, се опитват да изтрият харддиска и цялата история върху него, но някъде все още се пазят записи.

— Нима? — изведнъж си спомням нещо, което ме компрометира — гледах във Фейсбук бившите гаджета на Себ и фотоалбумите им.

— Да — потвърждава с кимане Али. — Може да се опитате да изтриете всичко, направо да го избършете до прашинка, но ако бръкнете и потърсите по-дълбоко, и ако знаете как да използвате правилния софтуер, ще откриете разни неща. Практически не можете да изтриете всичко от компютъра. Всъщност трябва да кажа, че е невъзможно.

— Откъде знаете всичко това?

— В свободното си време работех за фирма, която се занимаваше с възстановяване на данни, докато учих в университета в Делхи.

— Боже, вие сте гений.

— О, не мисля така. Просто съм малко шантав. Поне така ме наричаше бившето ми гадже.

— Значи е глупаво — подкрепям го аз.

— Както и вашето — отвърща любезно той.

Вече се гледаме с повече симпатия. Сетне, като се оглежда, за да се увери, че никой не ни подслушва, добавя:

— Вижте, не би трябвало да го правя, но имам почивка от петнайсет минути... Ще видя какво ще успея да възстановя, ако мога. Съгласна ли сте?

— Наистина ли?

— Оставете ми го — казва, и след като ми подава още една кърпичка, напуска щанда.

Обзета от надежда се връщам и сядам обратно на мястото си. Вадя джобното си огледалце, изтривам размазаната очна линия и спирала за мигли, когато чувам глас.

— Извинете, мястото свободно ли е?

Гласът е с американски акцент и аз замръзвам. Боже, та аз познавам този глас!

Поглеждам нагоре.

И все едно в гърдите ми се забива топка за боулинг.

— Себ?

[1] Елън Бъркин — американска актриса от еврейски произход, р. 1954 г., играе с Ал Пачино в „Море от любов“. — Б.пр. ↑

[2] Виктория Бекъм, р. 1974 г., известна като Спайс Пош или само Пош. — Б.пр. ↑

9.

Чувайки името си, той се обръща и ме поглежда.

Дъхът ми спира в гърлото и аз го задържам, дори не издишам.

Очите му ме оглеждат, настъпва дълго мълчание. Тишината е протяжна. Всичко около мен сякаш изчезва, хората, звуците, разговорите... Всичко. Сякаш някой е завъртял копчето за звука мога да чуя единствено сърцето си, което бие оглушително в гърдите ми. Последния път, когато се срещнахме, той напълно ме пренебрегна, но този път... Няма начин да се престори, че не ме е видял. Тук съм и седя точно пред него.

Чакам го да каже нещо. Каквото и да е.

— Извинете — произнася накрая Себ, лицето му изразява пълно неразбиране. — Познаваме ли се?

Е, не, *не очаквам* да чуя отново това!

Не вярвам на ушите си. Ти будалкаш ли ме?

Освен леките признаци на безпокойство, не изглежда да се шегува. Обикновено, когато Себ се опитваше да се шегува, винаги имаше издайнически знаци. Но днес няма нищо — нито свиване на устните, нито леко нервно потрепване на очите или избягване на погледа ми.

Неочаквано ме обзема силно възмущение, все едно някой е ударил главата ми с чугунен тиган за пържене.

Хайде, стига, това е лудост! Да не казвам, че е жестоко. Да, знам, че всеки се справя с раздялата по различен начин. Някои излизат и се напиват, други спят с котката си и ядат „Джафа кейк“, докато гледат „Отчаяни съпруги“ в мрежата (аз съм от последните).

Но да се преструваш, че никога не си виждал този човек? Че той не те е виждал гол? Или докато си в тоалетната? Споменът за Себ, седнал без дрехи на тоалетната чиния, четящ въпросника на Пруст, публикуван във „Венити Феър“ и викащ, че тоалетната хартия е свършила, проблясва в ума ми. Искам да кажа: „Хей, това съм аз,

момичето което дойде да те спаси с руло «Андрекс»^[1]! Не ме ли помниш?“

— Сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че не знаеш коя съм?

Той ме гледа смутено.

— Моля да ми простите, но съм много лош физиономист. Не помня лица. Понякога се гледам в огледалото и не разпознавам дори себе си. — Усмивка се унило. — Освен това, абсолютно съм сигурен, че ако ви бях срещал, щях да ви запомня.

Мили боже, той да не би да флиртува с мен?

Гледам го слисано. Не знам какво да кажа. Нито как да реагирам. Преди беше странно и чудновато, но сега...

— Е...? Свободно ли е? — той сочи стола до мен.

— Да — кимам разсеяно. Умът ми все още е задръстен и се опитва да намери логичен отговор на онова, което става. Може би и той е получил същия съвет, който ми даде Фиона. Да се преструва, че не съществувам. Да забрави за мен завинаги.

Дори да е така, поведението му не е ли все пак малко крайно?

— И какво, мил ли бях? — пита неочаквано, докато сяда.

Гледам го объркана.

— Моля? Извинете, не ви разбрах.

— Мил ли бях, когато се срещнахме?

Изпитвам неистовото желание да го сграбча за раменете и да го разтърся, да му кажа да се държи нормално. Както когато бях малка и татко се преструваше, че е някакво страшно чудовище, а аз плачех и да го молах отново да си стане татко.

— Ами... — чудя се какво да отговоря, но вече съм изгубила дар слово.

Той продължава да ме гледа, очаквайки отговор. Сякаш сме двама непознати, които просто си бърбят, а не двойка, която е скъсала съвсем неотдавна.

— Аз... ами... не мога да си спомня, беше преди време. — Попаднала съм в някакъв налудничав, кошмарен сценарий и се опитвам да съставя смислено изречение.

Той, от своя страна, изглежда няма такъв проблем.

— Надявам се, че съм бил — усмивка ми се закачливо, и като сяда до мен, се захваща с айфона си.

Разговорът замира, седя на мястото си, напълно зашеметена. Просто не мога да повярвам какво ми се случва. Какво продължава да ми се случва, напомням си, като хвърлям крадешком поглед с крайчеца на окото си. Може би аз греша. Може би съм сбъркала човека? В края на краищата всеки си има двойник, нали? Може би това е двойникът на Себ.

Наблюдавам го изпод клепачите си. Той все още гледа айфона си, докато аз оглеждам познатите черти на лицето му: същия златист тен от честото ходене на ски, същата гъста руса коса и добре поддържани бакенбарди, същата силна челюст и секси трапчинка на брадичката, същия навик да мръщи вежди, когато се концентрира...

Сърцето ми отново прескача. Съвпадение на имената е едно. Еднакви черти — друго. Но едни и същи характеристики на поведението?

— Счупих си екрана — казва неочаквано високо и се обръща към мен, при което ме хваща, че го наблюдавам.

Почти подскачам от изненада.

— Моля? — реагирам бързо и хващам бретона си, сякаш бих искала, ако мога, да се скрия зад него.

— Докато карах сноуборд — вдига рамене той и ми показва стъклото на айфона, което е напукано. — Опитах се да се свържа с офиса им на Риджънт Стрийт, но всеки час е зает чак до другата седмица. Тъй че се наложи да дойда чак дотук.

Той говори с мен, сякаш всичко е напълно естествено, сякаш не забелязва смущението ми. Сякаш не вижда, че това съм аз. Тес. Момичето, с което обикновено правеше любов, преди да заспи. Какво става по дяволите?

— Мис Конъли?

Вдигам очи и виждам техника Али, който стои пред мен.

— О, здрасти! — опитвам да се концентрирам.

— Мисля, че успях да изровя нещо — шепне бързо той. — Всичко друго е напълно изтрито, но това беше дълбоко вътре, едва го намерих... — Оглежда се крадешком, за да се увери, че никой не пи гледа, сетне пъха ръка в джоба си. — Един уърдовски файл, качих го на този диск. — Пъха диска в ръката ми, сякаш е крадена вещ. — Не съм сигурен, че е много...

— Страшно ви благодаря — усмихвам се благодарно. — Наистина сте много любезен...

Млъквам, защото виждам, че Себ ни гледа с любопитство. Всъщност той ли ме гледа? Може би е неговият двойник?

Двойник на кого, Тес? *На мъжа, за когото мечтаеш?*

По дяволите. Трябва да се спасявам оттук. При това бързо.

Казвам довиждане на Али, пъхам диска в джоба си и почти тичам навън от магазина.

Пътувам към вкъщи като в мъгла. Не знам какво да мисля, така че се опитвам да не мисля за нищо, затова пъхам слушалките в ушите си и пускам музиката на максимум. Басите ще спукат тъпанчетата ми. Обикновено, когато в метрото видя такива хора, които са надули музиката до дупка, сумтя и се чудя какво правят! Защо искат насила да оглушеят? Сега съм точно като тях и въобще не ми дреме. Много важно, че ще оглушея! Както изглежда, май вече съм напълно полудяла.

Влизам в апартамента, за да открия, че Фиона седи до кухненската маса, облечена с пухкавия си домашен халат, с разпиляна коса, телефон, залепен между ухото и брадичката, и цигара, която виси от ъгълчето на устата ѝ. Не прилича много на образа, който хората си изграждат за журналистка, водеща рубрика за здраве и красота. Нито пък на фотосите, които читателите ѝ виждат в списанието. Там се мъдри нейна снимка в поза от йога, облечена е клин от ликра и с чаша пресен портокалов сок в ръка.

— Не ме интересува, че днес е неработен ден. Не разбираш ли, че срокът ми е утре? — вика тя в телефонната слушалка. — Добре тогава, заври си своя нов ботокс-крем за лице във... — Затваря телефона с ръмжене. — Загубенячка! Простакеса! Селянка! Тъпа рекламна агентка! — ръси все цветисти епитети, докато дърпа силно от цигарата и се нахвърля върху клавиатурата.

Аз на свой ред хвърлям чантата си върху масата и се отпускам на стола.

— Е, как е? — пита ме разсеяно зад екрана на лаптопа си Фиона.

— Добре и не чак толкова — отвръщам с въздишка. — Дядо е добре, но лаптопът ми е за боклука. Очевидно се нуждае от нов харддиск.

— О, скъпа! — Фиона дори не вдига очи от клавиатурата си. — Спаси ли нещо?

Как може да прекараш целия си живот, без да слушаш какво говорят другите, и накрая, когато вече е късно, да проумееш какво са искали да ти кажат!

— Не, нищо. Загубих всичко. В това число и ума си — не мога да се въздържа, но според мен тя не ме чува, тъй като вече трака ожесточено по клавишите, изпращайки без съмнение гневно писмо до бедната рекламна агентка.

— Освен това — сецям се и вадя от джоба си диска, за който бях забравила.

— Какво е това? — Фиона спира да пише и главата ѝ се появява над лаптопа.

— Нямам представа. Момчето в сервиза каза, че успял да спаси един файл. — Ставам и включвам чайника. Имам отчаяна нужда от чаша чай. Всъщност имам нужда от нещо по-силно, но не съм сигурна дали ако започна с текила, ще бъде добра идея. Само като се сетя какво стана последния път!

— Я да видим...

Обръщам се и виждам как Фиона взема диска и го пъха в устройството на лаптопа си.

— Чай? — питам, посягайки към пакетчетата „ПиДжи“.

Дори не ме чува. Прекалено е ангажирана е онова, което прави.

— Виж ти... прилича на нещо написано...

Въпреки това ѝ правя една чаша. Фиона не е от хората, които отказват нещо, когато им се предлага. Била съм свидетел на някои от запознанствата ѝ в интернет...

— Стига бе, прилича на дневник...

— Дневник?

— Да, на това прилича — вдига очи към мен. — Не знаех, че си водиш дневник?

Чувствам, че се изчервявам.

— Всъщност, не съм писала от доста време...

Микровълновата фурна неочаквано надава звън.

— О, супата ми Том Юм е готова. — Фиона скача от стола. — Беше ми останало малко и реших да я изям хем да не я хвърлям, тъй

де, пари съм дала, хем заради този упорит килограм... те станаха почти три — мърмори под носа си тя.

Докато прекосява кухнята, аз зарязвам чая и надничам в компютъра ѝ. Да, на екрана виждам началото на дневник с дата 4 януари 2011 година:

Скъпо дневниче,
Днес бе първата ми среща със Себ! Излязохме да
пийнем по нещо в Челси...

Виждам името му и думите започват да се въртят пред очите ми.
Какво, по дяволите...?

Неочаквано ме обливат горещи вълни и после ми става студено. За част от секундата настъпва тишина, сетне мислите ми започват да се блъскат една в друга, подмятайки ума ми като лодка в бурно море. Но все пак сред цялата тази врява една мисъл остава чиста и ясна: Значи не съм луда! Не съм си го измислила. Не съм си въобразила!

Чувствам задоволство от реабилитацията ми.

— Виждаш ли, казах ти! — почти викам триумфално, възвръщайки гласа си.

— Какво си ми казала? — тя се обръща с купа супа в ръка.

Искам да я довлека, за да ѝ покажа доказателството, когато малко по-надолу очите ми се фокусират и прочитам:

... и Фиона си купи една рокля за срещата си другата седмица. Тя е много тясна и много къса, а цветът ѝ е така светлорозов, че я прави да прилича на кренвирш. Попита ме дали не изглежда дебела с нея. Излъгах и казах „Не“...

— Нищо, нищо — мърморя и бързо натискам бутона, за да извадя диска. — Просто някакви стари глупости, нищо важно.

И като го вземам със себе си, я оставям да яде супата и се изпарявам от кухнята.

Затварям вратата на стаята си и сядам на ръба на леглото. Флий недоволно мяука, тъй като съм нарушила спокойното му протягане върху юргана, но аз съм прекалено разстроена, че да го успокоявам. Вместо това седя като вкаменена. Чашата с горещ чай изгаря ръцете ми, но не мога да помръдна.

Не мога да направя нищо. Сякаш цялата енергия се е съсредоточила в мозъка ми и умът ми се върти ли, върти, както онова колело е цветовете на дъгата, което излиза на екрана на компютъра ми, опитвайки се да проумея събитията от последните няколко дни: как Себ ме подмина в „Старбъкс“, реакцията на Фиона, реакцията на всички останали. Като магнетофонна лента, развиваща се в главата ми, чувам какофония от гласове. Фиона: „*Себ кой?*“ Дядо: „*Никога не съм се срещал със Себастиан.*“ Мама: „*Не си го споменавала преди*“. Всички се смесват в един глас... и тогава отново виждам Себ — седи до мен, говори с мен, а аз поглеждам в очите му, но там няма никакъв признак, че ме познава, все едно не знае коя съм.

Но това е невъзможно! А дневникът? — пита гласът в главата ми. Този път това е моят собствен глас, който ме връща към настоящето.

Оставям чашата с чай върху близкия скрин и започвам да ровя из него. Трябва да има още доказателства за връзката ни, нещо по-материално, по-съществено от думите върху диска. Стара снимка, картичка, която ми е писал, *нещо*... Пръстите ми ровят отчаяно. Тук има толкова много боклуци: стари червила, слушалки, някакви резервни копчета, които вървят с дрехите и не знам къде да ги прибера... Но нищо, което да ме свързва със Себ. Никаква обща снимка, никаква картичка, нищо...

Но разбира се, че няма да намеря нищо, напомням си. Та нали изхвърлих всичко! Опитах се да забравя за него. Затова изгорих всички писма, имейли, профила му във Фейсбук. Затова изгорих всички спомени от връзката ни в камината през нощта на Нова година.

При тази мисъл в ума ми изплува смътен образ — за някакъв мъж по телевизията. Носеше много смешни антени на главата си... как беше името му? Говореше за новогодишните ритуали. Започвам да ровя в просмукания си от текила мозък, опитвайки се да събера отломките...

„... един древен ритуал... всички неща, от които искате да се освободите... болезнени спомени... изхвърлете ги в огъня точно в полунощ“. — Напрягам се и си спомням и още: *„... много култури вярват, че като изгорим тези неща, ще се освободим от тях... и по този начин няма да ги вземем с нас в новата година...“*

Неочаквано ме обливат ледени и огнени вълни. Стига глупости, та той носеше блестящи антени на главата си, за бога! Ако съм се хванала и съм повярвала на всичко, което е казал... Та това е безумна глупост! Трябва да съм била абсолютно неадекватна!

И все пак...

В мозъка ми се промъква едно предположение. То е напълно смахнато. Невъзможно. Абсолютно необяснимо. Не мога да повярвам дори, че си го мисля, но... но има смисъл, колкото и щуро да изглежда. Това че като изхвърлиш всичко в огъня, по някакъв магически начин ще се отървеш от всички спомени, срещи и времето, прекарано заедно. Аз, както изглежда, бях изтрила напълно нашата връзка. Бях изтрила нас.

Освен дневника — единствената отломка, която бе успяла да се съхрани, благодарение на някакъв технически пропуск, който бе предпазил всичко да бъде изтрито от ума и сърцето ми — *все едно никога не се е случвало!*

Чувам отново в ума си гласа на мъжа от екрана: „... и както пламъците отнасят пепелта, искрите ще поемат и ще отнесат... онова, което си пожелаете в новата година...“

Връщам се към онази нощ. Към искрата, която зърнах да излита през комина, когато изхвърлих всичко в огъня. Към желанието, което си намислих.

И когато си го спомням, сърцето ми бие учестено. *Бих искала никога да не съм го срещала.*

Ето че се бе превърнало в истина.

Мислите ми са прекъснати от звън — интеркомът в коридора. Смътно чувам гласове, сетне Фиона се обажда:

— Тес, за теб е.

— Кой е? — питам, но няма отговор. Чувствам раздразнение. Който и да е, не искам да виждам никого. За миг не помръдвам, част от мен се надява, че ако игнорирам неканения посетител, той просто ще си отиде.

— Тес! — отново вика Фиона.

Едва потискам желанието да извикам „Махай се!“ и ставам. Поглеждам се за миг в огледалото, опитвам се да оправя косата си, сетне се отказвам и излизам в коридора. Мога да видя гърба ѝ —

увитата ѝ в халат фигура закрива човека, който стои на прага. Тя говори с някого, но когато приближавам, се обръща.

— Ето те и теб! — произнася с укор и с най-прекрасния си медено-шикозен глас. — Очевидно си забравила чантата си в магазина!

— Чантата ли? — да, днес носех две чанти, защото не можах да пхна лаптопа в раничката си. Сега изведнъж си спомням, че се прибрах вкъщи само с една. Сигурно съм оставила другата. Господи, какъв идиот съм...

— Чудя се, Тес, какво ти става? — тя се смее с онзи смях, който излиза от нея винаги, когато наоколо има мъже. — За твой късмет, този много мил господин е намерил чантата ти.

Познах, нали? Няма начин на вратата да не стои мъж! С широка и ослепителна усмивка, тя посочва фигурата на прага.

— О, благодаря... — приближавам, а Фиона отстъпва встрани, така че да благодаря на непознатия.

Само че той не е непознат.

Гласът засяда в гърлото ми. О, боже мой, какво прави Себ тук?

— Забравихте това. — Той се усмихва и ми подава чантата. Гледам го недоумяващо, сетне ми просветва. В сервиза за компютри седеше до мен, аз изтичах бързо навън...

— Ах... да, благодаря. — Кимам и бързо я вземам от него.

— Надявам се, че ще ми простите, но потърсих адреса ви в нея.

— Да, за... не, няма нищо, разбира се, че не. — Почти заеквам, докато притискам чантата към гърдите си, а главата ми се върти. Трябва да се хвана за нещо.

Настъпва неловко мълчание и аз едва сега осъзнавам, че Фиона е изчезнала и сме само двамата със Себ. Преглъщам с мъка. Трябва да кажа нещо. Просто не мога да спра да мисля за онова, което се бе случило.

— Искам да кажа... — Той ме гледа очаквателно с бледосините си очи. Боря се и се опитвам да намеря точните думи. — Просто исках да кажа... — повтарям и пак млъквам. Кого заблуждавам? Безсмислено е: няма точни, нито правилни думи. Как бих могла да му обясня, какво става, когато не мога да го обясня на себе си? Ще ме помисли за луда. — Благодаря още веднъж — успявам да изломотя почти нечленоразделно.

За част от секунда ми се струва, че виждам как през лицето му преминава разочарование, но то изчезва и той отново се усмихва.

— Няма за какво. Извинете, че отнех от времето ви — докато се обръща, ме обзема паника. — Ще си вървя.

О, не! Той си отива. Трябва да го спра!

— Да, добре — кимам тъпо. И какво? Никога повече няма да го видя, а това е всичко, което мога да кажа?!

— Преди това обаче искам да ви питам нещо — обръща се неочаквано и аз чувствам прилив на облекчение.

— Да?

Той пъха ръце в джобовете си и по лицето му личи, че е нервен.

Гърдите ми се стягат.

— Чудя се... дали е възможно... бихте ли се съгласили да пийнем по нещо някой път?

Очите му срещат моите и за част от секундата се връщам към оня миг, в който се срещнахме за пръв път. Онзи момент преди година, когато седейки в претъпкания с хора бар, аз се обърнах и срещнах погледа му, а той ме заговори, предлагайки да ме почерпи едно питие и ме помоли да се срещнем. Миг, който промени всичко в живота ми.

Само че този път стояхме на прага на жилището ми. Времето беше друго, и мястото беше различно. Само Себ беше същият. И аз. Всичко бе различно и нищо не се беше променило. Отново се бях върнала там, откъдето бях започнала. Откъдето започна всичко.

Този път обаче мога да попреча на тази история да се случи.

Мога да спра нещата, преди да са започнали.

Облекчението ми избухва като фойерверк. Помисли си само, Тес — никакви сърдечни болки, никаква непоносима мъка, никакво разбито сърце! Никакви сълзи по възглавницата. Никакъв неочакван и толкова непоносим копнеж да го видя, както си вървя по улицата, че просто спирам да дишам. Трябва да забравя, че някога съм го срещала, защото имам достатъчно основания, нали?

Толкова е просто. И лесно. Защо, по дяволите, трябва сама да си причиня цялата тази сърдечна болка отново? Защо да се повтаря, когато просто мога да кажа едно учтиво „Не“, да затворя вратата и никога повече да не погледна назад? Знам как ще свърши тази история и краят въобще не е щастлив.

— Е, съгласна ли сте? — пита неуверено той.

Отварям уста, за да кажа „не“, вече съм подредила думите в ума си, но когато поглеждам в познатите ми бледосини очи, всички стари чувства напират отново в мен. Всъщност те никога не са си отивали, просто аз се опитвах да ги закътам някъде дълбоко в себе си.

И тогава нещо ме спира. Осъзнавам: може да съм изтрила цялата връзка, но не съм изтрила чувствата си към Себ. Все още го обичам.

Е, човек не може да престане да обича някого просто така, нали?

Тогава неочаквано, породен някъде от нищото, по гърба ми преминава трепет и една идея започва да се оформя, започва да придобива цялост... Изглежда ми като лудост, но всъщност всичко така или иначе изглежда необикновено и безумно...

Ами ако успея да променя края?

Ако успея да направя всички онези неща, които първия път не успях, а бих искала да съм направила? Ако имам възможност да поправа грешките си? Казват, че човек не получава втори шанс, никой не може да върне филма, нито да направи нещо втори път. *Но аз мога.* Досега не съм вярвала в ритуалите, нито в суеверията, но кой знае как, по силата на някакъв странен, невероятен, магически обрат на съдбата, ми е предоставена възможност да поправа събитията. Благодарение на закъснялата преценка, на „постфактум“ опита ми от първия път, сега мога да направя така, че нещата да се развият успешно...

Умът ми превърта назад връзката ни, ровейки в кутията за обувки, пълна със спомени, припомняйки си всички грешки, които извърших, нещата, които не направих, всички глупости, които бих искала да променя: например да не си правя майтап с любимия му филм, да отида на онази ски ваканция, да прочета книгата, която ми даде, да не започна глупавия спор, след като хванах глупавия букет на сватбата. Ама наистина, какво съм си мислела? Че ще го променя ли? Защо, по дяволите, не хвърлих букета обратно?

Но този път мога да го направя.

Този път мога да променя всичко.

Спирайки за миг точно на ръба на скалата, като гмуркач преди скока, си поемам дълбоко дъх. И като се усмихвам на Себ, скачам право в най-дълбокото.

— Звучи чудесно.

Мило дневниче,
Днес бе първата ми среща със Себ! Излязохме за по едно питие в Челси и аз бях толкова нервна, че излях чашата си с вино върху него. Господи, потънах в земята от срам! Той беше ТОЛКОВА мил, но защо аз поне веднъж в живота си не мога да бъда нормална и сигурна в себе си?!
Защо съм такава тромава и несръчна идиотка?!

[1] Марка тоалетна хартия. — Б.пр. ↑

10.

На другия ден вечерта. Би трябвало да се приготвям за излизане, а вместо това седя на леглото и чета дневника си. Отпечатах го от диска и това е написано след първата ми среща със Себ миналата година.

А сега трябва отново да изляза на първа среща с него.

При тази мисъл в стомаха ми се отваря цяла клетка с пеперуди.

Срещата ни е в същия бар, в който го видях и първия път — той го предложи, а аз не успях да измисля никаква разумна причина, поради която искам да отидем някъде другаде. Но този път ще бъде различно. Няма да правя същите грешки още веднъж. Вместо това ще бъда супер внимателна. Няма да разливам червено вино. Всъщност въобще няма да *пия* червено вино. Ще си поръчам бяло.

Или водка.

Или може би джин? Не. Джинът действа като депресант. Не мога да пия джин на първата ни среща...

Спирам, преди да обмисля цялата гама от напитки, които се предлагат в един бар. Каквото и да е, стига да е чисто и да не оставя петна.

През първите двацет и четири часа, след като Себ ме покани да излезем, не можех да мисля за нищо друго. Все още не вярвам, че това се случва. Толкова е нереално, че прекарах целия ден в нещо като мъгла. Постоянно трябваше да спирам и да си напомням: *Отново имам среща със Себ*. Няколко пъти май го казах дори на глас, тъй като дамата в магазина на ъгъла ме изгледа доста странно, когато влязох, за да купя руло тоалетна хартия, а тя ми каза: „Сигурна съм, че ще мине добре.“ Кое то бе доста подозрително, независимо че хартията бе „Андрекс“ първо качество.

Гледам часовника на масичката до леглото си. Боже, нима вече е време? Имаме уговорка да се срещнем точно в осем вечерта, а аз още не съм облечена. Чувствам се толкова развълнувана и объркана, че отново ще го видя, че не мога да избира нито една от роклите, които

пробвах и хвърлях на леглото. Просто не мога да реша какво да облека. Нито една не ми изглежда подходяща, а е много важно да направя добро първо впечатление.

Което си е смешно, като знам, че Себ ме е виждал облечена в износена, развлечена тениска и клин. Освен ако не ме е виждал? Трябва бързо да си спомня.

Боже, всичко е толкова объркващо!

Поглеждам отново малкия си гардероб, който открих в един магазин втора употреба, и който изглежда прекрасен със своите извивки и изящни фини дърворезби от 30-те години. Но е абсолютно непрактичен, тъй като е прекалено тесен за модерните закачалки, които се налага да висят под тгъл, и поради това, всичко е набутано в единия край.

Искам да кажа, че винаги вадя всичко от него невероятно смачкано.

Гледам една синя копринена рокля, която в момента изглежда като стар парцал за бърсане на чинии, и се опитвам да изчисля колко време ще ми трябва, за да я изгледа: да намеря дъската за гладене — 5 минути, да се преборя да я отворя — 5 минути, да се откажа и да постеля хавлиена кърпа върху леглото — 2 минути, да напълня ютията с вода и да изчакам да се затопли — 4 минути, да напръскам с вода цялата рокля, защото не мога да чакам, а и устройството за пара не работи както трябва 3 минути, да загрея още повече ютията — 2 минути, да я мина още веднъж и да открия, че сега е много гореща и се лепи като гума към коприната — 2 минути, да огледам ужасното изгорено петно върху роклята и да се чудя как да го скрия с някаква брошка — 1 минута, да я пробвам и да установя, че вместо да ми придаде секси самочувствие, каквото ми е нужно сега, приличам на някаква бабичка — 3 минути.

По дяволите. Може да съм зле с математиката, но като ги събера, това са си доста минути, а аз все още нямам какво да облека.

За миг гледам като парализирана в гардероба си, чувствайки напрежение заради изтичащото време, когато неочаквано ме осенява една идея. Грабвам отпечатаните страници от дневника и бързо чета:

... навлякох джинсите си и една розова шифонена блуза, която открих в магазин втора употреба. Беше малко развлечена, така че скъсих ръкавите и приших седефени копчета отпред, с помощта на дядо, разбира се. Себ каза, че изглеждам прекрасно. Макар че да обуя новите си ботуши с високи токове беше ОГРОМНА грешка. Трябваше да вървя пеш, барът бе на километри от метрото. Закъснях, лицето ми бе червено от бързането, а краката — целите в мазоли...

Просто върхът! Това е бил изборът ми тогава!

Ровя из гардероба, откривам шифонената блузка и вадя верните ми джинси. Е, да, щях да правя всичко различно, но ако първия път е било добре, значи мога да го повторя. Виното няма да повторя. И разбира се тези проклети ботуши! Бутам ги обратно в шкафа за обувки и вадя другите е ниска подметка и височина до прасеца.

Двайсет минути по-късно косата ми вече е изсушена, гримирам се и вадя блузата и джинсите. Окей, готова съм. Само трябва да се видя в огледалото. Нямам огледало за цял ръст, само едно малко, което стои подпряно над камината, така че обикновено се качвам на леглото и се въртя и извивам като геврече, опитвайки се да огледам всички части на тялото си.

Така, изглежда добре. Всичко поотделно. Навеждам се, за да видя деколтето на блузата, сетне подскачам, балансирам на един крак, вдигам другия и го клатя пред огледалото... Просто не съм сигурна, как изглеждат *заедно*. В края на краищата, минало е доста време, откакто съм ги носила, и между мен и джинсите стоят няколкото грама повече от кексчетата и пайовете, които ме изкушаваха по празниците. Без да споменавам огромната кутия на Фиона е коледни сладкиши.

Чувствам съжаление. Моята слабост са розовите локумчета. Като казвам това, не отговарям за всички останали сладкиши, които направо изчезнаха. Откакто баба й и дядо й ги изпратиха, из целия апартамент намираме мистериозно пръснати малки златисти топчета от опаковки. Казвам *мистериозно*, защото Фиона постоянно твърди, че твърдо спазва диетата си и че не е тя. Отричането^[1], както изглежда, не е река в Египет.

Говорейки за Фиона, се сещам, че нямам никаква нужда от огледало, щом тя си е въщи. Тя е нещо като говорещ часовник, но вместо да ми казва колко е часът, ще ми каже как точно изглеждам. Скачам от леглото, пъхам дневника в чантата си и тръгвам към кухнята, където я намирам, наведена над печката, да бърка нещо в тигана.

— О, изглеждаш чудесно — казва, като ме оглежда, когато влизам. — Направо страхотна комбинация — посочва с ръка джинсите и блузата, и кима одобрително. — Я се завърти!

Аз се завъртам.

— Божичко, Тес, изглеждаш страхотно! Направо ще припадне, като те види... — Неочаквано млъква и забива очи в краката ми, а по лицето ѝ минава сянка на неодобрение.

— Какво?

— Обула си ниски ботуши — прошепва, невярваща на очите си.

— Да, знам — кимам.

— Не си обула високи?

— Ъ-хъ.

— И отиваш на среща?

Изглежда напълно объркана. И със сигурност е, защото за Фиона аз съм направила нещо немислимо. Да се отиде на среща без високи токчета е все едно да отидеш гола. Всъщност, ако трябваше да избира, тя би отишла гола, но с високи токчета.

— Мислех, че е ниски обувки ще ми бъде по-удобно — предлагам едно обяснение.

Тя обаче е ужасена.

— Тес, ти отиваш на първа среща! В този случай основното не е да ти бъде удобно! Трябва да изглеждаш толкова висока и тънка, колкото е възможно! Не знаеш ли, че едни обикновени токчета добавят поне десет сантиметра към височината и свалят три кила?

Прозвуча така, все едно ме питаше дали знам, че земята се върти.

— Е... хубаво — отговарям неясно. Трябва да призная, че аргументът за теглото ми харесва, но не мога да ѝ кажа истинската причина, поради която съм ги обула. — А ти? Какво готвиш? — питам, за да сменя темата на разговор.

— Червен боб — отговаря лаконично тя и се обръща към тигана.

— Само боб?

— О, не, заедно е домати, червено зеле и репички.

— Това е... доста необикновена комбинация. — Всъщност не съм сигурна.

— Вече съм на нова диета, диетата на дъгата — обяснява ми тя. — Всеки ден може да ядеш храни само от един цвят. — Вглежда се в тигана. — Днес е червеният ден.

— А утре?

— Хм... — Въздиша дълбоко и започва да пее под носа си. — *Червено и жълто, розово и синьо...* — Спира и казва решително — Синьо. Би трябвало да е жълто, но какво пък, ще се разбунтувам и ще ги разместя — и се смее гласно.

— Че то има ли синя храна? — удивена съм.

— Разбира се! — Фиона разгръща някакви листи. — Има боровинки — продължава да чете — и алабаш...

— Те не са ли виолетови?

Тя се муси, сетне, пренебрегвайки коментара ми, продължава.

— Няма значение, основното е, че са удивително полезни за изчистване на всички токсини като сол, рафинирани захари...

— О, я виж — прекъсвам я аз — тук има още нещо! — и вадя един оранжев станиол под кухненската маса.

— Мили боже! — застива Фиона. — Колко странно! — Очите ѝ са като чинии, очевидно преиграва. Когато Фиона послъгва, винаги ѝ личи. Тя не е от хората, които казват „Мили боже!“. Нейните думи са „По дяволите!“ и „Майната му!“, а понякога и двете. „Мили боже!“ е запазено само за Пипа и нейните лъскави приятелки.

— Чудя се какво прави това там? — продължава да играе тя.

— И аз се чудя — влизам в тона ѝ и се навеждам (По дяволите, джинсите са ми много тесни!) и вадя малка топка от станиол.

— Може би е Флий? — въздъхва Фиона, избягва погледа ми и се обръща към тигана.

— О, да, Флий! — въздишам и се обръщам към горкия котарак, свил се на дивана. — Флий не яде шоколад! Той е котарак!

— Откъде знаеш, че не яде? — защитава се Фиона. — Може би го обича. Може би е в лошо настроение, и като всички нас се нуждае от ободряване. — Започва да бърка още по-енергично.

— С лешници? — едва потискам смеха си.

— Защо не! — протестира приятелката ми. — Знаеш ли, само защото обича да спи повече в твоето, отколкото в моето легло, не значи, че познаваш най-съкровения му мисли!

— Като начало ще кажа само, че шоколадът действа зле на котките... — започвам.

— Но е добър източник на желязо — засича ме Фиона, обръща се към мен и ме гледа със сериозния си журналистически поглед. — Веднъж писах статия от хиляда думи за това в „Сетърдей Спийкс“.

— Да, но животните не бива да ядат шоколад.

— Добре де, и някои от нас също — признава и забива очи в тигана си.

— Не забрави ли нещо? — питам, като вдигам вежди.

— О, по дяволите — тя се завърта, лицето ѝ е посърнало. — Знаех си, че трябваше да помня нещо... — Хвърля се към масата и започва да търси сред купчината кремове за лице и маски за коса, които рекламните агенти постоянно ѝ изпращат с надеждата, че ще напише нещо за тях в колонката си. Купчината нарастваше застрашително и наистина се тревожа, че някой ден ще се върна от работа и ще я намеря затрупана под лавината от продукти за разкрасяване.

Още отсега мога да видя заглавията във вестниците:

СВЕТСКА ЖУРНАЛИСТКА НАМЕРЕНА ПОГРЕБАНА ЖИВА ПОД КОЛАГЕНОВИ
ОВЛАЖНИТЕЛИ

Спасителната служба се бори часове наред, за да я изкопае, но размерът на купчината от маски за коса беше огромен. Изпадналата в шок и отчаяние съквартирантка Тес Конъли сподели: „Това е нещастие, което се очакваше!“

— Честит рожден ден! — появява се изпод купчината Фиона с луксозен сьонгер за търкане на тяло от морски треви и ми го пъха в ръцете.

— Благодаря — усмихвам се развеселено, — но нямам рожден ден!

— Така ли? Пфу! — въздъхва с облекчение тя. — Тогава какво е?

— Капакът. — Посочвам ѝ кутията с бонбони. — Флий може да е умен котарак, но не чак толкова, че сам да си отвори този капак...

Върху бузите ѝ се появяват две червени петна и точно когато вече си мисля, че ще си признае, и двете помирисваме, че нещо гори.

— Мамка му, бобът! — вика Фиона и тича към печката, където надава истински рев. — По дяволите! Той е черен, а денят трябваше да бъде червен!

— Доколкото знам черното не присъства в дъгата — добавям развеселена. — Това сигурно е знак.

— Какъв знак?

— Че не бива да правиш тези фалшиви диети. Те не действат, освен това нямаш нужда от тях. Изглеждаш страхотно такава, каквато си.

— А ти няма ли да закъснееш? — пита тя, без да обръща внимание на думите ми.

Понеже знам, че никога не слуша и не обръща внимание на намеците ми, грабвам дебелото си палто.

— Чао! — махам с ръка. — До скоро.

— Приятно прекарване! — тя също ми маха с дървената лъжица, сетне ми намига — Обзалагам се, че е голяма риба.

Невероятно! Само преди няколко дни Фиона наричаше Себ с всички най-гадни имена на земята и настояваше да го забравя, все едно не съществува. Сега не мога да повярвам на промяната. Но през последните няколко дни доста неща се промениха, нали? И още много ще се променят, мисля си, а по гърба ми преминават тръпки.

— Какво мислиш?

— Да — отговарям тихо. — Със сигурност е голяма риба.

И като склучвам пръсти заклинателно, излизам от апартамента. Защото този път не искам да го загубя. Защото този път се надявам да го задържа.

[1] Игра на думи, denial — отричане, звучи като Дъ Нил (река Нил). — Б.пр. ↑

11.

От Хамърсмит до мястото на срещата ни има само четири спирки, но когато пристигам на Глоучестър Роуд вече е почти осем. Докато излизам от метрото, ме спохожда споменът за последната ми първа среща, когато се опитвах да тичам с онези безумно високи токчета, за малко не си навехнах глезена, докато бързах по заледения паваж, чувствайки как по краката ми буквално разцъфтяват мехури с размер на мраморни статуи, и постоянно гледах часовника си, обзета от паника, че ужасно закъснявам.

Но не и този път. О, не. Сега вървя уверено с удобните си плоски ботуши, подминавайки момичета на токчета, които пристъпват внимателно, опитвайки да не се подхлъзнат върху леда, който е превърнал паветата в истинска пързалка. Боже, страхотно е! Бих могла да извървя километри с тези ботуши, мисля си доволно, наслаждавайки се на тяхната стабилна, непързаяща се подметка, докато напредвам уверено по улицата, а от устата ми излизат облачета бяла пара.

След малко виждам кръчмата на ъгъла и ми се струва, че е минало много малко време. Това е голяма викторианска сграда, с огромни, заоблени прозорци с резби, а навън пред нея има маси и столове, около които няколко смелчаци са се скупчили и пушат цигари. Приближавам и чувствам неочаквана нервност при мисълта, че отново ще видя Себ.

Което си е чиста лудост, след като съм излизала с него почти цяла година, напомням си твърдо. Не ми е непознат. Не и за мен. Все пак предполагам, че чувството прилича на онова, което обзема актьорите, когато излизат на сцената за първи път. Няма значение колко много репетиции са правили, след като завесата се вдигне, това е, няма връщане назад. Повече няма възможност за грешки, този път трябва да се справят.

Този път аз трябва да се справя.

Спирам за миг пред вратата и си поемам дълбоко дъх. Добре, просто се отпусни. Помни, нищо не може да се обърка, просто защото вече се е случило. Поглеждам часовника си. Ето, виждаш ли? Първия път закъснях, а сега съм точно навреме!

И за пръв път, откакто той ме помоли да се срещнем, нервността ми изчезва и се чувствам заредена с приятно вълнение. Сигурност. Надежда. Защото, никога няма да разбера как стана всичко това, но то е факт. В моето ъгълче на вселената съдбата направи някаква необяснима магия и аз вярвам, че за това със сигурност има причина.

Хващам дръжката на вратата с вълнените си ръкавици и я отварям.

Този път първата ни среща ще бъде перфектна.

Влизам в кръчмата и ме удря мирис на бира и шум от гласове. Това е един от онези гастропъбс^[1] с подове от дървени греди, много дървени маси и столове и голяма черна дъска за меню, на която са изписани неща като рибен кейк и *moules-frites*^[2] с баснословни цени. В тези заведения обичат да пишат менюто на френски по неизвестни за мен причини.

Оглеждам тълпата и търся Себ. Предния път седеше близо до откритата камина, върху един стар кожен диван, четеше книга и ме чакаше. Поглеждам и съм абсолютно сигурна, че е точно там. Носи джинси и светлосиня риза, която подхожда на очите му. Сърцето ми прескача като топка. Както винаги изглежда великолепно. Тръгвам, докато свалям шала и ръкавиците си.

— Здравей! — казвам и заставам пред него.

Той поглежда нагоре и ми се усмихва. Господи, американците винаги имат такива страхотни бели зъби!

— Здравей! — отвръща и скача, за да ме прегърне. При него я няма онази английска скованост и тремавост, когато за пръв път срещаш някого — непохватна целувка по бузата, не знаеш къде да денеш ръцете си, още от времето, когато се прегръцахме като тийнейджъри в дискотеката.

Вместо това той уверено ме прегръща и притиска към себе си. Докато го прави, бузата ми докосва прясно избръснатото му лице и аз вдъхвам познатия аромат. Чувствам как в мен се намира топлина. Човек има същото усещане, когато след дълго пътуване се прибере у дома.

— Изглеждаш страхотно — усмихва се Себ, като ме отдръпва леко от себе си и ме оглежда.

— Благодаря. Ти също.

За кратък миг стоим един срещу друг, изпивайки се с очи, сетне той изглежда се сеца и ми прави място до себе си на дивана.

— Извинявай, не знам защо реших, че ще закъснееш...

— Какво? Нима мислиш, че всички момичета карат мъжете да ги чакат? — дразня го, като сядам до него.

Чувствам леко задоволство. Започвам с добър старт, благодарение на дневника и на това, че обух ниски ботуши. В противен случай сега все още щях да се препъвам и да пуфтя по улицата като парен локомотив.

А сега седя до Себ и той ми се усмихва глуповато.

— Извинявай, би трябвало да се досетя, че си различна. — През цялото време очите му търсят моите.

— Не обичам да закъснявам — отвърщам и срещам погледа му. Кое е самата истина — мразя да закъснявам. За нещастие обаче, колкото и да опитвам, винаги го правя. Или ключовете ми са паднали под дивана. Или метрото неочаквано спира в тунела.

— Добре, това е нещо, което е общо и за двама ни. Аз не мога да закъснявам, дори и да искам. Сигурно е свързано с баща ми, който е военен. Мисля, че съм наследил неговите гени за точност — смее се Себ.

Добре, така да бъде. Отсега нататък ще направя сериозни усилия да съм винаги навреме. Дори и по-рано.

— Макар че това ме обрича да бъда бедният пич, който винаги чака някого — продължава с нещастна усмивка той. — Ето защо си нося нещо за четене. Тук имам почти половин библиотека. — Той сочи една издута раница на пода и една книга, подаваща се от страничния ѝ джоб. — Вече съм преполовил втората книга на Обама.

— О, добра ли е? — питам учтиво. — Виждала съм тези политически автобиографии, които винаги са начело в списъка на бестселърите и си мисля, че сигурно са фантастични за четене.

След което отивам и си купувам последния чиклит, защото знам, че ще ми бъде много по-приятно, мисля си тайничко.

— Удивителна е, въпреки че лично аз смятам, че първата книга е по-добра. Трябва да я прочетеш! Я почакай, мисля, че имам един

екземпляр тук... — Той се навежда, рови из сака си и вади дебела книга. — Ето я! Какво ти казах — че нося цяла библиотека със себе си! Това е чисто ново копие, тъй като не можах да намеря оригинала. Сигурно съм го дал на някой назаем.

Да, на мен, мисля си, разпознавайки книгата в ръката му. Същата, която ми даде и преди, а аз така и не прочетох.

Обаче, както казах, този път съм решила да направя нещата различно.

— О, благодаря! — поемам книгата, която ми подава. — Нямам търпения да я прочета! — прелиствам я набързо. Боже, не си спомнях, че е толкова голяма — почти 500 страници!

— Божествена е! Повярвай, тя напълно промени живота ми. Ще промени и твоя.

— Супер! — и е особено тежка, осъзнавам, като оставям книгата в скута си.

Усмивхаме се един на друг, свързани от Обама, и за миг си представям как двамата водим дискусия за този велик човек, социалните му реформи и за известната му реч „Да, ние можем!“

— Е, какъв е твоят номер? — пита той.

Мигам объркано.

— *Какъв номер?*

— Да запълниш времето си, докато чакаш някого.

— О... да... — Хвана ме неподготвена, затова се оглеждам, за да измисля нещо, с което да се измъкна. Виждам слушалките, които се подават от джоба ми. — Моят айпод — казвам, сграбчвам ги и ги показвам като доказателство. — Изненадана съм, че все още имам слух — смея се.

Той също се смее и чувствам облекчение.

— Така, а сега следващият въпрос...

Боже, още ли има? Какво ще ме разпитва?

— Какво ще пиеш?

Споменът как разливам чашата „Мерло“ в скута му и се навеждам към него с купчина салфетки, изплува в ума ми. Сега обаче знам. Чувствайки се стъпила на здрава почва, се преструвам, че мисля.

Помни, Тес, нищо червено, нищо, от което остават петна.

— Ще пия бяло вино, моля.

— Някакви предпочитания за марка?

— Не... каквото и да е, нямам предпочитания. Само да не е червено.

— Червено? — той очевидно ме слуша с половин ухо, защото ме поглежда изненадано. — Мисля, че каза бяло.

— Ами... да, така казах. Имах предвид каквото и да е, само да е бяло!

Той се смее.

— Добре, веднага се връщам.

— Чудесно! — усмихвам се сияйно и аз. Наблюдавам го как отива към бара. Сетне въздишам дълбоко. Всъщност не се оказа толкова лесно, колкото си мислех.

Но всичките ми съмнения скоро изчезват, когато той се връща с питиетата и сяда отново до мен на дивана. Само че този път сяда по-наблизо, така че бедрото му докосва моето и аз чувствам приятел гъдел.

— Как е виното? — отново една от онези усмивки, които карат стомаха ми да се преобръща.

Отпивам глътка.

Мммм, великолепно, вкусно.

Което е самата истина, виното наистина е изстудено и приятно. Идеално за горещ летен ден.

И не толкова добра идея за мразовита януарска вечер като днешната, отбелязвам наум, докато разклащам кубчетата лед в чашата. Всъщност ми става малко студено. Ако трябва да бъда честна, бих предпочела чаша червено. В края на краищата по това време на годината няма нищо по-хубаво от чаша червено вино пред горящия огън в камината, нали?

Но няма значение. Все пак е прекрасно, мисля си, опитвайки се да не треперя, докато ледените вълни на виното си проправят път към стомаха ми.

Интродукцията е минала, започваме да си говорим. Себ ме разпитва за мен, за семейството ми, с какво се занимавам. Отговарям му неясно и уклончиво — доколкото си спомням преди никога не се бе интересувал от работата ми, което е разбираемо, тъй като е от онези големи клечки в Ситито и получава милион пъти повече от моята заплата — затова решавам да говоря за дядо.

— Той ми харесва, бих искал да се срещна с него — признава Себ, когато подхващаме вторите си питиета.

— Сигурна съм, че и той би искал. — Отново проблясък на спомен — за тяхната последна първа среща и дядо, който се правеше на Тони Сопрано. — Но стига толкова сме говорили за мен. Кажете нещо за себе си.

— Какво искаш да знаеш? — смее се той.

— Всичко — настоявам ентусиазирано, макар да знам всички отговори.

— Добре... — Той си поема дълбоко въздух все едно се зарежда. — Израснал съм в Чикаго, най-малкият от четирима братя. — Върти очи. — Като дете се учих да свиря на китара и исках да стана следващият Еди Ван Хален, но за съжаление не успях — тук прави комична физиономия, — и след като завърших колежа, облякох костюм и отидох да работя за една голяма финансова компания в Ню Йорк, а преди няколко години ме преместиха в техния лондонски офис. — Спира и отпива жадно от бирата си. — Хм, какво друго? Мисля, че имам добро чувство за хумор, обичам животните, както и да помагам на малки стари дами да пресичат улицата. — Мръщи се и после се смее. — О да, и си падам по всички видове спорт... Обичам да спортувам, да поддържам формата си. — Пак се смее скромно и потупва талията си, където обикновено се трупат мазнините.

— Знам — кимам, спомняйки си, как сутрин се събуждах още преди зазоряване от будилника му, който го будеше, за да отиде да бяга преди фитнеса.

— Знаеш?

— Имам предвид, че се досещам — поправам се бързо. — Изглеждаш в добра форма.

Форма? Нима произнесох тази дума! Чувствам, че се изчервявам.

— Ще го приема като комплимент — изглежда леко развеселен. — А ти?

Умът ми се раздвоява. С едната половина мисля за формуляра за членство в един фитнес клуб, който се търкаля в чекмеджето на бюрото ми от доста време, за моя нещастен опит да тичам край реката, който завърши с мазоли на краката, мускулна треска и почти инфаркт, и за годините в училище, прекарани на резервната скамейка, защото имам два леви крака.

Това съм истинската аз.

С другата половина мисля за Себ, който е спортист. Когато не беше на работа, бе на уредите или на тенис корта, винаги ме упрекваше, че през уикендите се излеждам в кревата, като казваше, че би искал да съм по-спортна натура.

— О, да, и аз обичам физическите движения — кимам. С крайчеца на окото зървам една реклама, закачена с кабарче на дъската за обяви зад главата му. — Посещавам курс за военен фитнес.

Той изглежда впечатлен.

— Нима? Забележително. — Сякаш ме гледа с повече уважение. — Тези момчета са много яки.

— Ти ли ще ми кажеш! Всички тези коремни преси!

Коремни преси ли казах? Та аз през живота си не съм правила коремни преси. Дори не съм сигурна какво значи!

— Мога да си представя! Ходих няколко дни на сноуборд, но не бях във форма и се скапах тотално.

Така върти очи, че се чувствам длъжна да се засмея.

— Да, бе, да!

— Вярно е — настоява с насмешка, която е присъща само на човек, който знае, че това не е вярно. Като кльощавите момичета, които се оплакват, че били дебели. Или супермоделите, които твърдят, че са грозни, като онази, която се появи наскоро на корицата на списанието, в което пише Фиона, със скули, за които можеш да умреш, и устни като възглавница, които те карат да изхвърлиш червилото си в знак на пълно поражение. Вътре имаше интервю е нея, в което тя споделяше как мрази да се гледа в огледалото, тъй като лицето ѝ приличало на патица, а устните ѝ били много големи. Извинете, моля, кого се опитва да будалка? *Нима има устни, които са прекалено големи?*

— Ти караш ли сноуборд? Или ски? — пита той, отпивайки от бирата си.

Колебая се. Най-близкото нещо, приличащо на сняг, до което съм доближавала, е йогуртът в супера.

— Не, но винаги съм искала да се науча — отговарям, опитвайки се да блокирам мисълта за двата ми леви крака. — Обаче съм сигурна, че ще се справя отлично с апреските — подхвърлям и размахвам многозначително чашата си.

Той се смее.

— Ще ми се и аз да можех да кажа същото. Прекалено много бира и бум! Всъщност така си счупих телефона. Все пак се радвам, че се случи.

Гледам го озадачено.

— Ако не бях паднал, нямаше да те срещна — обяснява, а изражението му става мило.

— О, да. — Отпивам бързо от виното.

— Макар че, ако си спомняш, ти твърдеше, че сме се срещали и преди?

Почти се задавям, защото разговорът тръгва в неправилна посока.

— Хей, добре ли си?

— Да, да — кашлям и оставям чашата си на масата. Само че кашлям толкова силно, че не преценявам правилно и тя се обръща. Като в забавен кадър наблюдавам как се накланя право към скута на Себ на няколко сантиметра... мамка му, този път не трябва да се разлее... този път трябваше да го направя различно...

Хвърлям се напред и сграбчвам чашата в последната секунда.

— Я, виж ти, какъв удивителен рефлекс — казва впечатлен той.

Да, така е, особено за някого, който в живота си не е хващал дори топка.

— Благодаря — смея се, но повече от облекчение. Боже! Бях на косъм! Но успях да го предотвратя.

— И така, Тес... — Себ се обляга на дивана и сякаш се приближава още повече към мен, а аз имам приятно предчувствие. — Какви са плановете ти за тази седмица?

— Нищо особено, просто работа... и фитнес — отвърщам, опитвайки се да звуча естествено и да не мисля за факта, че сега наистина ще се наложи да се запиша. Е, какво толкова, всъщност е много полезно. Новогодишно решение да вляза във форма и всичко останало.

— Защото си мисля, дали ще се съгласиш да отидем на кино? Може би?

В стомаха ми отново пърхат пеперуди.

— Защо не, звучи чудесно — опитвам се да не бъда прекалено щастлива.

— Добре — той изглежда доволен. — По екраните е излязъл някакъв трилър на 3D, бих могъл да взема билети...

— Да, би било интересно... — прекъсвам го, все едно се замислям. Сетне изчакам минута. — Всъщност не съм сигурна дали ми се гледа точно трилър...

— О, не се безпокой, може да гледаме нещо друго. Какво ти се гледа?

Мисълта ми се връща към онази кутия за обувки, която изхвърлих в огъня и двата билета от първия филм, който гледахме заедно — „Междузвездни войни“.

— Нещо коренно различно от трилър — казвам, осенена от идеята. — Да ти кажа честно, може да ти прозвучи глупаво, но онова, което наистина ми се гледа, е фантастика.

— Ти харесваш фантастика? — възкликва силно заинтригуван той. — Не се шегуваш, нали? Аз също!

— Наистина ли? Какво съвпадение — опитвам се да звуча изненадано.

— Абсолютно! — той се навежда по-близо към мен и ме фиксира с онези големи сини очи. — Тогава, я ми кажи кой е любимият ти филм?

— Това е лесно. — Чувствам как всичко в мене се размазва от задоволство. — „Междузвездни войни“, разбира се.

Гледа ме все едно току-що е умрял и се е възнесъл в небесата.

— Боже, най-последно момиче по моя вкус. Гледал съм го поне сто пъти!

Знам, много добре помня как го възхваляваше отново и отново, а аз се чудех за какво са целият този шум и дандания.

— Бихме могли да отидем и да го гледаме? Вероятно го въртят в онова филмотечно кино... — Той млъква и неочаквано ме гледа несигурно. — Ако искаш, разбира се.

— С огромно удоволствие. — Колкото и да се притеснявах в началото, всичко вече е изчезнало. Тази среща пожъна такъв успех, че нямам търпение за втората.

— Тогава да прием за нашия план! — гледа ме в очите и чука чашата си в моята. — За нашата филмова вечер!

[1] Кръчми в Обединеното кралство, където се предлага и храна.
— Б.пр. ↑

[2] Миди с пържени картопки — популярно ястие във Франция и
Белгия. — Б.пр. ↑

12.

Само че има един малък проблем.

Рано на другата сутрин на път за работа минавам покрай видеоклуба, за да взема под наем копие на филма и да се подготвя, тъй като почти съм го забравила. Няма за какво да се притеснявам, ще си го припомня, ще го гледам няколко пъти, така че когато видя отново Себ, ще го знам наизуст. Той ще бъде наистина впечатлен! Ще бъде фантастично, ще му взема акъла!

Обаче, когато стигам до видеоклуба, виждам, че е затворено. Чукам на вратата и една намусена служителка ме информира, че са затворили за ремонт.

— Опитайте в нашия онлайн магазин — вика тя, за да я чуя през стъклото, преди да пусне щорите.

Така и правя.

Да, имат филма, но ще отнеме няколко дни, за да пристигне по пощата. А аз нямам няколко дни, тъй като Себ вече ми е писал, за да ме уведоми каква страхотна работа е свършил снощи.

Познай какво? Прожектират любимия ни филм в Уест Енд и взех билети за утре вечер.

На което отговарям:

Страхотно, нямам търпение.

Преди да получа инфаркт.

По дяволите. Какво да правя? Уж този филм е най-любимият ми за всички времена, а не мога да се сетя нищо от него. Освен че не можах да разбера защо е целият този шум около него, към края вече

бях толкова отегчена, че задряхмах. Сега, за по-малко от 36 часа, трябва да стана експерт по този филм. Трябва да мога да обсъждам любимите си сцени, да предлагам тълкувания, да цитирам диалози.

Спокойно, без паника.

Вече е почти обяд, а аз седя на бюрото си и нервно ровя из страниците за дивиди под наем. Днес е първият ден след празниците и целият офис се е завърнал, така че трябва да се концентрирам върху електронната поща, която пълни входящата ми кутия. Да не споменавам жълтите и розови листчета за напомняне, които обкръжават като рамка екрана на компютъра и са там толкова отдавна, че вече изглеждат малко прашни, затова се опитвам да ги забърша леко с ръкава си.

Но точно сега имам по-неотложна задача. Втората ми среща със Себ е утре вечер и въпреки дузината отчаяни разговори, които проведох, нямам решение. Трябва ми план за действие. Такъв, който да не включва скачане от Хамърсмит Бридж.

— Хей, Ким, гледала ли си „Междувъзвездни войни“? — викам към нашата рецепционистка Ким, която е кацнала на бюрото си като пъстроцветен папагал. За нея зимата няма значение. Докато всички хора крият замръзналите си крайници под дебели чорапогащници и вълнени жилетки от „Zaга“, тя изглежда така все едно е в Ибиса през август, със своя изкуствен оранжев тен, блестящи сенки за очи и изрусена коса, която е вдигната и стърчи на върха на главата ѝ.

Ким спира да чете „Пропуснати връзки“ и ме поглежда. Въпреки че излиза с Уейн — нашият шофьор, е пристрастена към тази уебстраница, където хората пускат съобщения, опитвайки се да открият следите на непознати, които някога са хванали окото им, но тогава са били прекалено свенливи или несигурни да ги заговорят. „Защото съм безнадеждно романтична“, обяснява винаги Ким, въздишайки замислено. В което въобще не се съмнявам. Но също така мисля, че е безнадеждно луда по Уейн, който след осем години връзка все още не ѝ е предложил брак, а тя тайно се надява някоя от обявите да се отнася за нея, така че да събере смелост и да го изостави.

— О, това да не е новото риалити шоу по Канал четири? — пита заинтересовано. — Онова, с известните звезди, за което има големи опашки?

Намерила съм и аз кого да питам! Очевидно съм се прицелила в неправилния човек.

— Звезди ли? — чувам глас и двете е Ким обръщаме глави, за да видим една ниска жена е изпито лице да върви по коридора към нас. Сърцето ми потъва някъде в петите. Това е Уенди Монтгомъри, една от директорите, известна повече като вещицата, и не само защото винаги е облечена в черно. Тя работи на етажа над нас в офис, пълен със снимки на котките ѝ в сребърни рамки, и колекция от кактуси, които са подредени по перваза на прозорците като безформени бодливи войници.

Носят се слухове, че се е кандидатирила за мястото на сър Ричард, но аз се надявам наистина да са само слухове. Както и че на коледното парти се опитала да прелъсти Гари — счетоводителят, като го заклешила зад охладителя за вода и вкарала езика си чак в гърлото му. Но тази сутрин той се обадил, че е болен, така че никой не може да установи има ли някаква истина в това или не.

Макар че, ако човек слуша мелницата на служебните клюки, *нещо, което аз, разбира се, не правя*, горкият човек страдал от посттравматичен стрес. Кое то си е напълно естествено — ако слуховете са истина, кой не би страдал?

— Какъв е този разговор за знаменитости? — пита Уенди, приковавайки ни с поглед. — Ким, надявам се, че това, в което така си потънала, са фактури. — Тя поглежда екрана на компютъра ѝ с гримаса. — Обедната ти почивка ще започне чак след пет минути.

Бедната Ким скоростно превключва от „Пропуснати връзки“ на Ексел.

— А ти какво правиш, Тес? Сър Ричард намери ли ти работа? — Тя поглежда към моето бюро, докато приближава с обувките си „Хъш Пъпис“. Веднъж някой ми каза, че носела само такива обувки, за да може да се промъква безшумно и да подслушва хората.

— Да, абсолютно — отвърщам ентусиазирано. — Тъкмо организирам визите за Индия — добавям, като мяркам с очи бележката, залепена на монитора. По дяволите. Наистина трябва да го направя.

— Добре, и внимавай, защото това ще бъде последното му пътуване като главен изпълнителен директор. Много скоро ще имате нов шеф... — тя се усмихва загадъчно, а кораловото ѝ червило

прилича на дълбока кървава рана върху бледото лице. Това е друга отличителна черта на Уенди: винаги е намазана с плътен слой фон дьо тен и ярко червило, така че лицето ѝ наподобява маска от японския театър „Кабуки“. — Сигурна съм, че и тук ще настъпят големи промени...

— И какви ще бъдат тези промени? — пита сър Ричард, като подава разрошената си глава от своя кабинет. Когато въведе новата си „зелена политика“, той реши също, че компанията се нуждае от „премахване на бариерите и край на старата йерархия“, така че премести кабинета си от горния на долния етаж. Повечето от главните директори казаха: „Прекрасна идея“ и се вкопчиха здраво в плюшените си ъглови кабинети на горния етаж. В това число и Уенди, която на всеослушание го нарече „Старо хипи“ и „Само през трупа ми!“. Кое то за съжаление се оказа само празна заплаха от нейна страна (има предвид трупа ѝ).

Стресната от появата му, тя отваря и затваря устата си като риба.

— О, сър Ричард, не знаех, че днес сте тук! — едва успява да изломоти.

Някои хора, очевидно не могат да свикнат с мисълта, че шефът може да е на долния етаж.

— Че защо да не съм? Все още съм генерален директор — отговаря той с нотка в гласа, която не бях чувала преди. Излиза от кабинета си със своя кафяв костюм, лъснал на определени места от носене, с по-намачкан от всякога вид, и изглежда критично Уенди.

— Ами да, разбира се, разбира се — пелтечи тя. — Имах предвид всички големи промени, които ще са необходими, за да компенсираме загубата на вашето ръководство и опит... — едва преглъща, а малките ѝ очички мигат често-често. — И... ами... вашия опит, сър.

— Така ли? — вдига вежди сър Ричард. — В такъв случай ще бъде много трудно да ми намерите заместник?

— Сигурна съм... имам предвид, че който и да се опита, ще трябва наистина да бъде забележителен. — Тя се изправя с дребния си ръст от 150 сантиметра, вирва брадичка и застава в поза, за която май си мисли, че я прави да изглежда забележително. В същата поза се е снимала и за каталога на компанията. Слуховете говорят, че копирала от снимка на Хилъри Клинтън.

— Да, наистина — мърмори сър Ричард. Честно казано въобще не изглежда впечатлен.

Поглеждам към Уенди, която все още стои с изпъчени гърди и не мога да не изпитам съжаление към нея. Тя си мисли, че е супер бизнесдама — онова, което не осъзнава, е, че всички я смятат за една много тъжна жена.

Но Уенди не си дава сметка, смятайки погрешно, че прави добро впечатление, и се опитва да продължи разговора.

— И така, с какво смятате да се занимавате, когато се пенсионира? Сигурна съм, че е лейди Блексток вече имате много планове.

При споменаване на името на лейди Блексток, сър Ричард неочаквано се сконфузва, сякаш се чувства неудобно и се опитва да приглади перчема върху плешивата си глава. Той обаче се съпротивлява като непокорен бунтар и отново щръква.

— Да... не съм съвсем сигурен — отговаря с неохота той.

— Сигурно ще отидете на околосветско пътешествие — намесва се Ким, която през цялото време надава уху. — Моите баба и дядо направиха така, когато той се пенсионира.

Уенди ѝ хвърля смразяващ поглед.

— Благодаря ти, Ким. Ако нямаш нищо против, това е разговор между директорите.

— Само исках да кажа...

Докато те продължават да се обясняват, аз обръщам вниманието си към моя шеф. Изглежда необикновено нервен и виждам, че носи куфарчето си.

— Трябва да вървя, имам среща — прекъсва ги той.

Мръщя се. В днешния ден няма записани никакви срещи.

— Бъди така добра да приемаш всички съобщения, Тес — обръща се към мен той и добавя по-тихо: — Ще отсъствам целия следобед и ще изключа мобилния си телефон.

— Да, разбира се, няма проблем. — За миг се чудя дали не съм пропуснала нещо и преглеждам надрасканите бележки, но там няма записано нищо. Може да не съм най-добрата секретарка на света, но очевидно сър Ричард не иска никой да знае къде отива.

Той ми се усмихва с благодарност.

— И не бива да работиш в обедната почивка — мъмри ме приятелски, докато отива към асансьора.

Усмивам се на себе си. Той наистина е най-добрият шеф на света.

— Много промени — повтаря застрашително Уенди.

Вдигам очи, за да видя как пронизва с поглед мен и Ким, която пребледнява под тена си, сетне се завърта на пети и тръгва, марширувайки по коридора под акомпанимента на плътните си бедра, които се търкат едно в друго. Чудя се как не я удря ток от статичното електричество, тъй като килимът е от изкуствени влакна.

Е, това е просто само една пожелателна мисъл.

Обръщам се към компютъра, за да продължа търсенето си, но след няколко минути съм готова да се откажа. Няма смисъл. Никога няма да успея да намеря копие на „Междузвездни войни“, мисля си отчаяно, прескачайки без успех през безкрайните сайтове без успех. Натискам бутона за изтриване.

— Хей, как върви?

Лайно, педераст, мръсник!

— Само толкова?

Вдигам глава и виждам чифт зелени очи, вперени въпросително в мен. Принадлежат на Фъргюс, куриерът с колелото.

— О, на глас ли го казах?

— Не се притеснявай. Само аз те чух — той се смее, а аз се оглеждам, за да видя, че Ким не е на мястото си. Сигурно е излязла, след като вещицата изчезна.

— Извинявай — отправям му поглед, пълен с извинение, и хващам мишката, за да отбележа пратката, която ми носи. Докато го правя, осъзнавам, че пръстите ми са се схванали, сякаш съм ги стискала прекалено силно. — Опитвам се да намеря един диск, а никъде го няма — обяснявам, като ги мърдам, за да накарам кръвта да циркулира отново.

— Провери ли в малкото магазинче до спирката на метрото? — предлага той.

— Затворено е от сто години.

— Така ли? — изглежда изненадан. — „Тауър рекърдс“?

— Точно.

— А „Блокбастърс“?

— Ремонтират си интериора.

— Виж ти, значи наистина си се потрудила здраво — възхищава ми се той. Разхлабва шлема си и тръска коса. — А какво ще кажеш да си го купиш?

— Опитах навсякъде. Или го нямат на склад, или купуването онлайн ще отнеме няколко дни — лицето ми помръква.

— А ти не можеш да чакаш, така ли?

— Не — въздишам и клатя глава. — Трябва да го гледам, преди да отида да го гледам.

— Извинявай, би ли повторила пак, че нещо не разбрах?

Чувствам, че пак се изчервявам.

— Трябва ми възможно най-скоро, това е всичко.

Той събира вежди.

— Хм... винаги има начин... — мърмори, докато мисли.

— Няма. Безнадеждно е. Опитах всичко.

Това е краят. Моят план да бъда идеалното гадже и този път Себ да е влюби до уши в мен се проваля, още преди да съм започнала. Браво, Тес! Още един от твоите огромни, разтърсващи земята успехи в живота.

— Измислих! — неочаквано удря с юмрук върху бюрото ми Фъргюс и аз подскачам. — Библиотеката!

— Какво библиотеката? — повтарям учудено.

— Нали знаеш, във всеки град има такава...

— Знам какво е библиотека — въздишам. — Просто...

— Какво просто? Мислиш си, че са пълни само със стари, потънали в прах книги и бездомници?

— Не, въобще не мисля това — протестирам.

Да бе, само малко може би, мисля си виновно.

— Кога за последен път си ходила в библиотека? — пита предизвикателно той. — Те вече са съвсем различни. Няма само книги, може да си вземеш компактдискове, игри, електронни книги, аудиодискове... Аз непрекъснато ползвам услугите на една, която е близо до мен, и това ми спестява цяло състояние. — Очите му светят от ентусиазъм. — Защо не опиташ, но побързай, преди кметството да се опита да ги затвори, както правят всички тези правителствени...

Но докато той говори, аз вече съм намерила в Гугъл най-близката библиотека и им звъня. Библиотекарката отговаря и днес за не знам

кой път задавам въпроса си по телефона, но този път отговорът е „Да“.

— Имат диска! — съскам, като затварям с ръка слушалката. — О, супер, благодаря ви! Ще мина да го взема днес по-късно — отговарям и затварям с въздишка на облекчение.

Той прекъсва речта си против правителството.

— Видя ли! Какво ти казах! — смее се и изглежда доволен. — Та какво говорех за правителството...

Но преди да започне отново, го прекъсвам.

— Обядвал ли си? — питам. Неочаквано осъзнавам, че съм била толкова обърквана, че цяла сутрин не съм яла нищо и сега направо умирам от глад. — Има едно хубаво малко кафене отсреща, където правят най-страхотните печени картофи. Не обикновените боклуци на микровълновата, тези са печени на фурна и кожичката им е хрупкава, а имат и невероятно вкусни подправки...

— Мммм, звучи много вкусно, но трябва да вървя — отговаря неохотно той, докато радиото му се събужда и започва да пращи.

— Аз черпя, защото ме спаси — изкушавам го.

Той се колебае, сетне изключва радиото.

— Окей, съгласен.

— Отлично. Само да си взема палтото.

13.

Тъй като е обед, кафенето е претъпкано е хора, но ние успяваме да намерим една нестабилна клатеща се масичка до прозореца.

— Е, я кажи как мина новогодишното парти? — пита ме той, сгъвайки високата си фигура в едно от малките пластмасови столчета.

— Страхотно! — отговарям, без да се замисля, настанявайки се срещу него. Досега не бях осъзнала колко е висок и го гледам как трябва да се сгъне като хармоника, за да успее да напъха краката си под масата. — А твоето? — питам учтиво.

Сега, след като сме извън офиса и сами в кафенето, се чудя дали идеята ми беше добра. Неочаквано се чувствам неловко. В края на краищата почти не го познавам. За какво можем да си говорим?

— Пълен провал — признава и се смее той.

Отговорът му ме изненадва.

— Както всяка Нова година — свива рамене безразлично. — Всички очакват да прекарат страхотно, а аз просто не се забавлявам. Всъщност, дори не си правя труда да ходя някъде. Тази година прекарах както винаги — сам, на дивана, гледах скапаната телевизия и си пожелах да мине по-бързо и всичко да е по-старому. — Смее се. — Знам, сигурно ти звучи смахнато...

— Не... въобще не. — Неочаквано чувствам симпатия към него. — И аз съм същата.

— Нима? — той ме гледа изненадано. — Тогава да си направим среща. Другата Нова година. На твоя или на моя диван?

Смея се и се чувствам по-спокойна.

— И кое казваш, че е най-вкусното? Умирам от глад.

— Ето, може да видиш различните пълнежи тук. — Подавам му едно от малките пластмасови менюта.

Той присвива очи и се взира в написаното.

— Я чакай за мом... — Бърка в джоба на якето си и вади чифт очила с метални рамки. — Е, сега е много по-добре, мога да видя какво ще ям — казва, докато ги намества на носа си.

— Не знаех, че носиш очила — гледам изненадано този нов Фъргюс.

— Изхвърлих контактните лещи след последното си явяване на прослушване — обяснява той.

— Прослушване? — повтарям и го гледам изненадано за втори път в рамките на пет минути. Осъзнавам, че е пълен с изненади.

— Готови ли сте с поръчката? — прекъсва ни нетърпеливо очевидно уморената сервитьорка.

— О, да, аз искам с козе сирене и сушени домати — поръчвам както обикновено.

— А аз ще взема с чили и черен боб.

Тя записва поръчката и изчезва. Обръщам се към него.

— Какво прослушване?

— За едно телевизионно шоу — свива рамене и изглежда доста притеснен, докато обяснява. — Аз съм актьор.

— Като Джони Деп? — питам глупаво, преди да се осъзная. И премигвам от объркване. Тес, скъпа, понякога трябва да вкараш в действие мозъка си, преди да отвориш голямата си уста.

Но ако Фъргюс ме мисли за идиотка, поне не го показва.

— Е, не съвсем — отвърща без емоции. — Не мисля, че Джони Деп работи и като куриер, за да плаща сметките си. Представяш ли си капитан Джак Спароу на велосипед? Може да греша, но не мисля... — В очите му проблясва пламъче на смях.

— Не, предполагам, че не — кимам и се усмихвам насила. — И къде си играл?

— Малко в театъра, докато бях в драматичното училище, направих и няколко реклами.

— О, така ли? Кой? — гледам го с подновен интерес. Добре де, какво да правя, просто не мога да се спра. Звучи толкова вълнуващо и бляскаво.

Сега е негов ред да изглежда затруднен.

— Напоследък играх бащата в реклама за тоалетна хартия — признава, избягвайки погледа ми и започва да си играе с подправките.

— Стига бе!

— А сега кой играе? — пита и вдига гъстите си черни вежди той. Гледам го объркано.

— Хайде, престани! Не ми казвай, че си впечатлена!

— Но аз наистина съм! — твърдя. — Ти си бил на екрана!

— Да, и рекламирам тоалетна хартия — напомня ми с усмивка.

— Не е роля за „Оскар“.

— Всеки е започнал отнякъде. **_Я_** виж Колин Фърт — окуражавам го.

— Защо? Ти знаеш ли той как е започнал?

— Е, не съм сигурна, но сигурно е било нещо ужасно.

— Да не искаш да кажеш, че рекламата за тоалетна хартия е нещо ужасно? — затапва ме той и изглежда засегнат.

По дяволите.

— Не, не, нямах предвид...

— Занасям те — намига ми Фъргюс.

— Ах, ти, лошо момче — заплашвам го с вилицата. — Както и да е, сигурна съм, че си бил страхотен в ролята.

— Да, ще взема „Оскар“ — смее се и върти очи той.

Сервитьорката носи храната ни и ние няколко минути мълчим, тъй като Фъргюс насочва цялото си внимание към картофите.

— Знаеш ли, беше права — произнася с пълна уста. — Черният боб е направо трепач.

— Приемам го като комплимент — отговарям развеселено, докато гледам как поглъща храната със светкавична скорост.

— А ти? — Той вдига очи от чинията и насочва вилицата си към мен.

— Какво аз?

— Какво точно правиш там? — и маха с нея към сградата през прозореца насреща, където е моят офис.

— Личен асистент на шефа — обяснявам с пълна уста.

— Ясно — кима бавно. — Добре, не го приемай като упрек, но не мисля, че талантът ти е да бъдеш личен асистент. — Очите му срещат моите и аз се изчервявам.

— Толкова ли е очевидно?

— Не съм експерт, но не трябва ли да отговаряш по телефона, когато звъни?

— Отговарям! — възмущавам се аз.

— И не се преструваш, че е телефонен секретар? — добавя, докато дъвче.

Застивам от унижение.

— О, боже, ти си ме видял?

— Бях на рецепцията и случайно те чух. — Той спира, прокашля се и се прави на робот: „Съжалявам, но в момента няма никого, така че моля, обадете се по-късно...“

Покривам лице е ръцете си. В своя защита мога да кажа, че се случи само веднъж. Имах цял куп спешни фактури, а телефонът звънеше като на пожар, така че вдигнах слушалката и се опитах да имитирам един от автоматичните отговори.

— Знам, беше глупаво — признавам и свалям ръце от засраменото си лице.

— Мисля, че се справи много добре, би могла да ме заблудиш — дразни ме той, но с добри чувства.

Не успявам да потисна усмивката си.

— Радвам се, че ме смяташ за забавна, но не всички мислят така. Всъщност единствената причина да заемам тази работа е сър Ричард — моят шеф. Той е много мил и добър човек, но скоро ще се оттегли.

— И тогава какво? — спира да се смее Фъргюс и ме гледа спокойно.

— Обратно на борсата за безработни, предполагам. — Опитвам се да не издавам безпокойството си. — Макар че, ако трябва да призная честно, не съм кой знае колко добра.

— А в какво си добра?

Въпросът му ме смуцава малко. Досега никой не ме е питал. Във всички училищни препоръки пише в какво не съм добра.

— Не знам, в нищо — мърморя, чувствайки се неочаквано. — Нямам никакъв голям мегаталант като теб.

— Хей, та ти дори не си ме виждала как играя!

— Знам какво искам да кажа — усмихвам се. — Някои хора са природно умни или родени за спортисти, или имат слух за музика — сякаш просто са родени за нещо, дори няма нужда да мислят какво искат да станат в живота, те просто си знаят. Аз не съм една от тях.

Той ме изучава за миг, сякаш ме претегля, сетне се подпира с лакти на масата и се навежда към мен.

— Искаш да ми кажеш, че нямаш мечти? — и ме гледа настойчиво, сякаш вижда направо вътре в мен. — Всеки човек има мечти, Тес. Какви са твоите?

За част от секундата виждам себе си — как преди няколко дни седя до дядо пред шевната машина, спомням си вълнението, което почувствах, докато гледах иглата да лети по плата, трепета, който ме обзе, когато видях идеите ми да придобиват форма.

Представям си как един ден бих могла...

Спирам се сама, преди да оформя цялата мисъл в главата си.

— Никакви, не и аз — отговарям бързо и прогонвам въпроса. — Макар че, ако ме бе попитал по-рано, щях да ти кажа, че мечтата ми е да намеря този диск — засмивам се, опитвайки да го обърна на шега и се връщам към печения картоф. Но кой знае защо апетитът ми е изчезнал и аз осъзнавам, че повече не съм гладна.

Разговорът замира, Фъргюс не казва нищо. Не изглежда много убеден и за кратък миг ми се струва, че ще започне да ме предизвиква, така че се приготвям за защита. Но изглежда размисля и се връща към обяда си.

— Добре, в такъв случай се радвам, че успях да ти помогна — продължава темата той, — макар че, да ти призная, не мислех, че този филм е твоят тип. В него не играе Джони Деп, нали? — поглежда ме над картофа и ми се усмихва закачливо.

Протягам ръка и го пляскам с хартиената салфетка.

— Не е любимият ми филм — признавам. — Всъщност мисля, че фантастичните филми са досадни и отегчителни, но приятелят ми... — млъквам. Мога ли да нарека Себ мой приятел? Всъщност досега сме имали само една среща. Така де, официално.

— О, ясно — кима Фъргюс, но чувствам, че близостта между нас моментално се изпарява. Сякаш, като споменах думата приятел, Себ дръпна стола и седна на масата. И повече не бяхме само двамата с Фъргюс.

— А ти? — питам, пренебрегвайки промяната в настроение и връщайки фокуса на разговора към него. Винаги става така, когато някой от другия пол ти става приятел. Веднъж четох една статия, озаглавена „Създаване на платонически връзки“. Очевидно те са нещо нормално.

— Дали съм гледал „Междузвездни войни“ ли? Да, веднъж, преди много време, когато бях дете. Да ти призная, така и не проумях за какво беше целият този шум и пушилка.

Едва устоявам на желанието да се съглася и да потвърдя, че и аз мисля като него, но вместо това клатя глава.

— Не, имам предвид имаш ли си приятелка?

— О, разбрах — спира да дъвче и клати глава. — Не, опасявам се, че нямам. — Неочаквано замръзва, спира да яде и застива като статуя. — Да кажем, че току-що се влюбих.

— *Влюби се?* — повтарям. Май нещо изтървах.

Но той не отговаря, просто стои и гледа като прикован над рамото ми.

Завъртам се на стола, оглеждам кафенето и виждам обекта на вниманието му: едно момиче, което седи само, потънало в книга. Тя вдига очи за миг, забелязва, че Фъргюс я гледа, за миг двамата установяват кратък контакт, после се усмихва и бързо се връща към книгата си. Кълна се, все едно бях невидима.

— Красива е — отбелязвам и с изненада установявам, че чувствам известно раздразнение, нещо като ревност. Сигурно заради така наречените платонически връзки.

— Красива? Я виж! Тя е направо богиня, самата Венера! — очите му са пълни с влага.

Наблюдавам я как си играе несъзнателно със светлорусата си коса. Знае, че говорим за нея.

— Ами, върви и ѝ кажи здравей! — окуражавам го аз. — Мисля, че ще ѝ хареса.

Той ме поглежда, сякаш съм му предложила да се съблече гол и да тича по главната улица.

— Не, няма начин! — шепне и сякаш видимо се свива под неоновото си водонепропускаемо яке. — Тя никога няма да се съгласи да излезе с мен.

— Не ставай смешен, защо да не пожелае? — питам, като неочаквано се сецям, че мъжът, който седи срещу мен, е този, който обикновено флиртува с всички момичета в приемната. Чакай, чакай, къде изчезна ирландският му чар? Закачливата усмивка? Намигането и тихото бърборене? Всичко е изчезнало. И е заменено от мъж, който се е свил в пластмасовия стол като първолаче в първия си учебен ден, мисля, докато го гледам как нервно гризе пръстите си.

— Не ми казвай, че си срамежлив! — дразня го и закачливо го мушкам в ребрата.

— Не, разбира се, че не!

— Тогава какво? — настоявам.

Той въздиша и си поема дълбоко дъх.

— Добре, първо аз съм един безработен актьор, чиято последна работа бе свързана с тоалетна хартия, който върти педалите като куриер с велосипед, за да плати наема на една маломерна гарсонiera от лошата страна на Шепърд Буш...

— Знаеш ли трябва да престанеш да говориш така за себе си — прекъсвам го.

— А след като платя наема, обикновено съм разорен и трябва да преживявам с боб и препечен хляб.

— Значи ядеш здравословно — успокоявам го.

Той изглежда не е убеден.

— И последно, но не маловажно — започвам да оплешивявам.

За миг оглеждам главата му, която е покрита с гъста черна коса, сетне избухвам в смях.

— Не е никак смешно — възмущава се той — Непрекъснато намирам косми в канала — навежда се над масата и прекарва ръка през гривата си. — Виж, оредява!

Взира се в косата му.

— Ще оплешивея!

— Да, бе! След трийсет години! — задъхвам се от смях и едва успявам да го произнеса.

— За един актьор оплешивяването е като целувката на смъртта — продължава тържествено той.

— Фъргюс, моля те, престани да се тревожиш, няма да оплешивееш — успокоявам го аз. Сега знам какво е чувствал Себ, когато често се тревожех за несъществуващата пъпка на брадичката ми и се оплаквах, че имам акне. — И освен това съм сигурна, че има много велики плешиви актьори...

— Като кой например? — пита той.

— Амиии... добре де, не се сещам в момента, но съм сигурна, че мога да измисля някой.

В този момент се чува скърцане на стол и двамата се обръщаме, за да видим, че момичето става от масата и напуска кафенето. След като вече е навън, Фъргюс издава стон.

— А сега тя си отиде. Защо не ѝ казах нищо?

— Не знам. Защо не ѝ каза нищо?

Все още се опитвам да открия какво предизвика тази неочаквана промяна. Той е все едно друг човек. Увереността му се изпари и сега е като едно двуметрово украшение, които не знаеш къде да закачиш.

— Може би, защото бяхме прекалено заети да спорим за твоята оплешивяваща глава — предполагам, опитвайки да се пошегувам с него и да върна хумора и доброто му настроение.

Той обаче дори не се усмихва.

— Може би просто не искам да бъда отхвърлен още веднъж. Достатъчно са ме отхвърляли в моята така наречена актьорска кариера.

О, значи всичко е заради това!

— Но ти не кандидатстваш за роля! — опитвам се да го убедя.

— Така ли мислиш? — вдига вежди той. — Значи, когато някое момче те помоли да излезете, ти не го поглеждаш и не си мислиш: „Среща? Да ми стане гадже? Дали той е мъжът за мен?“

Всъщност е прав.

— Можеш поне да опиташ — усмихвам се тъжно. — Ако не опиташ...

— Да, може би... — съгласява се той. — Но тя беше Красавицата, а аз звярът, тя бе принцесата, а аз жабата... — започва отново да ме залива с думи той.

— Доколкото си спомням принцесата целува жабока.

— Това става само в приказките, а не в реалния живот. — Забива вилицата си като копие в моя недоизяден картоф и потъва в мълчание. Двамата гледаме през прозореца как момичето се отдалечава по улицата и изчезва в тълпата.

Оставам до късно в офиса, за да свърша недовършената си работа, сетне минавам през библиотеката, за да взема филма на път за къщи. Влизам в апартамента, хвърлям чантата си в коридора и отивам в кухнята, където намирам Фиона, забила нос в лаптопа, обвита, както обикновено, в цигарен дим, докато радиото гърми. Как успява да мисли в този шум!

— Боже, тук е толкова задимено — отивам да отворя прозореца.

— Така ли? Не съм забелязала — отвърща тя и отлепя очи от екрана. — Цял ден се опитвах да напиша колонката, но просто нищо не излезе. — Пуфти високо и дърпа от цигарата.

— За какво пишеш?

— За педикюр с пирани — отвърща и издухва истински облак дим.

Гледам я неразбиращо.

— Добре де, не са точно пирани, но като потопиш краката си в басейн, пълен с тези малки рибки, те ще изгризат мъртвата кожа — обяснява ми тя.

— Звучи болезнено! — потръпвам, вземам чайника и започвам да правя чай.

— Това е много модерно в Япония. Накрая краката ти ставали съвсем меки.

— Но ако са много гладни и изядат пръста ти или нещо друго? Помниш оня филм за Джеймс Бонд? В деня на подаръците^[1]?

Двете се споглеждаме, спомняйки си сцената от „Умри веднъж, живея два пъти“, където Блофилд хвърли парче месо на своите пирани и само след секунди от него остана само кост.

— Както и да е, я кажи как мина срещата ти снощи? — пита тя, сменяйки темата. — Умирах от любопитство тази сутрин, но ти вече бе излязла, когато будилникът ми звъня.

Казва го така, сякаш се случва за първи път, а не всеки ден.

— Мина добре — усмихвам се щастливо, вадейки мляко от хладилника.

— И кога ще се видите отново? — пита възбудено тя.

— Утре — отговарям, чувствайки нетърпение. Себ вече ми е изпратил повече от половин дузина съобщения, съдържащи намеци за флирт, за това как очаква втората ни среща и аз нямам търпение.

— Боже, Тес, това е страхотно! — кима доволно Фиона и добавя: — Има ли приятели?

Поглеждам я изненадано.

— Какво стана с Хенри Осми?

— Не се обади повече — опитва се да изглежда безгрижна, но обидата в гласа ѝ е очевидна.

— Минали са само няколко дни, може да се обади — окуражавам я аз, подавайки ѝ чаша чай.

— Не мисля. Пипа ме осведоми, че излизал само с кльощави момичета. Последното му гадже била номер нула — добавя печално и отпива от чая.

Не мислех, че е възможно да мразя и да не харесвам Пипа повече от това, но сега, като гледам изражението на Фиона, разбирам, че е възможно.

— И също така е била най-много метър и петдесет — добавям аз ехидно. — Той беше дребосък.

— Не и в леглото — въздъхва Фиона, оставя чашата с чай и посяга към друга купа, пълна наполовина е храна, която стои до компютъра ѝ. Когато е отчаяна, тя винаги посяга към храната, за да потърси утеха. Макар че в този случай не съм сигурна колко утеха ще ѝ донесе.

— Какво ядеш? — питам, сменяйки бързо темата за размера „*знаете на какво*“ на Хенри Осми и се опитвам да отгатна странно изглеждащия буламач.

— Алабаш със сини сливи — част от диетата с дъгата — обяснява с пълна уста тя. — Днес е син ден, не помниш ли? Искаш ли да опиташ? Остана още много!

— О... не, благодаря. Все още съм сита от обяд. — Бързам да се отдалеча от заплашително изглеждащата лилава храна. — Просто ще си легна и ще гледам филма, който взех.

— Какво си взела? — пита Фиона, изпълнена е ентусиазъм. — Да не е новият на Джони Деп, за който умираше?

— Всъщност не точно — чувствам се доста неудобно. — Мисля да гледам нещо различно от обикновено. — Кой знае защо и по какво причина не искам да призная истината на Фиона.

— Но ти обичаш Джони Деп!

— Да, но той не може да присъства във всеки филм, който гледам! — виждам, че ме гледа със съмнение и подозрение. — Както и да е, искаш ли да гледаш с мен?

— Да, защо не — съгласява се и става. — Може би точно от това имам нужда — един хубав филм, за да изляза от тази дупка. — Тя взема купата е лилавата храна и чашата с чай и ме следва в спалнята, настанява се в ъгъла, а аз пъхам диска в плейъра.

Вземам Флий, сядам на леглото и се облягам, докато звучат първите акорди. О, щях да забравя. Вземам бележник и молив от масичката до леглото, за да си водя бележки.

— Какво ще правиш? — пита ме Фиона.

— Ами... нищо особено, ще си драскам — отвърщам безгрижно.

— Мислех, че искаш да гледаш този филм.

— Нали ме познаваш, обичам да си драскам, докато гледам. — Преструвам се, че рисувам нещо в бележника.

— Нима? — Фиона ме гледа втренчено за миг, сякаш не е напълно сигурна какво да ме прави, после се обръща към телевизора.

Започвам да се успокоявам. Чувствам се малко виновна. Не ми харесва да се преструвам пред нея, но не мога да ѝ кажа истината, нали? Откъде въобще да започна, ако се опитам? И кой ще ми повярва?

Облегната удобно на възглавниците, гледам екрана. Той е абсолютно черен, сетне се появява текстът: „*Имало едно време в една далечна галактика...*“ И първите акорди от музиката, която никой на света не може да сбърка.

— Я, чакай малко! Та това е „*Междувездни войни*“ — надава Фиона вик, пълен с удивление.

— Всъщност заглавието е „*Епизод четири: Нова надежда*“ — поправам я, без да се замисля.

Тя ме гледа втрещено.

— Тес, ти си взела този филм нарочно?

— Предполага се, че е класика — оправдавам се, докато космическите кораби прелетяват през екрана и изстрелват огън.

Фиона ме гледа сащисана, поразена, сигурна, че съм откачила напълно.

— Чакай, чакай, това същата жена ли е, която ще гледа филм, само ако Джони Деп играе в него?

— Не мисля, че има нещо ненормално в това да разширим кръгозора си — опитвам да се аргументирам аз.

Тя ме гледа с отворена уста, сякаш не може да повярва на онова, което чува, после става:

— Достатъчно, но в този случай смятам да те оставя да разширяваш хоризонта си сама, а аз ще отида навън. — И като излиза от стаята ми праща усмивка. — Забавлявай се!

И си отива, оставяйки ме с Флий и тъпия филм. Поправка: *класика*, напомням си. И което е по-важното — това е любимият филм на Себ, забрави ли?

Отпивам глътка чай и се съсредоточавам върху екрана. Макар че след няколко минути чувствам как клепачите ми се затварят. Всъщност съм толкова изморена, че бих могла да си легна рано. Онова, което ще

ми дойде най-добре би било една хубава гореща вана, пълна с мехурчета от шампоана, който дядо ми подари за Коледа... бих могла да си сложа и маската от водорасли, която Фиона ми даде...

По дяволите! Какво става? Някаква експлозия!

Да, събуждат ме гърмежи, идващи от екрана и осъзнавам, че съм задрямала. О, по дяволите, ще трябва да върна назад... Вземам дистанционното и връщам лентата. Ако гледам с тази скорост, никога няма да си легна.

Стигам почти до началото, отново пускам и започвам да гледам. Така. Много кораби... момиче със смешна прическа... странен малък робот... някакъв мъж облечен е костюм като Йети... Боже, ама и това ако не е странно облекло! Мислиш си, че ще бъдат поне малко по-реалистични... Ох, отново се стреля... сега пък нова битка в космоса...

Прозявам се. Може да е класика, но сюжетът е доста глупав. Дано скоро да свърши. Взимам кутията и търся времетраенето. Не, не може да бъде! Повече от два часа! За миг се изкушавам да превъртя напред, когато проверявам колко е часът на телефона си и виждам съобщението на Себ за кино утре вечер. Да, неочаквано се сещам защо правя това. Защо гледам този филм.

Защото обичам Себ. И защото ми е даден втори шанс, който не бива да пропускам. Тази магия е станала поради някаква причина. Себ и аз сме родени един за друг, иначе защо ще се случи това удивително, магическо, вълшебно повторение на съдбата? Защо се срещнахме отново? Не, този път няма да пропиляя възможността. Толкова много хора харесват този филм, не само Себ. Значи нещо с мен не е в ред.

А сега имам възможност да го поправа. Каква късметлиейка съм, нали?

Със свръхчовешки усилия връщам погледа си към екрана. Щом Себ харесва този филм, значи мога да се науча и аз да го харесвам! Гледам как двама мъже започват да се дуелират със светещи мечове, като оня, който имам на тавана. О, боже! Та този филм е ужасен! Дори по-зле, отколкото си мислех! Какво ще правя? Какво, по дяволите, ще говоря?

Скъпо дневниче,

Моята втора среща със Себ! Заведе ме да гледаме „Междузвездни войни“ и седнахме на последния ред. Беше много романтично. Въпреки че аз не гледах много и преди края заспах. След това се смях колко глупав и досаден беше филма, но той не се смя. Всъщност беше доста намусен, почти обиден. Чак тогава разбрах, че това бил най-любимият му филм...

Боже, какво да правя като ми е толкова голяма устата!

[1] Денят след Коледа, 26.12, в който служители и търговци получават подаръци от началниците си, традиция в Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

14.

— Беше удивително! Това е най-хубавият филм, направен някога в историята на киното!

Казвам тези думи на следващата вечер, когато двамата със Себ се срещнахме, за да гледаме „Междузвездни войни“ в едно малко кино в Сохо и сега излизаме по червения килим заедно с останалата публика.

— Ти наистина обичаш този филм! — той ме заслепява с доволна усмивка.

— Какво говориш! — ако не успях да се науча да го обичам, поне все още мога да се преструвам. — Не помня колко пъти съм го гледала.

Три пъти.

Всъщност ще станат три с този и първия път миналата нощ, когато заспах по средата, но повярвайте ми помня всичко. Всяка галактическа битка се е врязала в паметта ми, като върху грамофонна плоча. Стоях до 3 след полунощ, пих няколко пъти чисто кафе, за да остана будна. В един момент буквално трябваше да използвам кибритени клечки, за да подпирам клепачите си отворени, но онова, което ме държеше будна, бе мисълта, че ми е даден един-единствен шанс в живота. Днес пропуснах обяда и прекарах почивката си на бюрото, като направих обширно търсене в интернет.

Да си призная честно, изтощена съм. И поразена. Слисана, изумена. Нямах никаква представа какво количество уебстраници, конвенции, общества, дори тематични паркове са посветени на този филм. Знаех, че е популярен, но чак пък толкова! Хората направо са обсебени от него.

Търсенето в Гугъл извади повече от три милиона сайта, всички на верни почитатели и последователи. Имаше дори цял форум, посветен на дискусията как Чубака (така се казва човекът с костюм на Йети, ако искате вярвайте!) ходи в тоалетната!

— Знаеш ли, че думата „джедай“, произлиза от японските думи *Jidai Geki*, което се превежда като приключенска драма?

Благодаря на Ани от Тексас, че го бе написала.

— Брей, ти наистина си запалена по тази сага! — той изглежда впечатлен.

Съвестта ми се събужда и за миг чувствам вина. Лошо е да се преструвам, нали? Не трябва ли да кажа истината, да си призная? Но тогава каква е разликата, когато Себ каза, че харесва роклята, с която съм, а сетне просто ме изпрати до вратата и ме остави, защото било късно? Или когато убеждавах Фиона, че, дупето ѝ не изглежда прекалено голямо в новия прилепнал клин? Или когато татко се преструва пред мама, че е голям почитател на нейните кулинарни умения и иска да му сипе втори път? Тези дребни лъжи не нараняват никого, нали?

От друга страна, дребната лъжа действа точно обратното, мисля си развеселено, докато гледам лицето му, което грее от щастие като месечина. Той изглежда толкова доволен. Сериозно, как би могла моята малка лъжа да бъде вредна?

— Извинявай, понякога съм много досадна — казвам и се смея смутено. — Спри ме, ако ти е скучно.

— Да ми досаждаш? — възкликва той, размахвайки ентусиазирано програмата. — Какви ги говориш? Мога да говоря за Люк Скайуокър и рицарите джедаи с часове. Ти си първото момиче, което обича този филм почти колкото мен и това е прекрасно... — Млъква, докато излизаме навън, спираме на празната улица, а той се обръща към мен. — *Ти си прекрасна...*

Въпреки ниската температура, чувствам как ме облива гореща вълна от щастие. Много важно, че стоях цяла нощ и не обядвах! Пръстите му хващат ръката ми, след което той нежно ги преплита с моите. Дори само заради това си заслужаваше да не спя снощи. Начинът, по който ме гледа сега. Както се казва в поговорката: без болка няма успех.

Освен това, не мисля, че ще ми се наложи да гледам този филм отново, напомням си, докато вървим ръка за ръка, за да избегнем тълпата.

След няколко минути завиваме в една странична улица и намаляваме темпото.

— И така... — казва той, поглеждайки косо към мен. Увит с тъмносивото си палто и шапка, нахлупена ниско над челото му,

изглежда възхитително. Минаваме под една улична лампа и на нейната светлина виждам снежнобелите му зъби на фона на загорялата му кожа. Кълна се, Себ е единственият човек, който може да изглежда секси в лютата британска зима. Всички ние сме прекалено бледи, с напукани устни и носове, които почервяват веднага, щом температурата падне под нулата.

— И така? — повтарям въпросително аз, опитвайки се да бъда загадъчна и да не мисля за носа си, който сигурно изглежда като изкуствените червени носове, които хората си слагат на карнавал, за да изглеждат комично.

— Какво правим сега? — вдига вежди той и ми се усмихва.

Помня, че миналия път си казахме довиждане и аз взех метрото до вкъщи, *сама*, като през целия път се упреквах защо не си затварям голямата уста и защо наговорих всички тези ужасни неща за филма.

— Може би ще прием по нещо? — предлагам. — Наоколо има много приятни барове.

Той се усмихва широко.

— Имам по-добра идея. Защо не отидем в моята квартира? Живея на пет минути оттук и имам бутилка чудесно червено вино, която все още не съм отворил... — Спира да говори и очевидно търси очите ми в тъмнината. — Какво ще кажеш?

Ще кажа, че на света няма нищо, което да искам повече от това да отидем в твоя апартамент и да изпием заедно бутилка вино, мисля си и пеперудите в стомаха ми пърхат.

Но трябва поне малко да опитам да се направя на интересна. В края на краищата това е само втората ни среща.

— Хммм. — Правя се, че мисля, сякаш размишлявам върху поканата.

— Няма от какво да се притесняваш. С мен си в пълна безопасност — обещава той, като се кръсти със свободната си ръка.

— Колко жалко — ядосвам се престорено аз.

— Е, искаш ли да дойдеш с мен? Или ще трябва да изпия цялата бутилка сам?

Иска ли питане.

— Е, най-накрая ме нави — съгласявам се и всичките ми мисли излитат сякаш през прозореца. — Звучи привлекателно.

Била съм много пъти в апартамента на Себ, така че мога да отида там и със завързани очи. Но трябва да внимавам да не завия автоматично на ъгъла или да не прекося улицата. В един момент почти щях да изтърся: „Чакай, оттук е по-кратко!“ и да го поведе по една малка алея, която използвахме за по-напряко.

Преди винаги му казвах, че оттук е по-близо, а той винаги отговаряше, че не е. Веднъж дотолкова се скарахме, че всеки от нас пое по отделен път, а той настояваше да измерим времето и да установим кой е бил по-бърз — можеше да бъде изключително настоятелен в такива случаи — и накрая каза, че неговият път бил с шест десети от секундата по-къс. Има един от онези суперточни спортни часовници, така че трябваше да се съглася. Като казвам това, мога да се закълна, че беше зачервен, сякаш бе тичал, но той бе непреклонен и твърдеше, че е вървял нормално през целия път и причина за червенината било виното, което бяхме пили.

Но тогава това не бе нещо необикновено. Двамата вечно спорехме за посоките. Без значение къде отивахме, все не постигахме съгласие и спорът ни обикновено завършваше с истинска кавга, той грабваше картата от мен и обявяваше, че сме избрали „грешния път!“ Аз пък смятах, че не е честно. Не казвам, че съм от хората, които имат вродени компаси, но мога да се ориентирам в „Н&М“, дори по време на *голямата разпродажба*. А повярвайте ми, това е много трудно.

Накрая му купих сателитна навигация за рождения ден. Гениално решение. Проблемът беше решен! Но и това не помогна, тъй като той продължаваше да не се съгласява. А всъщност Стивън Фрай^[1] даваше указания за посоките. Искам да кажа, кой спори със Стивън Фрай, за бога?

Сега обаче го оставих да ме води и пристигаме на адреса, без да спорим, макар да продължавам да съм убедена, че моят път е по-пряк. Той изключва алармата и двамата влизаме в покритото с килим фоайе. Себ живее в една от онези престижни сгради с портиер, с блестящи месингови табелки с имена и асансьор, който се движи безшумно и ни доставя направо пред апартамента на втория етаж. Между тази сграда и „Арминта меншънс“ с допотопните звънци и стръмни стълби, от които оставаш без дъх, има истинска пропаст, цяла вселена.

— Ето че пристигнахме — казва, когато излизаме от асансьора и вървим по коридора към жилището му. Отключва и бута вратата. —

Добре дошла в моята скромна обител.

Просто се прави на интересен. Повярвайте ми, в този апартамент няма нищо скромно. Той е два пъти по-голям от онзи, в който живеем двете с Фиона, и изглежда така просторен, с огромни прозорци и полирани подове от паркет. Напомня ми за апартамент в Ню Йорк — не че някога съм била там, но се сецате за какво говоря, нали? Цветовете са приглушено сиво и бяло, с абстрактни картини по стените и този огромен сив диван, на който може да седнат поне двайсет души, и стъклената маса за кафе от някакъв известен дизайнер, чието име Себ веднъж ми каза, но не го запомних.

— Това място е удивително! — казвам, оглеждайки се и се чувствам отново поразена.

— Благодаря — усмихва се той, — но се опасявам, че виновникът не съм аз.

— Как така не си? — спирам да се възхищавам на две супермодерни лампи и се обръщам към него.

Той клати глава.

— Когато се пренесох, наех интериорен дизайнер, за да го обзаведе. Тя избра мебелите, дори картините — обяснява. — Бях прекалено зает.

— Така значи... — Не ми беше казал, че не е обзавел жилището си сам.

Отново се обръщам и оглеждам апартамента, но този път не съм обзета от удивление, а едва потискам разочарованието си.

— Жалко. Винаги съм си представяла колко приятно би било, като си имаш свое собствено местенце, да си купиш всички онези албуми с цветове и шарки, мостри на тапети за стени с всякакви странни рисунки и удивителни цветове, докато накрая измислиш кое ще изглежда най-добре. — Обръщам се и виждам изражението му. Само че вместо да кима в знак на съгласие, той изглежда така, сякаш не разбира за какво говоря.

— Сериозно? — очевидно е изненадан. — Това не е за мен. Предпочитам някой професионалист да избере цветовете вместо мен.

— Но половината удоволствие е в това! — протестирам аз.

— За теб може би. Аз съм направо инвалид — смее се той. — Вероятно ще боядисам всички стени в лилаво.

— А какво ще кажеш за останалото? Да прекараш уикендите, обикаляйки пазарите като Спиталфийлд или Портобело, в търсене на разни странни, старинни вещи и предмети, или боклуци, които можеш да трансформираш. Като овехтял стар фотьойл, който можеш да подновиш с дамска винтидж, или дори цял диван? А какво ще кажеш за някоя лампа, на която можеш да сложиш нов абажур от плат или обработена кожа? Или дори от хартия!

Въодушевена от идеите си, започвам да жестикулирам с ръце.

— Както вече казах, нямам време за това — свива безразлично рамене Себ.

Имам усещането, че той въобще не споделя моя ентусиазъм и за миг се чувствам глупаво, че споделям тези неща с него. Истина е: прекалено е зает, че да обикаля битаците и пазарите. Има си своята суперкариера и винаги е в офиса. Като казвам това, се сещам, че не е винаги всъщност там, всъщност прекарва много време във фитнес салони. Е, в края на краищата всичко е въпрос на приоритети.

— Все пак е много хубаво — повтарям, макар и не чак толкова уверено.

— Благодаря. — Той оставя ключовете на масата и сваля палтото си.

Междувременно се оглеждам. Всичко е същото, като преди. Нищо не е променено и все пак всичко е променено. Очите ми се плъзгат по снимките. Тук имаше една, на която двамата бяхме на парти. Няма я. Връхлита ме съжаление. За миг чувствам нещо като загуба, като горчиво-сладка носталгия за времето, което прекарахме заедно и което никога няма да се върне. Като неделните следобеди, когато четяхме вестници... като вечерното парти, което си направихме миналото лято, когато се напихме с кофи водка и пяхме на караоке.

Като деня, в който скъсахме, напомням си остро.

Споменът ме връхлита без предупреждение — това беше последният път, когато бях тук, и старата болка се връща в мен, сграбчва ме за гърлото и започва да ме души. Връщам лентата няколко месеца назад и се виждам как седя ето, точно тук... поглеждам към огромния сив диван и, както във филма „Плъзгащи се врати“, виждам себе си да седя, стиснала възглавниците, за да не заплача, а във фотьойла срещу мен седи Себ, вперил поглед в марафонките си. Атмосферата е напрегната и потискаща.

— Всичко наред ли е?

Гласът му ме връща обратно и забелязвам, че ме гледа загрижено.

Но вече всичко отмина. Заличено е. Завинаги. Като лента, която е била изтрита. Сега правя нов запис, само че този път е различен. И не съжалявам. Щастлива съм. Добрите времена може да са отминали, но също и лошите. Последния път, когато бях тук, беше краят, а сега сме отново в началото. Едно ново начало.

— Да, всичко е страхотно — усмихвам се, доволна от мисълта. Все още не мога да повярвам, че това наистина се случва и че ще го направя отново. Искане ми се да се оципя, за да се събудя.

— Добре. Все още стоиш с палто, затова си помислих, да не би да мислиш да си ходиш...

Осъзнавам, че не съм го свалила.

— О, съжалявам — свалям ципа и вадя ръцете си. — Трябваше ми малко време да се стопля — обяснявам и му го подавам.

— В такъв случай ще донеса виното. Една бутилка хубаво вино ще те сгрее за нула време. — Той взема палтото и го носи в коридора, преди да влезе в кухнята, която е свързана с дневната.

Близо до хладилника има поставка за бутилки и аз го наблюдавам как избира една бутилка, взема тирбушон и две чаши и се връща при мен. За миг си мисля, че ще каже нещо, но вместо това той се навежда и ме целува внимателно по устните.

За пръв път се опитва да ме целуне и това е толкова естествено и успокояващо, че за част от секунда не осъзнавам, че го прави.

Докато устните му не докосват отново моите.

Ефектът е моментален и позната болка неочаквано пронизва тялото ми. Господи, той ми липсваше толкова силно! За един безумен, бездиханен, забързан миг, всичко, което искам, е да го притегля към себе си, да обвия с ръце врата му и да извлека с една дива целувка живота от него...

Натискам отчаяно спирачките и спирам въображението си.

Тес, не! Не може да го направиш! Та ти току-що си го срещнала, не помниш ли? Освен това си тук само от пет минути — не може просто да му се нахвърлиш в кухнята! На какво ще приличаш? Нали целта ти е да бъдеш перфектната приятелка, а не някаква уличница!

Потискам желанието си и му отговарям с лека целувка.

А си мислех, че да се откажа от шоколада миналата година по време на Великите пости, беше трудно! Повярвайте ми, за тази целувка ми трябваше много повече воля.

Разделяме се, но той задържа погледа си върху мен по-дълго, което кара краката ми да се разтреперят. Сетне казва:

— Да се настаним удобно — и посочва с жест дивана.

— Добре — отговарям и се надявам, че гласът ми излъчва спокойствие. Но всъщност той е така писклив и висок, както когато на едно парти с Фиона се напихме и дишахме хелий от балони, след което цялата вечер говорихме като Пинки и Перки^[2].

Само че този път няма балони с хелий. Тук сме само Себ и аз. Сами в апартамента му, с бутилка червено вино и цялата нощ пред нас. Устните ми все още са стиснати, докато го следвам към дивана, изпълнена с трепетно очакване.

Колкото до останалите неща, има достатъчно време за всичко.

[1] Английски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

[2] Детски анимационен сериал от 1957 г. — героите са две куклени прасенца. — Б.пр. ↑

15.

Представете си сцената:

Мека, приглушена светлина — от онази, която се лее от скъпи лампи, разположени стратегически из стаята; тиха музика, идваща от умело скрити високоговорители, и аз и Себ на огромния диван.

Две чаши, четирийсет минути, много целувки, и вече съм в рая. Така, както върви втората среща досега, по-добре няма накъде, мисля си, докато завирам носа си в шията му и вдишвам познатия аромат на леко изветрял афършейв и скъп дезодорант. Вдишвам дълбоко. Ще забравя всички модни парфюми и отсега нататък това ще бъде моят любим аромат.

— Още вино? — шепне изкушаващо Себ в ухото ми.

— Мммм, да, моля. — Излизам неохотно от замайването си и сядам по-изправено. Чувствам се абсолютно размазана, като рисунка с молив, която е била изтрита с гума и всички линии са били заличени.

— Харесвам тази изба — казва Себ, като посяга към бутилката и ми налива още една чаша.

— Да, много е вкусно — отпивам. — Какво е?

— Пино Ноар, от една от най-любимите ми изби в Щатите.

Нещо се събужда и изплува от дълбините на мозъка ми, започват да звънят камбани, а когато той се обръща, за да налее и на себе си, посягам и вземам корковата тапа, която лежи на масата. Гледам я, по нея все още има следи от червеното вино и върху корка е изписано нещо. Обръщам я, за да видя: „Ранчо Стенли, Пино Ноар 2002“.

Разпознавам името.

Споменът ми се връща към кутията за обувки, която хвърлих в огъня, и към съдържанието ѝ. Вътре бе тапата от вино, която пазех като спомен. Това е същото вино, което пихме и първия път. Първата нощ, която прекарахме заедно.

Първият път, когато правихме секс.

— Става късно...

Себ довършва изречението:

— ... и се чудя как... — Спира, а аз чувствам как някъде дълбоко в мен пулсът ми се ускорява. Знам какво ще каже, но това не го прави по-малко вълнуващо. Всъщност го прави още *по-вълнуващо*.

— Искаш ли да останеш?

Вместо мен отговаря стенанието ми. Сигурно става по телепатичен път.

— Или да ти поръчам такси — добавя бързо той, но изглежда несигурен.

Веднъж четох една от онези книги със съвети за срещите и връзките и там бяха описани всички закони и правила за това как да накараш един мъж да се влюби в теб. Едното от тях бе, че трябва да изчакаш до третата среща, преди да правиш секс с него.

Колебая се. Този път искам да направя всичко правилно, искам да бъде като по книгата.

Като мисля това, се сещам, че *някои* правила са направени, за да бъдат нарушавани... Нали?

Пускам незабелязано тапата в джоба си и му се усмихвам ослепително.

— Имаш ли резервна четка за зъби?

Една нова връзка винаги е леко изнервяща, но няма нищо лошо от това, като стигнеш до този неустоим, мъчителен и изкусителен момент, в който ще спите заедно... да осъзнаеш, че просто не си готова. И нямам предвид баналности от рода на „нещата се развиха прекалено бързо, а аз бих искала първо да го опозная по-добре“. Не, под „неготова“ имам предвид, че не си почиствала триъгълника си от миналото лято и сега там е обрасло като такава джунгла, че дори Боб Марли би ти завидял.

Или че си с най-удобния си ластичен сутиен и бикини, които се продават по три в опаковка и са в телесен цвят, така че не можеш да ги различиш от тялото под дрехите си. Не си с бельо, което е *предназначено* да бъде видяно!, а това е критически съдбоносно, когато правиш за пръв път секс с човека, по който си пада, т.е. малки, тънки, неудобни, връвчици и дантелени парченца плат, които влизат „*знаеш къде*“ и са причина през цялото време да се въртиш в метрото, все едно танцуваш салса.

Бельо като онова, което Себ ми подари миналата година, отбелязвам наум, докато ставам, измъквам се от дивана и го следвам

към спалнята. Тя е прекалено малка, но този път аз ще вляза в нея абсолютно подготвена. Признавам: направих си маска, почистих краката си и всичкото останало окосмяване. Дори изтърках цялото си тяло със специален абразивен крем и се намазах с изкуствен тен. Целият процес отне часове. Тази сутрин трябваше да навия часовника и да стана много рано, за да успея да свърша всичко, преди да отида на работа.

И да знаете от мен, да си правиш гореща маска на някои места в шест сутринта, след като си спал само няколко часа, защото до три си гледал как Люк Скайуокър се дуелира с Дарт Вейдър, е опасна работа. Очите ми бяха толкова замъглени, че горещата восъчна каша стигна до някои особено болезнени места.

Но този път трябваше да бъде подготвена. Не знаех точно кога ще се случи, затова трябваше да съм изрядна и винаги готова за действие. Като Ангелите на Чарли, когато Чарли им се обаждат по телефона. Миналият път — нашият първи път, не беше планиран, всичко стана спонтанно, но си спомням като ден-днешен, че тогава ми се искаше сутиенът ми да е по-секси, когато той започна да го разкопчава. А докато сваляше джинсите ми, мислех единствено за бледите си, космати крака, които бях крила цяла зима под клин и се надявах да не ги забележи.

Да не говорим за линията на бикините.

Но сега, благодарение на тайния ми опит от първия път, имам цялостно обезкосмяване на всички важни места. Плюс няколко кондома, който пъхнах в чантата си е известно вълнение. Да, знам че не е честно, но имам втори шанс да го омагьосам в спалнята и нямам търпение да го направя!

Влизаме и Себ ме сграбчва, прегръща ме силно и ме целува дълго и продължително. Отвърщам на целувката, отдавайки се на очакването за онова, което ще стане след малко. Изненадите са приятно нещо, но понякога е по-хубаво да знаеш какво ще се случи.

— Бих искала да се освежа — флиртувам и леко се откъсвам от него.

— Да — той се усмихва. — Оттук. — Шляпа по дебелия килим и отваря вратата към покрита е плочки баня. — На рафта до мивката има чисти кърпи.

— Отлично — усмихвам се и се промушвам покрай него.

— Ето и четка за зъби. — Той отваря едно чекмедже и ми подава от онези комплекти, което раздават в самолетите, когато летиш през Атлантика. Себ винаги пътува в бизнес класа и има дужина такива комплекти, както и маски за очи и всички красиви тоалетни принадлежности, които раздават безплатно, когато летиш в бизнес класа или отсядаш в петзвездни хотели. Не че знам това от личен опит, разбира се — единственото пътуване по работа, което правя, е с моята Ойстър карта^[1], което ми напомня за собствената ми жалка кариера, така че бързо пропъждам мисълта.

— Благодаря — вземам комплекта от него. — Няма да се бавя много.

Като го изритвам шеговито, затварям вратата и се облягам на нея. Чувствам се леко замаяна от червеното вино и за миг оставам така, припомняйки си събитията от вечерта... киното... виното... и сега тук с него. Отново съм тук. И ще правя секс със Себ за първи път. *Отново.*

Не е ли фантастично?

Чувствайки как вълнението ми се засилва, изтривам очната линия, свалям червилото. Дотук вечерта беше божествена, както обича да се изразява той, и аз искам да бъда перфектна, без грешки, като златен медал за олимпийски атлет. Сякаш виждам съдиите, които държат оценките... само че вместо перфектните шестици, те вдигат нули, тъй като изпълнението ми е ужасно.

Чакай, какво става? Бързо изтривам видението от ума си. Сигурно е от нерви. Себ и аз винаги сме правили добър секс. *Или поне аз си мислех така.* Като казвам това, признавам, че откакто скъсахме, няколко пъти съм се замисляла дали не бих могла да направя някои неща по-различно. Като например, когато той искаше да се любим, вместо да казвам, че съм уморена и трябва да ставам рано за работа, можех да потърся масажното масло и да приложа някои тънки хватки? А не да навивам часовника и да запушвам ушите си със слушалки.

Или ако през цялото време носех секси бельо, дори онзи предизвикателен сутиен с дупки на зърната, който той ми купи? А не да реша, че е шега и да избухна в смях, след като го разопаковах, а Флий помисли, че е малка черна мишка и определено се опита да го изяде.

И освен това имаше един път, когато наскоро любовната игра, Себ ми каза да сляза по-надолу, аз го направих и паднах от леглото. Сега,

като си помисля, осъзнавам, че съм го разбрала буквално.

Неочаквано чувствам тревога. Може би точно това беше причината да скъсаме, но той така и никога не ми призна. Може би не бях достатъчно секси за него? Може би не съм го задоволявала пълноценно? Може би... — тук стомахът ми се свива — *бяхте в леглото*. Бързам да прогоня тази мисъл от главата си. Не, това е глупаво! Имали сме страхотни моменти в леглото. Признавам, че както при повечето двойки, и на нас ни трябваше известно време, докато се приспособим един към друг, да експериментираме, да открием какво обича или не обича другият, но това е нормално.

Този път, напомням си, няма да има нервност или пропуски, падане от леглото или мрънкане, че съм уморена. От самото начало ще правим главозамайващ секс, тъй като вече знам какво го възбужда и какво не — *ето кое е най-хубавото от това, че отново се срещам с него!* Вече знам всичките му малки трикове и номера!

Слагам си само блясък на устните и правя нацупена муцунка в огледалото. Знам, че я обича, когато... просто не довършвам мисълта си. Мръщя се. Забавно е, но умът ми е размътен. Трябва да е от виното, след няколко чаши ставам безпомощна. Разтърсвам се леко, попивам устните си с къс тоалетна хартия (не искам да личи, че съм *си слагала* грим) и мисля за онова, което ще направя с... Боже мили, сигурно съм пияна! Не мога да си спомня нищо!

Кълна се, сигурно е заради третата чаша! Веднъж, след като двете с Фиона изпихме една бутилка, забравих къде бях паркирала колата. Търсихме я цяла вечност, докато едната от нас не изтрезня достатъчно, че да се сети, че всъщност *нямаме* кола.

Знам, може би просто трябва да си представя как правя секс със Себ и всичко ще се върне обратно. Винаги действа. Сещам се за нощите, които прекарах сама в леглото, след като се разделихме. Ами да, самотните момичета трябва да имат някакво *малко* развлечение за облекчение в леглото. Затварям очи, представям си Себ без дрехи, чисто гол (винаги така започвам да фантазирам), сетне стимулирам мисълта си за всички спомени с етикет X, опитвайки да ги събудя... но странно, нищо не се случва...

Неочаквано замръзвам от ужас. Спомените ми са изтрити! Мозъкът ми е празен! Не мога да се сетя нищо. Обзета от паника се опитвам да изчопля поне един, но не намирам нищо. Тревогата ми

нараства. Не може да съм се напила толкова много. Сякаш неочаквано съм получила амнезия. *Сексуална амнезия.*

И тогава ме пронизва една мисъл. О, боже мой, точно това е станало! Не бях изтрила само нашето общо минало!

Бях изтрила и нашия сексуален живот!

По дяволите, какво ще правя сега?

Сецам се. *Дневникът ми.*

Грабвам чантата си и ровя в нея. Цяла седмица го нося със себе си, от първата ни среща. Сега грабвам листовите и сядам върху тоалетната чиния, за да чета. Добре, така. Прелиствам страниците. *Хайде, хайде, трябва да съм написала някъде нещо за секса! Трябва!*

— Хей, добре ли си?

Гласът му ме кара да подскоча. Вероятно е чул шумоленето на листите и се чуди какво ли правя.

Пускам бързо водата.

— Да... добре съм... — викам в отговор, опитвайки се да звуча бодро, а не като човек, прикован към тоалетната чиния от паника, че ще прави секс с гаджето си за пръв път, а не може да си спомни последния... какви ги говоря, мозъкът ми се е вързал на възли.

А, ето, намерих го.

Скъпо дневниче,

Спах със Себ за първи път! Беше много нервно, но чудесно, макар че ако знаех, че ще го направим, щях да избърсна краката си. И да си сложа малко изкуствен тен. През цялото време се чувствах неудобно и се криех под завивката, което развали малко нещата, тъй като там беше прекалено топло. И тъмно. Имаше много бутане, борба и по едно време така се оплетохме, че блъснахме главите си и почти щяхме да паднем.

Чувствам известно облекчение. Е, поне този път няма да се притеснявам, че това ще се случи. Този път ще мога да се разхождам гола из спалнята, дори и всички лампи да светят. Ще бъда уверена, провокативна, изкусителна.

Истинска съблазнителка.

Добре, това беше идеята, мисля си с известна паника, тъй като чувствам как цялата вечер, която репетирам в главата си, започва да се превръща в провал. Продължавам да чета:

... беше леко конфузно, тъй като носех пръстена, който Фиона ми подари за рождения ден миналата година — онзи с големия син камък, и аз, без да искам одрасках... онази му работа...

Поглеждам пръста си. Оттам ме гледа големият син камък. Мамка му! По-добре да го сваля. Опитвам се да го извадя, но той не излиза. Намазвам със сапун пръста си, той се плъзга, пада неочаквано на пода и се търкаля. Не го виждам... къде се дяна, по дяволите?

Сега нямам време да го търся, ще оставя това за по-късно. Сега трябва да чета, да намеря още нещо — какво обича, и какво не обича, какво го възбужда. *И какво не*. Паниката ме сграбчва. Какво ще стане, ако започна да говоря мръсни думи (някои мъже обичат), а той ме среже да млъкна? Ами ако е почитател на задници, а не на цици, а аз объркам нещата?

Отново търся в дневника.

... Виждаме се вече от три месеца и сексът ни става все по-добър и по-добър! Тази вечер, докато бяхме в леглото направо го побърках, когато...

Спирам да чета, цялата се изчервявам...

Боже, не мога да си спомня, че съм писала подобно нещо. Все едно е от някой роман на Джаки Колинс, които са пълни със секс! Лицето ми гори, аз отгръщам страницата и продължавам да чета.

Изведнъж умът ми се връща, все едно влиза през прозореца. Тес, какво правиш? Там отвън стои и те чака един възбуден и много секси

мъж! Той е влюбен в теб! Това е мъжът, който толкова много ти липсваше през последните месеци, че бе увила възглавницата си със старата му тениска! Същата, която той свали след тренировка и оттогава *все още не е изпрана!*

И сега този мъж е тук. Чака от другата страна на вратата. Готов е да скочи и да те повали, *а ти седиш върху тоалетната чиния и четеш стария си дневник!* Няма да се явяваш на изпит, я! Ще правиш секс със Себ, нещо, което си правила стотици пъти. Престани да трепериш и да се притесняваш, това са само нерви. Ще бъде както карането на колело, просто трябва да се качиш на него. *Образно казано.*

След като възвръщам разума си, скачам от тоалетната чиния, прибирам дневника в чантата, измивам набързо зъбите си, оправям косата, оправям сутиена, така че дантелите да се подават малко и се връщам в спалнята.

Себ седи на края на леглото само по джинси, и ме чака. Стомахът ми се свива на топка. Бях забравила колко добре изглежда без риза.

— Хей, липсваше ми — провлича думите той, а очите му ме оглеждат хищно от главата до петите.

На мен също, отговарят слабините ми. Повярвай ми, десет седмици са страшно много време.

— Ааа... ти ще използваш ли банята? — казвам, докато се колебая на вратата. Но преди да стигна до края на изречението, ръцете му ме прегръщат, той ме поваля на леглото и прокарва пръсти под блузата ми.

— Мммм, кожата ти е толкова нежна — шепне.

— Нима? — опитвам се да звуча изненадано и да не мисля за часовете, прекарани в търкане, овлажняване и мазане е кремове.

... — и така загоряла. Била ли си някъде на курорт?

— Не, никъде — отвърщам съвсем искрено.

Така, ваксата не се брои, нали!

Той започва да целува врата ми и разкопчава ризата ми.

— Уау — възкликва одобрително, когато вижда секси сутиена.

— О, нищо специално, просто бельо... — казвам безгрижно, докато езикът му докосва зърната ми и чувствам трепетно желание. Боже, колко ми липсваше всичко това! Лежим прегърнати на леглото, дишаме учестено и аз мога да почувствам как възбудата ми нараства, докато разсъбличаме взаимно дрехите си.

Вече съм свалила ципа на джинсите му и, спомняйки си какво пишеше в дневника, прокаравам пръсти по стегнатия му плосък корем и експертно слизам с устни по-надолу и по-надолу...

Той надава стон, пълен със задоволство.

Правя пауза, дразня го и се усмихвам на себе си. За какво се притеснявах толкова?

Неочаквано си спомням всичко...

[1] Електронна карта за градския транспорт в Лондон. — Б.пр. ↑

16.

На другата сутрин се събуждам от целувките на Себ върху лицето си. Увита в леглото, на топло, чувствам леки целувки върху клепачите си, после по бузите, които ме изваждат от дълбините на съня.

— Хей, спяща красавице — шепне той в ухото ми.

Мммм. Супер. Толкова е приятно. Искам да се будя така всяка сутрин.

Зъбите му гризат леко ухото ми и по гръбнака ми тръгва тръпка на възбуда, която праща сигнали по цялото ми тяло.

— Време е да се събудиш.

Обзема ме вълна от желание. *Той иска да го направим отново!* Значи е вярно онова, което казват хората: че сексът бил като карането на колело. Не се забравя... След като отново се качиш на...

Протягам ръка под завивката и търся топлото му тяло до моето. Но къде е той?

Отварям рязко очи, за да видя как облича екипа си за бягане.

— Време е да потичаме.

— Каквооо?

— Мислех, че ще тичаш с мен — усмихва се, докато взема бейзболната си шапка и я обръща наопаки. — Нали ми каза, че обичаш движението?

Мигам срещу него в ярката зимна светлина, която влиза през прозореца и имам чувството, че току-що са ме залели е леденостуден душ.

— Нима? — споменът за онази вечер в кръчмата неочаквано се връща. — О, да, да, аз... да, наистина — бързо се поправам, докато търкам очите си, за да прогоня съня.

— Макар че с твоите тренировки във военния фитнес, сигурно ще ме оставиш далеч зад себе си — смее се Себ.

Да го изпреваря? Гледам го замаяно. Преди той ме оставяше да си доспя в леглото, докато отиваше да тича, но сега няма да стане. Сега

е убеден, че съм фанатично запалена по фитнеса и тренировките. Че съм една от онези луди, които обикалят из парковете в мразовитите утрини и вечери, облечени с цветни трика, докато някакъв пич е камуфлажно облекло вика по тях.

— След това ще ми покажеш някоя от онези коремни преси на пейка, за които ми говори.

Коремни преси? На пейка?

— О... с удоволствие, но... — Започвам отчаяно да търся извинение във все още полузаспалия си мозък. Най-после се сецям — нямам маратонки.

Кое е самата истина. Ако имах, щях да отида да тичам с него, ей богу! Честен кръст.

— Мога да ти дам едни от моите назаем — предлага той. — Кой номер носиш?

— Най-малкият — отговарям, защото знам отлично, че той носи девет.

Лицето му изразява съмнение.

— Мързелана.

— Знам, мързелана съм. — Правя разочарована физиономия.

— Добре, следващия път. — Той разтяга мускули, навежда се и ме целува. — Ще се върна скоро, а ти стой тук и никъде не мърдай.

— Добре, щом настояваш.

— Настоявам — шепне и ме целува по-сериозно. — Миналата нощ бе толкова удивителна, ти си удивителна, и онова, което направи... — Мушка ръката си под завивката и ме придърпва към себе си. — Откъде знаеше, че...?

— Сега ще ти кажа — шепна аз и свалям ципа на екипа му, като пъхам пръстите си надолу.

Дишането му се учестява.

— Знаеш ли, тази сутрин може и да пропусна...

* * *

Влизам в офиса все едно плувам върху облак от секс. Един бял, пухкав, оргазмен облак, който ме съпровожда през целия път от

апартамента на Себ, в метрото, в „Старбъкс“ и през въртящата се врата на „Блексток&Уайт“, сякаш съм върху някакво вълшебно килимче.

Нищо не може да промени доброто ми настроение. Нито вагонът на метрото, който бе претъпкан с пътници, нито грубиянът с костюм, който ме настъпи по крака. Нито огромната опашка в „Старбъкс“, нито дори виелицата, която реши да ме преследва по улицата, запращайки малки твърди парченца лед в лицето ми.

Нито дори фактът, че тази сутрин Себ щеше да лети за Женева по работа и щеше да отсъства през целия уикенд.

Вместо това се носех като неподвластна на гравитацията с огромна усмивка на лицето, умът ми се рееше и бродеше през последните няколко дни. Бяха толкова вихрени, че не можах да спра и да си поема дъх. Когато не се виждахме, си говорехме по телефона, пращяхме си писма, пишехме си съобщения... Невероятно! Имахме само две срещи, но вече бяхме по-близки, отколкото преди! Някак си по-свързани. Смешно ми е, защото съм чувала хора да говорят как са настроени на една и съща вълна с партньора си, а не разбирах какво имат предвид.

Сега вече знам.

Седейки пред бюрото си, гледам замечтано екрана и си мисля за Себ. Няма да го видя до понеделник, а ми се струва цяла вечност. Поне ще мога да си обуя някакви по-удобни гащи, успокоявам се, докато се въртя на стола и се опитвам да изместя прашката, която се врязва в дупето ми. Но става още по-зле.

Ох.

Трепвам, защото ме прищипва.

Всъщност мисля, че това бе нещо като команда, тъй като няколко ударни вълни минават през мен. Само че този път това няма нищо общо със Себ и онова, което той прави с неговия...

Чувствам, че се изчервявам и бързо се оглеждам, за да уверя, че никой не ме наблюдава. Така стоят нещата със сутрешния секс, винаги имам чувството, че всички знаят какво съм правила. Сякаш целият офис може да прочете мислите ми, които казват „Току-що ГО правих с гаджето си“.

Но тук е само Ким, която седи зад бюрото си, и както винаги се е заровила в „Пропуснати връзки“.

— О, я виж това — казва и започва да чете на глас съобщението. — „Съмнявам се, че ме помниш, но когато посетих Лондон, те видях на Окоето. Ти бе в съседната гондола и двамата се гледахме през прозореца. Вече една година не спирам да мисля за теб!“ — тя подпира брадичката си с ръка и изпуска дълга въздишка. — Боже, не е ли това най-романтичното нещо, което сте чели?

— Глупости! Най-романтичното нещо, което някога съм чел, е „Вечерята е във фурната“ — киска се Уейни — дългогодишният ѝ приятел, който в момента влиза в приемната, облечен в шофьорската си униформа, и ѝ намига.

Ким му отвърща със зъбене.

— Ти какво мислиш, Тес? — пита, като напълно го игнорира и се обръща към мен тя.

— Какво? Аз ли? — хваща ме неподготвена, докато се опитвам да извадя прашката, която се е впила в мен като конец в сирене и почервениям. — Ами... не знам, мисля, че трябва да отида до тоалетната.

Като оставям Уейни и Ким, се втурвам към тоалетната и се заключвам в една от кабинките. Смъквам прашките. О, боже, *какво облекчение!* Кой би си помислил, че една лентичка от дантела може да се превърне в такъв инструмент за мъчение? Пъхам дразнителя в чантата си, вдигам панталоните и излизам от кабинката.

И се сблъскам с Вещицата.

Какво ви казах за безшумните ѝ обувки? Вярно е, въобще и не я чуох да влиза. Тя стои пред огледалото и слага още един пласт яркочервено червило върху устните си, докато упражнява позата на Хилъри Клинтън.

Когато забелязва отражението ми зад себе си, се обръща към мен със зловна физиономия.

— О, Тес, забелязах, че те няма на бюрото и се чудех къде ли си се покрила.

Сърцето ми все едно потъва. Ако има човек, който може да развали настроението ми и да ме свали от моя облак, това е тя.

— Добро утро, Уенди — кимам, като за кратко се чудя дали бих могла да се измъкна, но тя блокира пътя ми за бягство. Въпреки миниатюрните си размери, прилича на американски куотърбек. Няма как да я заобиколиш.

— Не си забравила, че трябва да водиш протокола на срещата тази сутрин, нали? — напомня ми с лицемерна усмивка.

— Как бих могла — отговарям, како се опитвам да звуча спокойно, но усещам как ръцете ми направо се схващат при мисълта. Когато дойде време за протокол, аз не забравям, аз направо блокирам. Да водя протокол може би е най-омразната част от работата ми тук. Никога не съм сигурна и не знам какво е позволено да пропусна и какво непременно трябва да запиша, затова пиша всичко, докато ръката ми се схване и драскулките в бележника ми са така нечетливи, че трябва да наема експерт по почерци, който да разгадае какво съм написала.

Но тук не става дума дали имам желание да го направя! Когато за пръв път започнах да водя записки на съвещанията, отидох и купих всички книги със заглавия от рода на „Как да правим полезни записки“ или „Как се води лесно протокол“, които са пълни със съвети: „Как да запишем датата и времето на срещата“ (това е лесно), „Списък на присъстващите“ (и това го мога), „Отбелязване на действията, които ще се предприемат“ (тук става малко по-сложно. Какво *точно* значи?) и „Вземане на решение“, което звучи страхотно на теория, но за да бъде честна, на тези срещи никой никога не взема никакво решение. Просто три часа разни хора седят около махагоновата маса в конферентната зала, говорят неясно за доклади и стратегии, докато пият кафе и ядат лакомо от „изключителните шоколадови бисквити“, които Ким тича да купува от „Маркс&Спенсър“.

Накрая, разбира се, идва смъртоносният удар. „Напиши всичко и раздай по едно копие на присъстващите“ (И тук настъпва истинската паника).

— Знаеш ли, че не съм получила копие от последната среща — продължава Уенди.

— Така ли? — преструвам се на искрено изненадана. — Много странно, сигурно се е загубило по вътрешната поща. Или нещо такова.

„Нещо такова“ включва мен и моето решение да не й изпращам протоколите по имейла. Просто не я включих в списъка. И без това ми е достатъчно трудно, та само тя ми липсваше да ме критикува и да ми търси кусури!

— Може ли да ми го пратиш втори път? — тя вдига въпросително изписаните си с молив вежди. По неизвестни причини е

оскубала напълно истинските си вежди, след което ги е нарисувала с молив като черни дъги. — Надявам се да е скоро. Ако нямаш нищо против... — И отново лепва фалшивата усмивка върху устните си.

— О, да, разбира се — кимам, като правя кръст с пръстите си зад гърба си. Боже, сега ще трябва да търся друго извинение! — Е, трябва да тичам — казвам, като я заобикалям внимателно — Не искам да закъснея за срещата!

Хвърлям се към вратата, излизам и бързам да се върна в приемната. Всъщност бързам не защото трябва да измисля какво да пратя на Уенди веднага, а за да намеря сър Ричард. Той обикновено ми дава кратки напътствия, преди да влезем на събранията, сякаш знае, че ги смятам за... о, как беше думата, ах, да — „предизвикателни“! Макар че това не е точно думата, която използвам, но моята е нецензурна.

Минавам през кухнята, вземам обичайната му чаша с кафе — черно с три бучки захар, и отивам в офиса му. Странно. Вратата му, която обикновено е широко отворена — което е част от неговата политика „без бариери“, днес е затворена. Чукам. Няма отговор. Чакам объркана един миг, после, като балансирам с кафето в една ръка, натискам дръжката и я отварям.

Офисът е тъмен, венецианските щори са спуснати и когато влизам вътре, ми се струва, че е празен. Сетне дочувам нещо. Някакъв тих звук. Какво ли може да е? Чувствайки лек трепет, се оглеждам, очите ми се опитват да се приспособят, но ми е трудно да видя нещо. Не съм сигурна къде е ключът за осветлението. О, господи, отново този звук! Какво, по дяволите, е това? Може би някакво животно е влязло през нощта, например улична котка или може би лисица! Неочаквано в съзнанието ми изплуват заглавия от вестниците за хора, които били разкъсани на парчета при неочаквана атака от освирепели животни. Стига де, стига глупости! Това са просто вестникарски измислици! Лисиците са мили животни.

Сега пък чувам нещо като хъркане.

По дяволите.

Оставям кафето на бюрото и вдигам бързо щорите.

Яркото зимно слънце нахлува, осветява офиса и аз чувам зад себе си неясно мърморене:

— *Какво, за бога...*

Обръщам се, за да видя една фигура, която лежи на дивана, покрита със старо одеяло.

— Сър Ричард! — възкликвам шокирана.

Той сграбчва очилата от масичката до него и ги слага на носа си.

— О, Тес, ти ли си... — моментално отхвърля одеялото и сяда. Забелязвам, че е спал с костюма, което обяснява защо изглежда посмачкан от обикновено.

— Всичко наред ли е? — затварям бързо вратата зад себе си. Очите ми за секунда обхващат всичко: пълната с вещи пътна чанта на пода, четката за зъби... Откога спи тук?

— Ужасно съжалявам, не биваше да ме виждаш в това положение. — Той започва да се извинява, докато се опитва да пригладни кичурите коса, които стърчат на върха на главата му като мъртва паяжина.

— Не се тревожете. Виждала съм и по-лошо. Да знаете само каква е съквартирантката ми! — опитвам да се шегувам, докато му подавам кафето.

Той поема чашата е благодарност и пие жадно.

За момент никой не говори.

— Аз... може би е по-добре да почакам отвън... — Тръгвам към вратата.

— Лейди Блексток и аз се разведохме. Пренесох се тук.

Обръщам се към него е искрено изумление.

— Съжалявам, нямах представа...

— Няма за какво да съжаляваш. — Той клати главата си. — Бракът ни отдавна приключи, така е по-добре.

— Но къде ще отидете? Не може да останете тук. — Гледам едрата му фигура, сгърчена на малкия диван. Изглежда ужасно неудобно, сигурно не е спал добре.

— Това е само временно решение, докато се ориентирам... Обикновено оставам в клуба, но предпочитам там да не знаят какво става с мен... — Виждам, че му е трудно. — Както и да е, вчера огледах няколко апартамента в града...

А, ето значи къде ходи вчера, когато се измъкна по никое време, осъзнавам. Нищо чудно, че не бе записано в дневния ред.

— Този уикенд ще се пренеса в един.

Прекъснати сме от силния звън на телефона върху бюрото му, той го вдига бързо и отговаря:

— Благодаря, идваме веднага — оставя слушалката и се обръща към мен. — Беше Уенди, напомни ми вежливо, че вече всички са се събрали в конферентната зала. — В гласа му се долавя нотка на раздразнение. Като пъха ризата в панталоните си, той закопчава намачканото си сако, сетне се ядосва високо: — О, дявол го взел, копчето е паднало.

Оглеждам го и чувствам пристъп на тревога. Той може да е генерален директор, но изглежда като клошар. Като негов личен асистент не мога да позволя да се появи така на срещата.

— Чакайте, свалете сако си за малко — казвам бързо.

По лицето му се чете объркване...

— Но...?

— Сакото! Свалете го! — нареждам, като вдигам ръка. Той се колебае, а аз осъзнавам прекалено късно, че не бива да командвам шефа си, преди да го свали и да ми го подаде. Бързо проверявам отвътре. — Да, така си и мислех. Вижте, тук има резервно копче — казвам доволно и му го показвам.

— Ти си умно момиче, откъде знаеше това?

— Шивачите винаги пришиват копчета тук — обяснявам. — Дядо ме е учил. — Грабвам чантата си, ровя из нея и вадя кутийка с шивашки принадлежности, която винаги нося със себе си. — Веднага ще го зашия.

— Можеш ли? — сър Ричард изглежда удивен.

— Ще отнеме само минутка — казвам, докато вдявам конец в иглата. — Защо в това време не се избърснете набързо? — посочвам му електрическата самообръсначка, която виждам на бюрото му.

— Ами да, разбира се. — Той търка наболата си брада с искрена изненада. Хваща самообръсначката и се обръща към мен.

— Какво щях да правя без теб? — и като ми се усмихва, започва енергично да се бръсне над кошчето за хартия.

— О, няма нищо, всичко е наред — успокоявам го аз, но се чувствам изпълнена с гордост. Така, може и да съм безполезна в правенето на протоколи, но когато става дума за шиене на копчета... Късам конеца със зъби и се наслаждавам на работата си. Дядо ме е

научил добре. Сакото все още е малко смачкано, но пък изглежда като ново.

17.

Няколко минути по-късно влизаме в асансьора, с който стигаме до третия етаж. Вратите се отварят със звън и тръгваме по коридора, когато сър Ричард се удря по челото.

— Боже, забравих да ти дам напътствия за срещата.

След онова, което се случи, това напълно ми се изплъзна от ума, но сега, като ми напомни, в стомаха ми започва да пълзи тревога.

— Не се тревожи — успокоява ме той, забелязвайки изражението ми. — Всичко ще бъде чудесно, просто ме следвай. — И отваря вратата към конферентната зала. — А, добро утро на всички, радвам се да ви видя тук! — И без да губи време, започва да обикаля присъстващите, да стиска ръце, да обменя шеги и да води кратки разговори.

Сядаме. Сър Ричард начело на масата, а аз... по дяволите... сърцето ми застива, когато виждам, че единственото свободно място, което е останало, е до вещицата Уенди. Това е лош късмет, ама *наистина много лош*.

Пренебрегвайки погледа ѝ, сядам бързо, вадя бележника и молива си. Усещам очите ѝ върху себе си, тя се опитва да наднича през рамото му, за да види какво пиша, а аз се изкушавам да я нарисувам, яхнала метла. Но разбира се, не съм толкова талантива. *Жалко*. Вместо това пиша „*Протокол*“ с главни букви и го подчертавам с две линии.

Добре, дотук добре.

След трийсет минути съм записала времето, мястото на срещата и списък на присъстващите, и се чудя какво друго да пиша.

— Така, следващата графика показва последния анализ на ефективността на брандинг стратегиите — казва Кевин от счетоводството, който е застанал пред презентацията си, която както изглежда се състои от еднакво изглеждащи графики и таблици, които не мога да разбера.

Оглеждам крадешком всички присъстващи на масата и си спомням една точка от моята книга „Протокол се води лесно!“, а именно: „Въздържайте се от описание на лични наблюдения.“

В такъв случай, значи е по-добре да не пиша следните наблюдения:

1. Уенди приключи с първата кутия бисквити и сега отваря втората.
2. Адам, един от директорите, е забравил дюкяна си отворен.
3. Джон от търговския отдел си бърка в носа...

Наблюдавам го как рови доста задълбочено, а сетне изследва както точно е извадил. Следва пауза... о, боже, не, нали няма да направи онова, което си мисля, че се кани да направи... *и го изяжда*. Бързо отмествам погледа си встрани, забивам го в Кевин и се опитвам да се концентрирам върху онова, което казва, но умът ми е като хвърчило. Без значение колко упорито се опитвам да го прикова към срещата, той постоянно се разсейва — далеч от таблиците и графиките, към пайетите и копчетата и една идея за нова, по-малка чанта. Харесвам първата си идея, но тази ще бъде подходяща за вечер, голяма само колкото да побере едно червило, ключовете и мобилния телефон. Бих могла да направя каишка за китката от онази прекрасна кадифена панделка, която имам; тя е в тъмнолилаво и, ако се завие около ръката...

Ами ако приشيا паунови пера върху цялата чанта? Винаги откривам такива в магазините втора ръка, зеленото и синьото на перата ще се съчетават прекрасно с тъмнолилавото на кадифето... да, наистина ще стане удивително...

— Благодаря ти, Кевин, забележително експозе — ентусиазирано го хвали Уенди. — Съгласни ли сте?

Обръщам се и виждам, че зяпа в бележника ми. Тогава неочаквано осъзнавам, че през цялото време съм драскала. Вместо да водя бележки, аз съм скицирала дизайна на новата чанта и страниците са пълни с драскулки и рисунки.

По дяволите. Обръщам бързо листа и се опитвам да се съсредоточа върху Кевин, но той е свършил изказването си и се връща към мястото си. Ами сега? Е, този път вече съм загубена. Няма да мога дори да *се опитам* да напиша бележки. Чувствам очите на вещицата да пробиват лицето ми от едната страна. Боже, тя няма да ми позволи да чуя края на това.

Чувствайки се обречена, търся с очи сър Ричард, който започва да говори.

— Така, хайде да опростим нещата, Кевин! Да обясним с по-прости думи... — Той долавя погледа ми и ми намига.

Възползвам се възможността да записвам, тъй като Кевин вече говори с думи, които разбирам, чувствам облекчение и изпращам на сър Ричард благодарна усмивка.

Останалата част от срещата минава без засечки, благодарение на сър Ричард и неговото постоянно желание да уточнява и изяснява, сетне се връщам бързо на бюрото си и прекарвам част от сутринта, опитвайки да напиша бележките и да изпратя копия от протокола. Дори се изкушавам да занеса едно лично на Уенди. Макар че, след като се замисля, май няма нужда да ходя толкова далеч.

Както и да е, чувствам се много добре, докато става обед и излизам навън. Пресичам улицата, за да си купя печен картоф, който да занеса в офиса. Нарездам се на опашката, облягам се на бара и когато се оглеждам, забелязвам една фигура, седяща в ъгъла. Той е наполовина скрит зад листовка на „Метро“, очите ми за малко да го подминат, но разпознавам познатите кичури непокорна черна коса.

— Фъргюс?

Лицето му се появява зад вестника, той изглежда леко стреснат.

— Хей, приятно е те видя тук! — усмихвам се.

— О... да... тук е приятно — кима той, като оглежда кафенето.

— Не можеш да устоиш, а?

Той ме гледа, сякаш е объркан.

— На печените картофи — добавям.

— О, да, разбира се, картофите! — прави физиономия и тупа корема си. — Просто не мога да стоя далеч от тях!

Поглеждам масата му. Празна е, има само бутилка кола.

Настъпва пауза и след това...

— Добре, разкри ме — признава той, след като проследява погледа ми. — Не съм тук заради картофите. Дойдох да видя дали онова момиче няма да се появи отново.

— И какво, тук ли е?

— Не — клати глава той.

— От колко време чакаш?

Замисля се.

— Не знам, но пия пета кола.

Двамата се гледаме.

— А ти как си? Как беше филмът? — пита, като сменя темата.

— О, супер — кимам, а мисълта ми се връща към миналата мощ и по гърба ми минава приятен трепет.

— Нима ти хареса? — той изглежда изненадан, и като преправя гласа си, произнася „Нека силата бъде с теб!“

— Всъщност не ми харесва — признавам със смях, — но моят приятел го обожава... — Спирам, осъзнавайки, че съм на път да издам прекалено много информация.

Но няма нужда да се тревожа, защото Фъргюс почти не ме слуша. Вместо това вперва поглед във вратата, тъй като някой влиза — един строителен работник с бръсната глава и татуировки.

— Извинявай, какво каза? — пита той и отново се обръща към мен.

Всъщност през следващите пет минути мисля, че не чува и дума от казаното от мен. Всеки път, когато вратата на кафенето се отвори, той обръща очи към нея, тялото му се напруга в очакване, преди да види, че не е тя и да омекне като балон на няколко дни.

Накрая моите картофи са готови и той ме изпраща до офиса, а аз се обръщам към него.

— И знаеш ли, никога няма да познаеш какво се случи! Един тигър влезе в офиса и откъсна главата на шефа!

— Хм, интересно.

— Фъргюс! — възкликвам.

— Какво? Направих ли нещо? — излиза като от транс той и изглежда стреснат.

Изпитвам симпатия към него. Знам как се чувства, нали и аз бях същата, когато мислех само за Себ. Всъщност още се чувствам по този

начин, сецям се за пухения облак от оргазъм, който ме доведе до работа тази сутрин.

— Искаш ли да говориш за нея? — окуражавам го.

— За какво да говорим? — свива рамене той, докато държи вратата отворена за мен. — Никога повече няма да я видя. Нямам никакъв шанс.

— Здравей, Фъргюс — прекъсва ни Ким, докато влизаме в приемната. — Как си? — Тя се усмихва флиртаджийски и проверява косата си, да не би да се е разместила. Което е невъзможно, като се има предвид, че е твърда като камък вследствие на лака за коса „Елнет“, който носи със себе си и постоянно се пръска, освен ако човек не се опита да разбие прическата ѝ с чук. Дори и тогава не е сигурно.

— По-добре, след като те видях — усмихва се той, като възвръща чара си за секунда, все едно натиска копче.

Тя се смее, зарадвана от комплимента, сетне се обръща към мен.

— Хей, Тес, чакай да чуеш какво пише в „Пропуснати връзки“, направо ще се влюбиш!

Неочаквано ме осенява идея.

— Знам! Измислих! Защо не пуснеш обява? — предлагам, като се обръщам към Фъргюс.

— О, да не би да си пропуснал някаква връзка? — възкликва Ким. — Колко вълнуващо!

— Стига де, не знам какво... — понечва да се измъкне той, но тя го прекъсва.

— Какво искаш да пишеш в обявата? Аз ще ти я пусна онлайн веднага, на момента!

— Можеш ли? — пита той и дава заден ход.

— Разбира се! Винаги съм искала да пусна една такава. Знаеш ли, те са толкова романтични! Можеш да прочетеш удивителни истории, в които хората се женят и живеят щастливи след...

— Ти сериозно ли? — Фъргюс изглежда заинтригуван.

— Абсолютно! — Ким почти вика, развълнувана, че има слушател.

Чувствам леко притеснение от развитието на нещата. Тя прегръща идеята и Фъргюс също е примамен от нея.

— Всъщност, като се замисля, не съм сигурна, че е чак толкова подходящо — опитвам се да поправам нещата, но вече е късно.

— Знаеш ли, може би трябва да опитам — казва той. — Защо не? Няма да навреди, нали?

— Супер! — смее се доволно Ким. — Така, първо трябва да влезем в страницата „момчето среща момичето“. — Млъква рязко. — Освен ако не „среща момче“. — Поглежда го със съмнение.

Той се изчервява.

— Стига де, за какъв ме вземаш? Момиче е — възмутено се оправдава.

— Е, човек не може да бъде сигурен в наши дни — чурулика Ким, докато пръстите ѝ танцуват по клавишите. — Тъй... Е, какво искаш да напиша?

— Амиии... — Той прекарва пръсти през заплетената си коса и сбръчква вежди.

— Ако искаш мога да ти дам няколко предложения.

— Остави го! Може би се нуждае от малко повече мислене — заковавам я с поглед. — Няма нужда да бърза.

Фъргюс прекъсва и двете ни, като неочаквано намира дар словото си и се впуска в монолог.

„Ти беше най-красивото русокосо момиче в кафе «Лукс» в сряда на обяд... Аз бях момчето с червена тениска и неонове яке, което се срамуваше да каже дори «Здравей!...»“

Сякаш е на сцената и играе самия Хамлет, с клюмнала на гърдите глава, умоляващ публиката да обърне внимание на мъката му. Поглеждам към Ким, чиито пръсти тичат по клавиатурата.

— ... така че сега ти казвам „Здравей! Бих искал да те почерпя някой път кафе...“

— О, престани! Ако ще каниш момичето на среща, трябва да е поне на вечеря — прекъсвам го аз, — или на питие.

Да, ако не мога да му попреча да пусне обявата, поне мога да му помогна да я напише както трябва.

Той прекъсва монолога си и се обръща към мен.

— Никога не пия на първа среща. Не и след Сузи, Малибу и инцидента с ананаса.

Гледам го неразбиращо.

— Бях на петнайсет години. Първата ми дискотека като ученик. — Клати глава и прави физиономия, сякаш току-що е ял нещо много кисело.

Няма смисъл да го карам да обяснява. Изражението му е достатъчно красноречиво.

— Добре. И кафе стига.

— Готово, сега трябва да ми кажеш имейл адреса си. — Фъргюс го диктува и тя бързо го изписва. — Ето, това е всичко. Поща! — размахвайки мишката, Ким се обляга на стола си. — Готово! Сияещата ѝ усмивка го залива с лъчите си и разперва петте си пръста. — Късмет!

— Благодаря — той също се усмихва и ѝ връща също пет пръста.

Телефонът на Ким ни прекъсва и тя го вдига, а аз поглеждам към Фъргюс. Само че усмивката му е изчезнала и изглежда доста нервен. Сякаш въобще не е сигурен какво е направил.

— И? Сега какво? — питам.

Той се обръща към мен, вдига рамене и ме гледа с надежда.

— Мисля, че просто трябва да чакам.

18.

Напускам офиса в края на деня и хващам автобуса до Кенсингтън, където имам среща с Фиона след работа. Тя се обади малко преди това, предлагайки ми възможността да си направим безплатен педикюр, ако отида с нея в „Океано“ — някакъв нов японски салон, който бил открит наскоро.

Има само една уловка:

— Обаче не е обикновен педикюр, а от онзи с рибите — признава тя по телефона.

— Хм. Аз си обичам пръстите на краката.

— О, хайде, за моята колонка е — моли ми се тя.

— Страх те е, нали? — питам и не мога да скрия колко се забавлявам.

— Глупости! От какво да ме е страх! Я не ставай глупава! Разбира се, че не ме е страх — протестира разгорещено. — Просто си мислех, че заедно ще е по-забавно.

— Имаш предвид по-безопасно!

Настъпва мълчание.

— Между другото, все още не мога да намеря онази ароматизирана свещ „Диптик“...

По дяволите. Покрай събитията напълно бях забравила за нея.

— Всъщност, като се замисля, ти си права, звучи забавно. Повтори адреса!

Въпреки подробните описания, пак се загубих, и едва след като обиколих няколко пъти квартала, накрая намирам салона, сбутан в една странична уличка с древни камъни. Отвън изглежда като всеки друг салон за маникюр и педикюр, но когато отварям вратата, ме посреща редица от аквариуми, пълни с риби, които са готови да оглозгат краката на хората.

Опитвам се да не трепна. И да не избягам.

— Тес!

Вдигам очи и виждам Фиона с навити до коленете крачоли на панталона, да върви с боси крака към един от аквариумите с рибки, водена от момиче с кимоно. По лицето ѝ е изписан страх. Това е като сцена от оня филм за Бонд, където Хелга Бранд, го води към пираните.

— Извинявай, загубих се... — започвам, но тя ме прекъсва.

— Не се тревожи, ще те изчакам. — И дава сигнал на асистентката.

— Няма нищо, ти върви — казвам, като поглеждам зимните си ботуши.

Фиона пребледнява под тена си.

— Не, не, всичко е наред, честно... Всъщност, трябва да отида до тоалетната... — И с това извинение, изчезва зад една завеса в задната част на салона. Също както някога в училище, когато без да искаме счупихме с топка прозореца на директора. Тогава тя избяга и ме остави сама да опера пешкира.

Издавам неочакван кикот. Боже мой, това гъделичка!

— Е, как е? — пита Фиона, като се връща от тоалетната и се настанява на мястото до мен. За част от секундата съм готова да ѝ кажа колко е приятно. Сетне сменям тактиката. Ами да, все пак трябва да си плати за счупения прозорец!

С мъка успявам да потисна напирания смях и да изобразя мъчителна гримаса върху лицето си.

— Истинска агония — въздишам мъчително.

— О, боже, сериозно ли говориш! — лицето ѝ пребледнява.

Кимам мълчаливо, като правя всичко възможно да потисна смеха си.

— Ох! — надавам вик.

— Какво! — Фиона подскача до тавана.

— Палецът ми! — стена измъчено. — Мисля, че го изядоха!

— Стига де, ти се шегуваш! — изглежда искрено ужасена.

Е, добре, стига толкова майтапи. Повече не мога да се преструвам и избухвам в смях.

— Разбира се, че се шегувам — едва успявам да призная, защото не мога да си поема дъх.

Трябват ѝ няколко секунди, за да проумее какво казвам, сетне избухва.

— Тес! — удря ме по рамото. — Не е честно! Успя да ме вържеш!

— Заслужаваш си го — отговарям, докато трия сълзите от очите си.

— Не е честно! Наистина се притесних за теб!

— Толкова много, че избяга и ме остави сама на рибите? — питам, но все още се смея.

Тя се цупи и се прави, че не е чула какво казах. Кое то се случва винаги, когато споменавам, че е неин ред да измие чиниите или че няма тоалетна хартия. Наричам го селективен слух, тъй като само трябва да прошепна думите „шоколад“ или „Виж онзи мъж колко е хубав“, и тя веднага наостря уши като прилеп и цялата се превръща в слух: „Какво? Къде?“

Успокоява се и бавно потапя краката си във ваничката. За секунда върху лицето ѝ се изписва изненада.

— Оооох, гъделичка ме... — възкликва, докато рибите започват да ядат мъртвата кожа. — Харесва ми.

— На мен също — усмихвам се, като се облягам на стола. Колкото и ексцентрично да звучи, всъщност е много приятно и успокояващо, все едно ти правят масаж на краката.

— И няма нищо общо с оня филм за Джеймс Бонд — укорява ме Фиона, като ми отправя онзи убийствен поглед, който е нейна запазена марка.

— Добре де, откъде можех да знам — отвърщам невинно.

Тя присвива очи и ме оглежда изпитателно за миг, сякаш не е съвсем сигурна да ми вярва ли или не, после се предава и ми се усмихва.

— Между другото, забелязах, че не се прибра снощи.

— Останах у Себ — признавам. Този път отново чувствам гъдел, но той няма нищо общо с рибите Гара Руфа.

Тя приближава главата си към мен.

— Толкова ли беше...?

— Повече! Беше удивително! — не мога да скрия задоволството си.

— Значи сексът бе...?

— Не беше само сексът, беше всичко. Всичко бе толкова прекрасно... той е толкова умен и преуспял... и красив — добавям с

блажена усмивка. — И изглежда наистина ме харесва...

— Как няма да те харесва? Има защо — предано ме подкрепя Фиона.

— Е, ти така ще кажеш, нали си ми приятелка.

— Не, аз просто казвам истината — отговаря тя. — Ти си прекрасна, забавна и интересна личност, Тес! Защо да не те харесва?

Чувствам, че се притеснявам от нейните възторзи. И не знам какво да кажа — в края на краищата, знам че просто е любезна, затова съм щастлива, когато асистентката се появява със зелен чай и купчина списания, които ни предлага за четене.

— О, супер! — възкликва Фиона, като пренебрегва чая и се заравя в списанията. — Виж, кое искаш? Брад и Анджелина или Питър Андре? — тя ми показва две корици.

— Не, имам си книга — отговарям и вадя от чантата си биографията на Обама. Нося я, откакто Себ ми я даде, а тя тежи цял тон.

— Какво — мръщи се Фиона. — Няма да четеш за целулитата на известните личности!?

Отваря списанието, а аз зървам с периферното си зрение страницата за бикини.

За миг съм изкушена, сетне успявам да се взема в ръце.

— Не, благодаря — чувствам леко превъзходство и обръщам страницата.

Тя ме гледа за миг, изпълнена със съмнение, сетне се примирява.

— Добре, твоя си работа.

Двете потъваме в мълчание и започваме да четем, но след няколко минути една нейна въздишка ме разсейва.

— О, боже, трябва да видиш това! — възкликва и аз вдигам очи. — Извинявай, забравих, че повече не те интересуват клюките за звездите — казва, като слага пръст на устните си. — Шшшшшт.

— Няма нищо — връщам се към книгата си аз. Мога да я чуя как прелиства шумно страниците, докато продължавам да чета и тогава...

— Не мога да повярвам!

— Какво? — вдигам глава.

— О, нищо! — успокоява ме тя.

Любопитството започва да ме гризе. Какво гледа? Дженифър Анистън с минирокля на филмова премиера? Голи снимки на Питър

Андре до кръста? Някоя пияна кинозвезда, изхвърлена от клуб?

Не че ме интересува, разбира се, просто се чудя.

Като се връщам отново към книгата, гледам страницата, без да виждам нищо. Докъде бях стигнала? Намирам параграфа и продължавам да чета. Само че поради някаква неизвестна причина имам проблем е концентрацията. Думите плуват пред очите ми и чета едно и също изречение отново и отново.

— Мммм, той е просто великолепен! — мърмори тихо до мен Фиона.

Добре де, така да бъде. Предавам се. Сбогом, Обама, извинявай! Може да си най-влиятелният човек на света, но привличането на звездните клюки е по-силно дори и от теб. Протягам врат, опитвайки се да зърна нещо от страниците на списанието.

А, ето, това е онзи, хубавият актьор от „Анатомията на Грей“!

— Интересна ли е книгата?

Бързо обръщам глава и една не си изкривявам врата, а Фиона ме гледа с вдигнати вежди.

— Ами да... наистина е много интересна — кимам. — Себ каза, че е променила живота му напълно.

— Не си напреднала много — отбелязва тя. Поглеждам и виждам, че съм стигнала само до втора страница.

Втора страница?

Значи съм прочела само две страници?

Гледам с изумление. Имам чувството, че я чета от сто години.

— Отнема време, за да проумееш всичко, да вникнеш — обяснявам, — така че трябва да чета по-бавно и... да мисля задълбочено над неговия мироглед... такива неща.

— И какъв е неговият мироглед?

— Е, не съм стигнала още дотам.

— Аха. — Фиона ме гледа няколко минути, сякаш иска да каже нещо, но звънът на телефона отвлича вниманието ѝ.

— О, имам няколко отговора от „СасиСоулМейтс“^[1] — обяснява, когато забелязва любопитния ми поглед.

— Така ли!? — радвам се, че сменяме темата на разговора.

— Ами да. След като работата с Хенри Осми се разсърхна, той така и не се обади повече, реших да разширя малко мрежата — я колко риба има в морето, нали? — обяснява ми разпалено тя.

Това е едно от нещата, които харесвам толкова много в нея. Колко пъти пада, но винаги успява да стане. Знам, че всичко, което се случва, я засяга, но тя никога не го показва.

— Е, коя е твоята сродна душа? — питам изпълнена от любопитство.

— Чакай малко, тъкмо се зарежда... — Гледа екрана на устройството. — О, боже... — мръщи се.

— Какво става?

— Никой не е моят тип, но един се нуждае от сериозен грим. — Гледа в екрана и се ядосва. — Какво е облякъл по дяволите?

— Кой? Дай да видя...

Но тя не ме слуша и вече отговаря.

— „Току-що получих вашия профил, но не смятам, че съм сродната ви душа — пише яростно и се мръщи срещу екрана. — Обаче... Трябва да вляза във връзка с вас, тъй като мисля, че няма да имате никакъв успех с тази снимка. Сигурна съм, че сте готин човек, но ще спечелите повече, ако използвате малко грим. Нямате ли някоя приятелка, която да ви помогне със съвет относно дрехите и стайлинга? Ако нямате, като автор на рубрика за здраве и мода, ще бъда щастлива да ви дам няколко напътствия. Желая ви всичко най-добро...“ — Натиска „изпращане“ с израз на задоволство. — Е, това е. Пратих го. — Прибира блекбърито си в чантата — Знаеш ли, ако не пишех за мода и здраве, сигурно щях да бъда някоя досадна лелка — признава с въздишка, обръща се към мен и изглежда много доволна от себе си.

За кратък миг мисля да ѝ кажа, че повечето мъже, които си уреждат срещи по интернет, си падат повече по вдигане на краката, а не по гримирането, но една от асистентките ме прекъсва.

— Извинете, но рибите приключиха с педикюра ви.

— Така ли? — поглеждам към аквариума и забелязвам, че докато преди рибките се бяха скупчили около пръстите ми, сега се мотаят из ъглите.

— Не виждате ли, че повече не ядат? — обяснява тя. — Това е защото са сити.

— Чудесно, радвам се, че поне някой не е гладен — смее се Фиона, докато стомахът ѝ издава звуци. Тя притиска ръка към него и се опитва да го успокои.

— Защо не си вземем пица на път за вкъщи? — предлагам, докато вадя краката си от аквариума. Боже, изумена съм. Рибките наистина са свършили страхотна работа. Никога не съм чувствала краката си по-меки.

— Не мога, все още съм на диетата на дъгата.

— Какъв цвят е днес?

— Жълт.

— Е, значи е лесно. Можеш да ядеш пица с четири сирена, но без домати — предлагам, докато изсушавам краката си и обувам чорапи.

— Така е — кима тя, докато пъха краката си в задължителните обувки с високи токове, — но нямам време. Трябва да се прибера вкъщи. Пипа и Гризли ще наминат с още няколко момичета.

Сърцето ми спира.

— О, сигурно ще бъде забавно — опитвам се да бъда любезна, но не излиза така, защото говоря през стиснати зъби.

— Да, казах им, че ще направя голяма презентация на продукти за красота. Смятам да разчистя големия куп върху кухненската маса...

— Тогава да се обадя на бърза помощ — смея се.

— ... купих вино, ще има хапки и сандвичи... които аз не мога да ям... — добавя намусено. — Но мисля, че ще стане прекрасна женска вечер. А ти? Ще се виждаш ли със Себ? — тя леко ми намига.

— Не, той замина за Женева по работа през уикенда.

— Липсва ли ти? — Фиона протяга ръка и стиска моята със съчувствие.

— Ще отсъства само няколко дни — усмихвам се тъжно. Истина е, Себ ще ми липсва, но, честно казано, се радвам, че ще имам малко време за себе си. Тази седмица беше доста изнурителна. Първо стоях до три часа сутринта, за да гледам „Междузвездни войни“, като го връщах няколко пъти, сетне обезкосмявах триъгълника си на разсъмване, да не споменавам онова, което правих снощи и днес сутринта. Направо съм изтощена. Не ме разбирайте погрешно, всичко беше удивително, но ми трябва малко време, за да се възстановя. И челюстта ме боли от цялото онова... добре де, *знаете какво*.

Не искам да получа спазъм на челюстните мускули.

За бога!

Благодарим на асистентката, а Фиона оставя визитката си и обещава да им изпрати един брой от списанието, когато статията

излезе.

— Да си призная, ще се насладя на една вечер вкъщи — признавам, докато излизаме навън в зимната вечер.

— Наистина ли? Чудесно! Значи ще се присъединиш към нашето женско парти? — тя ме прегръща.

— С удоволствие — усмихвам се и аз, като не обръщам внимание на свиването на стомаха си, и се опитвам да сложа на лицето си усмивка като манекен. — Нямам търпение.

[1] Сродни души „Саси“ — сайт за запознанства. — Б.пр. ↑

19.

Връщаме се вкъщи и Фиона се хвърля да чисти. Под пронизителните писъци на „Pass me the Marigolds!“^[1] тя търчи из апартамента на високите си токчета с жълти кухненски ръкавици на ръцете и след двайсет минути купчините от хартия, мръсните чаши от кафе и преливащите от угарки пепелници, които покриваха кухненската маса като боклуци на бунището, са изчезнали.

На тяхно място артистично са подредени купи и плата с хапки, ваза със свежи цветя и бутилка вино, която се изстудява в кофичка с лед. При това виното не е обикновеното Шардоне от 4.99 лири от кварталния магазин без лиценз, а скъпа бутилка от доста претенциозен търговец в Кенсингтън, където продавачът говори ли, говори за аромата на лимонова трева и скритите полутонове на цариградско грозде, докато накрая Фиона не издържа и го попита направо: „А има ли вкус на скъпо вино?“

Колкото до планината от шампоани и овлажнители, сега тя с подредена върху кухненските рафтове, така че дори залата за красота на „Селфриджис“^[2] би завидяла на аранжировката.

Неочаквано се чува звън.

— О, господи, те са тук! — въздиша Фиона, смъква ръкавиците и търси блясъка си за устни. Трепери и се вълнува все едно отива на първа среща. — Как изглеждам? — пита, оправя косата си и придърпва роклята.

— Изглеждаш страхотно — уверявам я аз. Пременила се е в нова рокля, която, както всичко в гардероба ѝ, е с един номер по-малка („за да ме стимулира да пазя диета“) и диша толкова затруднено, че се опасявам, че всеки момент ще припадне.

— Всичко изглежда чудесно, не се притеснявай.

— Знам, но Пипа идва за пръв път тук. Поканила съм я още преди време, но тя винаги е много заета.

— Хм... обзалагам се — мърморя на себе си. Интересно как така точно сега, когато има цял куп безплатни козметични продукти за

грабене, е намерила време в така препълнената си програма!

Фиона грабва интерфона.

— Здравей скъпа, най-горният етаж — чурулика с медения си глас тя.

— Къде е асансьорът? — гласът на Пипа ще продъни слушалката.

Фиона сякаш онемява.

— ... всъщност... няма асансьор.

— Нямате асансьор! — възкликва Пипа и недоумението в гласа ѝ прелива в негодувание. — Ти да не мислиш, че ще влача чантата си „Биркин“ по стълбите!

— О, скъпа, съжалявам... — започва да се извинява Фиона. — Ако искаш ще слеза и ще я нося вместо теб...

Не издържам повече. Грабвам слушалката.

— Апартамент номер седем. Тръгвай нагоре и ще го видиш след няколко минути! — инструктирам я, преди да оставя слушалката на мястото ѝ.

Фиона ме гледа онемяла, сякаш не е съвсем сигурна какво става.

— Е, няма ли да си сложиш още малко спирала или нещо друго? — питам невинно и бързо се обръщам, преди да успее да каже нещо, като се преструвам, че лъскам и без това ослепителната чаша за вино.

След няколко минути се чува силен тропот от обувки — Пипа и целият ѝ антураж от изрусени гарги се появяват със зачервени лица и без дъх.

— Браво на вас! — посреща ги Фиона, сякаш са кралски особи. Не съм я виждала толкова въодушевена, откакто преди една година по Коледа отслабна пет килограма след възпаление на сливиците.

— Само този път! — едва произнася Пипа, като влиза в коридора и едва не припада. Следват я цяла тумба анорексични блондинки, които трополят и пляскат като лабрадора на родителите ми. — Чудя се как не получих удар!

— Сериозно? Аз пък си мислех, че ще изкачиш стълбите тичешком — прекъсвам я изненадано. — Като знам какви тренировки правиш с личния си треньор, за което Фиона ми разказа. — Усмиввам ѝ се сладко-сладко.

— О, тъъ... да... така е... — усмивва се лицемерно и тя, но ако можеше, щеше да ме ухапе.

— Искате ли малко вино? — предлага Фиона, прекосявайки кухнята като героиня от „Партито на Абигейл“^[3], и започва да отваря бутилката, която трябва да се е изстудила.

Никой не ѝ обръща внимание.

— Къде са продуктите? — пита една от блондинките. Мисля, че е Гризли, но може да е и Лоли — трябва да призная, че ми е трудно да ги различавам.

— О, ето там...

И преди да довърши изречението е избутана встрани от тълпата блондинки, които се втурват към подредените козметични продукти като купувачи в първия ден на разпродажбите в „Хародс“.

— О, виж, крем против бръчки... Искам кутийката с почистващия крем... дай ми защитния... не, аз го искам, ти можеш да вземеш маската с минерали за коса...

Докато се бият ожесточено за кремчета и лосиони, Фиона стои като истукан и не може да повярва на очите си.

— Аз ще пия една чаша — казвам.

Тя ми налива, ръката ѝ трепери. Осъзнавам, че е нервна и неочаквано се връщам в училище. Тогава бе толкова нервна, когато се навърташе около Сюзън Флетчър — най-популярното момиче в класа ни. Тя беше истинска крава, но Фиона отчаяно искаше да ѝ бъде приятелка. Сякаш се надяваше, че част от популярността и увереността на Сюзън ще се пренесат и върху нея, че ако спечели одобрението ѝ и бъде приета за член на тяхната група, ще стане част от тях. Което означаваше, че повече нямаше да бъде себе си: едно срамежливо момиченце с къдрава коса, кукленско лице с бузки и нахакана амбициозна майка.

— Някой иска ли хапки? — вдига една купа, но все едно е невидима. Лудницата продължава. Поглеждам към Пипа, която е хвърлила огромната си чанта „Биркин“ на стола и е напълнила ръцете си с кутийки кремове. Фиона оставя купата с мрачно изражение.

— Виното е прекрасно — казвам, като ѝ се усмихвам окуражително.

— А... добре — отвърща тя, но след всички усилия, които прави, мога да кажа, че е дълбоко разочарована. Очевидно не беше си представяла партито така. Гледам Пипа и компания и тъкмо се каня да

кажа нещо, когато вниманието ми неочаквано е привлечено от чантата „Биркин“.

Какво има там? Нещо се движи.

Което, разбира се, е нелепо и смешно. Чантите не се движат.

Гледам я няколко мига, сега стои неподвижно на стола (естествено!) и отпивам от виното си. Просто не може да бъде! Не съм изпила две глътки и вече ми се привиждат разни неща!

Но там нещо наистина мърда!

Поглеждам с крайчеца на окото. И този път съм абсолютно убедена, че не греша. Определено виждам, че нещо мърда. Гледам като замръзнала, после от чантата се появява розово носле, чифт очи като мъниста и малко косматото телце. То скача като светкавица върху купата с усаби грах^[4].

— О, боже, това е плъх! — викам с цяло гърло.

— *Плъх!?* Къде? — крещи Фиона, скача и пробожда с острите си токчета крака на Пипа, която издава вик, който може да ти спуга тъпанчетата.

— Ааааа!

Което на свой ред предизвиква лавина от викове, докато кухнята не се изпълва с истеричните крясъци на момичета и летящи във всички посоки кутийки крем, докато гостенките се блъскат от ужас.

— О, боже, плъх! Това е плъх! Къде е...

— Талула! — вие Пипа, като неочаквано се освобождава и се хвърля към масата. — Скъпата ми Талула!

Талула?

Неочаквано всички млъкват, когато тя хваща плъха и го притиска към гърдите си, като гали главицата му, пее и гука в ухото му все едно е бебе.

Тя има плъх на име Талула?

— Не плачи, бебчо, мама е тук, не се страхувай — нежно му говори, сетне ме поглежда убийствено. — *Плъх!* — сумти невярващо. — Талула е моето ново любимо кученце!

— Това е куче? — гледам с удивление малкото, приличащо на гризач създание.

— Въобще не е куче — отвърща ядосано Пипа. — Това е миниатюрна китайска смесена порода. Но ти едва ли знаеш нещо за тях, нали? — И поглежда пренебрежително към Флий, който седи на

ръба на дивана с разперени крака. Изчислил е перфектно времето да започва да си чисти задничето.

— Няма значение, паниката свърши — намесва се Фиона, която клечи на пода и събира продуктите, които всички останали изтърваха в уплахата си. — Беше глупаво недоразумение. — Тя се изправя, привежда в ред косата си и се усмихва широко. — Мисля, че е време да пием по чаша хубаво вино, какво ще кажете?

— Страхувам се, че трябва да тръгваме — казва една от блондинките, като пали цигара.

— Тук не се пуши — прекъсвам я аз, раздразнена, че дори не поиска разрешение и не попита дали може.

— Глупости! — Фиона се смее и услужливо подава един пепелник. — Моля ви, чувствайте се като у дома си. Във фурната има воловани с гъби.

Пипа сумти с презрение.

— Воловани? Нима хората още ядат това?

Фиона изглежда направо съкрушена.

— Аз ги купих от „Уейгроуд“^[5]...

— Благодаря, но наистина не можем да останем.

— Отивате ли си вече? — горката Фиона, направо е разбита.

— Опасявам се, че да, сладурче. За уикенда ще отсъстваме от Лондон. Приятелите ни Фреди и Белс ни поканиха, но имаме един мъъъ-ничък проблем.

— И какъв е той? — питам аз, като свивам очи и я фиксирам подозрително. Не ми харесва това, никак не ми харесва.

— Значииии, те отскоро си имат едно възхитително бебе, което значииии, че не мога да взема Талула с мен. Бебета, домашни любимци и т.н., нали се сещаш, че са несъвместими — глезено се смее кравата.

— Не! — отсичам твърдо, преди още да е попитала. Защото знам какво ще последва.

— Тес — съска Фиона, като ми хвърля смразяващ укорителен поглед.

— Ами чудя се дали ще се съгласиш да гледаш Талула, само за няколко дни, докато ме няма... — пренебрегвайки ме, тази тъпа кокошка се усмихва на Фиона с най-сияйната си усмивка. — Ти се отнасяш така прекрасно с животните, освен това няма човек, на когото смея да поверя моето любимо бебче, само на теб, Фифи...

Това действа. Гледам и не вярвам на очите си — разочарованието на Фиона се изпарява и тя едва не се разтапя от гордост.

— О, щом така мислиш... тя е супер сладка.

— А какво ще правим с Флий? — питам.

— О, Талула е много добра, няма да се опита да я изяде — обяснява, без да ме удостои дори с пренебрежителен поглед Пипа.

— Да, но той може да се опита *и да я изяде* — предупреждавам зловещо аз.

Тя се мръщи и прегръща силно приличащото на плъх куче.

— Само се шегува — намесва се бързо Фиона. — Тес има особено чувство за хумор.

— Нима? — прави гримаса Пипа, подавайки Талула, която моментално поврежда новата рокля на Фиона с диамантената си яка.

— Е, ние трябва да вървим. В противен случай ще изпуснем полета — прекъсва идилията една от блондинките, като гледа часовника си.

— Какъв полет? — пита Фиона и изглежда объркана. — Мислех, че Фред и Бел живеят в Уилшър.

— Не, това са Тиги и Тачкин — поправя я друга блондинка.

— Тогава закъде ще летите, Пипа? — питам направо, като я фиксирам очи.

Докато пристяга палтото си, тя започва да лъже.

— О, не ви ли казах! Колко съм глупава... Бали.

— *Остров Бали?* — Фиона направо е удивена.

— Сигурно се шегуваш! — не мога да потисна изригването си аз. — Няма начин...

Но тя не ме оставя да довърша.

— Това е краткотрайна визита, ще се върна, преди да се усетиш. — И бързо целува Фиона по двете бузи. — Мъц, мъц, благодаря, скъпа, желая ти прекрасен уикенд...

Грабва чантата „Биркин“, спира пред кухненския шкаф, с един замах на ръката забърсва всички останали козметични продукти — шишенца, кутийки, кремчета, аерозоли и ги прибира **в** чантата си, преди да продължи по пътя. Ятото блондинки, които носят своите издути чанти, я следва, марширувайки през коридора и навън през вратата.

Фиона върви след тях като умърлушено пале.

— Чао, приятен път! — вика от прага, докато те изчезват надолу по полутъмното общо стълбище.

Тогава чувам отново гласа на Пипа.

— По дяволите, забравих за твоите проклети стълби!

Последван от гласа на Фиона.

— Искаш ли да дойда и да ти помогна да пренесеш...

Блъскам вратата, тя се затваря с трясък, а аз поглеждам Фиона с поглед, който казва „Само да си посмяла!“

Двете се връщаме мълчаливо в кухнята. Грабвам бутилката вино и пълня чашата си, сетне предлагам на Фиона, която започва да унищожава волованите с гъби, въпреки диетата. Тя кима благодарно и вдига своята чаша. Напълвам я до ръба, а тя отпива голяма глътка.

— Това е много сладко кученце — казва глупаво, поглеждайки към Талула, която издава слаб звук и се опитва да захапе Флий. Котаракът ми издава заплашително съскане, извива гърба си като тетива, а кучето-плъх бързо се скрива под дивана.

Двете се споглеждаме. Фиона държи платото с воловани и аз си вземам един. Дъвчем в пълно мълчание.

Нещо ми подсказва, че ни предстои много дълъг уикенд.

[1] „Подай ми невените“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Верига луксозни магазини от най-висока класа. — Б.пр. ↑

[3] Британска пиеса, комедия-драма. — Б.пр. ↑

[4] Сушен зелен грах с пикантно покритие от уасаби. — Б.пр. ↑

[5] Луксозна верига супермаркети в Обединеното кралство, доставчик на кралицата, принц Чарлз и други аристократични личности. — Б.пр. ↑

20.

В събота сутрин се събуждам и лежа няколко минути, мислейки си за Себ в приятната ленива топлина. Ще ми се да се бях събудила до него. Представям си как лежи до мен.

Освен ако не лежи до мен? — сещам се изведнъж. Вече е станал, облякъл е екипа си и е излязъл да тича. *И аз трябва да тичам до него.*

Завивам се плътно с топлия юрган, все още ухаещ на сънища. Всъщност, мисля си, колко е хубаво някой да ти липсва! Сърцето ти се изпълва с обич и тъй нататък. Освен това, този път ще остана да си лежа. Притискам към себе си гаджето под формата на пухена възглавница и се опитвам да прогоня тревожната мисъл. Макар да не знам колко дълго ще продължи това — много скоро на излежаването ще му дойде края.

Лежа си още малко, сънят ме люлее, преди да се измъкна от леглото и да отида в кухнята, за да си направя чаша кафе. Посягам към машината за еспreso и замръзвам.

— Фиона! — викам.

Откъм нейната спалня се чува приглушен вик:

— Ааа...

— Ела... тук... има... имаме малък инцидент!

— О? Какво? — чува се тропот и Фиона се появява със замъглени очи, разрошена коса, с чехлите си с муцунки на животни и халат с петна от кафе. Кълна се, никога не спирам да се удивявам как може да се промени от онази Фиона, която аз наричам „нормалната“, във версията, известна като „нощ, прекарана с мъж“ — издокарана с феерично кимоно, прическа и начервени с блясък устни. Сякаш това са двама съвсем различни души.

Тя ме поглежда, прозява се шумно и поглежда към пода.

— О! Лайно?!

— Абсолютно вярно — кимам, доволна, че взе думата от устата ми и сега няма нужда да обяснявам.

Оказва се, че Талула все още не е научена и няма тоалетни навици, така че е свършила работата си през нощта на пода. Всъщност е направила това няколко пъти, забелязвам, докато проследявам купчинките изпражнения, сякаш под линолеума е минала къртица.

— Къде е тя сега?

— Хм, като гледам следата, мисля, че се е скрила ей там — соча под дивана.

Полузаспалата Фиона тръгва, когато неочаквано забелязвам една купчинка, скрита зад саксията с юка.

— Внимавай!

Твърде късно.

— Мамка му! — ругае Фиона, защото пухените ѝ чехли с животински муцунки стъпват право в купчинката. — Шибано куче!

— Струва ми се, че каза на Пипа, че било много сладко!

Докато стои наскреж кучешкото лайно, виждам как челюстта ѝ се стяга и верността ѝ започва да се изпарява, и за миг си мисля, че най-сетне ѝ е дошло до гуша от тази Пипа. Най-накрая е видяла каква е наистина. Но неочаквано чувам:

— Да, Талула е супер сладко куче, наистина — казва, обръща се и се усмихва. — Талула, сладурче... — мами животното, балансирайки на един крак, докато е усилие се опитва да извади другия от изцапани чехъл. — Ела при приятелката на мами...

Прозвучава звук като пляскане, после силно мяукане и Талула изскача изпод дивана, последвана от Флий, който изглежда също е решил, че е плъх.

— О, виж, наистина е сладка — гука Фиона, докато я взема в ръце. Задържа я несръчно на рамото си, а животното ръмжи и се зъби. Фиона не е от хората, за които ще кажете, че е любител на животни. В тяхно присъствие тя е нервна. Нищо чудно, след като в училище уби не един, не два, а цели три училищни хамстера, защото ги прехрани, докато госпожица Дъглас не ѝ забрани да се грижи за хамстери, страхувайки се, че клането ще продължи. Разбира се, че не беше нарочно: мисля, че причината за прехранването на животинките бе, защото самата Фиона непрекъснато беше гладна.

Нека да се надяваме, че кученцето на Пипа нямаше да бъде сполетяно от съдбата на Флопси, Топси и Мици, мисля си, докато гледам притеснено как го храни, за да го успокои.

— Виж, тя ме харесва — добавя приятелката ми, като ми хвърля поглед „Е, какво ще кажеш? Не съм напълно безпомощна с животните“.

— Да, виждам, но виждам и това... — посочвам надолу.

Фиона ме поглежда неразбиращо, сетне проследява погледа ми.

— О, не! Пак ли? — надава вой.

— Този път не е „лайно“! — не мога да удържа смеха си аз, докато гледаме безпомощно как Талула пишка върху халата ѝ.

После ми става мъчно заради смеха ми и ѝ предлагам да почистим заедно, но тя категорично забранява.

— Пипа е моя приятелка и Талула е моя отговорност — казва тя. — И междувпрочем Флопси, Топси и Мици бяха нещастен случай — обяснява училищният инцидент. — Откъде можех да знам, че не ядат пица? Бях само на осем!

Оставям я да пръска из кухнята със скъп дизайнерски парфюм, който ѝ бяха изпратили да представи в своята колонка. Беше неин ред да купи освежител за въздуха и както обикновено бе забравила...

Вчера ми се обади дядо, беше много развълнуван, и ми съобщи, че е намерил идеалните копчета за чантата, която правех, а аз му обещах да го посетя днес. Заета с работата и Себ, не бях го виждала от седмица.

Но първо трябва да надникна в онзи благотворителен магазин, където намерих материала, който използвам.

— О, да, помня ви — поздравява ме жената зад щанда, когато влизам, — вие купихте стария чувал за брашно, нали?

— Да, точно така — усмихвам се.

— Никога не забравям лица. Помня, че си помислих: колко забавно, че искахте само този чувал и нищо от дрехите, които бяха в него — смее се тя, като наглася очилата си, върти верижката около врата си и я намества върху пуловера си от мохер. — С какво мога да ви помогна този път?

— Надявам се, че имате и други такива чували? — питам с надежда.

— Интересно е, че питате. Възрастната дама току-що мина и остави още неща — усмихва се тя. — Жалко, че я изтървахте. Тя е

много мила, от Франция е...

По дяволите, ще ми се да бях срещнала тази мистериозна френска дама. Поглеждам към купчината картонени кутии, които е оставила.

— Очевидно съпругът ѝ е починал неотдавна и тя разчиства къщата.

През следващите петнайсет минути се ровя из останките от нечий чужд живот: чинии, в които някой е ял с приятели и семейството; една ваза, в която цветята са радвали и давали любов на някого; червена копринена рокля, без съмнение купена за специален случай, може би празник... Представям си старата френска дама, облечена с нея като млада, съпругът ѝ я върти шеметно по дансинга на шиказен парижки ресторант с огромен кристален полилей и истински оркестър, като шепне в ухото ѝ колко е шармантна...

Умът ми отплува нанякъде... Това е удивителното на тези магазини: в тях всичко е история, всичко е минало и е заредено със спомени; всичко носи в себе си история. Толкова е очарователно да си представяш какво е било, да мислиш за хората, които никога няма да срещнеш, но техният живот е докоснал твоя чрез тази ваза, която някога им е принадлежала, а сега стои на рафта в дома ти, пълна с пролетни цветя.

Накрая намирам още чували за брашно с ярка шарка и след като изваждам съдържанието, ги купувам бързо, заедно с чифт дочени работни панталони с кожени тиранти. Оставям номера си, в случай че старата френска дама наmine още веднъж, излизам и се мятам на автобуса.

Трафикът е силно натоварен и когато пристигам в „Хемингуей Хаус“, заварва мис Темпъл да говори с друг човек от персонала. Навеждам глава и се опитвам да мина незабелязано, без тя да ме види.

— О, госпожице Конъли...

Разбира се, опитът ми е обречен. Да минеш покрай мис Темпъл е все едно да минеш през „Чекпойнт Чарли“^[1]. Опитвам се да изглеждам безгрижна.

— Да, мис Темпъл?

— За дядо ви...

— О, не, какво сега?

— Бихте ли му напомнили, моля, че стаята за игри е предназначена за спокойна почивка...

Но не успявам да чуя края на изречението, тъй като то е погълнато от шумна суматоха, която избухва зад двойната врата със силата на експлозия.

Две възрастни дами приближават към рецепцията, изглеждат стреснати и се поддържат една друга.

О, боже. Май този път дядо е попаднал в голяма беда.

— Ще му кажа веднага! — викам, опитвайки се да чуя нещо през врявата и, като оставям мис Темпъл да успокоява двете стари дами, които говорят нещо за Блиц, бързам към стаята за игри.

След като минавам през двойната врата, звукът се усилва. И ако хората мислят, че старческите домове са пълни със старци, които кротко бродират в люлеещи се столове, много грешат. Насочвам се към тълпата, скупчена около една голяма маса в далечния ъгъл на стаята. Когато приближавам, чувам, че там се вихри разгорещен спор.

— Не можеш да вземеш това!

— По дяволите, мога!

— Но това е гадно!

— И какво? Нали е просто дума?

— Дядо!!!

Пробивайки си път с извинения сред мъже с голи глави, седнали на инвалидни колички, виждам Филис да крещи на дядо, който чука с юмрук по масата. Той чува гласа ми, вдига очи и яркосините му очи прескачат от лице на лице, докато ме забелязва.

— Тес, скъпа! — лицето му светва. — Какво те води тук?

— Вчера нали говорихме и аз идвам да те видя. Щяхме да работим върху чантата? — опитвам се да прогоня мисълта за паметта му, която очевидно отслабва. — Да не би да си забравил?

— Въобще не — изразява внимателно протеста си той. — Просто играя скрабъл, докато дойдеш.

Скрабъл? Едва сега забелязвам дъската върху масата.

— Затова ли е цялата тази врява? — питам и не мога да повярвам.

Простете ми, но винаги съм смятала, че тази игра е тиха, спокойна, без нерви и най-голямото вълнение е да откриеш дума със седем букви. Кое то не е причина за нещо, приличащо на бунт.

— Той използва мръсни думи — обвинява го Филис.

— Дядо? — шокирана съм.

— Това не е мръсна дума, това е...

— Не я повтаряй отново, Сидни Арчибалд Конъли — предупреждава го зловещо Филис, като насочва кокалестия си пръст към него. — Или ще използвам червата ти за тиранти.

Божичко! Не съм мислила, че може да е толкова жестока! Смятах, че е мила стара дама с пръстчета като сладкиш от маслено тесто, която си пада по дядо ми.

— Може би е време да вървим — предлагам тактично, вдигайки вежди към него.

— Какво ще заложиш, че думата я има в речника? — пита той, като не ми обръща внимание, а взема дебелия, подвързан е червена кожа речник от средата на масата.

Това е проблемът на дядо. Той е абсолютно твърдоглав, истински инат!

— Дядо — повтарям, като го гледам втренчено.

— Или гледай, или тръгвай! — чувам гласа на мъж с гола глава, седнал на количка и сред тълпата настъпва истинско вълнение.

О, боже! Това бързо се превръща в полудяла тълпа. Този път наистина ще го изгонят. Мис Темпъл вече е стъпила на пътеката на войната, а той е получил последно предупреждение.

Поемам си дълбоко въздух и влизам направо в огъня.

— Добре, стига! — казвам, опитвайки се да звуча авторитетно. — Край на играта! — и като хващам дъската за скрабъл, я сгъвам наполовина.

— Ааааа! — надига се вой на недоволство.

— Съжалявам — казвам на другите играчи. — Но ако не можете да играете тихо и спокойно...

Неочаквано осъзнавам, че гласът ми е същият като на майка ми, когато говореше с брат ми и мен. Кое е добре, когато това са деца и тяхната майка, но е малко по-объркващо, когато са хора на средна възраст осемдесет години.

Съветвам дядо да се сбогува с приятелите си и го изпровождам до стаята му.

— Предупреждавам те, дядо — оправям възглавниците и го настанявам на кожения диван, — някой ден ще си навлечеш големи

неприятности.

— Знам, знам — кима нещастно той и посяга към пакетчето с бонбони, като ми предлага да си взема. — Обаче беше весело, нали? — очите му шарят немирно.

Една потискам усмивката си.

— Филис беше много сърдита — добавям, като сядам до него и пъхам ръка в пакетчето.

— О, Филис! Тя обича кавгите, карат живителните сокове да текат — той се кикоти. — Междувпрочем, думата не беше мръсна, беше...

— Видях я на дъската — прекъсвам го бързо. Въпреки усилията ми, смехът излиза от мен. Това винаги е било проблем с дядо: не е възможно да му се сърдиш дълго. — Ти си ужасен, да знаеш — дразня го и го ръчкам в ребрата.

Той ми го връща и двамата се споглеждаме, след което избухваме в смях.

— Ако баба беше жива, щеше да те накара да си измиеш устата със сапун — кикотя се аз.

— Щеше да направи много повече — отвърща той, но в очите му има тъга, когато поглежда към черно-бялата снимка, поставена на масичката. Тя е от тяхната сватба, направена е преди около петдесет години. Те изглеждат толкова млади — тя, в семпла бяла рокля, а той в старомоден костюм — и се усмихват един на друг. Целият живот е пред тях.

— Знаеш ли, тя ми липсва — признава тихо той.

— Знам — кимам, а думите му причиняват буца в гърлото ми. Посягам и вземам остарялата му ръка в моята. — На всички ни липсва.

За миг седим така, после той трепва, сякаш се връща от миналото, и се обръща към мен.

— Та значи, млада госпожо, да ти кажа за тези копчета... — Става от дивана, взема бастуна си и отива до масата, на която е шевната машина. — Прегледах добре запасите си и намерих тези... — Отваря чекмеджето, сетне застива в мълчание.

— Дядо? — той стои съвсем неподвижно, с объркано изражение на лицето.

— Какво става? — питам разтревожено.

— Изчезнали са! Няма ги! — изненадано клати глава дядо.

— О, сигурна съм, че не са изчезнали, просто си ги преместил някъде...

Но той не отговаря, а рови нервно из чекмеджето.

— Хей, чакай да ти помогна... — Скачам и прекосявам стаята, но той вече е изпразнил чекмеджето, цялото му съдържание се търкаля на пода.

— Някой ги е откраднал! — Поглежда ме, а очите му са пълни с паника.

— Дядо, моля те, нека да ти помогна. — Объркването му е явно и аз чувствам безпокойство. Това е поведението, за което говорихме със сестрата. Не е просто отслабване на паметта, а нещо много повече.

— Някой не ги е откраднал — настоявам, опитвайки се да го успокоя.

— Не се случва за първи път! Нещата просто изчезват... — обвинява неизвестен извършител той и пак се обръща към чекмеджето.

— Ето! Това ли са? — случайно забелязвам малка торбичка с копчета върху рафта над камината и ги вземам.

Той спира на мига и лицето му се успокоява.

— Те са! Умницата ми! Къде бяха? Не ги видях!

— О, бяха на пода — лъжа аз. — Сигурно са паднали, когато изпразни чекмеджето. — Не искам да му кажа, че ги бе оставил на друго място, това само щеше да го обърка и разстрои, а той и без това е достатъчно разстроен.

Или беше. Защото сега, след като намерихме копчетата, бурята отмина толкова бързо, колкото дойде, и той възвърна спокойното си поведение. Самоувереността му се върна, сякаш нищо не беше се случило. Сякаш вече бе забравил.

— Виж, нали са прекрасни? — изпразва съдържанието на торбичката в ръката си, за да ги видя. Върху набраздената му е дълбоки линии длан лежат идеални плоски дискчета. Направени са от седеф и сякаш светят, отразяват светлината.

— Боже, прекрасни са! — не скривам възхищението си аз. — Виж пък аз какво намерих... — Сега е мой ред да го изненадам. Бъркам и вадя от чантата си находките от благотворителния магазин. — Ето, стар чифт мъжки тиранти. Мисля, че можем да използваме кожените ремъци за дръжки...

— Ама ти си пълна с идеи! — Дядо ги взема и започва да ги върти из ръцете си. — Може да свършат работа, макар че ще трябва добре да ги зашием...

— Намерих и още брашнени чували, за да направим още чанти!

— Чудесно — кима развеселен той, — но не трябва ли първо да завършим тази? — с тези думи слага ръка на рамото ми.

— Да, разбира се — бързам да кажа, осъзнавайки, че действам прибързано. Пробожда ме познатото съмнение. Дядо е прав, първо трябва да свърша едната работа. В края на краищата, ако нищо не излезе и накрая прилича на боклук? Поглеждам бегло незавършената чанта и ме обзема съмнение. Това най-вероятно ще се окаже глупава идея...

— И освен това искам да те помоля нещо...

Поглеждам го, докато той чете нещо в джобния си бележник.

— Ще играем покер в петък. Интересува ли те?

— Дядо, знаеш, че хазартните игри тук не са позволени — започвам, но той махва с ръка, сякаш да пропъди досадно насекомо.

— Играеш ли или не? — пита предизвикателно.

— Играя.

— Чудесно! — записва името ми в бележника.

— Всъщност, мога ли да доведе някой? — питам, защото неочаквано ме осенява една мисъл. — Себ, моят приятел — добавям, очаквайки реакцията му.

Както и предполагах.

— Нов приятел? — очите му светват. — Разбира се, трябва да се срещна с този момък. Да видя дали заслужава моята внучка.

— Дядо! — чувствам, че се изчервявам.

— Няма „дядо“! — той цъка с език, записва нещо в бележника, сетне го пъха в предното джобче на самото и взема метъра си. — Да се хващаме за работа!

Премествам се на стола до него.

— Само още нещо.

— Какво? — обръщам се към него.

Той се навежда към мен и докосва с бузата си лицето ми.

— Тази чанта ще стане удивителна, скъпа — шепне, но преди да мога да отговоря, се обръща и включва машината.

[1] Пропусквателен пункт между Източен и Западен Берлин по време на Студената война и Стената, на границата между съветската и американската зона. — Б.пр. ↑

21.

Няколко часа по-късно му махам за довиждане, като го моля да не прави бели до следващата седмица, след което отивам в търговския център. Али — компютърният техник, е оставил съобщение на мобилния ми, че лаптопът ми е готов, да мина да си го взема.

— Беше точно каквото си мислех — казва, като слага поправения компютър пред мен. — Безнадеждна повреда на дънната платка, дължаща се на счупване на главата на записващото и четящото устройство, което е като грамофонна плоча, но в случая е магнитна повърхност за съхранение на данни, което е довело до сериозна загуба на... — вижда глупавото ми изражение на теле в железница и прекъсва обяснението. — Сега работи отново — добавя просто.

— Вие сте гений — усмихвам се аз.

Устните му се изкривяват. Както вече научих, той, когато не е в ролята на техник в сервиза, не си пада много по усмивките. Сигурно като бебе е пропуснал да се научи и е минал направо към логаритмите. Като намества очилата с огромни диоптри на носа си, Али ме гледа късогледо.

— Е, как вървят нещата? Изглеждате в много по-добро настроение.

Спомням си как предния път избухнах в сълзи пред него, заради Себ, и се чувствам неудобство.

— Ами, да, така е — кимам. — С приятеля ми се сдобрихме — признавам, което е нещо като обяснение. Е, правя го от любезност, като се има предвид как миналия път ми даде кърпички, за да издухам носа си.

— Значи не е чак такъв идиот — добавя одобрително той.

— А при вас?

— Аз все още съм сам.

— Значи бившата ви приятелка все още е идиот.

Неочаквано вечно сериозният Али избухва в смях.

— Кое е смешното? — питам объркано.

— Приятел — поправа ме той, а тъмните му очи са пълни с весели пламъчета.

Трябва ми миг, докато думите стигнат до съзнанието ми и осъзная какво има предвид.

— О, боже, извинявам се, не осъзнах...

— Няма нищо, повечето хора не осъзнават — прекъсва извиненията ми той. — Не е лесно за един индиец да бъде гей. Родителите ми все още не ми говорят. Не искат да приемат какъв съм... — Клати глава тъжно. — Но аз се радвам за вас. И за това, че приятелят ви е осъзнал грешката си. Това ми вдъхва надежда, че хората могат да се променят.

— О, да, могат — усмихвам се окуражително, но вътре в себе си се чувствам неловко. Защото, чувайки тези думи, си давам сметка, че има само един човек, който се е променил.

И това съм аз.

„Но пък промяната е хубаво нещо, нали?“, казвам си на себе си и махам с ръка на Али за сбогом. Фiona има цял куп книги за самообучение и, когато скъсах със Себ, започнах да чета една, в която пишеше как да пораснем и да се променим. Признавам, стигнах само до 20-та страница, тъй като започна „Х-фактор“, но запомних, че всички ние трябва да се развиваме, за да оцелеем. Искам да кажа — я вижте какво е станало с динозаврите!

Напускам сервиза за компютри и слизам с ескалаторите. Първоначално смятах да прибера лаптопа си и право вкъщи, но след като съм тук, решавам че бих могла да си купя нещо, минавайки край витрината на магазин, на която е изложено копринено бельо. А аз отчаяно се нуждаю от ново бельо. Единственото секси такова, което имам, са сутиенът и прашките, които Себ ми подари, но не мога постоянно да ги пера на ръка! Преди, когато ставаше дума за избор на бельо, ключовата дума беше „удобно“ и „здраво“. Сега вече не е. Сега ключовата дума е секси, предизвикателно и...

Коооолко?

На влизане в магазина съм взела едни черни копринени прашки и сега гледам етикета с цената с отворена уста. Не може да бъде, трябва да има някаква грешка. 75 лири! За какво? За една връвчица и триъгълниче с размер на пощенска марка? Колкото до удобството и здравината... о, повярвайте ми, тези думи не са подходящи в този

случай. Честно казано, видях едни по-удобни и по-здрави в средновековния музей с уреди за мъчение, който посетих преди време. Трепвам, докато пръстите ми опипват изкуствените камъчета.

Все пак, сигурно цената ще си струва, убеждавам себе си, представяйки си реакцията на Себ, когато ме види с тях. Освен това, няма да ги нося дълго, ако имам предвид как се развиха последния път събитията в леглото, убеждавам сама себе се, докато вземам един чифт. Заедно с още няколко чифта френски бикини, изрязани сутиени от дантела на дупки и корсаж, който на гърба е целият от дантела и е толкова прилепнал, че... о, боже, не бива да го обличам, след като съм яла печен картоф!

Моментално чувствам угризение и копнеж по старите ми ластични сутиени за спорт и удобни гащи. Това бельо изглежда секси, но изисква толкова много усилия! Но когато първия път се срещях със Себ, не положих достатъчно усилия. Не бях достатъчно сексапилна. Този път ще бъде различно. *Аз ще* бъда различна. Сега ще проявя сексуалното си „аз“, нали?

Подавам кредитната си карта на касиерката и се мъча да не гледам колко е сметката, докато набирам пин кода си, но въпреки всичко не мога да не забележа няколкото нули на екранчето. Стомахът ми прави познатото свиване, както винаги, когато натискам копчето на автомата „проверка на баланса“, затова се опитвам да го избегна. В края на краищата в момента аз не просто *харча* пари. Аз *инвестирам* в своето бъдеще. В случая внасям пари не във влог, а във връзка!

Доволна от финансовото си прозрение, напускам магазина с голяма книжна торба, люлееща се на рамото ми. Добре, като говорим за инвестиции, от каква друга инвестиция се нуждая? О, да, нещо не чак толкова сексапилно и очарователно, но пък необходимо. Потискайки треперенето си, влизам през следващата врата в спортния магазин. Винаги съм смятала тези места за смуцаващи. Притеснявам се от всички тези мускулести продавачки с коси, вързани на конски опашки и спортни трика, маратонки и ленти за глава тип „Мадона“, които са готови да ти връхлетят и да те накарат да се чувстваш като пълен невежа, защото не можеш да различиш „Найкс“ от „Ейзикс“.

Като говорим за продавачки...

— С какво мога да ви помогна? — връхлита ме една от тях, докато гледам огромното разнообразие от маратонки на стената,

чувствайки се абсолютно объркана.

Поемам си дълбоко въздух. Това съм не само новата *секси аз*, а и новата *спортна аз*. Онази, която тренира фитнес за военни. Вече се записах и в понеделник съм на първия си курс, така че трябва да се подготвя.

— Трябват ми нови маратонки — казвам, опитвайки се да звуча убедително и спокойно, като преглъщам въпроса кои са най-евтините.

— Колко време носихте предишния чифт?

Мисля за старите си гуменки, които се разпаднаха и са забутани някъде в шкафа, и се опитвам да си спомня.

— Може би пет години — отговарям несигурно.

Подскачащата продавачка с конска опашка застива и усмивката буквално се смъква от лицето ѝ.

— Пет години? — въздъхва с ужас тя. — Трябва да ги сменяте всяка година, а ако тренирате редовно, на всеки шест месеца. — Гледа ме е укор и аз чувствам как вътрешностите ми се започва да се бунтуват.

— Какъв тип ходило имате?

Нямам никаква идея за какво говори, но ми звучи болезнено.

— Хм, не съм сигурна...

— Какъв спорт практикувате? Силов? Тичане? Аеробика? Или говорим за смесено обучение?

— Амиии...

След двацет ужасно мъчителни минути си тръгвам с нови маратонки, нов спортен екип, няколко ластични клина, ленти за глава, гимнастическа топка и олекнала кредитна карта. Всичко това ми струва страшно много. Изпразних я почти до шушка. Нямам достатъчно пари и в картата си за автобус, така че ще трябва да вървя до вкъщи пеша.

Пристигам изтощена, за да намеря Фиона на кухненската маса пред компютъра.

— Какво е кампанология? — пита тя, като прескача дребните любезности от рода на „Здравей, как си?!“ и минава директно на въпроса без обяснение, както само най-добрата ти приятелка, която те познава от сто години, може да направи.

— Камбанен звън — отговарям, докато оставям покупките си. Ето това е ползата да израснеш с баща, който е пристрастен към

кръстословиците в „Сънди Таймс“. — Защо, да не смяташ да се отдадеш на ново хоби?

— Не, получих имейл от един от „СасиСоулМейтс“... — започва да чете: *„Здрасти, казвам се Стив и търся специална жена, съгласна на ангажираща любовна връзка...“*

— Звучи обещаващо — намесвам се окуражително. — Той споменава думата „ангажимент“.

— Именно — кима Фиона. — За разлика от мъжете, които съм срещала и които не могат да я изрекат, без да получат обрив и да се изприщят.

— Значи си готова да се срещнеш?

— Чуй обаче продължението... — Тя гледа екрана и продължава да чете: *и да сподели с мен голямата страст в живота ми — „кампанологията...“* Спира и двете се гледаме.

— Дааа, предполагам, че е различен — опитвам се да бъда положително настроена.

— Аз просто разширявам търсенето си в нета, не търся никакъв Квазимодо! — протестира тя и натиска „изтрий“. Тогава очите ѝ попадат върху торбите ми. — О, ти си пазарувала! — възкликва и зарязва компютъра. Нищо не може да въодушеви Фиона повече от торба с покупки. — Уха, много секси! — кима одобрително, измъквайки дълбоко изрязания сутиен на дупки и го слага пред доста едрите си гърди. Вечно се оплаква, че не може да си намери красив сутиен, тъй като гърдите ѝ били прекалено големи и трябвало да се примири с онези огромни неща с банели, които оставят дълбоки червени следи на раменете ѝ и не са вълнуващи.

Като вижда колко е малък, тя въздиша разочарована и го връща с неохота.

— Какво друго си... — и млъква насред дума, когато наднича в другата торба. — Боже, за кого са всички тези спортни облекла?

— За мен — отвърщам колкото може по-безгрижно и вземам чайника.

— *За теб?* — погледът ѝ прескача от лентите за глава върху мен и обратно. — Но ти мразиш спорта!

— Миналата година гледах Уимбълдън — защитавам се аз.

— Само защото беше влюбена в Надал! — напомня ми и си обменяме похотливи погледи. — Последния път, когато си играла

нещо, беше народна топка в училище, не помниш ли?

Помня, помня. Помня как за пореден, сигурно хиляден път, не можах да уцеля. През всички години, нито веднъж не уцелих.

— Добре де, може би се нуждая от малко повече упражнения за координация очи-ръка — признавам, посягам към пакетчетата с чай и се прицелвам с тях към чашите. — Но не съм чак толкова зле. Ето, виж!

Хвърлям пакетчетата, които въобще не уцелват, и падат на пода.

— Междувпрочем, не става дума за спорта, а за упражнения и движения, за да се поддържа форма — казвам бързо и избягвам погледа на Фиона, докато ги вдигам. — Както добре знаеш, нали пишеш за красота и здраве — добавям като подчертавам последната дума.

— Аз пък ще ти кажа, че днес два пъти извеждах Талула на разходка — хвали се гордо тя.

— Сериозно ли? — отивам да взема мляко от хладилника и се обръщам изненадано към нея. — Къде се разхождахте, край реката ли?

— Не, до „Примарк“^[1]. Видяла ли си разпродажбите там? Удивителни са.

Избухвам в неудържим смях.

— Водила си Талула в „Примарк“? — не знам кое е по-смешно — дали това, че Фиона въобще е успяла да изведе кучето на разходка, или физиономията на Пипа, когато разбере, че любимото ѝ куче е било в „Примарк“, а не в „Прада“.

— И в „Уотърстоунс“^[2] — добавя Фиона, леко засегната от реакцията ми. — Купих една книга от световноизвестния експерт по кучета Цезар Милан — „Как да отгледаме идеалното куче“.

— Браво на теб! — кимам, опитвайки се да остана сериозна. Фиона очевидно приема задълженията си към Талула съвсем сериозно.

— Всъщност, мисля, че ще я изведе още веднъж сега — продължава тя, изключва компютъра и посяга към палтото си. — Талула, разходка! — нещо се търкаля по килима и виждам, че е самата Талула. — Трябва да покажете на новото си куче кой командва тук — обръща се Фиона авторитетно към мен, вероятно имитирайки Милан Цезар. — Да му покажете кой е шефът. — Очевидно е много доволна от себе си и се обръща към кучето, което все още се търкаля по килима, но не мърда. — Разходка! — повтаря заповеднически тя, този

път малко по-високо. Талула отваря лениво очи, после ги затваря, сякаш казва: „*Ти си луда, ма жено, навън е адски студено.*“

— А какво казва Цезар, ако кучето не ти обръща внимание? — питам, опитвайки се да потисна усмивката.

— Е, още не съм стигнала дотам... — тя прелиства книгата, търси и накрая се предава. — Но съм сигурна, че винаги има случаи, когато трябва да приложиш повече практически познания по въпроса. — Пристягайки диамантената каишка на Талула, тя я дърпа. — Виж, не съм съвсем безпомощна с животните... — добавя, докато Талула става неохотно и я последва през кухнята, драпайки с ноктите си. — Хамстерите бяха просто нещастна случайност.

— Да, нещастна — съгласявам се.

Тя се изчервява.

— Извинявай, може ли да взема за малко червения ти шал?

— Стига да го намериш — отговарям, изувам обувките си и окачам палтото си. — Не съм го виждала, откакто го взе последния път.

Фиона винаги взима разни неща назаем и никога не ги връща обратно.

— Сигурно е някъде... — Млъквам, защото виждам, че вече е увит около врата ѝ.

— Супер, благодаря — усмихва ми се тя. — Е, трябва да тичам.

Чувам, че вратата се затваря, тръшкам се на дивана и пускам телевизора.

Блаженство. Сама вкъщи в събота вечер пред телевизора — точно както най-много обичам. Флий се сгушва в скута ми, докато посягам към кутията със сладкиши върху страничната облегалка на дивана и пъхам ръката си в нея. Само че... пръстите ми ровят и опипват, докато стигат до дъното, откъсвам очи от „*Х-фактор*“ и поглеждам... тя е абсолютно празна. Някой е изял всичко!

И този някой, разбира се, не е Фиона! — мисля си криво, спомняйки си как разпалено отричаше и се опитваше да прехвърли вината на Флий. Притискам го нежно към себе си, а той мърка високо, очевидно недоволен от факта, че винаги е бил изкупителната жертва.

— Голяма мистерия, нали? — говоря на себе си. — Абсолютна и непонятна мистерия.

Стряскам се от звъненето на телефона ми. Вземам и гледам екрана. Себ? Изненадана съм. Обажда ми се чак от Женева!

— Здравей! — поздравявам го със задоволство.

— Здравей! — отговаря със специфичния си американски акцент той. — Как си там?

— Добре. А ти?

— Страхотно, защото говоря с теб — отвърща и аз чувствам, че ме обзема щастие. Минала е само седмица, но това не са игрички. Можем просто да сме абсолютно откровени един е друг.

— И какво правиш? — продължава да пита, живо заинтересован той.

За част от секундата си представям как стои в някакъв петзвезден хотел в Женева, ще прекара вечерта в скъп и претенциозен ресторант със своите бизнеспартньори с баровски костюми и неочаквано не искам да призная, че лежа на дивана и гледам скучно телевизионно шоу с котката си в събота вечер.

— Току-що се върнах от фитнес — казвам бързо.

Честността невинаги е най-добрата политика, нали?

— Сериозно? В събота вечер? Ти направо страдаш от пристрастяване — одобрително заявява той.

Освен това на никого не вреди. Той няма да узнае.

— И колко пробяга?

— Ами... не много, около десет мили — казвам първата цифра, която ми идва на ум.

— Какво?! Това е страшно много! — звучи впечатлен.

— Да, така е — съгласявам се. Кой дявол ме накара да кажа десет? Три щеше да е достатъчно.

— Сигурно цялата си в пот — продължава да подпитва нечестиво.

— Да, мокра съм — отговарям. Какво толкова, за какво да се притеснявам? Себ няма да разбере. Нали е чак в Женева? Освен това започвам да ходя на фитнес още в понеделник, така че не лъжа напълно. Само изпреварвам малко събитията. Наистина имам намерение да бягам десет мили. Просто първо ми трябва малко практика, това е всичко.

— Значи сега ще си вземеш един душ, нали? — продължава той.

— Да, първото, което направих, като влязох вкъщи, бе да сваля дрехите си — влизам в тона му и аз.

— И сега си гола?

— Напълно. Само аз и сапунът.

— Ммм, много възбуждащо — казва, а аз се смея.

— А как мина твоята среща? — питам преди разговора ни да загрубее напълно и да мине на вълна порно.

— Божествено. Сключихме сделка.

— Това е чудесно! — изпитвам истинска гордост. Никога няма да разбера какво точно работи Себ в напълно непонятния за мен финансов свят, но знам, че е много добър. — Тogaва какво ще направиш, за да го отпразнуваш?

— Ще те изведе на вечеря.

— Ха-ха, много смешно.

— Защо да е смешно?

— Ами, ако случайно си забелязал, аз не съм в Женева.

— Нито пък аз.

— Как така не си? — изненадвам се.

— Долетях по-рано, за да те видя.

— Сериозно ли говориш? — сядам стреснато на дивана и премествам Флий от скута си. Той издава недоволно мяукане.

— Да, в момента шофирам от летището и се отправям към теб. Номерът беше двайсет и седем, нали?

Изненадата направо засяда в гърлото ми — дебела и твърда, поради което моментално загубвам дар слово.

— А... да — успявам да измуча. — И къде точно си? — което звучи като безобиден въпрос, но аз отчаяно трябва да знам колко време имам. Ако е час ще мога да взема душ, да измия и изсуша косата си и да изгладя роклята си. Ако е четирийсет и пет минути ще трябва да избирам между мокра коса и смачкана рокля. Ако е по-малко от половин час — и двете... Ако е петнайсет минути...

— Аз съм отвън, пред вратата.

Край, загубена съм.

В този миг звънецът звъни и аз почти подскочам на дивана...

Мамка му!

— Да, ей сега — казвам, като едва преглъщам и се опитвам да запазя гласа си спокоен, но един друг глас се обажда: ти току-що му

каза, че се връщаш от фитнес! Току-що му каза, че си тичала десет мили! Каза му, че си цялата в пот и се нуждаеш от душ! Поглеждам се, обути съм в джинси и кожени чехли, с чаша чай в ръка. Въобще не приличам на човек, който току-що е пробягал десет мили.

— Качвай се, последния етаж, апартамент седем.

Но трябва да заприличам! *За по-малко от три минути!*

Хвърлям телефона, скачам от дивана, смъквам дрехите, прекосявам гола апартамента, като прикривам следите от чаши чай, торбите от мола и споменатите дрехи, с които бях облечена и навличам новия клин, спортния сутиен и лентата за чело. Завързвам маратонките и тичам пред огледалото в коридора, за да се видя. Само че нещо липсва...

Тичам в банята, изваждам от шкафа пластмасовото шише със спрей, с което пръскаме дрехите при гладене. Започвам да пръскам лицето и гърдите си — трябва да изглеждам все едно съм мокра от пот.

Насред пръскането, чувам почукване. О, боже, той вече е тук!

Докато стигна до вратата и я отворя, наистина оставам без дъх.

— Хей, я се виж, цялата си мокра! — хили се той.

— Да, знам, извинявай.

Прегръща ме и ме привлича към себе си за целувка.

— Ммммм...

Това е истинско вълшебство. Неочаквано цялата паника е забравена и аз чувствам как се разтопявам от целувката му. Усещам езика му, затварям очи, докато тя се задълбочава все повече и... *Странно, започвам да чувствам лицето си доста необикновено...*

По средата на целувката, през ума ми минава една мисъл, после излита. Вероятно причината е наболата му брада. Фокусирам се върху целувката... Ммм... Себ е голям майстор в целувките...

Кожата ми наистина се опъва.

Млък! Замълчи! В момента посрещам гаджето си! Чувствам как пръстите му се завират под спортния ми сутиен...

Всъщност думата, която търся за ставащото с лицето ми не е „се опъва“, а „става като кора“.

Неочаквано в главата ми избухва спомен — Фиона държи същата бутилка и пръска яката на мъжка риза с колосваща течност...

И в този миг осъзнавам — О, боже! *Колосала съм лицето си!*

— Ще си взема душ! — изригвам и го отблъсквам. Обзема ме истинска паника. След минута лицето ми ще се превърне в истински бетон.

— О... а... добре — едва произнася Себ, видимо стреснат от моята грубост. Забелязвам причината, като поглеждам надолу към панталоните му.

— Чувствай се като у дома си! — вече тичам към банята.

— Сигурна ли си, че не искаш да се присъединя към теб? — пита той, като ми отправя похотлива усмивка.

Опитвам се да му отговоря със същото, но имам проблеми с мимиката.

— О, не, ти стой тук, почини си, гледай телевизия, ще се върна след миг — обръщам се.

— Хей, Тес?

— Да?

— Забравила си етикета е цената — посочва спортния ми сутиен той.

— Така ли? — замръзвам. — Кой знае откога стои, а аз не съм забелязала — почервявам, опитвам се да извъртя рамо, за да го откъсна, и едва не го изкълчвам.

— Чакай, аз ще го направя — предлага той и приближава към мен.

— Не! — викам ужасено. — Тоест искам да кажа, няма проблем. — Така бързам, че изтръгвам етикета и правя дупка на сутиена.

— Добре — съгласен е той и ме гледа все едно съм откачила.

Вероятно защото наистина се държаш като откачена.

— Добре, облечи нещо хубаво, защото ще те водя на моден ресторант — добавя, сменяйки темата той.

— Страхотно!

— И не забравяй този път да си вземеш маратонките. Сутринта можем да потичаме и да изгорим калориите от раците, които ще изядем тази вечер... Освен това ще можеш да ме изриташ с тях по задника — шегува се, показвайки как уж рита.

— Ха-ха... да бе! — преструвам се и аз как уж ще го ритна, но губя равновесие и едва не падам върху него. — Само почакай! — Изчезвам в посока на банята.

Ще ти наричам задника.

Ха-ха.
О, боже!

Скъпо дневниче,
Тази вечер Себ ме заведе в Мала — суперскъп и моден ресторант в Мейфеър. Беше много романтично, макар че не ядох почти нищо, тъй като не понасям пикантна храна. Кое то наистина беше жалко, тъй като всичко изглеждаше вкусно и Себ бе малко разочарован. Пошегува се, че следващия път можем да отидем в „Пица Хът“. Макар че, не съм съвсем сигурна дали се шегуваше...

[1] Магазини за евтина конфекция. — Б.пр. ↑

[2] Верига книжарници. — Б.пр. ↑

22.

Петнайсет минути по-късно пътуваме със спортната му кола, която току-що е взел от гаража.

— Имах малък инцидент, счупих страничното си огледало — обяснява ми той, докато летим по улиците на Лондон. Въпреки леденостуденото време е свалил гюрука и е пуснал парното до дупка, а аз съм се сгушила на затоплената кожена седалка, чувствайки цялата топлина и уют, докато той ловко маневрира в трафика, а по радиото свири някаква клубна музика.

Хвърлям му един прикрит поглед. Сакото върху широките му рамене е от кашмир, най-мекият и фин кашмир, който може да се купи само от някой скъп магазин в Найтсбридж^[1], а не конфекцията в Гап. Тенът му е спортен и челюстта има онзи силен квадратен контур, за който мъжете-лидери са готови да убият. Усещайки, че го наблюдавам, поглежда към мен, устата му се извива в усмивка и открива перфектните му бели зъби.

— Е, какво мислиш за тази кола?

— Хубава е — кимам.

— Не изглеждаш много впечатлена — шегува се той, но долавям известно разочарование, че не припаднах, като я видях. Когато се срещяхме първия път, не си спомням да се е хвалил с тази кола, но тогава може би не съм забелязала. Странно, колко често човек не забелязва разни неща първия път, нали?

— Е, къде отиваме? — питам, за да сменя темата. Прехвърлям наум списъка с ресторанти, в които бяхме ходили преди. Боже, надявам се да е онзи — италианският в Сохо. Наистина ми се яде огромна чиния с паста.

— В един от моите любими ресторанти — той завива в една калдъръмена, покрита с обли камъни уличка.

— Чакай, чакай, това ми изглежда познато...

Спира пред голяма, облицована със стъклени панели сграда, и един портиер тича да ни посрещне и да паркира колата.

Мала. Един от най-прочутите ресторанти в Лондон, известен с пикантната си храна, награждаван много пъти с високи отличия.

— Това изглежда страхотно — казвам, но сърцето ми потъва рязко надолу. Сега си спомням. Били сме тук и първия път, и тогава беше истинска катастрофа, тъй като не можах да ям нищо. Не защото съм глезла или злаяда, просто не понасям пикантна храна. Стомахът ми не я приема.

За част от секунда обмислям дали да не предложа друг ресторант. Не мога. Даден ми е втори шанс по някаква причина: този път трябва да го използвам правилно.

— Храната е фантастична! — продължава Себ. — Обичаш ли пикантна храна?

— Обожавам я! — отговарям, изпълнена с ентусиазъм.

Просто ще ям само ориза. Или ще приложат онзи номер, който моделите използват, да въртят храната из чинията си, преструвайки се, че ядат. Едно нещо ми е безпределно ясно — този път няма да оплескам нещата.

— Страхотно! Сигурен съм, че тук ще ти хареса!

Влизаме през стъклените врати в полутъмно фоайе, все едно пред нас са дълбоките води на река Стикс. Защо скъпите ресторанти и хотели винаги са толкова тъмни? Сигурно могат да си позволят повече крушки! Но се сецмам, че някъде четох, че приглушената светлина била по-изтънчена.

Въпреки че няма нищо изтънчено в това да се препънеш по стълбите и да сграбчиш парапета, за да спасиш скъпия си животец, тъй като не виждам нищо — нито къде свършва едното стъпало, нито къде започва другото. Пристъпвам внимателно, слагайки единия крак пред другия. За разлика от Фиона, обувките с високи токове не са от най-любимите ми.

Следвам Себ. Той ме води към бара, където поръчва коктейлите на заведението — „лични мартини“.

След пет минути пристига един сервитьор, взема чашите ни и ни моли да го последваме. Усмиввам се грациозно. За разлика от миналия път. Добре де, откъде можех да знам, че той всъщност не ми взема питието, преди да съм го изпила?

Тогава последва стълкновение между мен и сервитьора — аз се опитах да спася чашата си (ама, моля ви се, това питие струваше

петнайсет лири, значи тези последни няколко капки сигурно струваха най-малко пет), а Себ трябваше да се намеси бързо, като рефер на боксов мач, преди да отпусна хватката си. Боже, беше толкова конфузно.

Така. Този път съм решила всичко да бъде *съвсем* различно, и докато ни водят към едно дискретно сепаре в ъгъла на ресторанта, където се плъзгам на стола, докато сервитьорът разгръща салфетката, чувствам едно от онези прекрасни, редки усещания, че в този скъпоценен момент всичко е така, както искам да бъде. В романтичен ресторант, с любимия мъж, който ме гледа с обожание.

— Е, липсвах ли ти, докато ме нямаше? — пита любимият, протягайки ръка през масата, за да хване моята.

— Разбира се — отговарям, докато сплитаме пръстите си. Чувствам нежна топлина в себе си и това няма нищо общо с мартинито.

— И какво прави, докато аз се занимавах с бизнес?

Започвам да ровя в паметта си за някоя смешка или анекдот.

О, да, сетих се! Навеждам се напред. Това, което ще кажа, ще му хареса.

— Никога няма да познаеш какво правих снощи — започвам и вече вътрешно се смее, мислейки за времето, прекарано е Фиона и рибките. Правя пауза, за да го накарам да изпита нетърпение, но вместо това той изглежда разсеян. Чувствам леки вибрации.

— Какво е това?

— Моят айфон — отвърща, взема го от масата и поглежда екрана. — Имейл от офиса ни в Женева.

Бях забравила за неговия айфон. Откакто скъсахме, бях толкова заета с липсата на хубавите неща, че не мислех за останалите дреболии. Все едно паметта ти редактира всички досадни и дразнещи навици или нещата, които не харесваш във връзката, и ти предлага една розова версия. Или все едно да изхвърлиш всички снимки, на които не изглеждаш добре, и да оставиш само онези, на които се харесваш. Така че, когато разглеждаш фотографиите от миналото лято в Гърция, получаваш изкривената представа, че си с няколко килограма по-слаба, нямаш целулит и косата ти всеки ден е прекрасна. Докато всъщност истината е, че през половината време си изглеждала ужасно, косата ти е била с жълтеникав оттенък от хлора в басейна, а

когато слънцето огрява краката ти директно отзад, бедрата ти изглеждат като... Шшшшт! Я, по-тихо, никой да не чуе!

Но разбира се тези снимки са изтрити, а с тях и лошите спомени. Само че сега лошите спомени се завръщат, мисля си, докато гледам Себ, който пише на телефона. Чувствам познато раздразнение. Този път обаче ще се опитам да не обръщам внимание. Правя се, че не забелязвам. И няма, повтарям *няма* да загубя търпение, да си изтърва нервите и да започна да хвърлям айфони през прозореца на колата (в своя защита трябва да обясня, че тогава го помолих да спре да кара и да пише съобщения едновременно, което, както всеки знае, е опасно). Вместо това, ако се случи отново, просто учтиво ще го помоля да спре, ще сляза и ще тръгна пеша.

— Всичко наред ли е? — питам, когато чувам познатия звук за изпращане на съобщението.

— Да, просто трябваше да свържа някои изтървани краища — кима той и оставя апарата. — Та какво казваше?

Само че ентусиазмът ми вече е помръкнал и историята повече не ми изглежда забавна.

— О, нищо — кимам леко с глава.

— Хей, Себ!

Гласът е с тежък американски акцент и ни кара да вдигнем глави, за да видим до масата ни един доста едър мъж с костюм.

— Здравей, Крис! — Себ скача, следва много пляскане на ръце и потупване по рамото. — Как си?

— Страхотно.

Спомням си Крис, един от колегите му. Виждала съм го няколко пъти, но честно казано никога не ми е харесвал. Изглеждаше ми фалшив. Когато и да го видех, никога не помнеше името ми и изглежда се интересуваше повече от новото порше или от нова блондинка.

— Видях ви точно когато си тръгвахме — той сочи привлекателна блондинка в рокля за коктейли.

Да, някои неща не са се променили.

— Ана, не те видях — усмихва се Себ и се навежда да я целуне. — Хей, Тес, запознай се с двама мои близки приятели — казва, като се обръща към мен. — Момчета, това е Тес, моята приятелка — добавя, а аз чувствам леко задоволство.

— Здравейте! — усмихвам се мило. Този път ще се опитам да положа повече усилия. В края на краищата, той е един от колегите му.

— О, приятно ми е! — Крис ме целува ентусиазирано по двете бузи, докато Ана не е толкова щедра в целувките. Очите ѝ правят един бърз рентгенов преглед, за да види дали представлявам някаква конкуренция. Очевидно решава, че не, защото ми подава ръка.

— Здравей! — казва сухо. Както изглежда, не е така приятелски настроена като американския си приятел, но е родом някъде от Челси и е истински член на бандата на Пипа.

— Няма да ви пречим да вечеряте — казва Крис. — Да се чуем по-късно. — Той тупа Себ силно по гърба, все едно се е задавил, след което прегръща Ана през тънкото кръстче и двамата се отдалечават.

— Страхотна двойка, нали? — коментира Себ, докато сядат.

Гледам го с удивление. За него това ли е страхотната връзка?

Двама фалшиви лицемери, без капчица любов между тях?

— Ами, да, изглеждат страхотно — повтарям нарочно любимата му дума аз. Не искам да го обидя като, кажа какво мисля за приятеля му, но се чудя: такава ли иска да бъде и *нашата* връзка?

— Е, докъде бяхме стигнали? — усмихва се той, докато сядаме и взема менюто.

Ами, ти беше стигнал до твоя айфон, а аз взех решение да не позволявам това да ме разстройва, но вместо това казвам:

— Моят дядо организира вечер с покер и се чудя дали искаш да дойдеш. Ще ми бъде приятно да те запозная с него...

— Ммм, добре — кима той, без да слуша, защото се фокусира върху менюто. — Какво ще кажеш да започнем със скариди?

Млъквам, защото осъзнавам, че не е чул нито дума от онова, което казах.

— Звучи вкусно — отговарям безразлично. Той ме поглежда, забелязва изражението ми и лицето му се изкривява в гримаса, която трябва да изразява извинение.

— Извинявай, разсеях се. Просто защото храната тук е удивителна.

— Да, всичко е наред. Не беше важно.

— Разбира се, че е било — протестира, слага ръка върху моята и я стиска. — Всичко, което казваш ти, е важно.

— Добре, говорих ти за дядо ми. Иска да те покани на една от неговите вечери за покер — не този петък, а следващия.

— О, с удоволствие, обичам покер! Това е моята игра! — той е ентусиазиран.

— Сигурен ли си, че можеш да дойдеш?

— Само се опитай да ме спреш — усмихва се, а аз чувствам вълна от щастие. За мен наистина е важно Себ и дядо да се харесат и този път мисля, че ще си допаднат. Просто знам.

Все още се чувствам щастлива, когато сервитьорът се появява, за да вземе поръчката ни.

— Бихте ли искали да ви кажа специалитетите? — пита той.

Себ изглежда развълнуван.

— Разбира се! — усмивката му сякаш иска да ми кажа „Е, не е ли страхотно?“ докато аз слушам с тревога как сервитьорът изрежда списъка е блюда, всяко от което звучи по-люто и по-пикантно от предишното.

— Правите ли хапки от скариди? — питам с надежда, когато изброяването свършва.

Той видимо свива презрително устни.

— Не, не правим *хапки от скариди*. — Сигурна съм, че нарочно натъртва думите с ирония.

— Не сме в китайския ресторант до вас — смее се Себ и аз чувствам, че ме залива червенина.

— Знам, просто...

— Не се тревожи, ще поръчаме достатъчно — усмихва ми се той. — Няма да останеш гладна. — И започва експертно да диктува дългия списък с поръчката: пържени на тиган кнедли с чили олио, говеждо на скара, пиле Кунг Пао, люти нудълси по Сечуански...

При всяко следващо блюдо чувствам как стомахът ми се свива и гърчи. *Господи, това е цял тон храна!*

Накрая млъква и ме поглежда.

— Какво ще кажеш, Тес? Нещо специално? Поръчах най-любимите си блюда, за да ги споделя с теб.

Гледам нервно менюто. До всяко блюдо има илюстрация и обяснение колко е люто. Повечето изглежда са или люти като огън, или направо запалителни.

— Не знам. Да ти призная, не съм *чак толкова* гладна.

— След всички тренировки днес? — протестира Себ. — Я, стига, трябва да си гладна като вълк! Тези десет мили са изгорили цял тон калории. Трябва да ядеш, за да заредиш батериите.

— Така ли?

— Точно така — той е съвсем сериозен.

— Това ли е всичко? — прекъсва ни сервитьорът.

— Всъщност има още нещо — обръщам се към него. — Може ли бутилка вода? Голяма.

Окуражавам се сама. Както изглежда водата ще ми бъде много нужна.

Остатъкът от вечерта минава като в мъгла, причинена от сълзите в очите ми вследствие на цвърчащи люти блюда, нудълси, от които езикът ти се гърчи и люти чушки, с които можеш да разбиеш дори Антъни Кийдис^[2]. Всяко блюдо е по-люто и по-пикантно от предишното и аз непрекъснато бърша лицето си със салфетка, за да попия потта, която тече по него. В един момент Себ ме храни с клечки и аз си спомням някаква статия за човек, който умрял, защото бил ял люто.

Но съм непоколебима. По някаква неизвестна причина ми е даден втори шанс да накарам този мъж да се влюби в мен. Не мога да го пропиляя! Ще направя тази среща различна, ако ще и това да ме убие! Като си вдъхвам кураж и потискам рецепторите си за вкус, опитвам от всяко ястие. Слава богу, успях да издържа и да оживея, и с облекчение се прибирам в апартамента на Себ, където двамата се сгушваме на дивана.

Сега вече е добре, мисля си, докато се гушкам в него.

— Мога ли да си направя скришното местенце? — питам, като вдигам лицето си към него, докато той ме прегръща.

— Какво? — гледа ме неразбиращо.

— Знаеш, моето ъгълче — повтарям, сетне виждам, че не разбира за какво говоря и го дразня. — Не знаеш ли какво е да си направиш ъгълче?

— Ами, не — признава леко учуден той. — Трябва ли?

— Абсолютно.

— Аз бързо се уча — смее се със закачливи пламъчета в очите.

— Добре, в такъв случай... — Увивам тялото си около него и вкарвам рамото си в подмишницата му, като се настанявам в пространството между ребрата и извивката на ръката му. Преди обичах да лежа в тази поза с него. Това е едно от милионите неща, които ми липсваха, докато бяхме разделени. — Пространството ето тук, виждаш ли, има малко скрито местенце, в което може да се сгушиш. Затова се нарича тайното ъгълче.

Само дето нещо не се чувствам особено удобно и комфортно. Което е странно, мисля и се чувствам разконцентрирана.

— Сигурна ли си? — смее се той. — Може би ни трябва възглавница?

— Не, не ти трябва възглавница — завъртам се още повече.

— О, внимавай, контузих ръката си във фитнеса — мръщи се той.

— Извинявай — променям веднага положението. — Така по-добре ли е?

Той също се върти.

— Да, сега е по-добре. А ти как се чувстваш?

— Чудесно.

Макар че честно казано, не е както си го спомням. Всъщност вратът ми е извит под странен ъгъл и ръцете ми са смакани. Прилича както след като сте правили секс и все още лежите вплетени един в друг, ръката ти изтръпва, но ти не искаш да кажеш нищо и не смееш да мръднеш.

Както и да е, няма значение, защото скоро забравям игличките, които боцкат ръката ми, докато Себ ме целува.

— Знаеш ли, винаги съм смятал, че едно момиче, което може да яде люта пикантна храна като теб, е много, много секси...

— Нима? — чувствам трепет.

— Абсолютно — мърмори, докато прокарва пръсти под роклята ми. — Я, виж ти, какво е това? — възкликва одобрително, когато открива новия ми корсаж.

— Харесва ли ти?

— Да ми харесва? Какво говориш! Обожавам го... — дъхът му е горещ и гали ухото ми.

— Ммммм — лягам по гръб, щастлива от очакването и доволна от усилието, което бях направила. И парите, които бях изхарчила. Но

всичко си заслужаваше.

Ръцете му галят бедрата ми и аз чувствам надигащото се желание. Боже, обичам тази част.

Той започва да ме целува, чувствам как се разгорещява, възбужда и натежава върху мен, когато стомахът ми неочаквано издава звук.

— Извинявай — успявам да произнеса, но той запущва устата ми с още по-страстна целувка.

Възбудата ми расте, докато Себ започва да целува онези приятни зони зад ухото. Изпускам неволен тих стон.

И се оригвам силно и гръмко.

Боже, ужас! Какви ги върша?

Покривам устата си с ръка, но, слава богу, той е толкова погълнат, че не забелязва и аз се оставям на устните му, които са върху гърдите ми, докато развързва корсета. До бедрото си мога да почувствам, че е възбуден. Мога да почувствам, че е нетърпелив.

Сетне чувствам и нещо друго. Нещо, което става в червата ми.

О, не.

Моля те, само това не.

Не мога да понеса дори мисълта. Някой би казал, че имам газове. А друг, че просто *трябва да пръдна*.

Кръвта ми замръзва от ужас, докато отчаяно се опитвам да задържа онова, което ще стане, но чувствам още едно бурно движение във вътрешностите си. Всичко е заради лютата храна. Знаех си, че не бива да ям. Не мога да ям пикантни неща. Стомахът ми не ги понася.

Ето че сега е ред да си платя. Трепвам от ужас, докато Себ стига до френските ми кюлоти и се опитва да ги свали.

Хващам се отчаяно за тях.

— Много ли бързам? — усмихва се той и ги дърпа по-силно.

— Ааа... нещо такова... — Опитвам да се смея безгрижно и секси, докато свивам силно мускулите си. Стомахът ми издава още едно куркане. Този път по-силно.

Някъде в дълбините на мозъка си спомням никому ненужна информация — че вулканът издавал предупредителни звуци приблизително пет минути преди да изригне.

О, боже! И аз ще изригна. Като вулкан.

Опитвам се още няколко секунди да се фокусирам върху това, че ще правя секс със Себ. Аз съм прелъстителка, забрави ли? Трябва да се

разхождам наоколо наперено и изкусително с новия си корсет! Скачам от дивана, опитвайки да се разхождам наперено, докато той седи с ръце зад главата и ме наблюдава.

— Ммм, много си секси! — мърмори одобрително.

Правя въртеливо движение с ханша. Сетне осъзнавам още нещо. Нещо много по-страшно и ужасно от вулкан.

Това не са само газове!

— Извинявай, просто трябва да отида... — Не успявам дори да завърша изречението, не успявам да регистрирам дори изненадата върху лицето му... Просто кръстосвам крака и изхвърчавам от стаята като препънат кон.

Ооооох!... Трябва да стигна до тоалетната! Бързо!

[1] Аристократичен квартал в Лондон, много луксозни магазини като „Хародс“ са там. — Б.пр. ↑

[2] Антъни Кийдис — р. 1962 г., вокалист на групата „Ред хот чили пепърс“. — Б.пр. ↑

23.

— Странна работа, сигурно съм хванала някой вирус.

Вече е неделя сутрин и аз се довличам обратно в леглото, след като съм прекарала последните 12 часа, утъпквайки пътека между спалнята и банята. Миналата нощ стомахът ми изхвърли на етапи всичката онази пикантна храна, а аз стоях като заложник в тоалетната часове наред. Дори в един момент заспах с глава, подпряна на мивката.

Но разбира се не можех да призная всичко това на Себ.

— Да, сигурно е вирус — кима със съчувствие той, като ми подава чаша вода и два аспирина. — По това време на годината те са навсякъде. Ето, вземи.

— Благодаря! — наистина съм му благодарна, усмихвам се и отпивам. Червата ми издават заплашителен звук, приличащ на куче, което ръмжи и се зъби, за да предупреди, че ще нападне. Стягам се. О не, моля те, господи, не! Знам, че исках да направя нещата различно, но този път май отидох твърде далеч. За да доставя щастие на Себ, разболях себе си, а това са две различни неща.

Той все пак беше много мил, грижи се за мен цялата нощ. Извадих голям късмет с такъв грижовен приятел.

— Е, аз трябва да вървя — казва, като поглежда часовника си.

Изненадвам се.

— Къде отиваш? — питам, докато прекосява стаята и се скрива в гардероба.

— Да тичам — отвърща. Гласът му е приглушен, а след няколко секунди се появява в екип за бягане. — Знам, че трябваше да отидем заедно, но след като си болна...

— О, върви, не мисли за мен — единственото ми тичане днес ще бъде в посока на тоалетната. — Кога ще се върнеш?

— Вероятно късно следобед. След това ще отида в гимнастическия салон, ще вдигам тежести, ще взема сауна. През уикендите гледам да наваксам.

— О, да, разбирам. — Кой знае защо си мислех, че ще отсъства само час. — Е, приятно прекарване, не се тревожи за мен — уверявам го, както и себе си. Какво пък? Много важно, че не може да остане с мен и да ми прави компания! Не съм разочарована, напълно го разбирам. Да, признавам, че ако бяхме разменили местата си, аз нямаше да го оставя сам, но ние момичетата сме по-различни, нали?

— Можеш да се излежаваш, да гледаш телевизия... — Той посочва огромния плосък екран, закачен на стената в спалнята.

— Да, така ще направя — кимам. Всъщност може би е по-добре да си остана сама. Да гледам телевизия. Да почивам. Чувствам се физически слаба и отпаднала, а и искам да бъда близо до тоалетна. Не ми трябва изненади като миналата нощ.

Като си спомня за снощи, направо потръпвам. Не искам да мисля за скъпото си сексапилно бельо. Сега то лежи смачкано и разкъсано на дъното на чантата ми, тъй като не бях (как да се изразя по-деликатно?), не бях *достатъчно бърза*. Кълна се, пикантната храна трябва да се сервира с предупреждение от здравните власти: „Внимание! Причинява сериозни увреждания на сексуалния живот и бельото ви.“ Както върху цигарените кутии.

— О, да не забравя, един приятел скоро ще се жени и се питам дали можеш да ме придружиш? — задава въпроса той, докато прави разтягане на краката.

— *Сватба?* — при споменаването на тази дума, всички мисли за повреденото ми бельо се изпаряват и аз чувствам задоволство. Той ме кани да го придружа на сватбата на приятел. *Вече*.

— Не сме точно приятели, по-скоро колеги.

Умът ми препуска бързо. На кого му пука чия е сватбата? Всеки знае, че едно момче трябва да има наистина сериозни намерения, преди да се реши да покани момичето на нечия сватба. Това е неписано правило. Не водиш приятелката си да види сватбения валс на друга двойка, освен ако не искаш да последваш примера им. Това е нещо като публична декларация — със същия успех може да публикуваш обява в „Таймс“, в която да пише: „Ето, това е тя, моята бъдеща жена!“

— Кога е събитието? — питам, опитвайки да не покажа колко съм развълнувана. Боже, какво ще облека? Ще ми трябва нова рокля. И нови обувки.

— След седмица в сряда, но ще бъде просто обяд. И двамата са адвокати и имат следобедни срещи по програма... — Той се навежда под доста странен ъгъл. — Е, какво ще кажеш?

О, боже! Какво да кажа! Да! Очарована съм, кога ще се срещнем, трябва ли да купя подарък...

Думите са готови да излязат от устата ми със скоростта на самолет, който се засилва да излети, когато неочаквано си спомням последния път, когато ходих на сватба. Букетът. Кавгата. Себ ми каза, че не вярва в брака.

Всъщност, като се замисля...

— Не, не мисля така — казвам, натискам спирачките и правя обратен завой.

Той обръща глава и ме поглежда изненадано. Очевидно не е отговорът, който е очаквал.

— Не е нужно да вземаш свободен ден. Ще бъде кратко, само бързо „Да, взимам тази жена“, чаша шампанско и обратно в офиса на работа — успокоява ме той.

— Не е заради това — клатя глава аз.

— Не е ли? Тогава какво е?

Преглъщам трудно и кръстосвам пръсти зад гърба си, защото отново ще излъжа.

— Не вярвам в брака.

— Така ли? — той ме гледа изумено. Сигурно съм първото момиче, което някога е произнасяло тези думи пред него.

— Аз... Мисля, че ще бъде лицемерно да отида на сватба, при положение че нямам такива разбирания — продължавам твърдо и се чувствам горда от себе си, че отстоявам принципите си. Дори и да не са съвсем истински. — Надявам се да ме разбереш.

Себ все още ме гледа в пълно изумление. Сякаш не може да повярва на ушите си.

— О, да, разбира се — най-накрая успява да намери гласа си. — Същото мисля и аз. Не вярвам в брака. Защо трябва да се жени човек? Това е толкова остаряла институция и абсолютно излишна загуба на пари.

— Да, точно така — съгласявам се и въртя очи. — Цялата тази скъпа дандания само за един ден!

Звуча наистина убедено, сякаш сама започвам да вярвам в това. Искам да кажа, че може би е прав. Може би бракът няма място в модерния свят и аз съм била старомодна. В края на краищата, феминистките не се ли бориха точно за това през годините? Нали заради това майка ми е изгорила сутиена си? Е, не *лично* моята майка.

— Не мога да разбера тези момичета, които са обсебени от една бяла рокля, огромен воал и меден месец на сафари! — сумтя презрително.

Всъщност, признавам си, че да отида на сафари през медения си месец винаги е било моята мечта. Изглежда ми толкова романтично: да летиш с балон над Серенгети с любимия си съпруг, да пътуваш на разсъмване с джип из храсталаците, за да видиш лъвовете и слоновете с мъжа, с когото ще прекараш остатъка от живота си, да пиеш по залез-слънце джин с тоник край лагерния огън и да правите заедно планове за бъдещето...

Но пък кой казва, че не може да отидеш на сафари по друг повод, просто така? Не е необходимо непременно да се омъжиш.

— *Меден месец, харчи-пари* — подхвърлям пренебрежително.

Себ кима в знак на съгласие.

— Наистина, за какво е едно парче хартия? — продължавам убедено. — Защо двама души да не могат да живеят просто заедно?

— Абсолютно вярно — подкрепя ме той и ме гледа така, все едно току-що е открил своята половинка сродна душа.

— Както се казва...

— *Ако нещо не е счупено, не го поправяй* — довършваме в един глас двамата.

Настъпва мълчание, докато се гледаме, изненадани от новата връзка помежду ни. Сякаш сме си станали по-близки.

— Просто защото са ми колеги, все пак мисля, че трябва да отида — обяснява смутено той. — Е, ти би ли дошла с мен? Ще отнеме само час. Максимум деветдесет минути. — Гледа ме умолително. — Ще ти бъда много благодарен.

Трябват ми само няколко мига, за да реша — макар че, ако трябва да съм честна — трябваше ми само секунда.

— Добре — въздъхвам великодушно и си напомням наум: *И този път никакво хващане на букета.*

— Страхотно! — усмихва се с облекчение той, лицето му се успокоява и отново ми показва ослепителните си зъби. Стомахът ми на свой ред се присвива, но този път това няма нищо общо със сечуанските нудълси. Боже, той наистина е много хубав. — Дълга ти огромна благодарност.

— Моля те, няма нищо — усмихвам се, но вътре чувствам щастлив пожар.

— Всъщност знам как ще ти се отплатя...

— Нима? — усмихвам се, но кой знае защо в мен пълзи тревога. О, божичко, надявам се да не ми благодари с плътски забави, тъй като след снощи не се чувствам способна на нищо.

Вместо да приближи към мен, той отива до рафтовете, където стоят дисковете му.

— Защо не се сетих по-рано? — самоукорява се Себ. — Направо ще те довърша!

— Страхотно — усмихвам се. В мен не е останало много за довършване, но той е толкова сладък, когато е ентусиазиран от нещо.

— Та-та-та! — измъкна триумфално една голяма кутия. — Ето го!

— Какво е това?

— Единственото специално издание на „Междузвездни войни“, всички серии от 1 до 6. — Лицето му гори от въодушевление. — Цялата сага!

Чувствам как изтръпвам от ужас.

— Всички шест филма! — продължава ентусиазирано той. — При това на оптичен диск!

Гледам го, мозъкът ми щрака бавно. О, боже, с какво съм заслужила това наказание! Това не може да ми се случи! А аз си мислех да се излежавам цялата неделя и да си гледам „ИйстЕндърс“!

— Това е режисьорската версия, така че има допълнителни снимки, извън кадър, специални интервюта и дори никога невиджани и непоказвани специални ефекти, които са били изтрити...

Усмивката ми замръзва. Нямам думи.

— Знам, че ще те излекува и ще върне усмивката на лицето ти — усмихва се той, обърквайки ужасеното ми гробовно мълчание с онемяване от удоволствие. — Само си помисли какъв кеф — да си

лежиш тук и да си гледаш, не е необходимо дори да ставаш. — Поставя сребристия диск в плейъра.

Да, и аз точно това си мислех, и то ме ужасява. Едва издържах само един филм от поредицата, а сега как ще изгледам шест? Това е като доживотна присъда.

— Всъщност, знаеш ли, може би просто ще гледам телевизия. Управлението на това дивиди е доста сложно — успявам да промърморя, след като намирам гласа си. Размахвам дистанционното и слагам на лицето си маската „Такава идиотка съм, когато става дума за техника“.

— Не, не, въобще не е сложно, много е просто — настоява Себ. — Това е от най-новите устройства, слагаш шестте диска едновременно, така че дори не се налага да ставаш. — Той натиска бутона, устройството излиза и започва да нарежда дисковете върху него. — Ще се върти с часове. Просто натисни „плей“.

— Чудесно. — Гласът ми излиза с мъка и прилича повече на грачене.

— Нали? — доволен, натиска копчето заради мен.

— В такъв случай, защо не зарежеш гимнастиката и не останеш с мен? — предлагам безнадеждно. Ако съм осъдена да гледам тези филми цял ден, поне да се гушкам с него!

Но не става.

— Съжалявам, трябва да тичам. Приятно забавление!

— О, да... о, и на теб.

Имам чувството, че отчаяно бърза да се измъкне.

След като ме целува нежно по главата, той излиза забързано от спалнята. Чувам външната врата да се затваря и в този момент гръмва музиката и думите: *Имало едно време в една далечна галактика...*

Стомахът ми издава гръмки звуци. О, не. Не отново...

24.

До понеделник съм успяла да се излекувам дотолкова, че да мога да се завлека на работа. Съвсем за кратко обмислях идеята да се обадя, че съм болна, но не искам да оставям сър Ричард сам, освен това просто няма да издържа още фантастични филми. Стомахът ми не ги понася. Ако лютата телешка пържола в *Мала* почти не ме уби, пълната колекция на Себ направо щеше да ме довърши (точно както той се закани).

Принудителното ми залежаване все пак си има и добра страна: не само че станахме по-близки, отколкото преди, но и свалих двата килограма, които бях качила по Коледа. Седя на бюрото си и пия пептобисмол (за съжаление трябваше да пропусна обичайното си тройно кафе лате тази сутрин заради този розов сироп.) Може да предложи преживяването си на Фиона като алтернатива на модните ѝ манияшки диети.

Един образ изплува във въображението ми — как Фиона поглъща сурово чили (тя никога не прави нещата наполовина — ако ще е гарга, рошава да е!), последван от картината на нашата обща баня, която през следващата седмица ще бъде недостъпна за мен.

Замислям се втори път и решавам, че идеята ми не е особено удачна...

Фокусирам се върху документите на бюрото и започвам с купчината фактури. Трябва да уредя подготовката на партито в чест на оттеглянето на сър Ричард, което ще се проведе в някакъв частен клуб в Мейфеър другия месец. *Другия месец!* При тази мисъл ме сграбчват железните клещи на тревогата. Опитвах се да не мисля, че сър Ричард ще ни напусне, да прогоня мисълта като някакво неясно събитие, което ще се случи в някакво далечно бъдеще. Но не мога да се преструвам вечно. Това наистина ще стане и трябва да помисля сериозно.

Добре, ето какво знам досега:

1. Вече няколко кандидати са интервюирани за неговото място.

2. Ако слуховете се окажат верни, за огромно неудоволствие на всички, една от тях е Уенди (когато тя отиде на интервю пред Борда, в целия офис се чу недоволна въздишка.)

3. Досега обаче няма никакви намеци за това кой ще го замести.

4. Но аз знам, че който и да е, ще трябва да кандидатствам отново за работата си, тъй като договорът ми е само временен.

При тази перспектива стомахът ми се свива на топка. Сър Ричард каза, че ми е написал прекрасна препоръка, но кого заблуждавам? Никога няма да ме изберат за личен асистент на годината. Всъщност, мисля че е безсмислено да кандидатствам отново. Дори ако по някаква случайност получа работата, новият шеф никога няма да бъде като сър Ричард. В най-лошия случай може да е Уенди, напомням си с ужас. Което моментално ме оставя... къде? Без работа. На социални помощи? Секретарка на шеф, който ме мрази?

Въздишам и си отбелязвам да звънна на няколко агенции още днес следобед. Може би ще успея да си намеря някаква друга работа. Такава, която изисква човек, който може да пише само с два пръста, да прави таблици на Ексел с прекалено много квадратчета, които се разпадат без причина и да имитира успешно автоматичен телефонен секретар.

Точно. Сигурна съм, че за мен има в изобилие подходяща работа.

Събирайки купчината документи, които се нуждаят се от подписа на сър Ричард, тръгвам към неговия офис. Вратата е леко открената и когато надничам през процепа, виждам, че го няма. Вероятно прави онова, което той сам нарича „да се разтъпча“. Политиката на сър Ричард е да бъде приятел с целия персонал и в понеделник след почивните дни прави обиколка, като спира при всеки и го пита как е. Като главен директор той наистина е един на милион.

Добре де, няма значение. Просто ще му оставя бележка, решавам, и влизам в офиса. Отивам до бюрото му и тъкмо оставям

документите до лаптопа, когато той влиза.

— Добро утро, сър Ри...

Спирам на средата на думата, тъй като той скача като тигър и се хвърля върху бюрото си, затваряйки капака на лаптопа с тялото си.

— О, Тес, добро утро! — пъшка, опитвайки се да изглежда безгрижен, докато почти лежи върху бюрото си.

Толкова съм стресната, че го гледам за миг като онемяла, преди да се съвзема.

— Всичко... наред ли е?

— Да, да, чудесно — кима той, докато пригласява косата си и нагласява очилата.

Чакам го да се премести. Но той не го прави. Остава да лежи, подпирайки главата си с ръка като някоя манекенка в поза, рекламираща бикини.

— А ти? — пита ме, сякаш всичко е напълно нормално.

— Аз... да, и аз — отговарям несигурно. Поведението му е повече от странно, дори за него. С крайчеца на окото си забелязвам, че върху бюрото му стои една от онези малки камери. Какво, по дяволите, е замислил?

— Ами, ако не ти трябва за нещо... — казва той и аз неочаквано се сещам за документите.

— О, да, извинете. Трябва ми вашия подпис върху тези — соча купчината фактури и формуляри. — Мога да ги оставя тук...

— А аз ще ги подпиша и ще ти ги върна — довършва той, без да помръдва.

— Добре, чудесно — усмихвам му се и го оставям да лежи върху бюрото си.

Какво, за бога, става тук?

Все още мисля за това, когато се връщам на бюрото си и откривам, че телефонът звъни. Вдигам.

— Ало, „Блексток & Уайт“, личният асистент на сър Ричард слуша.

— Ах ти, развратна мръснице!

Обажда се Фиона.

— Къде се губиш два дни? Побърках се от тревога. — Уау наистина е ядосана. — Бях на косъм да алармирам в полицията и бърза помощ да те издирват.

— Съжалявам, трябваше да се обадя — усмихвам се, навивам телефонния кабел около ръката си и сядам на стола.

— Обаче беше толкова заета да правиш любов, че забрави — довършва тя и чувам как дърпа шумно от цигарата.

— Нещо такова — чувствам, че се изчервявам. — А ти как си? Как е Талула? — прехвърлям въпросите нарочно към нея, преди да започне да ме разпитва.

В същия миг чувам лаене, сякаш животното е разбрало, че говорим за него и се обажда.

— А, ето я, идва. Тази вечер ще я водя на курс за обучение в подчинение — отговаря Фиона, но гласът ѝ звучи недоволен. — Е, нещата при теб и Себ май наистина се разгорещават? — тя отново се връща на темата.

— Да... така мисля — отвърщам и посягам към шишето със сироп. „Разгорещават“ е доста образно казано, като помисля за вътрешностите си. Отпивам от шишенцето.

— Добре де, ако един мъж иска да прекараш целия уикенд с него, значи наистина е сериозен — аргументира се тя.

Кимам мълчаливо, но имам известно съмнение. Не защото смятам, че Себ не е сериозен. Той ме покани на сватба, нали? Но дали да ме остави цялата неделя сама, да гледам „Междузвездни войни“, докато той се забавлява в гимнастическия салон, е едно и също с прекрасното изживяване, ако сме заедно? В този момент сър Ричард излиза от офиса си и тръгва към мен.

— Задръж за минутка — прошепвам в слушалката и я покривам с ръка.

— Заповядай, Тес. Всичко е подписано. — Той оставя документите.

— О, благодаря!

— Какво стана? — пита Фиона, докато той се отдалечава.

— Беше сър Ричард, шефът ми — свалям ръка от слушалката. — Влязох преди малко в офиса му и го помолих да подпише сметките за прощалното му парти по случай пенсионирането...

— Аха...

Мога да кажа, че тя вече е загубила интерес. Всяка дума поотделно — като офис, фактура или пенсия са достатъчни да я приспят, а събрани в едно изречение сигурно ще я докарат до кома.

— ... и освен това е много странен.

Фiona моментално се събужда.

— Странен? Как така?

В днешно време, ако някой се държи странно, е интересно.

Правя пауза и се оглеждам подозрително, за да съм сигурна, че никой не ме подслушва. Само Ким е наблизо, но както обикновено е потънала в своите „Пропуснати връзки“. Снишавам се още повече зад компютъра си.

— Нали знаеш, че се развежда — шептя в слушалката.

— Така ли? Откъде да знам? — пита отнесено тя.

Всъщност въпросът ѝ е напълно логичен, защото аз не нося клюки и проблеми от работата си вън, така че може и да не съм го споменала. Мотото ми винаги е било: „Онова, което става в офиса, си остава в офиса“.

— Както и да е, преди малко бях в неговия кабинет и, когато ме видя, той се хвърли като пантера и затвори лаптопа си, при това изглеждаше много тайнствен. Сякаш прави нещо незаконно или тайно.

— Добре де, може да е гледал нещо — отвръща Фiona, сякаш всичко е ясно.

— Какво? — изненадвам се, сетне снижавам още повече гласа си. — Какво ще гледа?

— Например порно по интернет — отговаря категорично и без да се колебае тя.

Въздишам с ужас.

— Глупости! Не и сър Ричард!

— Разведен, самотен... — продължава Фiona.

В този момент се чува звън към пощата на сър Ричард, към която и аз съм свързана. Съобщението е от „незатворен уебсайт“ и гласи, че „плащането за абонамент с кредитна карта е направено и сега имате пълен достъп като член, включващ всички видео и уебкамери“.

Застивам от изненада. О, боже мой! Фiona май ще се окаже права!

— Повярвай ми, имахме статия по този въпрос в „Сетърдей Спийкс“, една от онези истински истории в живота...

Но аз повече не я слушам. Опитвам се да си представя сър Ричард...

И натискам спирачките. *Не! Спри, Тес!* Изтрий този образ от ума си още тази минута. Стягам се и се мъча да събера ума си. В края на краищата съм зрял човек. Няма нищо укорително в това един възрастен мъж да използва подобни... ъъ... онлайн източници. Имам предвид, че е нормално. Всеки има нужди. Дори сър Ричард...

О, боже, правя го отново. Тес, спри се!

— Фиона, трябва да работя — казвам рязко.

Напълно убедена, че той е човек, обсебен от порно по интернет, тя ме прекъсва.

— Добре, не се тревожи, до скоро.

— Чао, бай.

— Бай.

Оставям телефона, гледам имейла около секунда, докато гриза нокътя си, сетне е кликване на мишката го изтривам.

През останалата част от сутринта работя и се опитвам да прогоня всички мисли за сър Ричард от главата си. Както вече казах, той е зрял човек — какво ще прави си е негова работа. Но все пак се опитвам да го избягвам, а когато ми трябва неговия подпис върху някое писмо, моментално си спомням написаното в имейла за „камери на живо“ и вместо да отида в офиса му го подписвам сама. Не искам да прекъсна каквото и да е, нали?

Така че, когато настава обедната почивка, се успокоявам и вече мога да отида в кафенето отсреща, за да се видя с Фъргюс. Той е оставил съобщение на Ким, че трябва спешно да ме види.

— Какво има? — питам, след като се промъквам между масите и сядам срещу него. Изглежда така, сякаш не се е бръснал цяла седмица, докато гъстата му черна коса стърчи във всички посоки.

— Два дни, двацет и три часа и осем минути — отвърща безизразно той.

— Моля? — поглеждам го и нищо не разбирам. Знам, че закъснях малко, тъй като трябваше да пратя бързо един факс, но не чак толкова много.

— И все още чакам.

— Съжалявам, Фъргюс, не те разбирам.

— „Пропуснати връзки“ — въздиша той, сякаш всичко е очевидно и ясно.

Неочаквано проумявам.

— Това ли било толкова спешно?

Той ме гледа, сякаш иска да каже „Как можеш да ми задаваш този въпрос?!“

— Тя не ми отговори!

— Все още! — добавям също толкова твърдо.

Една сервитьорка се появява и поставя голям печен картоф пред него, покрит е кисела сметана, сирене и черен боб.

— Да ви донеса ли нещо? — пита, обръщайки се към мен.

— Просто един обикновен картоф без нищо, благодаря — отвърщам, гледайки със завист към чинията на Фъргюс. Не мога да си позволя нищо друго. Не бива да рискувам. Не и след *Мала*.

— Няма да се обади, просто знам — продължава той, след като сервитьорката изчезва. Поглежда смартфона си, който лежи мълчаливо на масата между нас. — Това беше глупава идея. Аз съм идиот!

— Най-вероятно не е прочела съобщението ти — споря с него. — Откъде можеш да си сигурен, че чете „Пропуснати връзки“?

— Хм! — той не изглежда убеден и отваря уста да каже нещо, сетне изглежда променя решението си. — А ти, какво прави тази седмица? Нещо забавно? — пита и започва да рови в картофа си.

Прелиствам дневника в ума си. Миналата седмица се записах на фитнес курсове е натоварване и тази вечер ще отида за пръв път. Порано се притеснявах, че няма да мога заради стомаха, но сега се чувствам достатъчно добре. Но не съм съвсем сигурна, че мога да го нарека нещо забавно. После се сецам за сватбата, на която Себ ме покани, но тя е чак другата седмица, и освен това не знам толкова много за мъжете, че да предположа дали Фъргюс смята подобно събитие за забавно.

— Себ утре вечер ще ме води на концерт — казвам. — Успял е да купи два билета за една от любимите му банди и ми изпрати съобщение.

— О, да, забравих, че някои от нас имат любовен живот — вмята тъжно Фъргюс.

Което ми напомня... Вадя молив от чантата си и драскам върху ръката си.

— Какво пишеш? — пита той, опитвайки се да разчете драсканиците.

— Слушалки за уши — казвам и обръщам ръката си, за да му покажа.

— Толкова ли съм досаден? — цупи се Фъргюс.

— Не, глупаче, те са за концерта.

— Ще носиш слушалки на концерта? — той ме гледа учудено. — Извинявай, ако нещо не съм разбрал, но човек не ходи ли на концерт, за да слуша музиката?

Бузите ми порозовяват.

— Да, но тази музика не е моята.

— Кой ще свирят?

— Някаква независима група, която въобще не съм чувала — мръщя нос.

— Не харесваш ли независимата музика?

Оглеждам Фъргюс с износената му тениска „Рамонес“ и се чувствам леко засегната.

— Не. Опасявам се, че вкусът ми е доста по-лош.

— Колко по-лош? — хили се той.

— Много.

— Какво ще кажеш за „Ноланс“, например?

Избухвам в смях.

— Какво съм казал? — пита със сериозно лице той. — Те са най-успешната ирландска банда, не може да не знаеш.

Спирам да се смея и го гледам сериозно. Той сигурно се шегува, нали?

— „В настроение съм да танцувам“ беше хит номер едно.

Така ли? Гледам го изненадано. Боже, май не се шегува, всъщност изглежда ужасно сериозен.

— В Япония — добавя тържествено.

— О, в Япония, това е удивително — запалвам се и аз. Надявам се, че не съм го обидила. Вероятно е много горд е тях, защото са ирландци. Всъщност, те може би са национално богатство, както е Кралицата за британците.

— Знам — кима той. — Но песента е супер, нали?

— Супер — съгласявам се, — наистина хваща.

— И хармонична, мелодична... — Клати глава и добавя тихо. — Респектираща.

— Респектираща — кимам, съгласявам се и се опитвам да изглеждам достатъчно уважителна.

Той млъква, после кашля. Обзема ме тревога. О, не, няма да направи онова, което смятам, че се кани да направи! Не, не и тук, наред кафенето...

Но Фъргюс го прави. Гласът му е висок и силен баритон, а аз го гледам онемяла и замръзнала, докато започва да пее „В настроение съм да танцувам“. Не съм сигурна кое ме учуди повече — фактът, че започна да пее песен на „Ноланс“ наред кафене, пълно е хора, които го зяпаха, или че има толкова хубав глас. — Хайде, пей с мен — подканя ме той.

— О, не, не мисля... — протестирам, но той вика по-високо.

— Хайде, де...!

По дяволите. Нали знаете, има случаи, когато *просто знаете*, че не можете да излезете на глава с някого! Сърцето ми пропада. Аз съм ужасна певица. Музикален инвалид. И все пак не искам да го обидя.

Преглъщам и се присъединявам.

— Браво, момиче! Знаех си, че можеш да го направиш! — усмихва се той.

След няколко секунди установявам, че всъщност не е чак толкова зле и дори ми е приятно, така че затварям очи и продължавам да му пригласям.

По дяволите, какво става?

Осъзнавайки, че не чувам гласа му, отварям очи и го виждам как се клати на масата, примирайки от смях.

— Ах ти, мошеник такъв!

— Извинявай, не успях да се сдържа. Това си беше направо класика.

— Да ти пригласям, а? — викам, като го удрям с ръка.

— Ох! — той се хваща за стомаха.

Въпреки че не искам, не мога да не се разсмея.

— Така, какво ще правиш тази седмица? — питам след няколко минути, след като избърсвам очите си със салфетка и се заклевам да му го върна.

— Вероятно същото, което правих и миналата — свива рамене
той.

— А то е? — питам с любопитство.

Той посочва телефона, който лежи безмълвен на масата.

— Ще седя и ще проверявам пощата си.

25.

Точно в шест часа изключвам компютъра си и напускам офиса на бегот, за да хвана метрото за Уимбълдън за първия ми курс по военен фитнес. Не искам да закъснея. Вече съм попълнила формуляра онлайн и съм готова за тренировка, преоблякох се в дамската тоалетна. Сега съм с новата си спортна екипировка: черен клин от ликра с тънки ивици отстрани по цялата дължина на краката ми и подходящо горнище, маратонки и лента за коса.

Интересно, само защото съм облечена така ме кара да се чувствам в много по-добра форма и долавям одобрителните погледи на хората в метрото. Те изглежда си мислят, че съм истинска спортистка. Още повече, че докато стигнем до Пътни Бридж, наистина се чувствам като такава. Дори се хващам, че гледам с неодобрение някого, който седи срещу мен, яде от голяма кесия шоколадови дражета „Малтесърс“ и чете *Метро*. Боже, какви хора! Защо водят такъв нездравословен живот!

Чувствам се абсолютно позитивно настроена, когато слизам на моята спирка и започвам да тичам по пътя към парка, махайки с ръце и изпускайки бели облачета като парен влак. Наистина е страшен студ, осъзнавам, като завивам вълнения шал около ушите си. Скоро обаче ще се стопля и бузите ми ще порозовеят от упражненията.

Усмивам се на себе си. Вярвате или не, наистина очаквам този курс с нетърпение. Всъщност, повторната ми среща със Себ ми помогна да открия нещо за себе си, което не знаех. Винаги съм смятала, че не обичам спорта или физическите натоварвания, но май не е било точно така. Може би ме бива повече, а негативизмът ми е бил вследствие на училищните ми неудачи. В училище ме накараха да мисля, че съм некадърна, че не ставам за спорт, така както бях убедена, че не обичам оризов пудинг. Много години по-късно, когато баба умря и ми остави всички свои рецепти, открих, че той не трябва да бъде непременно студен и с онази ужасна коричка отгоре, а топъл, дори горещ, кремообразен и при това невероятно вкусен.

Завивайки зад ъгъла, виждам осветения парк през мен. Според инструкциите, които прочетох в интернет, ще се срещнем в парка, където ще ни представят на инструкторите. Чувствам нетърпение. Боже, това наистина е вълнуващо. Искам да кажа, че аз обичам Себ, но кое момиче не би било развълнувано от срещата със супермускулестите фитнес инструктори! Целият този тестостерон и армейска дисциплина. Би трябвало да доведе Фиона... всъщност да! Точно така! Каква фантастична идея! Защо не се сетих по-рано? Тя ще може да влезе във форма и да срещне някого! Ще забрави за всички онлайн запознанства — военният фитнес е мястото, където трябва да бъде...

Отбелязвам си на ум следващия път да я взема със себе си и вървя ентусиазирано през игрището, покрито с асфалт. Виждам пред себе си един паркиран военен ван и много хора с цветни якета. Сред тях се отличават няколко големи мускулисти мъже във военни униформи, които държат папки с инструкции в ръце.

— Закъсня! — почти излая един от тях и аз се оглеждам на кого вика.

— Ти, момичето с розовия шал!

Гласът му е като откос на картеница. Какво момиче с розов шал? Не мога да видя никакво... О, боже, чакай малко, аз съм с розов шал.

По дяволите.

— Да, да, ти! Да нямаш тапи в ушите?

Обръщам се, изпълнена с безпокойство, и виждам този много страшен мъж — грамада от мускули, с ръце като месарски чук и глава като топлийка върху рамене като гардероб.

— Ама аз... само пет минути — поглеждам часовника си.

— Пет минути! Пет минути! — лае той и ме сочи с папката. — Трябваше да си тук точно в шест. *На! Ми-ну-та-та!*

По дяволите.

Сърцето ми започва да бие учестено в гърдите. Напоследък толкова усърдно се опитвам да не закъснявам. Откакто казах на Себ, че никога не закъснявам, навивам будилника, нося часовник, тръгвам по-рано. Правя всички възможни усилия и пак закъснявам. Сякаш съм направена така, че да не стигам навреме. Мама ми е казвала, че съм

закъсняла дори да се родя с три седмици и раждането трябвало да бъде предизвикано изкуствено.

Но не мисля, че това ще мине като извинение пред сърдития господин главен сержант-майор (за мен военните чинове са абсолютно непонятни).

— Къде е вашият формуляр? — гърми гласът му, надвесен над мен като безподобния Хълк. Само дето не е зелен. Лицето му е по-скоро пурпурночервено, а вените изпъкват върху челото му като червеи.

— Ами... тук — изваждам формуляра.

Той го грабва от ръцете ми и го преглежда. Никога досега не съм се чувствала толкова нервна.

— Добре, Тес Конъли — продължава, докато ме гледа пронизващо, — аз съм Уди и ще бъда твоят инструктор.

— Здравей, Уди! — усмихвам се с облекчение. О, слава богу, изглежда не е чак толкова страшен. Сигурно е от онези „които само лаят, без да хапят“.

— Във форма ли си? — пита той и вдига вежди.

— Не бих казала точно това, но ходя пеша на работа всеки ден и апартаментът ми е на четвъртия етаж, а нямаме асансьор...

Тъй де, не искам да си мисли, че съм безнадежден случай.

— Хайде, покажи ми пет коремни преси, веднага.

Гледам го несигурно — той какво, шегува ли се? Веднага?

— Какво? Имате предвид... веднага? — започвам да пелтеча, оглеждайки се, за да видя реакцията на другите, но очевидно никой не ни слуша. Те вече са се оформили на групи и инструкторите ги водят към тревата.

— А ти какво мислиш? — стреля той като е оръдие.

Какво да мисля? Мисля, че не мога да направя и една коремна преса, камо ли пет! Това мисля.

— Аз... ами... — заекването ми стига до неразбираеми звуци.

— Не се тревожи, първо ще загреееш — прекъсва ме той, преди да успея да формулирам отговора и аз чувствам прилив на облекчение. Слава богу — за миг си представям как лицето ми приближава асфалта, докато сержантът реве над мен, като във „Редник Бенджамин“^[1].

— Добре, сега трябва да си избереш нагръдник — продължава той. — Има три различни цвята, според нивото на подготовка. Ако не си сигурна в издръжливостта си, вземаш син. Ако можеш да поемеш повече натоварване, вземаш червен. Зелен — само ако си сериозен атлет.

— Ясно, разбрах — кимам. Мамка му, кой цвят да избира? Поглеждам към онези със сини лигавници, които загряват, и виждам, че някои от тях не могат да хванат дори пръстите на краката си. Е, аз не съм чак толкова зле. Значи ще взема червен.

Точно в този момент обаче...

— Темпо, хайде, нямаме цял ден! — отново лае нетърпеливо той. — Движение, темпо! Без мотаене!

Грабвам зеления лигавник. Знам, че ще ми е трудно, но трябва бързо да вляза във форма. Себ си мисли, че съм суператлет и преди два дни съм тичала десет мили, не помните ли? Нямам време да се мотая с червения отбор. Трябва да мина направо към по-интензивни упражнения.

Освен това, колко кекава може да съм?

За миг ми се струва, че виждам изненада върху лицето на инструктора, сетне тя изчезва и той отново крещи:

— Окей, отук! — и сочи с ръка към групата на зелените, които вече спринтират към края на парка.

Хвърлям палтото и сака си в минивана, слагам зеления лигавник е номер 34 на гърба си и започвам да тичам по тревата. Студено е, чувствам как леденият въздух пронизва дробовете ми, когато си поемам дълбоко дъх.

— Движи се! Не разочаровай съотборниците си!

Само че вместо да ги приближавам, те сякаш се отдалечават все повече от мен. Това е като мираж. Или като дъгата. С тази разлика, че в края няма гърне с жълтици, а само коремни преси, клекове и нещо, наречено „разтяжки“. Което звучи забавно и интересно от стола в топлия, уютен и ергономичен офис, но сега ми изглежда не чак толкова привлекателно в студената тъмнина на парка Уимбълдън.

Накрая, когато дробовете ми всеки момент ще избухнат, ги настигам, и то само защото те спряха да тичат и се подредиха на тревата, за да правят коремни преси. Забелязвайки инструктора, само вдигам ръка в нещо подобно на индианския поздрав „Хау!“ Не за

друго, просто защото не мога да говоря. Тялото ми е в шок от това неочаквано силово изпълнение и аз се превивам на две, опитвайки да си поема въздух.

— Е, наслади ли се на разходката? — гърми гласът на инструктора в ухото ми, докато се навежда над мен.

Почти ще изляза от кожата си. Само че дори и за това нямам сили.

— Извинете... опитвах се да... — Мъча се да дишам, но той ме прекъсва.

— Петдесет коремни преси! — командва дрезгавият му глас.

А аз си мислех, че Уди бе безпощаден.

Свличам се на тревата и започвам. След пет минути съм напълно изтощена. Всичко, което искам, е да ме оставят да лежа тук, но няма да стане. Имам много страшен инструктор, който стои точно над мен и брои:

— Едно... две... три...

Добре, ще го направя. Това са само петдесет коремни преси! Няма да ме убият, я! Слагам ръце зад главата си, поемам си дълбоко дъх и започвам да се сгъвам...

* * *

Вземам си думите обратно. Мисля, че ще ме убият.

Двайсет минути по-късно съм готова да повърна. И този път пикантната храна няма нищо общо. Причината е, че не всичко свърши с петдесетте коремни преси. О, не! Трябваше да направя спринт, лицеви опори, разтяжки — което включва клякане, изхвърляне на крака встрани и отново изправяне — нещо, което е изключително болезнено. Честна дума. Да не споменавам за скачането, изхвърлянето и пълзенето на лакти около очертанията на парка.

Не, не се шегувам.

И да, отгоре на всичко трябваше да платя доста пари, за да правя тези непосилни диващини.

Никога не съм била толкова изтощена. Ако падна назад, ще трябва да направя повече, така че положих всички усилия, но отново и отново трябваше да правя упражнения. Всички останали от зеления

отбор сякаш бяха олимпийски шампиони. По едно време трябваше да си партнираме и да действаме все едно сме войници, а един от нашите е бил ранен при бомбена атака, така че трябваше да го изведем на безопасно място. Паднах се с Гари — двуметров айти специалист, който се състезаваше в дисциплината триатлон просто за забавление. Достатъчно е да кажа, че докато го завлека на раменете си до нашия бункер, се клатушках и препъвах като пияна. Накрая той трябваше да ме носи.

Поради което сега се крия зад едно дърво. Добре, съжалявам, но няма друг начин. Инструкторът ни нареди да направим няколко обиколки на парка, а моите крака все едно са пълни с олово. Не мога да вървя, та камо ли да тичам. Мисля си, как сега можех да си бъда вкъщи, да си лежа и да си гледам телевизия. Или да пия чаша вино. Или да лежа във ваната. Или дори да пера на ръка. Как е възможно хората да правят всичко това за удоволствие? По своя воля и желание? *Няколко пъти в седмицата?*

Надничам предпазливо иззад дънера и виждам няколко зелени лигавника да профучават покрай мен. Те дори не са забелязали, че ме няма. Стратегията ми е да остана още няколко минути тук, да си почина, да възстановя дишането си, сетне ще се промъкна и ще се присъединя към тях, когато минат отново покрай мен. Какъв брилянтен план! Затварям очи, сядам на влажната трева и се облягам на дървото.

— Номер трийсет и четири! Къде си, по дяволите?

Отварям очи. Мамка му!

— Номер трийсет и четири! Искam да те виждам! Веднага! Къде си!

Мамицата му!

Гърдите ми се стягат. Би трябвало да се досетя, че номерът ми няма да мине. Тези инструктори сякаш имат очи и на гърба и виждат всичко дори в тъмнината. Нищо не убягва от погледа им.

— Номер трийсет и четири!

Сега той направо крещи, а аз надничам иззад дънера и го виждам на около петдесет метра от мен. Огромен правоъгълен мъжага във военна униформа, като голям хладилник, боядисан в камуфлажни цветове. Ама че работа. Никога няма да мога да се измъкна от скривалището си. Той ще ме хване и ще ме накаже да направя милион

лицеви опори. Обречена съм на смърт. Просто трябва да избира удобен момент, когато теренът е чист... Аз...

В този миг силен лай прекъсва блуждаещите ми мисли и аз виждам един огромен златист ретривър, да скача около инструктора. Той се обръща и го тупа по гърба.

Спасение!

Съзирам шанса си, излизам иззад дървото и спринтирам през тревата. След няколко секунди усещам неочаквана, безумно силна болка в крака си.

— Ооох! — викам, превивам се на две и подскачам на един крак.

Чувайки вика ми, инструкторът се обръща и ме вижда.

— Добре ли си? Какво стана? Дай да видя.

Ако не ме болеше толкова много, щях да се впечатля колко бързо ме вдигна и занесе до близката пейка, където седна и прегледа крака ми.

— Изглежда, че е сухожилието — казва компетентно. — Може да си го скъсала.

— Какво? Как така скъсала? — повтарям ужасена.

— Или е това, или си го разтегнала. Не съм сигурен, но трябва да си отидеш вкъщи и да сложиш лед.

— Веднага ли? *Без да съм завършила курса?* — Забравяйки факта, че може да имам сериозно нараняване, почти се опиянявам от мисълта, че ще мога да си отида вкъщи.

— Да, веднага — кима той. — Аз бих взел и два ибупрофена, ще помогне да не се подуе.

— Добре — кимам подчинено, чувствайки значително облекчение. Слизам от пейката, стигам куцукайки до вана, където са вещите ми.

— И още нещо...

По средата на куцукането се обръщам, за да видя, че ме гледа със скръстени ръце.

— Мисля, че следващия път, ще трябва да те запишем в синия отбор. Начинаещи — добавя, вдига рунтавите си вежди и ме гледа наизидателно.

По дяволите. Но в същия миг ми идва друго наум.

— Да... добре...

Нямам намерение да споря с двуметров инструктор с рамене като минитанкове. Само, че знам нещо, което той не знае.

Следващ път просто няма да има.

Скъпо дневниче,

Нямах възможност да пиша, тъй като бях много заета със сватбата (и тъпата кавга!), с пътуването до плажа и с концерта (напомни ми следващия път да си взема слушалки!) — беше направо манияшко! Едва издържах! И разбира се срещата между Себ и дядо! Оооо, боже! Беше изнервящо и не мина както ми се искаше...

Но въпреки това, трябва да пиша, защото имам големи новини... моля, барабаните да бият туш...

Влюбена съм!

[1] Филм с Голди Хоун, 1980 г. — Б.пр. ↑

26.

За щастие сухожилието се оказа само разтегнат мускул и следващите няколко седмици профучаха, изпълнени с редовни и успешни срещи със Себ.

Например, нощта, в която ходихме на концерт. Както казах, това бе една от любимите му независими групи, и също както и предишния път имаше много шум и гръмки китари. Само че този път, вместо да прекарам цялото време с пръсти в ушите от страх, че ще ми се спукат тъпанчетата, бях подготвена със специалните ми слушалки срещу оргазмите на Фиона и се присъединявах към Себ само в сублимните моменти, когато публиката скачаше да танцува! Беше идеално, не можах да чуя нищо!

Включително и Себ, който ми говори след това, а аз бях така оглушала, че трябваше да прекарам цялото време на пътуването към къщи, опитвайки се да чета по устните му. Което обаче беше трудно, тъй като той шофираше и трябваше да гледа пътя напред, така че не виждах устните му. В един момент почти щях да избухна, защото ми се стори, че ме обвини, че съм била мързелива, и бях готова да се защита, когато осъзнах, че всъщност бе казал, че бандата била направо „крейзи“^[1]. Кълна се, беше като лоша игра на „развален телефон“.

След това беше сватбата. Обикновено обичам сватби, но този път отидох скептично настроена и направих възможно най-доброто, на което съм способна, за да прекарам ужасно. Булката беше красива, но вместо да охкам и ахкам по роклята ѝ, аз хапех устните си. Дори успях да не се разплача, когато си казваха свещеното „да“, което се оказа много по-трудно, отколкото си мислех, тъй като винаги плача на сватби, но когато си помислих за наличността в картата ми, наистина помогна. А колкото до букета... този път, когато го хванах, веднага го върнах обратно.

Признавам, че се чувствах истински убиец на радостта и съм много горда със себе си, защото сватбите по принцип трябва да бъдат весели събития. Все пак, поне аз и Себ този път бяхме на една и съща

вълна и вместо да се караме, се разбирахме отлично, защото имахме еднакво мнение относно хората, които са луди, че да се женят, и въртяхме изразително очи един към друг по време на церемонията. Това ми подежда оздравително, макар че никога не съм била толкова нещастна на никоя сватба преди!

Сетне, когато Себ заяви, че океанът му липсвал, една вечер се метнахме на колата и след работа отидохме до морето, на същото място, където ходихме и първия път, където намерих парчето дърво, изхвърлено от вълните, а той влезе да джапа в замръзналото море. Само че този път, вместо да остана на сухо, аз също навих крачолите на панталоните си и се присъединих към него. С една дума: „Ето, виж, не съм мамино детенце!“

Апчихи!

Петък дойде много бързо, а аз очевидно съм настинала. Джапането е боси крака в морето край Съсекс може да е романтично, но си нямате представа колко студена е водата в Английския канал през януари! Направо замръзнах! Почти щях да умра от хипотермия. Всъщност мисля, че имам измръзване на пръстите на краката.

— Наздраве!

Вдигам очи от бюрото и виждам сър Ричард да минава през офиса заедно с червения си сетер Монти. Накрая той и бъдещата бивша лейди Блексток се споразумяха да си поделят попечителството над кучето и тъй като този уикенд е неговия ред, шофьорът им го е довел тук.

— О, благодаря! — подсмърчам и духам носа си. След неговото необяснимо поведение с компютъра, почти не съм го виждала, тъй като имаше много срещи извън офиса, но изглежда се е по-свзел. Всъщност, мога да кажа, че е претърпял някаква трансформация.

Старият, излъскан от носене, смачан кафяв костюм, протритите обувки и вратовръзката от колежаанските му дни в Оксфорд са изчезнали. На тяхно място има нов костюм е цвят на въглен, подозрително дизайнерски, само с една гънка — тази, която минава по средата на крачолите, чифт мокасини, за които Ким се кълне, че са „Пол Смит“, тъй като видяла в „Грация“ снимка на Джъд Лоу, обут със същите и, забележете, — той е без вратовръзка! Вместо това носи яката на ризата си отворена.

Сър Ричард? С отворена яка на ризата? Какво ли ще бъде следващото? Тениска, обеци? Набола тридневна брада?

— Приятен уикенд! — пожелава ми усмихнато той, докато минава покрай бюрото е Монти по петите му.

— Благодаря, на вас също! — викам след него, тъй като пресича приемната бодро и чевръсто като младеж. Очевидно новото му „онлайн хоби“ действа тонизиращо върху самочувствието му.

Гледам как излиза през вратата, разминава се е Фъргюс, който влиза и носи голяма кутия, върху която пише „Парти тайм“. Вероятно са балоните, които поръчах за партито. Знам, че ще се проведе в супермоден частен клуб, но не може парти без балони, нали?

— Е, хайде, изплюй камъчето! Каж ми какво става с обявата! — нарежда Ким, преди той да е минал през вратата. Тъй като бе настинала и не идваше на работа, сега умира от любопитство. — Тя отговори ли ти? Уредихте ли си среща? Влюбен ли си?

Докато буквално изстрелва въпросите, без дори да си поеме дъх, Фъргюс ме поглежда отчаяно. Аз му отвърщам с възможно най-окуражаващия поглед. Видяхме се съвсем за кратко в кафенето на обяд, но знам, че няма никакви новини.

— Все още не — отвърща той и идва при мен. — Подпиши тук, моля — обяснява, като оставя кутията на масата.

Но Ким не приема това за отговор и продължава да настоява.

— Все още не си влюбен или все още нямаш отговор? — цупи начервените си устни тя.

— Второто — отвърща той, леко се изчервява и подава електронния си бележник за подпис.

— Кой не е отговорил? — чува се глас като лай и Уенди се появява с гръм и трясък, увита в палтото си на път за вкъщи.

— Фъргюс пусна съобщение в „Пропуснати връзки“ — отговаря Ким.

Обръщам се светкавично и я поглеждам убийствено. Защо не си държи устата затворена! Това е направо предателство!

— Какво? — отвърща на погледа ми тя. — Според теб какво трябваше да кажа?

— „Пропуснати връзки“ ли? — отзовават се няколко човека от счетоводството, които също си тръгват и в момента минават през приемната.

Фъргюс почервява още повече.

— Ти? Няма начин! — един от тях, пълничък е шкембе, чието име така и не мога да запомня, издава презрителен смях и изглежда развълнуван, че дори такъв хубавец като този ирландец трябва да пуска съобщения в този сайт. — И тя, какво? Не ти отговори?

— Той всъщност все още не знае, тъй като не е прегледал отговорите от всички момичета, които е получил — намесвам се бързо аз, вземам палтото си и тръгвам към Фъргюс. — Те са стотици, така че това ще трае цял живот, нали? — поглеждам го, а той ми се усмихва с благодарност.

Това кара шишкото да млъкне, а в това време аз хващам Фъргюс под ръка и го измъквам от приемната.

— Не им обръщай внимание — шепна в ухото му, докато минаваме през въртящата се врата и излизаме в мразовитата вечер.

— А съм актьор, свикнал съм да ме отхвърлят. Това върви заедно с професията. — Той отключва велосипеда си и започва да го бута по пътя, докато двамата вървим един до друг. — Всъщност не знам защо въобще се записах за това прослушване.

Наострям уши.

— Какво прослушване? — питам и го обръщам към себе си.

— За една телевизионна драма.

— Фъргюс, това е фантастично! — възкликвам. — Защо не си ми казал?

— Агентът току-що ми се обади — свива рамене той, опитвайки се да звучи безгрижно. — Всичко винаги в последната минута.

— Кога е прослушването?

— Утре. Трябва да науча репликите тази нощ.

— Това е чудесно!

Той си позволява да се усмихне леко. Мога да позная, че тайно е въодушевен, но отчаяно се опитва да не го покаже.

— А ти? — пита ме. — Какво ще правиш?

— Отивам при дядо, днес е неговата вечер за покер. — Прекъсва ме острият звън на телефона ми. — Извинявай, само секунда. — Вадя го от джоба и отговарям. Това е Себ, сигурно иска да знае къде съм. — Вървя към автобусната спирка. Ще бъда в „Хемингуей Хаус“ след около половин час — отговарям щастливо, преди още да ме е попитал.

Наистина чакам с нетърпение тази вечер вече цяла седмица. Нямам търпение да представя Себ на дядо.

— Добре — отвръща той.

— Така че, ако дойдеш до седем, когато играта започва...

— Обаче има един малък проблем.

Проблем ли? Доброто ми настроение изведнъж спада като спукана автомобилна гума.

— Какъв проблем?

— Бях напълно забравил, че тази вечер имам уговорена игра на скуош.

Не мога и *не искам* да повярвам на ушите си.

— Защо не я отложиш? Това е просто скуош...

При думата „просто скуош“, усещам как той настръхва в другия край на линията.

— Уговорката е отпреди цяла вечност, не мога просто така да я отменя в последния момент — отвръща нетърпеливо той.

— Но аз наистина много искам да се запознаеш с дядо! — Знам, че съм досадна. Когато се срещнаха за пръв път беше истинско бедствие, затова исках този път да е различно. Дори съм планирала как да скрия античния пистолет.

— Съжалявам, мило — отвръща леко поомекнал той. — Объркал съм срещите. — Но очевидно няма намерение да промени нищо. — Друг път, а?

Разочарованието ме удря в стомаха и ме оставя без дъх. Прекарах последните няколко седмици, като правех нещата така, както той искаше да ги правя, а сега го моля само за едно, което наистина е важно за мен... а той... Сълзите ми неочаквано рухат. Чувствам се разстроена. Предадена. Бясна! Защото в случая не става дума само за мен, а за дядо. Той живее за тези вечери с игра на покер и ги чака от дни. Всичко е планирал! Не мога да наруша броя на играчите му! Не мога да го предам. Няма да позволя това да се случи.

Като прибирам телефона, поглеждам Фъргюс.

— Ти как си на покер?

Накрая сключваме сделка. Той ще дойде с мен, а след това аз му помогна да научи репликите си.

— Значи имаме сделка! Да си стиснем ръцете — смее се Фъргюс, скача на колелото и обещава да се срещнем там.

— Чаках, не съм ти дала адреса — викам след него.

— Не се притеснявай! Аз съм куриер, ще го намеря — отговаря, преди да изчезне сред потока от коли.

Оказва се, че когато след половин час стигам, вече ме чака пред „Хемингуей Хаус“ и двамата влизаме заедно.

— О, мис Конъли — вика мис Темпъл и се хвърля към мен на секундата.

— Здравейте! — усмихвам се насила. Мога да се закълна, че е спала тук, за да ме дочака.

— Коя е тази? — шепне Фъргюс в ухото ми.

— Драконът, който мрази дядо — отговарям.

— А вие кой сте? — пита строго мис Темпъл, обръщайки се към него.

— Фъргюс О'Фланаган — отговаря той и намята чара си като пелерината на Зоро. Усмихва се широко, фиксирайки я със закачливите си очи. — С кого имам удоволствието?

Ефектът е поразителен. Мис Темпъл видимо се разтопява пред очите ми и се превръща в локва... пардон, в малко момиченце.

— Моля, наричайте ме Катрин — изчервява се тя.

Катрин? Гледам и не вярвам на ушите си.

— О, като бъдещата ни кралица — флиртува той, поема ръката ѝ и я целува. — Всъщност мога да видя известна прилика.

— Нима? — кикоти се закачливо тя, а червенината се качва още по-високо по лицето ѝ.

Прилика? Между херцогинята на Кеймбридж и мис Темпъл? Все едно да кажеш, че има прилика между новородено котенце и ротвайлер.

Кашлям високо и двамата се обръщат към мен.

— Трябва да вървим, дядо ни очаква.

— Да, разбира се, съжалявам, ще ме извините ли? — Фъргюс се обръща към мис Темпъл, опа, пардон — към Катрин.

— Да, да, няма нищо — неохотно пуска ръката му тя и започва да си вее с лист хартия. — Приятно прекарване и поздравете дядо си — усмихва се и на мен. — Очарователен джентълмен... трябва пак да го посетите.

— Непременно — усмихва се Фъргюс, намига ми тайно, докато аз го хващам за ръката и го водя към противопожарната врата.

— Като нашата бъдеща кралица, а? — прошепвам, докато вратата се затваря зад гърба ни.

— Стига де, забравил съм си очилата и не виждам добре! — протестира той, докато се подхилва.

За миг не казваме нищо и продължаваме по коридора, но повече не мога да се сдържам, така че се обръщам към него и избухвам в смях. Той също.

Докато стигнем до стаята на дядо все още се смеем. Чукам на вратата. Три бързи, последвани от три бавни. Фъргюс ме гледа въпросително.

— Това е специална парола... Тук играта на покер е забранена — шепна.

— Аха, значи сме нарушители — мърмори той и неочаквано сякаш се изнервя заради тези предпазни мерки.

Настъпва пауза, сетне звук от завъртане на ключалка и вратата се отваря, а пред нас се появява дядо, облечен с костюма си на тънки райета, а от джобчето на сакото му се подава смарагдовозелена копринена кърпичка. Лицето му светва, когато ме вижда, и без да продума, оглежда дали коридорът е пуст, преди да ни пусне вътре.

След като вратата вече е затворена, ме прегръща.

— Тес, скъпа, радвам се, че успя да дойдеш.

— Не бих пропуснала за нищо на света — смея се като махам на всички познати лица, живеещи в „Хемингуей Хаус“, вече насядали около масата. Те отговарят с бодро „Здравей!“.

— Доведох един приятел — Фъргюс — представям го аз, но той вече е обсебен от Филис, която се опитва да го настани до себе си.

— Филис, остави бедното момче! — назидателно казва дядо.

— Какво? Нищо не правя? — хваната натясно, Филис се прави на невинна.

Фъргюс се възползва от положението и се присъединява към нас.

— Благодаря ви — казва тихо на дядо, като му подава ръка.

— Внимавай много, синко — хили се дядо, стискайки ръката ми. — Тази жена ще се опита да те отмъкне под носа на Тес.

— О, чакай, Фъргюс не ми е гадже — започвам да обяснявам, но Филис ме прекъсва.

— Какво чух? Думата *гадже* ли? — пита гръмогласно тя и се оглежда.

Усещам как лицето ми става червено и не мога да погледна към Фъргюс. Може би идеята ми не бе чак толкова добра.

— Да, точно така — обажда се той, преди да успея да отговоря.

— Какво, *по дяво*... — обръщам се рязко към него, за да видя широка усмивка, цъфнала на лицето му.

— Няма да ме тропосаш да правя цялата вечер компания на Филис — съска едва чуто той през стиснатите си зъби като вентролог.

С периферното си зрение виждам Филис, седнала на края на стола, а очичките ѝ изглеждат увеличени зад стъклата на очилата. Боже, тази жена минава осемдесетте, но е истинска мъжемелачка.

— Добре, добре — кимам. — Да, това е гаджето ми.

Чувствам се малко виновна, че лъжа дядо, но по-късно ще му обясня.

— Прекрасно! Чудесно! — той изглежда развълнуван. Протяга ръце към Фъргюс и го прегръща. — Най-сетне!

О, хайде, дядо, стига, не е необходимо да отиваш чак толкова далеч, цупя се, докато гледам как Фъргюс се забавлява.

— Е, да започваме, а? — прекъсвам прегръдката им. — Всички ни чакат!

— Да, да — кима той, докато сред присъстващите настъпва вълнение, те се местят, за да направят място за нас.

Сядаме на масата, върху която има тесте карти и бутилка уиски „Блексток& Уайт“. А това не е ли...?

— Дядо, да не си запалил тамян? — питам и неочаквано съзирам малък димящ конус в средата на масата.

— Наг Чампа — поправя ме с изненадваща точност той, като се има предвид отслабващата му памет. — Тази сладурана Мелани ми я подари. Увери ме, че помагала да не се усеща миризмата от лулата ми — и ми намига, докато стиска лулата в зъби и я запалва с кибрит.

— Но, дядо, правилата... — протестирам разтревожено, но Фъргюс ми затваря устата, като ми подава чаша уиски, което изпивам с благодарност.

— А сега, мили хора... — Дядо привлича вниманието на всички присъстващи и разговорите около масата заглъхват. Той издухва дима от лулата си и посяга към картите.

— Да започваме играта — и раздава картите с размах.

Два часа по-късно, една бутилка уиски и сериозно залагане, съм загубила парите си, както и повечето от играчите. Дядо, обаче, е на печалба. Просто е влязъл в печеливша серия. Въпреки че залага само с монети, вече е спечелил петдесет лири и взема всяка ръка. Останали са само той и Фъргюс.

— Е, ти ме разби! Излизам, край — обявява Фъргюс, като сваля картите си. — Не мога да се меря с теб!

— Глупости! — отвръща дядо, но се пъчи като пуяк от гордост.

— Трябва да играете професионално, господин Конъли — продължава да го хвали Фъргюс, като ми намига.

— О не, моля те, не му давай подобни идеи — протестирам аз.

Дядо се подхилва доволно и пуфти с лулата си.

— Хайде, само още една игра — моли се той.

— Би било чудесно — клати глава Фъргюс, — но наистина трябва да се прибирам. Утре имам прослушване.

— О, вие сте актьор? — пита Филис, която отдавна е излязла от играта и от доста време седи на дивана.

— Плащам за греховете си — смее се той.

— Веднъж излизах с един актьор. Играеше във Вариетето, голям красавец.

— Добре, добре Филис — успокоява я дядо, после се обръща към мен и мърмори: — С кого ли не е излизала!

Опитвам се да не се разсмея и го ръчкам да спре.

— Ти също ли си тръгваш? — пита ме той.

— Няма как, обещах да му помогна да научи репликите си — смея се тъжно, очаквайки че ще се ядоса, но той ме гледа разнежено.

— Браво, момичето ми! — кима одобрително, като ме тупа леко по коляното.

— Само да взема палтата ни. — Фъргюс става и отива към стола, който е близо до шевната машина, където са оставени. Посяга към тях, но спира.

— Това някой от вашите проекти ли е, господин Конъли? Тес ми каза, че сте работел като шивач.

Поглеждам и виждам, че държи чантата, която правех. Притеснявам се, сякаш е открил някаква дълбоко пазена моя тайна.

— Шивач?

Но аз съм повече притеснена от изражението върху лицето на дядо. За част от секундата изглежда, че не може нищо да си спомни.

— В Савил Роу, дядо — намесвам се веднага. — Работеше там петдесет години — продължавам, за да му помогна.

— О, да, така е — кима, спомняйки си дядо. — Но аз нямам нищо общо с това. Проектът и идеята са на Тес, аз само ѝ помагам. Не е ли талантива? Постоянно ѝ повтарям, че има талант, но тя не ме слуша...

— Това е просто идея — намесвам се, за да прекъсна дядо и го прегръщам. — Бай-бай, скоро ще дойда пак.

— Довиждане, скъпа моя!

— Забавлявайте се — маха ни с ръка Филис от дивана и ни намига, — и не правете нищо, което аз не бих направила.

Но от нотката в гласа ѝ заключавам, че няма нищо, което тя не би направила, и като долавям погледа на Фъргюс, почервениявам. Честно, това е толкова притеснително. Когато казах, че искам първата среща между дядо и гаджето ми да бъде различна, имах предвид *вечерта* да бъде различна, а не *гаджето*! Ще трябва при първа възможност да обясня на дядо каква голяма грешка стана. Фъргюс е просто приятел, а не гадже, това е всичко.

И като прегръщам силно дядо, махам за довиждане. Колкото по-скоро оправя нещата, толкова по-добре.

[1] Lazy — мързелива, crazy — луда, дива — думите звучат почти еднакво. — В. пр. ↑

27.

— Трябва да ти призная нещо: „Влюбен съм в теб“.

— Наистина ли? — поглеждам го изпитателно в очите.

— Да — кима той, фиксирайки ме е влюбен поглед. — От първия миг, в който трябваше да оперирам спешно сърце и ти ми подаде скалпела!

— Доктор Лорънс... — примирам аз.

— Сестра Кати... — отвръща страстно той.

Двамата сме в квартирата му в Шепърд Буш и упражняваме репликите за прослушването утре. Той живее в малко студио, високо под стряхата на голяма викторианска къща с тераси, чиито тавани са толкова скосени и под такъв наклон, че през цялото време трябва да върви приведен, за да не удари главата си, докато се разхожда напред-назад с ръкописа в ръка.

— Тук пише „сестра Кели“! — поправам го.

— Да, така е, по дяволите! — ругае той, прокарва ръка през косата си и я пригладва назад — Ще го запомня грешно!

— Няма значение, не се тревожи — опитвам се да го успокоя. — Кати, Кели, каква е разликата?

— Зависи от това дали ще получа ролята или не — отвръща мрачно той, на челото му се е врязала дълбока бръчка.

Като захвърля сценария на масичката за чай, той се изтяга върху един кадифен шезлонг. Забравете за модерния минимализъм — жилището на Фъргюс прилича повече на пещерата на Аладин. Обзаведено е с невероятна еkleктика от старинни географски карти, шарена индианска черга на стената, купища книги с кожени подвързии и златни букви по кориците, старомодни лампи с ресни, върху които са хвърлени копринени шалове, за да бъде светлината мека и розова.

Както научих, всичко си има история и няма нищо общо с една разходка до ИКЕА. Вместо това Фъргюс е намерил повечето неща или по време на пътуванията си, или направо на улицата.

— Хората изхвърлят какво ли не, такива прекрасни вещи. Намерих този шезлонг на боклука — каза ми гордо, още когато влязох тук. — Показах го на един мой приятел, който работи в магазин за антики, и той ме светна, че е от началото на века, можеш ли да повярваш? Просто трябваше малко да го постегна... Сетне посочи лампите: — Те бяха изхвърлени за рециклиране. Нуждаеха се само от нови абажури и станаха като нови.

Слушах го и си мечтаех. За човек като мен, който има навика да пазарува от благотворителни магазини или втора употреба, това бе още по-добре! Тези неща бяха безплатни!

— Между другото, благодаря ти, че остави дядо да спечели — усмихвам му се, като сядам близо до шезлонга и се опитвам да го разсея от предизпитната треска. — Всички ние малко се тревожим за него, смятаме, че има начални признаци на Алцхаймер. — Чувайки се да произнасям тези думи, осъзнавам, че за пръв път изказвам проблема на глас, пред себе си и пред друг човек.

— И моят дядо има — отвърща тихо той. — Понякога е доста трудно. И за тях и за семейството.

— Знам — кимам, а вътрешностите ми се обръщат, докато мисля за дядо. Мога да мисля само за бъдещето, за това какво ще се случи. Страхувам се прекалено много, че ще го загубя.

— Междувпрочем, не съм — казва Фъргюс.

Това прекъсва мислите ми и аз го поглеждам объркано.

— Не съм го оставил да победи — обяснява с усмивка. — Той е страхотен играч.

Знам, че ме лъже. Случайно погледнах в картите му и видях, че има флош роял, но той бързо ги смени, за да загуби.

— И съм сигурен, че още доста време ще бъде такъв — уверява ме Фъргюс. Знам, опитва се да ме успокои.

— Благодаря и за това, че дойде с мен.

— Благодаря, че ме покани, удоволствието беше мое. Забавлението също — смее се той, — но от хазарта се огладнява. Не си ли гладна?

— Умирам от глад — признавам. Почти не бях яла нищо днес и сега съм като озверяла.

Той става и отива в малката кухничка, отдето чувам тракане, отваряне и затваряне на чекмеджета и вратички.

— Страхувам се, че нямам пресен омар — обажда се след няколко минути и главата му се появява зад вратата на шкафа, — но мога да ти предложа печен боб с препечена филийка.

— Страхотно — отговарям със сериозно лице. — Не обичам пресен омар.

Той се смее и започва да пече филийки на тостера, да отваря консерва боб и след няколко минути сервира две вдигащи пара чинии с боб и препечени филийки.

— Мммм, много е вкусно — една успявам да измуча с уста, пълна с вкусна препечена филийка с масло. — Complimenti за главния готвач.

— Това е една от любимите ми рецепти — кима той със самоирония. — Открих, че ароматите направо плачат за тъмна бира Гинес.

Смея се, докато отваря кутийка бира и пълни две чаши с тъмна, почти черна пенлива течност, като ми подава едната.

Двамата седим със скръстени крака върху възглавниците на пода, балансирайки чините с боб върху старинната ракла за пренасяне на чай от източноиндийската компания, превърната в импровизирана масичка. За миг в главата ми изплува спомена за вечерята със Себ в *Мада*, за екзотичните блюда и космически високите цени, и не мога да престана да мисля колко повече ми харесва тази проста храна в тази обстановка.

Но единствената причина за това, разбира се, е, че не харесвам пикантни храни, напомням си бързо, и никаква друга.

Няколко минути ядем в приятна тишина, докато Фъргюс вдига вилницата си и пита:

— Спомням си, че ми каза, че не мечтаеш?

Поглеждам го и за миг не включвам какво има предвид.

— Онази чанта, която видях...

Разбирайки какво иска да каже, се чувствам засрамена. Надявах се, че няма да спомене затова. Освен пред дядо, не съм признавала на никого и никога не съм била толкова смела, че да се разкрия и да стана за присмех, а сега тайната ми е разкрита.

— О, това ли? — правя се на безгрижна. Смятам просто да подмина въпроса, като се напращам, че за мен не е важно.

Но има нещо в погледа, който Фъргюс ми отправя, което кара мечтите ми да изглеждат неочаквано възможни. Не искам да ги крия. Не искам да отричам. Напротив, *искам* да говоря за тях.

— Добре, признавам, обичам да правя някакви неща и имам разни идеи... — Винаги съм мислила, че ще ми бъде трудно да обясня каква е идеята ми, какъв е планът ми, но ето че, започвайки да говоря, думите сами излизат. — Знаеш ли, жените харчат цяло състояние за една чанта... О, сигурно не знаеш, нали си мъж — поправам се бързо. — Затова искам да направя чанта, която да е красива и стилна, но да не струва много пари и да не е направена в някоя прашна работилница в Китай или Индия. Чанта, която е изработена ръчно от стар брашнен чувал от Франция, така че да може да се рециклира...

— И така ще допринесеш за опазване на околната среда — прекъсва ме той.

— Точно — ентусиазирам се аз. — За тази използвахме кърпичката на дядо като подплата, една стара панделка и копчета, а в един магазин намерих стари кожени тиранти, за да направим от тях дръжките, които станаха перфектни. Така че, както виждаш, чантата също ще има история, минало — като всички неща, които си намерил за този апартамент... — Махам с ръце, преди да се обърна към него. И виждам, че ме гледа замислено.

— О, боже, извинявай, напълно се отнесох! Май прекалих. — Отново ме хваща срам.

— Напротив, така трябва — възразява той. — Щом изпитваш страст към нещо, трябва да прекалиш.

Изпитваш страст. Превъртам думите в главата си. Никога не съм мислила за това преди, но той е прав. Да, аз изпитвам страст към тези неща.

— Мисля, че чантата наистина е станала страхотна — продължава сериозно той.

— Така ли?

— Не разбирам много от дамски чанти — признава с крива усмивка, — но съм впечатлен от цялата концепция, а от онова, което видях... на мен много ми хареса. Искам да кажа, че ако бях момиче, сигурно щях да използвам такава чанта — добавя бързо. — Трябва да направиш нещо, което да е унисекс — защо си се ограничила само с едната половина от пазара?

— Хей, това е добра идея — кимам, а приумиците в мозъка ми вече се движат.

— Е, не съм само обикновен красавец — добавя иронично той.
— Имам и мозък.

Усмивам се, но се колебаю, преди да попитам:

— И не ме мислиш за глупава?

— Всъщност сега, като попита...

— Нямам предвид по *принцип* — прекъсвам го, правейки физиономия. — В смисъл глупава, че си въобразявам, че мога да проектирам чанти и някой може да поиска да си купи... — Надеждата в гласа ми е очевидна и аз нервно търся очите му.

— О, не си по-глупава от човека, който иска да бъде актьор...

Усмивам се и двамата разменяме погледи, изразяващи взаимно разбиране.

— Никога не съм те питала, но защо си искал да станеш актьор?

— Вероятно, защото винаги съм търсил внимание — смее се със самонеодобрение той. — Да израснеш в голямо семейство като мен... винаги търсех внимание, някого, който да ме забележи, а те не го правеха... Ръцете на мама и татко бяха постоянно заети с някой от малчуганите. След това открих театъра в училище, вълнението да съм на сцената, и чувството, което ме обзе... оттам тръгна всичко... — Той млъкна и се замисля. — И разбира се, въобразявах си, че това ще бъде страхотна възможност да се срещам с хубави жени — добавя лукаво.
— Главната роля и тъй нататък... Не че досега ми е помогнало.

— О, кой знае. Доктор Лорънс може би ще промени нещата — смея се, после се опитвам да задам въпрос, така че да звучи обикновено. — А ти влюбвал ли си се в някоя от главните героини?

— Много пъти — кима.

— Много? — кой знае защо не очаквам подобен отговор.

— Да, по дяволите. Когато започнах да играя, винаги бях влюбен, но нищо не траеше повече от няколко месеца, нищо не се превърна в нещо по-сериозно. Беше просто секс...

— Фъргюс! — преструвам се на засегната, а той се смее.

— Шегувам се. Добре де, малко. — Млъкна и изглежда замислен.
— Нито една от връзките ми не бе основана на нещо по-солидно, като истинско приятелство...

Сега ме поглежда и за миг чувствам, че атмосферата се променя, преди неочаквано да погледне над рамото ми.

— Я виж! — възкликва и сочи през прозореца. — *Сняг!*

Обръщам се и наистина виждам през големия френски прозорец, че навън вали.

— О! — гледам как белите снежинки танцуват в тъмнината.

— Хайде, вземи си палтото! — той скача и отваря прозорците, при което се открива огромна тераса, по-голяма дори от целия му малък апартамент. — Ето, заради това наех това място! — Излизаме навън.

Невероятно е. Все едно попадам в друг свят. Сега знам как са се чувствали децата, минавайки през гардероба в страната Нарния. С удивление гледам над покривите снежинките танцуват около главите ни — като малки бели искри, осветяващи тъмнината. Чувствам вълшебство. Вълнение. Сякаш сме се скрили в една от онези стъклени снежни топки, която някой е разклатил.

До едната стена има малка дървена пейка, сред растения в саксии, които са останали без листа. Двамата сядаме на нея.

— Знаеш ли, че всяка снежинка е уникална и различна, като хората — казва той като изплъзва езика си и хваща една. — Когато бях дете, мислех, че е невъзможно.

Усмивхам се и обръщам лице към небето, като оставям снежинките да падат върху него. Малки замръзнали люспички, които моментално се разтопяват върху кожата ми. Високо тук, сред комините, ми се струва, че съм на милиони километри от реалния свят. Лондон е толкова луд град! Дори след пет години живот тук, все още не мога да свикна с постоянния му шум и глъчка, с претъпканите с тълни улици, никога нестихващия трафик.

През повечето дни го обичам. Обичам енергията на хората — как човек може да свие в някоя улица и да открие еkleктична сбирщина от магазини за индийско сари, марокански ресторанти, тайландски закусвални и „мазни лъжици“^[1], всички сгущени едно до друго; как може да се събуди посред нощ, да погледне през прозореца и да види града, който все още свети над покривите.

Но понякога ми се иска да има бутон за изключване. Копче, което да мога да натисна и всичко да спре, като въртележката на панаира, от която можеш да слезеш и да си поемеш дъх.

Както сега.

Високо над покривите с Фъргюс до мен имам чувството, че съм намерила точно този бутон. Всичко е така спокойно, застинало...

Неочакван порив на вятъра ме кара да трепна.

— Студено ли ти е? — пита загрижено той.

— Не, добре ми е — успокоявам го, като се завивам по-плътно в палтото си, но тракащите зъби ме издават.

— Да, сигурно, я ела насам — И като протяга ръка, ме прегръща през рамото и ме придърпва към себе си. Толкова е висок, чувствам се защитена и в безопасност под мишницата му. За няколко минути оставам там, сгушена, на топло и безопасно, наблюдавайки как снежинките танцуват наоколо, скрита в уютната топлина на пространството между гърдния кош и рамото му.

Скритото местенце.

Острият звън на мобилния телефон прекъсва мислите ми и аз посягам към джоба си.

— Ало?

— Мило, виж, извинявай за по-рано...

Обажда се Себ, извинява се за това, че не успял да дойде с мен и като чувам гласа му, ме обзема неочаквана вина. Сякаш са ме хванали да правя нещо нередно. Скачам от пейката. Кое то разбира се е смешно — просто се бях скрила, за да се стопля.

— Всичко е наред, Себ, не се притеснявай — отговарям бързо, крачейки по терасата. Все едно е нахлул без покана. Виждам, че Фъргюс ми прави знак, че влиза вътре и, докато фигурата му изчезва през прозорците, чувствам съжаление.

— Знаеш ли, мисля да се обадя на дядо ти и да му се извиня.

Моментално фокусирам вниманието си върху телефона.

— Не, не, не! — викам, обзета от паника. — Искам да кажа, че не е необходимо. Всичко беше наред — обяснявам.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Същевременно си напомням при първа възможност да обясня на дядо цялата ситуация. Подчертавам с две черти.

— Добре, мисля да ти се реванширам — продължава той. — Ще те заведа някъде през уикенда.

— Ти? — наистина съм изненадана.

— Ще те взема утре точно в шест. Носи си паспорта.

Паспорт? Да не ходим зад граница?

— Къде ще ме водиш? — не мога да не попитам. Всичко става толкова бързо, че не мога да го осъзная.

— Остави това на мен, ще видиш — изкушава ме той.

— Но как да знам какво да облека?

Себ се смее.

— Не се тревожи. Всичко съм уредил — успокоява ме, настъпва кратка пауза, после добавя някак по-меко.

— Знаеш ли, липсваше ми тази вечер.

— И ти на мен — отвърщам по-скоро автоматично, отколкото от сърце, защото в мига, в който произнасям думите, осъзнавам, че въобще не ми е липсвал. Напротив, докато не звънна, въобще не се бях сетила за него. Но причината сигурно бе, защото бях така заета с дядо на покера и помагах на Фъргюс да си научи репликите... добре де, заради всичко.

Казваме си довиждане и затваряме. За миг оставам неподвижна, чувствам леко замайване от обрата на събитията, преди да вляза отново вътре.

Намирам Фъргюс с глава, наведена над сценария.

— Всичко наред ли е? — пита той и ме поглежда.

— Ами... да. — Кимам, чувствайки странна смесица от чувства.

— Беше Себ — добавям доста неохотно.

— Да, чух.

Настроението е променено и между нас неочаквано се е настанило необяснимо неудобство.

— Ще ме води някъде през уикенда — обяснявам, макар да не съм сигурна защо го правя.

— Чудесно — усмихва се Фъргюс. — Малка ваканция, а?

— Нещо такова — мъча се да се усмихна и аз.

Разговорът не върви, настъпва неловка тишина и накрая аз решавам:

— Време е да си вървя.

— Сигурна ли си?

— Да, не е толкова късно, а и дядо ми даде пари за такси. — Поточно „насила ги натика в джоба ми“.

— Почакай, ще те изпратя — казва и грабва ключовете си. Той оставя вратата отключена, слизаме по стълбите до входната врата, която се захлопва зад нас, когато излизаме на улицата.

Все още вали, но земята е толкова влажна, че снегът не се трупа като бял килим, а се топи на малки, сиви, хлъзгави купчинки. Гледам към жълтите неонов светлини на една лавка за кебап отсреща, пред която се тълпят хора, докато трафикът не стихва. На покрива светът сякаш беше друг, едно магическо място, далеч от тук долу, където реалността хапе.

Минава такси и спира, а и ние отскачаме назад, за да не ни изпръска.

— Е, пожелавам ти приятна миниваканция! — целува ме по бузата Фъргюс за довиждане.

— Благодаря! — усмихвам се, отварям вратата на таксито и влизам вътре. — А на теб успех утре на прослушването. Знам, че ще се справиш. Имам предчувствие.

— Същото, както когато предложи да пусна съобщението в „Пропуснати връзки“ ли? — шегува се той. — Нали знаеш, тя никога няма да ми отговори.

Чувствам вина.

— Не, това е съвсем различно. Напълно различно.

Той ми се усмихва смирено.

— Не се тревожи за мен, ще се справя. Както казах, свикнал съм да ме отхвърлят — това върви с професията. — И затваряйки вратата на колата, ми маха, докато аз отпътувам в нощта.

Доста по-късно приготвям някои неща за уикенда и се готвя да си легна. Апартаментът е празен. Фиона още не се е прибрала. Всъщност, през последните няколко седмици почти не съм я виждала, тъй като повечето нощи оставах да спя при Себ, а тя всяка вечер излизаше с Талула. Очевидно я води на някакъв много интензивен курс за кучета, но по времето, по което аз съм си вкъщи, тя никога не се връща преди полунощ и, въпреки че се възхищавам на всеотдайността ѝ, мисля че дори и кучетата трябва понякога да си лягат по-рано!

Както и да е. Пращам ѝ съобщение, за да ѝ кажа за изненадата през уикенда и да я питам дали ще може да е грижи за Флий. Тя

моментално ми отговаря:

Уау!!! Да!!! Обади ми се утре!!!

Което, да си призная, ме кара да се чувствам малко виновна, тъй като реакцията ѝ бе много по-възторжена отколкото моята. Не че не съм развълнувана. Разбира се, че съм! Кое момиче няма да бъде? Просто поканата дойде малко неочаквано и ме изненада, това е всичко... Зървам още един плетен пуловер и го пъхам в багажа си, който вече е доста обемист. Нямам представа какво да взема, така че правя както обикновено и вземам всичко.

Затварям ципа на сака и се качвам на леглото с Флий. Добре, сега само ще почета за кратко, преди да загася лампата. Посягам към книгата на нощното шкафче, отварям я, сетне я затварям отново. Няма смисъл, колкото и да опитвах, просто не мога, тя не може да ме грабне. Обама може да е най-невероятният човек за милиони хора и аз също трябваше да бъде очарована... но не съм.

Връщам я обратно на мястото и лягам върху възглавниците, като галя Флий зад ушите. Уморена съм, но мозъкът ми бръмчи и в ума ми прещракват мигове от събитията тази вечер. Покерът при дядо, Фъргюс, който репетира репликите си, телефонното обаждане на Себ... Настина трябва да се опитам да заспя. Себ ще ме вземе в шест вечерта. Обзема ме нетърпение. Къде ли ще ме води? Може би в Париж или в Ню Йорк? Не, това е прекалено далеч само за една нощ.

Тя никога няма да ми отговори, както знаеш.

Фъргюс. Мисълта ми се връща към него. Към напевния му ирландски акцент. Към милата усмивка, с която ме погледна, когато му пожелах успех.

И с това се връща и чувството за вина. Не трябваше да предлагам да пусне това тъпо съобщение! Аз съм виновна! Той е толкова талантлив, но тази история направо смачква самочувствието и увереността му и затова съм отговорна аз. Никога няма да получи ролята, ако е така негативно настроен и тъжен. И този разговор за отхвърлянето, сякаш пророкуваше, че няма да получи ролята преди дори да се е явил на прослушването!

Удрям възглавницата с юмрук, за да я направя по-удобна и се обръщам. Бих искала да му вдъхна увереност, да го подтикна, да го направя малко по-положително настроен, да му покажа, че е страхотен, но как?

Как?

И неочаквано ме осенява една идея, която расте, придобива форма, разцъфтява. Но разбира се! Защо не се сетих за това по-рано?

Скачам от леглото, грабвам лаптопа си и го включвам. Екранът светва, аз отварям пощата си и бързо изписвам един нов адрес. Като се настанявам на леглото, започвам бързо да пиша. Аз причиних тази каша, аз ще трябва да я оправя.

Аз ще бъда неговата Пропусната връзка.

Скъпо дневниче,

Себ ми изпрати картичка със снимка на едно зайче от сняг. Вътре пишеше:

„Нямам търпение да те видя по склоновете и да се насладя на няколко питиета с теб. Себ.“

Кое то е много мило от негова страна. Той обожава сноуборд и ски и иска да ме води със себе си в Алпите за уикенда, но в интерес на истината, никога не съм можела да карам ски и не искам да се уча сега. Ужасявам се от студа, от падането, от синините, от счупените крайници... дори не ми звучи забавно.

Звъннах му и се извиних хиляда пъти, като предложих да отидем на спацентър.

Странно, но той не изглежда ентусиазиран...

[1] Малки, евтини, често нехигиенични заведения за хранене, главно с пържени храни, откъдето идва и името. — Б.пр. ↑

28.

Кое момиче не мечтае гаджето му да го поглези през уикенда? И не просто така, а да му направи изненада. Това е тема на романтичните романи или на филмите с Джулия Робъртс. В истинския живот такива неща не се случват. Със сигурност не и в моя.

Досега.

Аз, Тес Конъли, ще бъда заведена на миниваканция! Това е толкова вълнуващо! Постоянно чета за подобни изненади в лъскавите списания на Фиона: бутик „V&V“, тузарски хотели, шикозни бърлоги, спакурорти и центрове... Всеки път, когато прелистя страниците, започвам да мечтая: въздишам дълбоко, докато гледам огромните легла, басейните във форма на бъбрек, екзотично изглеждащите коктейли с чадърчета...

Така че може да си представите вълнението, което ме обзема, докато пътуваме към летището и моля Себ да ми каже, а той се смее и отказва. Стигаме паркинга за кратък престой на летище Хийтроу, а аз едва сдържам възторга си. Още миг и ще избухна.

Най-накрая той се смилява над мен и ми казва къде отиваме.

— Е, какво мислиш? — пита в очакване на моята реакция.

За част от секундата обмислям току-що получената информация:

— *Сноуборд?* — повтарям. Гласът ми трепери повече, отколкото ми се иска.

— Знаех си, че ще бъдеш изумена — сияе той и на лицето му отново изгрява огромната му бяла усмивка. — Спомних си, че на първата ни среща ми каза колко много искаш да се научиш.

— Да, аз също — едва успявам да промърморя. Ами да! Сама съм си виновна! По дяволите и аз, и голямата ми уста! Представата за шикозен хотел в Париж бързо се изпарява. — Но не съм си взела нищо подходящо за сноуборд в багажа — успявам да промърморя.

Човек никога не знае. Може би все още има време да сменим сноуборда с пътуване до Париж. Да пием коктейли в „Костес“^[1]. Да се

мотаем облечени в пухкави халати, докато се наслаждаваме на спапроцедури и масажи.

— Не се притеснявай, ще купим всичко там — успокоява ме той. Или може би не ме успокоява.

Когато приключва с разтоварването на своя багаж от количката върху транспортната лента се обръща и ме прегръща, като ме притиска към себе си.

— Вярвай ми, ще бъде страхотно!

Потънала дълбоко в прегръдката му, гледам в бледосините му очи, а в ума ми проблясва споменът за картичката, която изгорих в новогодишната нощ — онази със снежното зайче и неговата покана да ме вземе да караме сноуборд. Спомням си и съжалението, че тогава не тръгнах с него, както и желанието см да бях направила нещата различно.

Ето че сега мога.

Вземам се в ръце и се стягам. Тес, какво правиш? Нали мечтаеше за това през всички самотни нощи, когато лежеше будна върху мократа от сълзи възглавница и се събуждаше с подпухнали от плач очи! Това е твоят втори шанс. Този път можеш да караш сноуборд! Хиляди хора го правят и харесват, защо ти да не можеш? Не си по-различна! Несигурна си, защото никога не си го правила, но се обзалагам, че е нещо вълшебно! Ще можеш да му покажеш колко си схватлива, колко обичаш да се пързаяш и как можеш да се забавляваш! Ще му покажеш колко си подходите един на друг!

— Страхотно! — усмихвам се в отговор, имитирайки неговата усмивка. — Направо нямам търпение.

Отиваме в Шимони. Себ е уредил всичко — по-точно неговата суперкадърна секретарка и ние ще летим директно за Женева с бизнес класа. Да, точно така. *Бизнес класа!* Сетне ще ни трансферират до зимния курорт с шатъл-бус, където ще отседнем в едно *chalet*^[2], което е собственост на приятел на Себ.

Жената на чекинга ни упътва усмихнато към шикозното фоайе на клуба, а аз си мисля колко различно е всичко това в сравнение с моите пътувания: евтин полет с нискотарифна авиокомпания, безбожно ранни часове на полета, блъсканица на летище Станстед със сандвич в ръка, търсене на свободно пластмасово столче, качване на самолета

като стадо овце, защото съм спестила допълнителната такса да ме качат по-рано...

Този път се отпускам във фотьойлите в суперфутуристичното фоайе, гледаме телевизия и пием шампанско. В седем сутринта! Сякаш е Коледа. Сетне, точно преди полета, ни качват на борда, настаняват ни на комфортните кожени седалки и ни поднасят още шампанско! Аз се страхувам да летя и винаги съм нервна, но когато този самолет се издига в небето, чувствам вълнение. Ако пътуването ще е такова, съгласна съм на всичко!

Само след няколко часа пристигаме в Шамони.

— Добре дошли в Шамони! — поздравява ни шофьорът на шатъл-буса, когато автоматичните врати се отварят и ние слизаем.

Първото нещо, което ме изумява, е ослепителната яркост. След сивотата на Лондон, светлината тук е почти заслепяваща и аз моментално вадя евтините очила, които си купих на Хийтроу. След като ги слагам на носа си, поемам дълбока глътка чист алпийски въздух и застивам на място за миг, поглъщайки великолепието на заобикалящата ни зимна приказка. Гледката буквално е главозамайваща. Девствено бял сняг като глазура на торта, току-що боядисано небе, с цвят, който не можеш да забравиш, ослепително слънце и...

— Погледни, това е то! — въздъхвам дълбоко.

— Какво? — пита Себ, без да откъсва очи от айфона си.

Всъщност той не откъсна поглед от него по време на целия полет „Извинявай, работа!“, но за първи път това не ме подразни. Бях прекалено заета да зяпам през прозореца към удивителния пейзаж и да чета туристическите пътеводители, които си купих ентусиазирано на летището.

— Мон Блан! — възклицавам, като гледам страниците на пътеводителя и върха, който стърчи пред нас, забил се величествено в небесата, покрит с бяла шапка. — Знаеш ли, че е висок петнайсет хиляди седемстотин осемдесет и две стъпки над морското равнище?

— Да, знам — кима той, поглежда и се усмихва както винаги. — Страхотно, нали?

— А знаеш ли, че цялото име на Шамони всъщност е Шамони Мон Блан и е било столица на първите зимни олимпийски игри през 1924 година?

Е, няма смисъл да правя нищо наполовина. Моето мото е „Ако ще правя нещо, обичам да вложа цялата си душа в него“. Въпреки че понякога това струва скъпо, мисля си, като се сещам за провала ми е военните фитнескурсове.

Долавям, че Себ ме наблюдава с огромната си бяла усмивка.

— Какво ти казах? Знаех си, че ще се влюбиш!

Смея се, защото въпреки първоначалното ми нежелание, трябва да се съглася с него. Не мога да повярвам колко съм грешала относно сноуборда. Признавам, не бях права! Сякаш най-накрая приличаме на идеалната двойка, която прави подходящи и еднакви неща и се наслаждава заедно на свободното си време. Той ме заслепява с още побелозъба усмивка и аз чувствам благодарност. О, толкова съм щастлива, че това се случва с мен, че имам удивителния шанс да поправа грешката си и този път да направя нещата правилно! Сериозно, сигурно съм най-невероятната късметлийка на този свят!

Щастлива и ентусиазирана, пъхам ръка в неговата и двамата слизаме. Себ изглежда като част от обстановката е якето си за ски и дебелите си ботуши с грайфери, които напомнят на гумите на трактор, но моите ботуши са предназначени за британските зими — т.е. за лигавите лондонски улици, а не за пухкав сняг и лед, и аз моментално започвам да се пързялям на всяка крачка.

— Оооо! — залитам настрани, а той ме хваща и пак се смее.

— Дръж се за мен — не е далеч.

Краката му стъпват стабилно, газят снега, и двамата подминаваме много вили, всяка от които изглежда по-люксовна от предишната. Най-накрая стигаме до удивителна дървена конструкция във формата на буквата Л, кацнала високо на хълма, с панорамни прозорци, огромна тераса и... сърцето ми подскача и замира... *това външно джакузи ли е?*

— Тук е — обявява Себ, като спира. — Нашият дом за уикенда.

Боже! Въздъхвам, като гледам вилата е възхищение. Все едно е излязла от страниците на лъскаво списание. Има да разказвам на Фиона!

Като спира на входа, той се навежда и ме целува. Устата му е мека и топла в ледения въздух и аз чувствам как потъвам в разтопено щастие. Има ли нещо на света, което да е по-перфектно от това?

Вътре неочаквано настъпва движение и аз отскачам стреснато назад, тъй като чувам мъжки глас.

— Пич! Ти си тук!

Много силен американски глас. Глас, който звучи точно като...

— Крис — хили се Себ, тъй като вратата се отваря и от нея излиза приятелят на Себ от ресторанта. Последват много пляскания на разперени длани — „Дай ми пет“, потупвания по рамото и гърба.

Гледам замръзнала като пейзажа около мен и не мога да повярвам на очите си. Крис е тук? В собствената си зимна вила? *Какво по...?*

О, не. Това е приятелят.

Сърцето ми се свива. Не смея да си помисля. Но думите се подреждат една след друга, и аз се насилвам да ги свържа заедно.

Това. Е. Неговата. Вила.

Чувствам как предишният ми ентусиазъм се топи по-бързо от полярните шапки.

— И Тина! — гърми гласът на Крис, като се обръща към мен. — Радвам се да те видя!

— Аз съм Тес — опитвам се да го поправа, но той вече ни е прегърнал през раменете и ни води към вътрешността, като превъзбуден каубой, невидял жива душа месеци наред.

И точно когато си мисля, че по-лошо не може да стане...

— Хей, Ана, виж кой е тук! — вика Крис.

Влизаме в огромна дневна стая, обща с кухненския бокс и зад вратата на хладилника се появява самата Ледена кралица. Облечена в бели джинси и бял пуловер с висока яка, тя ми напомня на тънка ледена висулка и не излъчва повече топлина от истинската такава.

— Здравейте, момчета! — произнася с типичен акцент от Челси, същият, който Фиона така безуспешно се опитва да имитира. — Как мина пътуването? — подава две бири.

— Супер — хили се Себ, хвърля чантите и грабва едната. Крис грабва другата. Аз преглъщам жадно.

Наистина съм много жадна, осъзнавам, и поглеждам към Ана, но тя сякаш не ме забелязва. Сигурно съм невидима.

— Е, готови ли сте, снежни маймуни?

— Абсолютно! — отвръща въодушевено Себ.

Гледам и нищо не разбирам. Нямам никаква представа за какво говорят!

— Какво е снежна маймуна? — питам.

Ана изсумтява нещо като подигравателен смях.

— Така се наричаме помежду си ние, сноубордистите, мило — обяснява ми Себ, като обгръща талията ми е ръка. — Но не се тревожи, аз съм ти уредил няколко урока за начинаещи.

— Тя не кара ли ски? — възкликва Ана.

— Не — отговарям и клатя глава.

— О, боже! — въздъхва с широко ококорени очи.

Изглежда така изненадана, сякаш току-що съм й казала, че не мога да чета.

— Ски за стари дами — отново ме заслепява с неизменната си усмивка Себ. — Тес ще се учи да кара ски.

Ана гледа все едно току-що е изпила сока на един лимон, а аз се усмихвам на Себ.

— Е, добре, какво чакаме? Напред към пистите! — вика Крис и оставя празната бутилка от бира. — Готов ли си? — поглежда към Себ.

— Можеш да се обзаложиш! — обръща се към мен и вдига вежди. — А ти, Тес?

Нервите ми почти сдават багажа, но успявам да се стегна.

— Както никога досега — отвърщам с усмивка. Ще се справя. Няма за какво да се тревожа. Ще бъде изключително забавно.

Нима?

Е, добре де, не съвсем.

За първи път заставам на писта, слушам инструктора и се оглеждам в огледалните прозорци на ски училището. Има много думи, с които да опиша чувството си, и „забавно“ не е една от тях.

Като начало, приличам на момченцето „Мишлен“ в женски вариант. Докато всички останали, които минават наоколо, изглеждат секси с впитите си клинове и термални якета, които са прилепнали по тях като собствената им кожа, а очилата им са кацнали на челата все едно са на плажа в Сан Тропе, аз съм подплатена като комедиант в една от онези смешни дебели грейки. Вярвайте ми, това придава

съвсем ново значение на думата „наслояване“. Всъщност по мен има толкова много слоеве, че не мога да вървя, та камо ли да се пързаям.

Първи са термалните или основни слоеве. Следват руното или средните слоеве. Накрая идва ред на яркото пухено яке и непромокаемите панталони. Сетне наколенките, предпазните възглавнички за китките и лактите. Нещо като водонепроницаеми ръкавици за фурна. Шлем. И за да съм съвсем сигурна, да не тая никаква надежда и да не се опитвам да изглеждам поне малко привлекателна, чифт огледални очила, които не само смачкват носа ми все едно съм се боксирала, но и оставят грозна червена следа върху лицето ми.

Себ беше дизайнерът, който ме заведе в магазина и ме издокара така. Наистина прояви голяма щедрост и плати за всичко, сетне ме достави в ски училището за първия ми урок и изчезна. Кое то беше много мило и загрижено, но ако съм честна, трябва да призная, че няма нищо общо с романтичния уикенд, който трябваше да прекарам с гаджето си, и за който се надявах. Всъщност, докато ми махаше с ръка, отдалечавайки се към лифта, за да се присъедини към останалите, пожелавайки ми успех и уговаряйки среща по-късно в хижата, се чувствам като четиригодишно дребосъче, оставено за първи в училището само, отколкото като негово гадже.

Но, почакайте, не искам да звуча като неблагодарница. Сигурна съм, че се чувствам така, защото всичко за мен е ново. Няколко урока и скоро ще се гушкам до него на лифта и ще фуча по пистите. Само си помислете — ще бъдем заедно снежни маймуни!

— Така, това е вашето старо крака.

Обръщам се, за да се съсредоточа върху думите на инструктора. Името му е Франсоа и е красив както може да бъде един осемнайсетгодишен френски инструктор по ски. Със силен загар, огледални очила рейбан и дълга руса коса, хваната на опашка, той се пързая наоколо върху сноуборда, все едно е излязъл е него от родовия канал на майка си.

В сравнение с него, имам чувството, че аз съм майка му. Но не защото съм най-старата тук. *При това не само с няколко години*, осъзнавам, като се оглеждам и забелязвам, че останалите ученици в класа стигат едва до коленете ми. Сега разбирам защо наричат тези писти „детски“ — защото повечето от пързаящите са все още в

бебешка възраст. Още по-притеснително е, че докато полагам усилия да остана права, те очевидно нямат никакъв проблем и го правят от раз.

И вече фучат край мен като гюлета. Изпищявам и се хвърлям в страни, преди да бъде покосена.

— Браво, Фреди! Браво, Анри! — хвали ги инструкторът и се присъединява към тях.

Всъщност, като се замисля, може би се нуждая от повече от уроци, изправям се и се опитвам да остана права върху дъската.

Няколко минути по-късно, след като успявам да се закрепя отново, Франсоа изглежда ме забелязва и приближава.

— Не, не така, ето така — инструктира ме нетърпеливо той.

Опитвам се да запазя равновесие. Настина опитвам. Но е невъзможно. Дъската се изплъзва под мен и аз падам сигурно за стотен път.

— Ох! — надавам стон, защото се приземявам твърдо върху задника си. Търкам мястото с ръка, скрита в ръкавица, и отново ставам. Само няколко синини, казвам си, трябва да се упражнявам. Практиката е всичко.

Опитвайки се да пренебрегна факта, че ми става все по-студено и че вече съм съвсем мокра, вземам дъската, сетне се препъвам. Сълзите ми неочаквано започват да текат. Господи, какво става, защо плача? Толкова ли съм глупава! Това са само няколко синини!

Не, не са просто синини! Колкото и да се срамувам да призная, това са много повече от няколко синини. Опитвам се така упорито да се науча, да се наслаждавам, да се радвам, да бъда ентусиазирана, да обичам снега и сноуборда, както всички останали, но...

Но... Просто не става. Не ми е приятно, не ми харесва и не знам какво не ми е наред. Една сълза се промъква под очилата и аз бързо я избърсвам, преди другите да са забелязали. Най-лошото е, че си давам сметка, каква щастливка съм. Повечето момичета са готови да отхапят дясната си ръка, само и само да бъдат заведени на подобно скъпо и луксозно място като това във френските Алпи за уикенда. Това, че не ми харесва, си е моя грешка. Вината не е на другите. И със сигурност не е на Себ.

Мисля за него. Сега е на върха на планината със своите приятели, отдаден на славната алпийска авантюра, изпълнена със

слънце и красота, и през почивките се наслаждава на най-добрите барове и ресторанти, кацнали по върховете на най-високите писти.

При тази мисъл неочаквано се чувствам абсолютно изоставена и самотна. По-самотна, отколкото си спомням някога да съм била, облечена с този смешен и глупав костюм, на хиляди километри от дома, без да има човек, с когото да поговоря, освен с тези говорещи френски дечица.

Всичко, което мога да направя, е да преглътна сълзите и да погледна към Франсоа. Но той въобще не ме забелязва, флиртувайки с една загоряла блондинка в яркорозов клин, прилепнал по формите ѝ — вероятно майка на едно от гюлетата. Двамата ги гледат с умиление и се смеят. Мен все едно ме няма.

В такъв случай...

Мятам сноуборда на рамо, обръщам се и тръгвам надолу, падайки и пързаяйки се по склона, с ботушите, които вече са ми направили мазоли. Започвам да мисля, че първоначално бях права. Започвам да мисля, че въобще не трябваше да идвам тук.

[1] Хотел „Костес“ в Париж, известен с дневния си бар. — Б.пр.

↑

[2] Хижа, вила (фр.). — Б.пр. ↑

29.

Намирам едно интернет кафе и си поръчвам горещ шоколад. И парче вкусно изглеждаща торта. Е, изморена съм! Толкова много се изтоших — нали се пързалих със сноуборд! Ако падането може да се нарече пързалие, подсмивам се, докато настанявам изтерзаното си тяло на стола.

След хапещия студ по пистите, изпитвам страхотна благодарност за топлия уют вътре и като свалям прогизналите си ръкавици, хващам чашата с две ръце, за да ги стопля, и отпивам.

Понякога нищо не може да замести чаша горещ шоколад с плътен вкус!

Следващите няколко минути не правя нищо, освен да седя като в транс, да ям торта и да пия горещата напитка, чувствайки как бавно започвам да се връщам към живота. Постепенно се размразявам и започвам да се чувствам по-добре, после поглеждам към един от компютърните екрани. Всъщност, докато съм тук, бих могла да проверя пощата си. Оставям чашата и тръгвам към тях.

В момента, в който пиша адреса си, чувам мобилния си да звъни. Имам съобщение от Фъргюс.

Как е ваканцията?

Докато го чета, ме обзема приятно чувство. Да получа съобщение от приятел винаги *действа* ободряващо. Започвам да му пиша, но пръстите не ме слушат — това е резултат от солидното замръзване.

Отказвам се. Просто ще му звънна. „Водафон“ ми изпратиха съобщение, че мога да използвам някаква суперевтина тарифа зад граница, освен това искам да чуя един приятелски глас.

Набирам номера му и той моментално вдига.

— Само не ми казвай, че си в някой скъп хотел в Париж и пиеш шампанско, заобиколена от рози! — са първите му думи, произнесени с ирландски акцент.

Защо всички са се наговорили да казват това? Фиона каза съвсем същите думи, когато ѝ звъннах на път към кафенето, за да проверя как е Флий, и дори не се опита да скрие разочарованието си, когато ѝ обясних къде съм. Гласът ѝ падна поне е две октави — от висок и развълнуван до равен и доста отегчен. Тя неочаквано се сети, че трябвало да тръгва, тъй като на вратата я чакал някой.

— Не точно — отговарям, като настанявам мокротото си дупе на стола. — Уцели страната, но не и града. Не съм в Париж. В Шамони съм, на ски.

— Стига бе! — той изглежда впечатлен. — Не знаех, че караш ски.

— Не карам, аз съм начинаеща. Себ е експертът — въздъхвам, сетне осъзнавам, че гласът ми звучи отчаяно и се опитвам да бъда по-въодушевена. — За пръв път ми е. Днес взех първия урок. Надявам се да се науча бързо.

— Чудесно, браво на теб! — окуражава ме той. — Аз никога не съм мечтал за ски. Дай ми на мен някой плаж, морски бряг...

Не за пръв път чувствам, че съм съгласна с него.

— Чакай, не ме дръж в напрежение, кажи ми как мина прослушването? — питам, сменяйки темата.

— Беше страхотно! — звучи наистина въодушевен. — Бях в добро настроение, тъй като... познай де! Тя ми отговори!

— Кой ти отговори? — питам невинно.

— *Сара! Моята пропусната връзка!*

За миг чувствам тревога. За част от секундата чувствам вина, тъй като неочаквано си спомням как изпратих този фалшив имейл късно снощи, преструвайки се, че съм някой друг и подписвайки го със Сара.

Но съмненията ми изчезват, докато го слушам колко въодушевено говори.

— ... наистина ми даде онзи тласък, от който се нуждаех за прослушването, нервите ми бяха опънати, почти пред скъсване...

— Супер — радвам се аз, чувствайки известно облекчение.

— ... очевидно и тя ме е забелязала, но била прекалено срамежлива да ми каже „Здравей!“...

Не бях го чула да говори толкова щастливо досега. Изпращайки този имейл, изглежда бях постъпила правилно. Радвам се, че номерът ми мина.

— ... и харесвала това кафене, но следващата седмица пътувала за Тайланд, където ще работи в резерват за слонове.

Добре де, признавам, че не успях да измисля по-добро извинение, но беше много късно, а причината трябваше да бъде непробиваема, за да не се види с нея. Това беше най-правдоподобното, което ми дойде наум.

— О, няма значение — успокоявам го аз. — Това поне показва, че не си отхвърлен. Обзалагам се, че си получил ролята...

— Всъщност има слухове, че са я дали на някой друг. Ще разбере другата седмица...

— Не, няма начин! — възкликвам възмутено. — Тази роля е точно за теб!

Сега знам как се чувстват майките, когато смятат, че тяхното дете е много по-умно и по-талантливо от останалите.

— Всичко е наред, аз съм добре...

— Да, ама аз не съм! — протестирам разгорещено. И не се шегувам! Представям си как звъня лично на тези глупаци, провели кастинга, и ги питам какво мислят! Фъргюс очевидно е най-добрият! Разбира се ще бъде учтива, просто ще им кажа, че той е много по-талантлив и е...

— Аз мисля, че е съдба. Това, че не получих ролята.

Въображаемата ми реч рязко прекъсва.

— Каква съдба? — повтарям като ехо. — Какво имаш предвид?

— Че може би не е речено да бъда актьор — отговаря безгрижно той. — Не съм постигнал кой знае какви големи успехи, нали? Може би трябва да правя нещо друго, нещо по-полезно, което наистина ще донесе добро.

— Като какво например? — питам зловещо. Не ми харесва накъде върви този разговор, всъщност започвам да чувствам безпокойство.

— Като например да отида в Тайланд и да работя със слонове.

О, боже! Това не може да бъде.

— Не пришпорваш ли нещата прекалено? — питам сприхаво. — Добре, не си спечелил това прослушване, но това не е причина да захвърлиш всичко и да напуснеш Лондон...

Той не ме слуша.

— Всъщност вече писах на Сара.

Пинк!

Докато говоря по телефона, входящата поща на екрана мига. Със сърце в гърлото, отварям пощата.

Скъпа Сара! Уау, каква страхотна работа! Харесва ми да правя нещо подобно. Трябват ли им още доброволци? Може да дойда с теб. Фъргиус.

— Наистина мисля, че това е знак на съдбата.

— Знак? — една произнасям.

О, боже, за всичко съм виновна аз. Заради моя тъп имейл. Вместо да оправя нещата, ги обърках още повече. Много, много повече. Какво ще правя сега? В ума ми се блъскат решения. Хайде, Тес, мисли, мисли! Трябва да има начин да оправиш кашата, която забърка. Трябва да има нещо, което можеш да направиш!

Осенява ме една идея, но я прогонвам. Може би има и друго решение. Друг начин. Но няма. Нищо друго не мога да направя.

Извинявам се, казвам бързо „Доскоро!“ и, чувствайки, че се налага да продължа играта, започвам да пиша...

Трябва да отговоря на имейла му.

Връщам се във вилата, за да открия Себ е блеснали очи и прациящ от адреналин.

— Хей, ето те и теб! — сияе той, докато аз влизам със сноуборда на рамо.

И моментално се спъвам.

Нали знаете вица за човека със стълбата? Е, това съм аз!

— Охxxx! — издавам стон, защото се удрям, докато се боря непохватно с дъската за ски. Някои хора са родени за пистите, те правят всичко да изглежда лесно и безумно просто.

За съжаление аз не съм от тях.

— Добре ли си? — пита той и идва да ми помогне.

— Тъхъ... да, добре съм — усмихвам се, докато накрая успявам да стана.

— Е, как беше? — пита нетърпеливо той.

Толкова е възбуден и въодушевен, че сърце не ми дава да му кажа, че беше катастрофа, все едно се учих да танцувам върху топки за голф, и че мразя всяка ледена, мокра и самотна минута от това преживяване. Но не мога след всички усилия, които направи. Не мога, защото връзката ни зависи от това.

Вместо това закачам една изкуствена усмивка на лицето си.

— Фантастично.

— Знаех си, че ще ти хареса! Знаех си! — светва той.

— О, да — продължавам да се усмихвам. Сякаш съм замръзнала. Кое то си е самата истина, защото ми трябваше цяла вечност, за да извървя разстоянието от интернет кафето дотук с набъбналите мехури и мазоли по краката ми. Чувствах ги как се появяват, като балони от дъвка.

— Удивително, нали? Както нищо друго на света! Това веселие, тази свобода...

Само кимам, нямам думи. Сигурно в мен има нещо сбъркано. Не вярвам, че говорим за едно и също.

— А и ти, с твоя опит от тренировките по военен фитнес, обзалагам се, че ще влезеш във форма за нула време!

Очите му светят с такова оживление, той изглежда толкова щастлив и доволен, че всичко, което мога да направя, е да стоя, да се усмихвам и да кимам с глава като онези пластмасови кученца, които сте виждали на задните прозорци на колите.

— Знаеш ли, най-добре да сваля тези дрехи — казвам, когато накрая намирам езика си, за да проговоря. — Да се изкъпя, да отпусна всички тези стегнати мускули...

— Защо не влезеш в горещата вана? — предлага той. — Няма по-перфектно лекарство за схванати мускули.

Но разбира се! Горещата вана под открито небе. Бях забравила за нея. За пръв път днес чувствам, че сърцето ми се отпуска.

Освен ако...

— Къде са Крис и Ана?

— Сигурно в някое заведение „апрески“. Няма да се върнат още няколко часа. Защо питаш?

— О, няма причина — свивам рамене, опитвайки се да звуча незаинтересовано, докато цялото ми същество ликува и прави нещо като мексиканска вълна.

— Върви, върви, скачай вътре! — окуражава ме той. — След малко ще дойда и аз.

— Хубаво — усмихвам се. Повярвайте, не ми трябва повече. Грабвам нещата си и тръгвам към спалнята, в която сме настанени.

— О, между другото — вика след мен Себ и аз се обръщам. — Минах покрай ски училището, но не те намерих. Не беше ли на детската писта? Инструкторът много се притесни, защото не те е виждал да си тръгваш.

По дяволите. Спипаха ме. Залива ме вълна от вина, като си помисля как седях в топлото кафене, пиех горещ шоколад и си говорих с Фъргюс.

— Ами... да, но те... еее... те ме преместиха в по-горен клас.

— Вече? Браво! — Той се усмихва гордо. — Виждаш ли, няма да мине много време и ще можеш да се присъединиш към мен на пистите...

— О, да... супер!

Господи, направо съм ужасна. Сега се чувствам още по-зле.

Но няма смисъл да мисля за това, казвам си твърдо. Всъщност няма да мисля за нищо друго, освен за прекрасната гореща вана с мехурчета, която ме очаква навън...

Почти замаяна от нетърпение, свалям пластовете дрехи от себе си. Не си нося бански костюм, тъй като мислех да си купя нов, ако се окаже, че отиваме в спакурорт, но сега решавам, че мога да си остана по бельо, и вземам хавлията. После спирам за миг. Какво правя, нали сме само двамата — аз и Себ! Значи няма нужда да обличам нищо, нали така? Свалям сутиена и гащите и се завивам с хавлията.

Навън температурата е паднала още повече. Леденостудено е и аз треперя, докато гледам горещата, вдигаща пара вана, осветена върху дървената веранда. Събирам смелост, хвърлям хавлията на стола. Леденият въздух удря тялото ми, а аз се затичвам по покритата със сняг веранда и бързо влизам в нея.

Оооох, блаженство. Веднага след като горещите мехурчета ме покриват, издавам стон, пълен със задоволство. Потъвам във водата, сядам срещу една от дюзите, отдавайки се на удоволствието от водата, която масажира бедния ми измъчен гръб. Имам чувството, че умирам и отивам в рая — раят на горещите джакузита. Може би съм била прекалено сприхава и прибързана. Може би това пътуване не е чак толкова лошо. Да де, аз съм си пълен профан в ските и днес наистина ми бе самотно, но сега се наслаждавам истински — да, тук, навън е просто невероятно!

Наслаждавайки се на контраста температурата на въздуха с под нудата, а във водата е топло, се отдавам изцяло на гледката. Тъмнината се е спуснала, но наоколо се издигат снежни планини, докато под мен курортът е облян от мигащи светлини. Гледам ги, дъхът ми излиза като бели облачета, после облягам главата си назад. Над мен небето е черно и толкова ясно, че мога да видя милиони звезди, които премигват ярко. И още нещо... има още нещо във въздуха...

Снежинки.

Тъй като една от тях каца на носа ми, неочаквано си спомням за Фъргюс и за миг се пренасям на неговата тераса. Та това беше снощи! Струва ми се, че беше преди цял век. Толкова много неща се случиха оттогава: пътувах със самолет, той ходи на прослушване, аз се преструвах на Сара — неговата пропусната връзка... Спомням си разговора ни от днес следобед, имейлите... Дали е получил моя отговор?

Изведнъж тревогата започва да бълбука в мен като мехурчетата във ваната. Може би трябва да помоля Себ да ми даде своя айфон, за да проверя пощата си.

Изведнъж се сепвам. Ама какво правя? Дошла към тук да прекарам уикенда с гаджето си! Трябва да мисля за него, а не за Фъргюс.

Което ми напомня: *А къде е самият Себ?*

В същия момент чувам стъпки. О, това сигурно е той! Като по поръчка. Добре. Трябва да прогоня всички глупости за пропуснати връзки и Фъргюс от главата си. Да се концентрирам върху сегашната си връзка, а не върху някаква измислена.

Прибирам назад косата от лицето си и се опитвам да събера мислите си. Трябва да изглеждам повече като секси голо гадже, което се е отпуснало във ваната, отколкото като разбита, страдаща от мускулна треска и болки, тръшнала се върху дюзата уморена млада жена, чието всяко мускулче крещи от болка и я убива.

Преглъщайки една прозявка с размерите на хипопотам, се подпирам на стената и чакам Себ да се появи. Стъпките приближават. Странно, но защо ми звучат като стъпки на два чифта крака...

В мига, в който мисълта минава през главата ми, осъзнавам с ужас, че това въобще не е Себ.

Това са Крис и Ана.

— Хей! — крещи Крис, който ме вижда пръв. — Я виж кой е тук!

Това е като един от онези ужасни сънища, в които откриваш, че си гол на публично място. Но е много, *много* по-зле. Защото не е съм и аз наистина съм ГОЛА! Гмуркам се колкото е възможно по-дълбоко и отивам до една от дюзите, молейки се мехурчетата да ме покрят.

Потънала във вода до брадичката, вдигам няколко пръста.

— Здравсти! — прошепвам едва-едва, махам леко и се опитвам да действам нормално. С малко повече късмет биха могли да не забележат, че съм гола. Ще ме поздравят, ще се обърнат и ще се върнат в хижата.

Да бе, да. Кого лъжа? Късметът официално ме е напуснал още на бебешката писта.

— О, здравей! — казва с неприкрито недоволство Ана, когато ме забелязва. Тя носи халат, който отваря, за да разкрие бели бикини и тяло със силен загар, което не е виждало дражета „Малтесърс“. Оставя огромна чанта на стола.

Споменах ли, че това е кошмар? От онези, от които не се събуждаш? Двамата влизат във ваната. *Поправка:* Ана влиза, а Крис смъква боксерките си и се хвърля със скок и пръски, докато аз започвам отчаяно да търся начин да се измъкна. Такъв няма.

Хваната съм в капан. В едно горещо джакузи в Алпите. Без дрехи.

И една ужасно ярка светлина осветява моята... *знаете какво*. Осъзнавам това с ужас и се опитвам да се прикрия с крака си.

— Е, как мина денят ви? — питам учтиво, все едно седим на по чаша пиене, а не съм се превила на две в огромната пластмасова вана и не прикривам гърдите си с ръце.

— Шибаните А! — вика Крис, който очевидно се е насладил на повече от едно питиета. — Изметохме ги на една от черните като стой, та гледай!

Не съм съвсем сигурна какво казва, тъй като не говоря езика „сноуборд“ — език, който открих, че говорят тук в Шимони, и който аз не разбирам, но съм спасена от задължението да отговоря, тъй като той напълно ме пренебрегва. Всъщност „спасена“ изглежда не е точно думата, която търся, осъзнавам съвсем скоро, тъй като вниманието му се фокусира главно върху циците на Ана и двамата започват...

Ами, без да давам повече подробности, мисля, че фразата, която използват в Америка, е „любовна игра“.

Лично аз имам друга фраза и тя е: „ИЗВАДЕТЕ МЕ ОТТУК!“

Потънала в земята, пардон — във ваната, от притеснение, се опитвам да не ги гледам и търся с очи хавлията си, която виси на стола до вратата. Опитвам се да изчисля дали мога да изскоча и да я грабна, преди да ме забележат. В края на краищата не мога да остана тук цяла нощ, нали? Чувствам как кожата ми започва да гъбясва и да се сбръчква. Освен това дочувам смучещи звуци и имам ужасното чувство, че нямат нищо общо с дюзите на джакузито.

Не за първи път ми минава мисълта къде е Себ, и при това мисълта ми завършва зловещо.

Къде по дяволите е той? Ще го убия.

Още няколко минути седя отчаяно, докато решавам, че повече не мога да издържа и се прокашлям високо. Двамата спират да правят онова, което правеха, и се обръщат към мен.

— Ууупс, извинявай, забравихме, че си тук — кикоти се с пиянски глас Крис.

— Може би ще е по-добре да влезем вътре, скъпи — казва с леко пуфтене Ана.

Чувствам се като чукундур. Аз съм тази, която е гола-голеничка, а се чувствам като Дева Мария!

На кого му пука! Осъзнавам, че излизат. Осъзнавам го с облекчение, докато ги гледам как се размотават, сетне изчезват по пътеката, водеща към вилата. Изчаквам няколко минути, за да се убедя, че теренът е чист, скачам, тичам за хавлията си и ги последвам вътре.

Намирам Себ, седнал на дивана да дрънка на китара.

— Здравей, мило! — той вдига глава, когато влизам, и изглежда не разбира какво не е наред. — Как беше в джакузито?

— Мислех, че ще се присъединиш към мен — отговарям през стиснати зъби.

— Извинявай, разсеях се е тази китара на Крис... — Той кима към китарата, сякаш тя абсолютно оправдава факта, че е забравил за гаджето си, което го чака навън в джакузито. *Голо.*

И дори не ми се започва темата, че би трябвало да ме спаси от Крис и Ана и техните сексуални закачки.

Обзема ме възмущение, но се опитвам да го потисна. Просто съм в лошо настроение.

— Ще ти изсвиря нещо — продължава той, и без да дочака отговор, взема няколко акорда.

Това вече не мога да преглътна. Стоя тук, цялото тяло ме боли, краката ми са в мехури и пришки, от косата ми капе вода и образува малки вадички върху пода около мен... не, мисля че ми дойде до гуша. Дори повече от достатъчно. Защото *не* всичко е по моя вина. Целия ден се опитвах да бъда благодарна и да се наслаждавам, но да те захвърлят на бебешката писта, докато той отиде да се забавлява с другите, не е кой знае какво удоволствие. Освен това ме остави в горещото джакузи да го чакам четирийсет и пет минути. Но ако сега очаква да остана и да слушам зле изсвирената от него версия на „Уондъруол“... о, не! Не е познал.

— Всъщност мисля да си лягам — прекъсвам дрънкането му аз.

Той моментално спира и ме поглежда остро.

— О, добре. — Но долавям нотка на неодобрение, а може би е изненадан, че отказвам да остана и да го слушам. — Предполагам, че си изморена, нали за пръв път си на пистата и...

— Да, и аз предполагам — съгласявам се, но има и нещо друго. За първи път, откакто започнахме да се срещаме за втори път, поставям себе си на първо място.

Докато отивам към спалнята, той започва да дрънка отново. Затварям вратата зад себе си и се качвам на леглото. Но съм толкова изморена, че не мога да заспя, затова вземам книгата на Обама и я отварям на страницата, която е... *трета страница*? Само толкова ли съм прочела?

Опитвам да се фокусирам, но от другата стая идва някакъв шум. Крис и Ана сигурно гледат телевизия. Според звуците, които стигат до ушите ми, филмът май е на ужасите. Човек ще си помисли, че са надули звука до максимум. Тези двамата са такива егоисти! Опитвам се да не обръщам внимание, но е невъзможно. Всъщност става все по-високо и по-високо...

И неочаквано осъзнавам — *ама те не гледат филм!*

О, боже!

Хвърлям книгата с ярост към стената и Обама издава тъп звук. Днес не за пръв път си мисля, че моята романтична ваканция въобще

не се оказа онова, което очаквах. Загасявам светлината, пъхам пръсти в ушите си и завирам глава под възглавницата.

30.

Много преди дните на *Expedia.com* отидох в една местна пътническа агенция, за да направя резервация за ваканция. Бях само на седемнайсет и с приятелката ми Сузи щяхме да ходим на организирано пътуване до остров Корфу. Та си спомням, че докато чакахме да ни дойде редът, разглеждах една от брошурите за ваканция през зимата. На първата корица — смееща се двойка, спускаща се от планината, зъбите им по-бели от снега, якетата им — в ярки цветове.

За едно момиче, което като дете се е пързеляло е пластмасова торба по нивите на бащината си ферма, това изглеждаше бляскаво и привлекателно. Никога няма да забравя как поглъщах жадно редовете, описващи забавлението и радостта от това да се спускаш по пистите, за ползите от чистия въздух и спорта, да се събуждаш с чувството на новороден, ободрен и активизиран човек.

Добре, тъй като сега съм в Шамони, хайде да видим колко от написаното в онази брошура е вярно:

1. Забавление и радост по пистите?

Истината: Паднах сто пъти. Почти се разплаках. Избягах в кафенето и ядох торта.

2. Ползите от чистия въздух и спорта?

Истината: Синина, с размерите на Африка върху левия ми хълбок. Повече мехури и мазоли по краката ми, отколкото когато за последен път се прибрах пеша от един нощен клуб до вкъщи с високи токчета, защото изпуснах последния автобус. Никога повече няма да подценявам седенето на дивана и гледането на „X-фактор“.

3. Събуждаш се свеж и отпочинал, като новороден?

Истината: Събудих се с чувството, че ме е блъснал лондонски автобус на два етажа.

На другата сутрин не мога да се помръдна. Думата „мъчително“ не описва онова, което чувствам. Не е достатъчна. Все едно за една нощ бях остаряла със сто години и, за да стана от леглото, ми е необходима цяла вечност. А като си помисля, че трябва да направя

отново същото, потръпвам все едно са ме полели със студен душ. В момента не съм в състояние да вървя, та камо ли да се кача на дъската.

Но след четирийсет и пет минути под горещия душ успявам да се заредя с някакъв ентусиазъм и съм решена да отида още веднъж. Не мога да се предам само след един ден! Добре де, вчера беше истинска катастрофа, но няма да позволя това да развали цялото пътуване. *Не мога* да позволя да се случи отново. Сега е големият ми шанс да докажа на Себ, че съм единственото момиче за него. Не бива да го пропиля.

След като мускулите ми са достатъчно отпуснати, че да успея да обуя чорапите си без писъци, се отправям към кухнята за закуска. Само за да открия, че всички други вече са закусили и обуват ботушите си.

— Хей, ето къде си била — казва Себ, когато се появявам, сякаш не знаеше, че съм тук. — Готови сме да излизаме.

— Вече? — проверявам в каната за кафе. На дъното има само черна утайка.

— Добре, ще си взема едно кафе по пътя...

— Няма нужда да бързаш — намесва се презрително Ана. — Ние отиваме на Лез Уш, ще се спускаме по Кандахар^[1].

— Къде какво ще правят? — питам Себ, за да получа обяснение, без да й обръщам внимание. Както вече казах, не говоря езика „сноуборд“.

— Кандахар е най-известната писта от състезанията за Световната купа. Ще се спускаме по нея — обяснява той.

— Не мисля, че ти ще се справиш само с един урок — отново се намесва Ана. — Но няма значение.

Опитах се да я харесам, наистина се опитах, но безуспешно. Тя без съмнение е истинска крава.

— Но може да дойдеш с нас с кабинковия лифт — предлага Себ, който по неизвестна за мен причина не забелязва злобата на кучката. — Гледката е страхотна!

— И ще можеш да гледаш своя човек отвисоко — хили се Крис, грабва последната филийка препечен хляб под носа ми, преди да успея да протегна ръка към нея, и я тика в устата си.

Стомахът ми протестира шумно. *Гладен съм*, казва той, *направи ми кафе и препечи хляб*.

— След това можеш да се върнеш на бебешката писта — довършва Ана.

Предпочитам да не й обръщам внимание.

— Добре. В такъв случай отивам, обличам се и тръгвам с вас.

Въпреки гадните коментари на Ана се радвам, че тръгнах, тъй като гледката от кабинковия лифт наистина си заслужаваше да изтърпя компанията й по време на пътуването. Беше невероятно. Както и да наблюдавам Себ да се спуска от върха на планината. Склонът е много стръмен, почти отвесен, но той сякаш се гмурка по ръбовете и изчезва с останалите, а отдолу се чува само ехото от виковете им.

Ако се нуждаех от още доказателства, че никога няма да стана скиор или сноубордист, това беше. Куражът ми стигна само да погледна от ръба.

Вземам обратно кабинковия лифт и слизам долу, купувам си някаква закуска и отивам на бебешката писта за следващия урок. Макар че, ако трябва да бъда откровена, започвам да си мисля други неща. Айнщайн някога е казал, че определението за лудост е да правиш едно и също нещо отново и отново и да очакваш различни резултати. Кое то: а) описва идеално опитите ми да се науча да карам ски и б) означава, че сигурно съм напълно луда.

Боря се да стана след поредното падане, когато чувствам леки вибрации. Интересно, звучи като мобилния ми телефон. О, боже, но това е точно той, осъзнавам и започвам да ровя под пластовете дрехи, с които съм облечена. Накрая го намирам, точно преди да замлъкне.

— Хей, там ли си? Тъкмо щях да затворя.

Това е Фъргюс. Звучи припряно.

— Извинявай, намирам се на върха на една планина — вероятно няма добро покритие.

— Искях да говоря с теб, Тес.

— Така ли? — Чувствам се необяснимо защо доволна.

— Сара отново ми писа.

Задоволството ми е последвано от разочарование.

— И се нуждая от женски съвет.

— Да, разбира се, кажи! — отговарям, като се осъзнавам бързо.

Той кашля и започва да чете:

Скъпи Фъргюс,
Радвам се да чуя, че се интересуваш от доброволческа работа, но за жалост светилището се ръководи от будистки монаси и е само за будисти. Съжалявам. Всичко най-хубаво, Сара (Karma Dechen Palmo — лъчиста жена на върховното блаженство).

Мълчание, след което:

— Е, какво мислиш?

Мисля, че ми беше много трудно да измисля това ново извинение и ми трябваше цяла вечност да намеря това будистко име. Вчера почти час се рових в Гугъл в кафенето!

Но разбира се онова, което мисля и онова, което говоря, са две различни неща. Преглъщам с мъка. Трябва да бъда много внимателна. Не искам да влоша нещата повече, отколкото и без това вече са.

— Добре, поне направи опит — казвам предпазливо, долавяйки случайно погледа на Франсоа, инструкторът, който ме гледа укорително и сочи телефона ми. Което ми е смешно, като се има предвид, че неговият е като залепен за ухото му. Правя му сигнал „само за минута“ и чакам Фъргюс да отговори.

Струва ми се, че минава цяла вечност.

— Да, права си. — Той въздиша от другата страна на линията.

Бях задържала дъха си и едва смеех да дишам, така че сега го изпускам шумно. О, слава богу. Опасността е отминала. Цялото ми тяло се отпуска с облекчение.

Само за секунда.

— Но пък друга част от мен казва: „Слушай, Фъргюс, ако искаш нещо, трябва да имаш смелост да си го вземеш“.

Устата ми пресъхва.

— Какво? — едва грача.

— През целия си живот толкова се страхувах от провал, че не смеех да рискувам. Искам да кажа, добре, опитах се да бъда актьор, но рискувах ли? Наистина ли се борих за това?

Мислите ми започват да прескачат в неравномерен такт.

— Хм... Не знам, ти кажи! — но въпросът му беше риторичен, а и той вече бе готов с отговора.

— Не искам просто да се предам. Затова ще ѝ отговоря и ще ѝ кажа, че съм мислил много...

— Така ли? — прекъсвам го с ужас.

— Да — отвърща с увереност, която не съм чувала преди. — Мама О'Фланаган няма да е щастлива, нито местният католически свещеник, но четох много по въпроса и знаеш ли какво? Реших, че мога да стана будист.

Отварям уста да кажа нещо, не съм сигурна точно какво, но преди да успея, телефонът замлъква.

— Фъргюс? Фъргюс! — викам в слушалката, преди да осъзная, че няма сигнал. Набирам обратно номера му, когато осъзнавам, че екранът на телефона е черен. По дяволите. Батерията ми е празна!

Остатъкът от урока прекарвам в опити да се концентрирам, но провалът ми е пълен. Не спирам да мисля за разговора с Фъргюс, което означава, че прекарах повечето време по задник, много повече, отколкото преди. Стори ми се, че Франсоа въздъхва с облекчение, когато му казвам, че днес е последният ми ден и утре няма да съм тук. Той казва нещо на френски, което не разбирам, но нямам нужда от превод, когато ме прегръща, преди да ме пусне с най-широката усмивка, която досега ми е давал.

След това се връщам право във вилата. Искam да зарядя телефона си, за да се обадя на Фъргюс, но когато търся зарядното си устройство, откривам, че съм го забравила, а всички останали имат айфон.

Нещо, което Ана не пропуска да отбележи със злобно задоволство.

— Какво? Нямах айфон? — кикоти се на дивана, където се е увила като змия около Крис е чаша червено вино в ръка. — Колко старомодно!

— Обичам старата си нokia — отговарям отбранително.

— Все някой ден ще трябва да влезеш в 21-ви век — усмихва се Себ и ме привлича към себе си за целувка.

Обикновено подобно действие ме вълнува, но сега ме дразни и аз се дърпам.

Усмивката му изчезва и е заменена от недоволна гримаса.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Хм, всичко е наред. Изморена съм — отвърщам припряно и бързам да прогоня лошите мисли и съмнения. Да, това е всичко, Себ не е виновен, просто аз съм изморена и крива. Този уикенд ме изтощи напълно. — Между впрочем, няма ли да си събирате багажа? — напомням му аз.

— Знам, че не обичаш да закъсняваш, но още е рано — отговаря ми той, връща усмивката си и протяга към отворена бутилка вино. Започва да пълни две чаши.

— Защо, в колко часа е полетът ни за Лондон? — вероятно е някой от онези, които пристигат на Хийтроу в ранните часове.

— Не се притеснявай, полетът е чак утре — казва, подавайки ми чаша вино.

За миг решавам, че се шегува.

— Ти сериозно ли говориш?

— Защо мислиш, че не съм сериозен? — пита безразлично той.

— Но утре е понеделник!

— Десет точки за верен отговор — вика Крис от дивана, а Ана се залива от смях, сякаш е най-добрата шега, която е чувала.

— И аз трябва да съм на работа — добавям заради нея, чиято работа очевидно е да бъде професионално гадже на някого.

Тя ми се озъбва, тръска русата си коса над раменете и се сгушва в Крис. Очевидно съм докоснала някой оголен нерв. Да си призная, въпреки че е крава, изпитвам някакво съжаление към нея. Срещала съм момичета като Ана, които правят кариера, като излизат с богати мъже, но забелязах няколко бръчки около очите ѝ, а вчера я хванах да се гледа в огледалото и да придърпва лицето си, защото смяташе, че никой не я вижда. Предполагам, че е по-стара, отколкото казва.

Но какво става, когато ботоксът престане да действа? Когато задникът ѝ започне да увисва? Земното притегляне не може да бъде надхитрено. Крис инвестира в приятелките си, както в колите си, и винаги предпочита новите модели. Скоро на този диван ще седи друга, по-млада блондинка. Тогава какво ще прави Ана?

— Сигурен съм, че можеш да се справиш с шефа си — казва ми Себ. — Само един ден.

Поглеждам го и не вярвам на ушите си.

— Не мога просто да звънна и да съобщя, че няма да отида на работа — възмуштавам се. — „Извинете, сър Ричард, но аз съм в

Шамони.“

— А защо не? — свива рамене той. — Работата ти не е чак толкова важна, нали? Никога си споменавала за нея, освен че, когато той се пенсионира, сигурно и ти ще напуснеш.

Чувствам се като ужиlena. Истина е, аз рядко говоря с него за работата си, но това е защото първия път той не се интересуваше от нея.

— Защо говориш така? — възмутена съм. — Може да не съм най-добрата лична асистентка в света и това може да не е най-важната работа, *но за мен* тя е важна...

Досега не бях осъзнавала колко сериозно съм възприемала дейността си в „Блексток&Уайт“. Не защото имах големи амбиции за кариера. Напротив, да работя в офис, независимо в какъв, не бе мечтата на живота ми. И нека да погледнем истината в очите — моите таланти не са в създаването на електронни таблици. Но винаги се опитвам да дам нещо от себе си, независимо дали съм добра или не (като например в сноуборда...) Както пише в училищното ми досие: „Тес може да не е най-академичната ученичка, но винаги дава всичко от себе си.“

— Не мога да изоставя сър Ричард.

Всички погледи се насочват към мен, а Себ отпива от виното си.

— И какво искаш да направя? Да сменя полета? — усмихва се подигравателно на предположението си.

В този момент осъзнавам цялата истина за това, че никога не говорим за моята работа с него — защото той винаги прави така, че да изглеждам незначителна в сравнение с неговата мегауспешна, космическа кариера.

— Да... точно това искам — отговарям спокойно, но твърдо.

За миг никой не продумва, сетне Крис се изцепва:

— Ей, пич, май ще ни напуснеш? — и цупи долната си устна като наказан ученик.

— Щом Тес трябва да се върне, значи трябва — съгласява се Себ, но виждам, че стиска зъби и е много недоволен.

— А не може ли ти да останеш? — предлага Ана, като гледа само в него. Сякаш се радва, че аз ще си отида.

— Ана е права, мога да летя и сама — казвам равнодушно. — Не е проблем. — Правя опит да огранича щетите. — Не искам да развалям

уикенда ви.

Но той вече е взел телефона си и набира номера.

— Ало, „Бритиш Еървейс Екзекютив Клуб“? Трябва да сменя резервацията си...

[1] Ски курорт на 6 км от Шамони във Френските Алпи. — Б.пр.

↑

31.

Оказва се, че всички полети са пълни и трябва да изчакаме до следващата сутрин. Което значи, че Себ е щастлив, но аз пристигам в офиса със закъснение и трябва да работя и през обедната почивка, за да се справя с всички имейли.

Включително и тези от Фъргюс.

Пред последните 24 часа той е верен на думата си и не се предава. Всъщност той и моята алтер его Сара си обмениха поне дузина писма. Трябваше да ги проверявам в интернет кафето, на летището, веднага след като се прибрах, а сега и на работа. Беше много мъчително.

И се оказва много притеснително. С безпокойство и тревога влизам във фалшивия си акаунт. Виждам, че във входящата кутия ме чака още едно писмо от Фъргюс. Не мога просто така да престана да му отговарям. Опитвах се да го спася от чувството, че е отхвърлен. В края на краищата никой не познава по-добре от мен това чувство, но вместо да оправя нещата, изглежда ги влоших още повече.

Започвам да чета писмото му, това е десетото за днес.

„Скъпа Сара, пак съм аз...“.

Стомахът ми се свива. Без да искам се бях забъркала в кибер връзка. *При това с човек, когото смятам за свой добър приятел.* Господи!

Поради което трябва да престана веднъж и завинаги, решавам, докогато свършвам четенето. Понякога скалпелът е най-доброто лекарство, и това е. Фъргюс ще бъде силно разочарован, но е за негово добро. С натежало сърце започвам да пиша отговор...

Точно натискам „изпрати“, когато получавам съобщение от сър Ричард. Искане да ме види. Много бързо отивам до офиса му и заварвам вратата открената, той седи зад бюрото си, а обикновено милото му

изражение е заменено от гробарска физиономия. О, боже! Сигурно ми е сърдит задето закъснях тази сутрин.

— Преди да кажете нещо, мога да обясня — изпреварвам го и започвам да нареждам, без да спирам. — Моят приятел ме заведе на ски във Франция, беше изненада, само че не ми каза предварително, че ще се върнем днес, и когато го накарах да смени полета, всичко бе заето, нямаше нито едно свободно място, така че успях да стигна дотук малко преди обед, но тази вечер ще остана до късно и ще наваксам времето, което пропуснах...

— Благодаря ти, Тес, сигурен съм, че ще го направиш — усмихва се сър Ричард, — но не това е причината, поради която те извиках.

— Не е ли? — гледам го объркано. — Но...

— Моля те, затвори вратата и седни — казва, като сочи стола срещу себе си.

Тонът му е сериозен и аз, който знае защо обзета от нервност, затварям вратата и едва присядам на крайчеца. Умът ми блуждае. Обикновено в такива ситуации онова, което очакваш, е, да си загубиш работата, но аз вече го знам.

— Преди всичко мога ли да бъда сигурен, че всичко, което чуеш в тази стая, няма да излезе от нея? — пита сериозно той и намества очилата си.

Едва сега забелязвам, че не носи старомодните рамки от коруба на костенурка, а нови, с модерен дизайн.

— Ами, да... разбира се — кимам също сериозно.

Боже, чудя се какво ли смята да ми каже? Неочаквано се сещам. О не, моля, само не ми признавай за пристрастяването си към онлайн-порно! Чувствам прилив на паника, докато той се кашля и ми се иска да затворя очи.

Преглъщам. Тес, успокой се и бъди зряла. *Спокойна и зряла.*

— Става дума за компанията...

Боже, това ли било...! Пфу! Какво облекчение.

Сър Ричард вдига вежди от изненада.

— Моля?

— О, не, нищо... — осъзнавам, че съм го казала на глас и потъвам в земята от неудобство.

Той преплита пръсти и продължава тържествено.

— Не знам дали знаеш, но моят прапрадядо сър Ангъс Блексток, основал „Блексток&Уайт“ с най-добрия си приятел Рос Уайт през 1882 година.

— Да, прочетох го в брошурата на компанията — кимам успокоено.

— Четири поколения от моята фамилия са работили тук и всяко от тях е допринасяло за растежа на компанията. Преди трийсет години, когато аз я поех от баща ми и станах генерален директор, желанието ми бе същото. Да предам на наследника си силна компания с големи постижение. За съжаление моят син Едмънд така и не пожела да продължи семейния бизнес, като вместо това избра съвсем различна кариера...

Не е необходимо да довършва изречението си. Всички в офиса знаеха за неговия блуден син Едмънд, който работи в някакъв бар в Ибиса и според профила му във Фейсбук, прекарва свободното си време по купони и носи светлоотразителна жилетка.

— Но въпреки това, аз исках да оставя на моя наследник, който и да е той, успешна и силна компания... — Той прави пауза и снижава гласа си. — Обаче, поради икономическата криза, която е обхванала Европа, а може би и света, трябва с мъка да призная, че това не е възможно.

Той отново млъква, сетне си поема дълбоко въздух.

— „Блексток&Уайт“ е в голямо затруднение, Тес.

Подскачам.

— Затруднение? — повтарям. Може да не съм от най-големите бизнес умове. (Веднъж участвах в един разговор между Себ и негови приятели, за *footsie*, които искрено се забавляваха, когато им разказах как, когато за първи път се срещнах с родителите на гаджето ми в гимназията, се опитвах да флиртувам с него, като търках крака си в неговия под масата, а по-късно се оказа, че това бил кракът на баща му. Само по себе си това бе доста смущаващо, но стана още по-лошо, когато осъзнах, че те говорили за FTSE^[1].) Обаче затруднението си е затруднение, както и да го преведеш.

Сър Ричард кима сериозно.

— Въпреки това успях да избегна някои съкращения, но не съм сигурен колко дълго ще продължи това при сегашните тенденции на пазара, затова пътуването ми до Индия утре е критично важно. Индия

е един от най-големите пазари на хоризонта, и на фона на ставащото в Европа, те отбелязват нарастване на пазара на алкохолните напитки с двуцифрено число през последните две години. Ако пътуването ми е успешно и успеем да сключим сделка е един от основите играчи, това може да спаси „Блексток&Уайт“ за следващите сто и трийсет години.

Той ме гледа, очите му блестят и за няколко мига мога да кажа, че вижда бъдещето на компанията блестящо и успешно, и че наистина вярва, че може да обърне късмета.

— Вероятно не бива да ти го казвам, Тес — продължава с усмивка той, — но като мой личен асистент и опора през изминалата година, мисля, че работихме добре заедно като отбор. Знам колко много работа свърши ти, за да организираш това пътуване, и преди да тръгна утре, просто исках да знаеш, че наистина го оценявам.

— О, благодаря, няма защо! — изчервявам се от комплимента.

— Не, аз ти благодаря, Тес! Това не е просто още едно бизнес пътуване, това е много повече, и чувствам, че трябва да знаеш, колко значителни са били твоите усилия, а аз трябва да ти благодаря за времето, което отдели за това. Особено в този така... как да кажа?... Така преходен период в личния ми живот — добавя тромаво и с неудобство той.

— О, не, не го споменавайте, просто си върших работата. — Опитвам се да не мисля за случая, когато го изненадах преди две седмици на дивана, смачкан и небръснат. Да ви призная честно, струва ми се, че е било преди много време. Оттогава той е променен и сякаш е възвърнал младостта си — все едно е друг човек.

— Ще ми липсва тази компания, но ще намеря утеха във факта, че ще я оставя в най-доброто състояние от всякога.

— Знам, че ще го направите — усмихвам се. — Имам ви пълна вяра. Всички имаме.

— Чудесно.

Той се опитва да стане, което приемам като знак за край на разговора и също ставам.

— О, и още нещо. Бих предпочел да си остане между нас. Не искам хората да се тревожат за работата си, особено когато сме в рецесия. Ей, богу, кълна се, че няма да я загубят.

— Разбира се — кимам. Мисля за Ким и отдавна планираната ѝ ваканция в Ибиса, за момичето от счетоводството, което има бебе, за

Джон от маркетинга, който наскоро се ожени и си купи къща.

— О, Тес, и още нещо.

Обръщам се.

— Току-що прегледах документите за пътуването си и всичко изглежда в ред, само паспорта ми го няма. Знам, че е бил изпратен в посолството за виза, така че трябва да си го получила.

— Отивам да го потърся — отвърщам уверено. — Най-вероятно е в чекмеджето или в кутията за входящи писма.

— Ако не се е загубил по пощата — смее се той.

— Да — смея се и аз.

Напускам офиса му и се връщам на бюрото си, за да намеря паспорта. Да си призная, толкова много неща се случиха през последните няколко седмици, че не мога да си спомням дали го изпратих в посолството, но трябва да съм, тъй не виждам розовото листче на монитора ми. Свалям ги само когато онова, за което ми напомнят, вече е изпълнено. Може да не е най-правилната система за организиране на работата, но при мен действа перфектно.

Така че, ако не съм изпратила паспорта в посолството, листчето все още ще е там. И понеже не е, насочвам цялото си внимание към кутията е входяща поща.

Ровя известно време в нея, но от паспорта няма никаква следа. Странно. Чудя се дали от посолството са ни го върнали? Боже, надявам се да е така. Започва да ме обзема тревога. Бързо пропъждам мисълта и започвам да ровя в купчините документи върху бюрото си. Винаги плащам допълнителна такса за експресно изпращане и връщане по куриер. Така че не може да се загуби, трябва да е тук някъде.

С крайчеца на окото си забелязвам нещо розово. Парченце, почти скрито между монитора и дупката, в която влизат всички кабели. Чувствам как по гърба ми пропъзват ледени бодлички. Какво е това? Опитвам се да пхна пръсти, но то сигурно се е заклещило. Грабвам една линейка и се опитвам да го измъкна. Ледените иглички продължават да пълзят по гърба ми, но не им обръщам внимание. Не, това не е нищо! Най-вероятно е някоя стара бележка. Или нещо, което е паднало. Нищо важно.

Да, ама не. Това е точно напомнящото листче за виза.

Цялото смачкано и скъсано на местата, където съм се опитвала да го измъкна, но определено е розово. Устата ми пресъхва, опитвам се

да преглътна и го изглаждам.

И гледам собствения си почерк с удивление и недоверие.

Виза

Само една дума, която изглежда така невинно, но е достатъчна, за да ми се завие свят. О, не! Моля те, боже, кажи ми, че греша. Моля те... кажи ми... не мога дори да довърша молитвата си и ме обзема паника.

Добре, хайде, успокой се, нареждам си строго. Да не бързаме със заключенията. Тъй, намерих бележката. И какво от това? Това е моята смешна система за организация на работата! Да лепя листчета върху екрана на компютъра, които да ми напомнят какво имам да върша. Е, това не значи, че не съм си свършила работата, нали? Направила съм една дузина визи за сър Ричард. Наистина, признавам, че винаги съм ги изпращала в последната минута в посолството, но никога не съм забравяла.

Опитвам да се фокусирам, но умът ми не спира да прескача. Не мога да мисля правилно. Търсиш паспорта му, момиче, напомням си строго. Да, разбира се, трябва да намеря паспорта на сър Ричард, да проверя, че визата е сложена и да престана да се тревожа. Това е същото, както когато изпаднах в паника, че съм изгубила ключовете си, а те през цялото време са били в чантата ми. Само че не можех да си събера мислите и да търся спокойно. Същото ще стане и с индийската виза, убеждавам сама себе си.

Започвам да изпразвам съдържанието на чекмеджето на бюрото си. Точно наред с това мое действие вещицата Уенди влиза и прави някакви коментари за състоянието на бюрото ми, и как „подреденото бюро говори за подреден ум“, но аз не ѝ обръщам внимание. Прекалено съм заета да се ровя сред купчина боклуци... пакетче суха супа... резервен чифт чорапогачи... мини комплект за шиене... плик с някакви формуляри в него... О, боже! Ето го! Паспортът на сър Ричард!

С огромно облекчение го вадя и започвам да го прелиствам. Пълен е с визи от всички негови задгранични пътувания. Китай... Хонконг... Австралия... Останалите страници са празни.

Не, това не може да е истина. Сигурно съм я пропуснала, защото много бързам. Започвам отначало. Този път бавно, страница по страница. Стигам до края.

Няма виза. Няма виза за Индия.

Гледам с ужас празната страница. Не може да бъде. Бележката за напомняне е паднала от монитора и аз не съм изпратила паспорта в посолството.

А неговият полет е първото и най-важно нещо утре сутринта.

Поглеждам часовника, но вече е почти четири. Прекалено късно. Докато взема такси и стигна до посолството, то вече ще е затворено. Освен това няма начин да поставят виза веднага.

Неочаквано чувам гласа на сър Ричард да гърми в главата ми: „Колкото и да се опитвах да избегна съкращенията, не съм сигурен колко време ще успея да удържа при днешните тенденции на пазара, затова пътуването ми до Индия утре е толкова важно... това не е просто още едно бизнес пътуване, а нещо много повече.“ Започвам да проумявам последиците и от това ми става лошо. Прецаках се. Прецаках се страшно.

Сърцето ми прескача и се чувствам замаяна.

Какво мога да направя, по дяволите?

[1] Звученето на думите предполага объркване, но едното означава форма на флирт (докосване на краката под масата), а другото — банков индекс в Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

32.

— Тес? Добре ли си, *Тес*?

Чувам сякаш съм дълбоко под водата. Всичко се е смалило и до мен достигат само някакви приглушени гласове, но не мога да различа какво казват. Вместо това в ушите ми се надига шум, сякаш потъвам все повече в дълбокото. Той става все по-силен, докато всичко друго изчезва. Размазва се по ъглите. Потъва в тъмнина...

ТЕС!

Този вик неочаквано идва от въздуха и аз виждам Фъргюс, който е вперил в мен тревожни очи.

— Ъхъ? — мърморя. Чувствам се замаяна. Сигурно съм била близо до припадък.

— Какво си направила? — пита настоятелно той.

Умът ми се включва като компютър. Гледам го няколко минути все едно съм в мидена черупка.

— Направих нещо ужасно — успявам да прошепна най-накрая.

— Какво си направила? — мръщи се той и се навежда по-близо към мен.

Преглъщам с мъка, опитвайки се да забавя учестеното биене на сърцето си.

— В голяма беда съм — казвам още по-тихо.

— Не ми казвай, че пак си се преструвала на телефонен секретар — подсмивва се леко Фъргюс.

— Това наистина е лошо — мърморя под носа си, тъй като осъзнаването на грешката ми започва да се разпада пред мен като домино.

— Стига де! Какво толкова лошо има да се преструваш на машина? — смее се той.

— Фъргюс, не е смешно! — прекъсвам го почти със сълзи на очи. — Това наистина е сериозно.

Той се стряска от избухването ми.

— Извинявай, не мислех... — Заобикаля бюрото ми и дърпа един стол. — Я седни и ми разкажи всичко...

— Нямам време! — почти викам.

Ким, която се връща от тоалетната, ни поглежда изненадано.

— Хей, какво правите вие двамата? — пита тя, вдигайки подозрително вежди.

Боже, последното, което сега ми трябва, е точно тя да научи какво съм направила. По-точно не съм направила.

Макар че не само тя ще научи, при това съвсем скоро, осъзнавам и паниката отново се надига и заплашва да ме погълне. Всички ще научат, всички!

— О, нищо! — казвам, опитвайки се да говоря спокойно. — Фъргюс отново ме подлудява! — издавам насила лек смях.

— Да, точно така. Аз постоянно я подлудявам — присъединява се и той към смеха ми.

Като се има предвид, че е актьор, гласът му звучи съвсем фалшиво. Прилича на смях в консерва, само че още по-зле.

— Аха... добре — кима тя, но не изглежда много убедена. — Не ме забравяйте, ако става дума за някоя сочна клюка — добавя леко намусено. — Много ми е скучно.

— Няма — обещавам и се напъвам да се усмихна, докато тя отива към рецепцията.

По дяволите. Щом иска клюки, какво ли ще каже, ако ѝ подшушна, че компанията е пред катастрофа, защото съм прецакала критично важното пътуване на генералния директор до Делхи и вследствие на това всички ще загубят работата си?

При тази мисъл изстивам и грабвам импулсивно палтото си. Пъхам паспорта на сър Ричард обратно в плика с документите и го слагам в джоба си.

— Чакай! Къде отиваш? — вика Фъргюс с безпокойство.

— Не знам... — клатя глава. — Просто трябва да изляза на въздух. Да дишам. *Да помисля.*

— Идвам с теб.

Той ме следва без колебание, докато изтичвам навън, покрай Ким на рецепцията, която ни гледа над телефона и отваря уста, за да каже нещо, но закъснява. Аз вече съм преминала през автоматичната врата, Фъргюс тича до мен.

— Какво става? — пита той, когато студеният въздух ни обгръща.

Колебая си. Част от мен не иска да произнесе истината на глас. Аз съм единственият човек, който я знае, и ако не призная, може да се преструвам и да се самозалъгвам, че не се е случило.

— Тес, кажи ми! Веднага!

Сърцето ми бие лудо в гърдите. Не искам да му казвам, защото в мига, в който го направя, ще стане истина.

Но всъщност, кого заблуждавам? Това е истината, независимо дали ще му кажа или не.

Така че поемам дълбоко дъх и изригвам всичко: за паспорта, за визата, за пътуването до Индия, за компанията, която виси на косъм.

— И всичко това е заради мен, защото... защото направих грешка! — вия аз.

Изражението му е сериозно. През цялото време ме слуша мълчаливо.

Над веждата му се появява бръчка.

— Трябва да има начин да се оправи — казва и клати глава. — Трябва да има.

— Няма. Посолството затваря в четири и половина и дори да успее да стигна дотам, те няма да сложат визата веднага, прекалено късно е...

— Никога не е късно да поправиш нещо — отвърща Фъргюс, а гласът му е спокоен и твърд. Пристъпва, отключва велосипеда си и се обръща към мен.

— Качвай се!

Гледам го неразбиращо.

— Моля?

— Отиваме в посолството.

— Какво? Дватамата ли? Но тук е само един велосипед?

— Ще седнеш отзад.

Гледам го ужасено.

— Не е ли опасно?

— Много — кима той и разкопчава каската си. — Сложи я.

Колебая се. Не искам да рискувам да се возя на багажника на велосипед. Но не мога да сторя нищо. Ако има и най-мъничка надежда

да поправя нещата, трябва да я използвам. Дори е цената да бъде размазана под гумите на някой автобус.

— Хайде, идвай! Бързо!

Закопчавам каската на Фъргюс и се мятам на седалката.

— Мислиш ли, че ще стигнем навреме? — въздъхвам, докато той натиска педалите.

— Мога да стигна до гара Виктория за половин час! — Поглежда часовника си. — По дяволите, имаме по-малко от двайсет минути преди посолството да затвори.

— Ще успеем ли?

— Дръж се здраво, защото ще трябва да установим това — вика той, и като натиска педалите се понасяме по улицата.

Господи, сигурно ще умра! Да, знам, и това ще стане *някой ден*. Само че този път ще бъдем двамата — аз и Фъргюс. Смачкани и деформирани до неузнаваемост под гумите на тежък камион. Или на колата, която неочаквано спира пред нас и ние също трябва да набием спирачки и да свием встрани...

Уух!

Докато се вкопчавам в живота си и прегръщам плътно Фъргюс пред мен, той успява да прекара велосипеда на безопасно разстояние от нея и се вмъква в една странична уличка. Очевидно е истински професионалист. Не само, че е невероятно трениран — кълна се, никога не съм виждала такива мускули на прасците!, те работят буквално като бутала, но също така сякаш има имплантирано човешко джипиес устройство. Шмугва се в странични алеи, кара на зигзаг по задни улички, прекосява Лондон като сребрист куршум, оставяйки зад гърба си заклещения в трафика транспорт.

Залепена в прегръдка до него, гледам как асфалтът под нас лети. Ужасена съм. Никога не съм поемала рискове. Не обичам опасностите. Аз съм от хората, които моментално си слагат колана, когато седнат на задната седалка на таксито. Всички знаят, че така трябва, но кой го прави?

Аз. Аз го правя.

И все пак в същото време страхът не ми дава да мисля за визата. За това какво ще се случи, ако не стигнем навреме.

При тази мисъл, изпитвам поредната вълна от паника. Ако умра, поне ще избегна съдбата, която ме очаква в „Блексток&Уайт“,

успокоявам се. Никога няма да мога да погледна сър Ричард в лицето, никога няма да мога да погледна останалите служители, когато чуят за моя непростим пропуск...

Не, престани! Това няма да се случи, казвам си уверено. Не може да се случи! Ще стигнем навреме!

След като пресичаме Хамърсмит Бридж, тръгваме по крайбрежния булевард в Челси, който следва Темза, която се вие през Лондон. От време на време слънчеви лъчи пронизват тежките облаци и всеки от тях отскача от водата, която е като осветен дисплей. Отправляме се на изток, свистейки през тапата в трафика, преди да отцепим направо към Виктория и Бъкингхамския дворец.

Няма нито миг колебание. Фъргюс прави това по цял ден и познава града като дланта си, подминавайки градинки, площадчета, заобиколени е железни огради, бели къщи или величествени сгради, издигащи се високо над подредения в ниското град. Забравете за туристическите обиколки с открити автобуси на два етажа: ето така трябва да се обиколи и разгледа Лондон! Сега разбирам защо обича да кара колело — защото градът е живо и дишащо същество, и ти си част от него.

Преди да се усетя, завиваме с бясна скорост зад един ъгъл, и точно пред нас се намира консулството на Индия.

— Успяхме! — въздиша Фъргюс, натиска рязко спирачки и спира. Скача от педалите. Не мога да повярвам, че краката му не се огъват под него.

— О, боже, това е невероятно... вече сме тук! — направо заеквам от възторг. Още по-невероятното е, че съм цяла, а той ми помага да сляза. Сърцето ми бие учестено, все едно аз съм въртяла педалите. Клатя се и едва дишам. Отчасти от страх, отчасти от вълнение, отчасти от ужас.

Двамата тичаме към вратата и аз се опитвам да я отворя, но...

— Заключено е! — викам и се обръщам към Фъргюс.

— Не може да бъде! Дойдохме за 11 минути! Засякох времето! — протестира той и поглежда часовника си. — Колко показва твоя часовник?

— Ами... чакай... — Вдигам китката си. — Само четири и двайсет и осем! — викам възмутено. Обръщам се и започвам да блъскам по вратата.

Един пазач се появява от другата страна.

— Затворихме — казва през бронираното стъкло той.

— Все още не е четири и половина! Има две минути!

— Не и по моя часовник! — казва тъжно пазачът.

— Но на мен визата ми трябва спешно! — опитвам се да обясня, но той е непреклонен.

— Опасявам се, че ще трябва да дойдете утре сутринта.

— Но аз не мога утре сутрин! — плача, а гласът ми става все по-писклив. — Визата е за шефа и полетът му за Индия е утре сутрин!

— Значи няма да лети утре, нали така? — отвърща с безразличие, което показва, че не го интересува.

Гледам го, чувствайки че едновременно викам яростно и избухвам в сълзи.

— Моля ви! — плача и не се срамувам. Готова съм да се моля на колене.

Той спуска щората със заплашителен поглед.

За миг стоя, неспособна да проумея какво става. За миг надеждите ми остават да висят във въздуха, като Уил Койота^[1], който тича над скалите и не осъзнава, че под него повече няма твърда земя, докато не поглежда надолу.

И аз поглеждам надолу.

Реалността ме удря, надеждите ми се разбиват. Това е. Край. Късно е. Компанията ще се срути. Хората ще загубят работата си. И за всичко съм виновна аз.

Обръщам се, отдалечавам се от вратата, разбита съм.

— Късно е — казвам тихо на Фъргюс, който ме чака и пристъпя нервно от крак на крак. — Провалих всичко.

— Хей, спри да се обвиняваш! — мигновено казва той, като слага ръка на рамото ми. — Ти се опита да поправиш нещата. Всеки може да направи грешка.

— Но не такава! — едва не се задавам, чувствайки как сълзите се надигат и запушват глътката ми. — И не по този начин. Не става дума за мен, не ми пука за мен, а за всички останали... Очите ми са пълни със сълзи и аз мигам често. — Хората имат деца, имат ипотeki...

— Хей... хей... — Той протяга ръка и ме прегръща, докато аз започвам да плача и сгушвам главата си в гърдите му. — Хайде, те ще

те разберат, те са ти приятели, ще знаят, че не си го направила нарочно...

Но аз не чувам останалото от изречението, защото хлипам на глас. Големи, едри сълзи се стичат по бузите ми и сякаш никога няма да спрат. Може да съм правила грешки в миналото, но не и е такива епични размери. Как може да съм такъв идиот? Как? *Как?*

Не съм сигурна колко време стоим така, двама човека на сред улицата, в един студен и сив януарски ден, а колите и светът се въртят около нас. Със здраво стиснати очи искам да блокирам всичко, не искам да мисля за нищо. Докато чувам неясно звук от отваряща се врата, приглушени гласове, после мъжът от охраната ме инструктира високо:

— Бихте ли се отдръпнали, за да може персоналът да излезе, моля?

— Хайде, няма смисъл да стоим тук.

Чувам мекия ирландски акцент на Фъргюс в ухото си и вдигам очи, за да видя смътно как няколко човека, които напускат сградата, гледат към мен. Той е прав, безсмислено е. Всичко е свършено.

Избърсвам нервно очите си с ръкав и отстъпвам. Забелязвам, че някои от персонала ме гледат, хвърлят кратки любопитни погледи, сякаш се чудят каква ли е историята на това момиче с подпухнало лице, което очевидно плаче, и тъмнокосия куриер, който се опитва да я успокои. Преди да бъда забравена и изместена от по-важните мисли за предстоящата среща с приятели в кръчмата, пътуването с метрото до вкъщи или чая с децата.

Но аз оставам тук. Мислейки за съдбата, която ме очаква като се върна в офиса. За това как ще трябва да призная на сър Ричард какво съм сторила. Сърцето ми потъва при тази мисъл. Най-лошото е, че той няма да се ядоса, той е прекалено добър и любезен човек, ще бъде само тъжен и разочарован, което е много, *много* по-лошо. Бих предпочела да ми крещи. Заслужавам си го! Предадох го. Предадох всички.

— Тес?

Един глас прекъсва мислите ми. За миг осъзнавам, че Фъргюс е до мен, но отново чувам гласа, този път по-високо.

— Тес!

Осъзнавам, че не е той и се обръщам. От няколко крачки ме гледа мъж, облечен в яке е качулка, общита с кожа и една от онези шапки, които покриват ушите. Гледам го няколко мига, сетне неочаквано го познавам.

— Али!

Разбира се, това е Али от компютърния сервиз. Не съм го виждала, откакто си взех лаптопа, когато изляхме сърцата си един пред друг. Той идва към мен и ме прегръща.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да посрещна сестра си след работа, ще излезем да хапнем нещо навън. Ще се срещнем и е родителите ни — добавя, но изглежда нервен.

— Това е чудесно, Али — усмихвам се окуражително. Знам колко важна е за него подобна среща. — Сигурна съм, че ще мине добре.

— Да, затова вземам сестра ми — да играе ролята на жив щит — позволява си да се усмихне и той. — Хей, Рупинда — вика към едно момиче е червено палто, което охраната пропуска да излезе. — Ела да се запознаеш с моята приятелка Тес и... — той посочва към Фъргюс с глава и снишава гласа си: — Това той ли е?

— О, не — отвърщам бързо, осъзнавайки объркването. — Това е Фъргюс, той е просто приятел.

— Здравейте! — усмихва ни се едно красиво индийско момиче, докато сваля ръкавиците си и идва към нас. — Приятно ми е да се запознаем. — Тя учтиво подава ръка.

— На нас също — отговарям, забелязвайки приликата между Али и сестра му. — А това е... — тъкмо се каня да кажа „Фъргюс“, когато момичето неочаквано надава лек вик, отдръпва ръката си и я слага върху устните си.

— Рупи? Какво има? — лицето на Али изразява загриженост. — Какво ти стана?

Но тя сякаш си е глътнала езика. Черните ѝ очи святкат, клати глава напред-назад и сякаш не може да повярва на очите си.

— Рупи! — повтаря Али и минава на някакъв друг език — сигурно пенджаб.

— Добре ли е? — пита Фъргюс.

— Не знам — клатя глава и гледам Рупинда, която стои на паважа като закована.

При звука на гласа му, тя сваля ръката си от устните, отваря уста и най-сетне произнася:

— Това е той!

— Кой? — питам удивено аз.

Момичето вдига ръка и сочи директно Фъргюс с пръст, все едно е видяла призрак.

— Мъжът от рекламата.

— Рекламата? Каква реклама? — повтаря объркано Али.

Очите на Рупинда се овлажняват, стават стъклени и изведнъж ми става ясно, че това не е от ужас, а от възторг и вълнение.

„... ще стигнем до дъното, до тези частици, които се нуждаят от...“ — започва да рецитира тя, повтаряйки с благоговение текста на рекламата — „... внимателно, но силно, и още, и още...“

Гледам Фъргюс с изумление. Той става червен като цвекло.

— Вие сте играл в рекламен клип? — произнася накрая Али, осъзнавайки бавно нещата.

— За тоалетна хартия — кима Фъргюс и изглежда засрамен.

— Той е актьор — вметвам аз.

— О, мили боже, обичам те! — изведнъж Рупинда се връща към живота. — Гледала съм тази реклама милион пъти! Онзи епизод с котенцето, толкова е сладко...

— Мисля, че си имаш почитателка — шепна на Фъргюс, а устните ми са готови да се разсмеят.

— Благодаря, радвам се, че ви е харесало — мърмори Фъргюс.

— Просто не мога да повярвам, че ви срещам — продължава индийката, като въздиша и го гледа влюбено.

— Най-голямата ти почитателка!

Фъргюс изглежда объркан, пристъпва неловко от крак на крак и оправя косата си, докато очевидно нещо му идва наум. Като изправя рамене и оставя косата си, той я заслепява с усмивката, която обикновено вкарва в действие за всички момичета и офиса. Наричам я неговата „специална сваляческа усмивка“.

— Значи работите тук? — пита, а гласът му неочаквано е паднал няколко октави по-ниско. Звучи секси.

Гледам го изненадано. Какво става? Какво е намислил?

— Ами... да — кима Рупинда, която видимо трепери и това няма нищо общо с ниските температури.

— Сериозно? — той вдига вежди също като Шон Конъри. — А имате ли нещо общо с визите?

О, най-сетне разбирам накъде бие.

— Да, имам — отвърща трепетно Рупинда. — Аз ги слагам.

— Добре, в такъв случай — заслепява я с още една от специалните си усмивки, — дали не бихте могла да ми направите една услуга...?

[1] Анимационен герой от филми на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑

33.

— Ти си магьосник!

— О, не знаех! — отвръща скромно Фъргюс.

— Размени един автограф срещу виза — възкликвам. — Това е невероятно! Истински фокус!

— Просто се радвам, че тя е щастлива и ти си щастлива.

— Щастлива? Аз съм в екстаз!

Няколко часа по-късно седим в един пъб и празнуваме. Рупинда беше повече от щастлива да направи тази услуга в замяна на автограф от Фъргюс и след по-малко от 20 минути се появи с паспорта на сър Ричард, в който имаше прясно положена нова-новеничка виза, валидна за пътуването му утре. След като казахме едно огромно благодаря, аз се върнах в офиса (този път с такси), точно преди да затворят и я връчих на сър Ричард.

— Извинявам се, беше в чекмеджето ми — казвам толкова безгрижно, колкото мога. — Пропуснала съм.

— Няма проблем — отвръща той, като отваря паспорта, за да провери. — Знаех, че всичко ще бъде наред.

Спомням си за последните няколко часа, изпълнени е истинска лудост, през които отчаяно прекосих Лондон върху багажника на велосипед, плаках и се молих на охраната и прегръщах едновременно Фъргюс, Рупинда и Али с облекчение, докато си разменяхме автографи, виза и прегръдки, преди да се разделим.

— Да, всичко е наред — усмихвам се, преди да му пожелаая лек полет и да се отправя към местния пъб.

Където съм си уговорила среща с Фъргюс, който за първи път, откакто се познаваме, е оставил велосипеда си вкъщи и е дошъл е автобус.

— Да караш под въздействието на алкохол не е добра идея! — смее се той, когато си поръчваме първите питиета. — Наздраве за Индия! — вдига чашата си с бира.

— И за това, че сме още живи след твоето надбягване в лондонския трафик! — добавям, като чукам чашата си с неговата.

— Я стига! Ти си беше добре, аз бях без каска — протестира той, като отпива голяма глътка „Гинес“. — Рискувах живота си за теб!

Знам, че се шегува, но когато думите стигат до съзнанието ми, осъзнавам какво точно направи за мен и това въобще не е шега.

— Знам — казвам с огромна благодарност и за миг ставам сериозна. — Но не знам как да ти благодаря.

— Не се тревожи, още една голяма бира ще бъде достатъчна — отпива той остатъка от течността до дъно.

— Съгласна съм! — смея се, докато обръща празната чаша.

Всичко в мен жужи от щастие, без да броя чашата вино. Изпила съм само една, но тя вече се е качила и е замаяла главата ми, така че се чувствам леко пийнала. И решавам да се напия, при което се обръщам към бара, преди да изразя възмущението си.

— О, не! Виж каква опашка има! — чак сега забелязвам, че кръчмата се е напълнила с обичайните тълпи след работа. Претъпкано е, на бара има опашка от хора, които размахват десетачки. — Погледни, никога няма да ми сервират!

— Не се тревожи, познавам барманката — смее се Фъргюс. — Сега ще ги уредя.

— В замяна на автограф ли? — дразня го, а той се смее.

— Какво да направя, като си имам фенки — протестира той. — Ти какво ще пиеш? Същото ли?

— Не, нека аз да платя. Не мога да те оставя да правиш всичко.

— Добре, щом настояваш. Но ще дойда с теб, за да ти помогна да ги донесеш.

— Мога и сама, имам две ръце.

— Ами ако искам и солени фъстъци?

Започвам да се смея.

— Добре, предавам се. — Двамата с мъка си проправяме път към бара. Боже, наистина е претъпкано.

— Между другото, със Сара всичко свърши...

— С кого? — забелязвам празно място и бързо се вмъквам в него.

— О, твоята пропусната връзка, разбира се. — С кризата около визата напълно бях забравила за нея, но сега се сетих.

— Тя ми писа, че плановете се променили в последната минута и че моментално заминава за Тайланд. — Пъхайки се до мен, Фъргюс обръща лице. — Каза още, че нямало да ми праща повече имейли, тъй като в резервата за слонове нямало интернет, нямало телефон, нямало дори обикновена поща. Абсолютно нищо.

Това беше текстът на моя последен имейл и, колкото и да се страхувах, че ще го нараня дълбоко, трябваше да го напиша. Нямах друг избор.

— Това си е чист мързел — успокоявам го аз. — Не го приемай лично. Не си виновен ти, просто моментът не е подходящ.

Той кима замислено.

— Май си права — съгласява се тихо.

— Не знаеше ли? Ние, жените, винаги сме прави — опитвам се да вдигна настроението му.

Успявам. Изражението му се променя и той се засмива гласно. Като го чувам, ме обзема огромно облекчение. Въпреки опасенията ми, накрая всичко се нареди. Сър Ричард отива в Индия и спасява компанията, а аз спасих Фъргюс от разбито сърце. Всичко е добре, когато завършва добре.

— Да ти призная истината, тя ми направи голяма услуга — казва неочаквано той.

— Услуга? — чудя се за какво говори. — Как?

Той дъвче замислено долната си устна.

— Не ме разбирай погрешно, когато Сара ми писа за пръв път... не можех да повярвам, че отговаря на моята обява. Какъв късмет! Мислех си, че това е съдба, а след това, когато писа, че заминава за Тайланд... ами, признавам, че бях объркан... — Той спира смутено и въздиша. — Но откакто публикувах съобщението в „Пропуснати връзки“, се случиха толкова много неща, а благодарение на нея осъзнах, че не бях честен със себе си, и с нея...

Изчаквам минута. Наблюдавам го, чувствайки се неловко. Мислех, че знам какво мисли той, но сега, докато седя тук, изведнъж ми хрумва мисълта, че може би съм грешила.

— Така ли? — питам, без да съм особено сигурна.

— Да — признава той, като клати глава. — Не бях честен, а тя не го заслужава. Сара беше откровена с мен и аз исках да бъда такъв с нея. Да ѝ обясня всичко. Поради това ѝ писах за последно.

Замръзвам. *Писал ми е!*

— Кога? — опитвам се въпросът да звучи небрежно, но мозъкът ми ще избухне. Не съм получила писмото му! Кога го е пратил? *Какво е написал в него?*

Той свива рамене.

— О, точно преди да те видя в офиса...

Ето защо не съм го получила. Бях прекалено заета и отчаяна заради проблема е визата на сър Ричард. Сигурно все още си седи във входящата ми поща. *Непрочетено*. За част от секундата се сецам, че трябваше да послушам Себ, който толкова пъти ми каза да си купя айфон. Сега щях да изтичам в тоалетната и да прочета имейлите си, вместо да седя и да се чудя защо, за бога, трябва да ми благодари и какво трябва да ми обясни.

— Но, както и да е, всичко е минало. Никога повече няма да я видя — казва и маха с ръка Фъргюс. — Така че, хайде, кажи какво да бъде? Още вино?

— Ммм... да, моля... — усмихвам се, като изтривам съмненията и ги замигам под килима. Той е прав, всичко е в миналото. За какво трябва да се тревожа?

— Дойде и нашият ред — усмихва се весело той и се обръща към барманката, преди да извика: — Боже, това не е възможно!

Гледам Фъргюс, чиято усмивка замръзва, сетне поглеждам накъде гледат очите му.

И сякаш някой пуска нещо много тежко върху гърдите ми.

Защото...

О, боже, не може да бъде...

Може.

Пред нас, в другия край на бара, седи тя.

Момичето от кафенето.

За миг всичко спира. Сякаш съм натиснала бутон „пауза“ на дивидито и всичко замръзва. Времето спира и аз имам странното усещане, че съм излязла от тази сцена, че гледам отгоре и виждам невероятното стечение на обстоятелства, невероятната върволица от събития, които трябваше да се случат, и които не сме в състояние да предотвратим. Задържам дъха си. Удължавам тази част от секундата, която разделя живота на „преди“ и „след“.

Сетне неочаквано някой натиска бутона и действието продължава.

И, разбира се, настъпва катастрофата.

— Сара!

— Фъргюс, почакай — но преди да успея да го спра, той вече застава пред нея. Втурвам се към него.

— Мислех, че съм те загубил! Мислех, че вече си заминала!

Говори несвързано, с радостно недоверие, че я вижда, докато момичето го гледа изумено и нищо не разбира.

— Извинете, познаваме ли се? — тя поглежда несигурно към приятелката си, която също стои втрещена.

— Това съм аз, Фъргюс. — Той почервява като цвекло. — Извинявай, трябваше първо да се представя.

Тя го гледа объркано и се опитва да си спомни, но в същото време стига до заключението, че няма начин да забрави такъв привлекателен ирландец, и че той или е пиян, или си прави някаква смахната шега, но и двете предположения не ѝ харесват.

Фъргюс обаче е прекалено зает да се усмихва от ухо до ухо, за да забележи всичко това. Той е толкова щастлив да я види отново! Толкова развълнуван. Сърцето ми бие някъде в ботушите. *О, боже, какво направих? Какво направих?*

— Съжалявам, но наистина не ви познавам... Фъргюс — казва най-накрая тя.

— Младежът от кафенето... „Пропуснати връзки“... — обяснява той, като снижава гласа си.

— Съжалявам, не знам нищо за никакви пропуснати връзки — отвърща момичето, този път по-твърдо. — И името ми не е Сара...

Съмнението премигва като пламък на свещ.

— Но имейлите... — започва той.

Не мога да издържам повече. През последната минута стоя като статуя, не казвам нищо, не правя нищо, но сега вече няма начин. Аз го вкарах в тази каша, аз трябва да го изкарам.

— Аз бях.

Само две кратки думи, но значението им е огромно.

Той сякаш за пръв път забелязва, че стоя зад него и, като се обръща, ме гледа объркано.

— Тес, за какво говориш?

Преглъщам трудно и не знам какво да отговоря.

— Аз писах имейлите — прошепвам накрая, като не смея да погледна в очите му.

— *Tu si Sara?* — той не може да повярва.

Кимам мълчаливо.

За миг никой не проговаря, но аз виждам бурята от чувства, която преминава по лицето му, докато се опитва да осмисли думите ми и какво означават те. Чакам да проумее съдържанието. Сякаш минава цяла вечност...

— О, схванах. — Не мога да позная гласа му. Стоманен и студен, кара ме да се уплаша. — Значи сте си направили шега за моя сметка? Сигурно сте се посмели здравата в офиса...

— Какво? Не! — викам, обезумяла от ужас. О, боже, но това въобще не е така! Как може въобще да си го помисли? Докато си задавам тези въпроси, неочаквано виждам и разбирам как би изглеждало от нечия друга гледна точка и това ме смразява. — Не е така! Грещиш! Не си разбрал правилно!

Двамата почти викаме и всички в кръчмата се обръщат към нас, за да видят какво става.

— Страхотни нерви имаш! — зъби ми се той. — Аз ли не съм разбрал правилно?

Вместо да обясня, обърках още повече нещата.

— Моля те, Фъргюс, не е така... — опитвам отново, той ми отправя презрителен поглед.

— Нима? И как е?

— Опитах се да ти помогна, за да не те отхвърлят...

В момента, в който думите излизат от устата ми, чувам как звучат и осъзнавам, че не биваше да ги произнасям. Но е много късно.

Той се свива като боксьор, който е получил нокаутиращ удар, сетне се възстановява, поглежда ме, челюстта му се стяга.

— Майната ти, Тес! Не ми трябва твоето съжаление!

И като ми обръща гръб, разблъсква тълпата, минава сред хората, които ни слушат, и излиза от кръчмата.

34.

Замръзвам за миг, прекалено съм шокирана, за да помръдна. Не мога да повярвам какво стана. Всичко се обърка, така ужасно и страшно се обърка. Оглеждам се диво, посетителите ме гледат, но не ми пука, не ми пука за никого, освен за Фъргюс.

— Добре ли сте?

Чувам глас и забелязвам момичето, което той смяташе за Сара, да ме гледа загрижено.

— Не... всъщност... извинете. Не исках да ви въвличам в тази история — успявам да изрека и хуквам навън след него.

Започнало е да вали дъжд и едва различавам фигурата му на другия тротоар.

— Фъргюс, почакай! — тичам по стълбите и пресичам улицата, без да се съобразявам с колите. Една от тях натиска клаксон, шофьорът ѝ започва да вика ядосано по мен, но аз не му обръщам внимание.

— Фъргюс, моля те! Знам, че си сърдит, но позволи ми да ти обясня!

Той не се обръща. Продължава да върви, все едно не ме чува и не ме забелязва. Опитвам се да го настигна, но дъждът става още по-силен и паважът е мокър и хлъзгав.

— Не беше от съжаление, трябва да ми повярваш! — викам към изчезващата фигура, като отчаяно се опитвам да надвикам шума от трафика. — Никога не бих го направила, ти си ми приятел...

Той неочаквано спира и се обръща рязко.

— Приятел? — вика презрително. — Ти наричаш това приятелство? Какъв вид приятел си ти? — пита и ме гледа през пелената от дъжд.

Никога не съм го виждала такъв и чувствам, че очите ми се замъгляват от сълзи, но не мога да ги пусна да текат. Трябва да обясня, да го накарам да разбере.

— Приятел, който не иска да те заболи — отговарям, преглъщам с мъка и се опитвам да успокоя бурята от чувства, която заплашва да

ме удави. — Когато публикува обявата в „Прекъснати връзки“ и никой не ти отговори, не можеш да понеса да те гледам толкова тъжен и отчаян. След това трябваше да отидеш на прослушването, ти си толкова добър актьор, а непрекъснато говореше, че ще те отхвърлят, че няма да те вземат... — Гласът ми трепери и заглъхва, но се опитвам да го върна и да продължа. — ... Просто исках да ти вдъхна някаква увереност, исках да ти дам тласък, да те накарам да осъзнаеш колко страхотен и талантлив си...

Поглеждам към него, но той е забил поглед в паважа, със стиснати зъби.

— Затова си помислих, че ако ти пиша и се престоря на нея... — Трепвам. Навремето това ми изглеждаше добра идея, но сега, когато я произнасям на глас, ми се струва безумно глупава и безсмислена. — Мислех, че бих могла да те ентусиазирам, да те накарам да повярваш в себе си...

— Не ме покровителствай — поглежда ме той, а по лицето му е изписана наранена гордост.

— Не го правя! Ти приемаш всичко за неперспективно, преиграваш.

— Аз ли преигравам? — пита подигравателно той и аз се сепвам.

— Фъргюс, нямах предвид...

О, боже, какъв е смисълът? Вдигам ръце и закривам лицето си. Вместо да поправа нещата, само ги влошавам. Това е като автомобил без управление, без спирачки, който не знаеш как да спреш.

Но трябва да опитам.

— Не исках да те боли, не исках да бъдеш наранен — казвам, свалям ръцете си и го поглеждам в очите. — Знам, какво е да бъдеш отхвърлен.

— Да бе — зъби се той. — Как би могла да знаеш какво е да бъдеш отхвърлен?

Млъквам. Не мога да му кажа. Не мога да му кажа за Себ, не за друго, просто няма да ми повярва.

— Аз... не мога да обясня...

— Тогава е смешно.

— Но е истина, изпитвала съм го и ти трябва да ми повярваш — моля се и преглъщам сълзите си.

— Да ти повярвам? — вика той презрително. — Защо трябва да ти вярвам? Дори ти не си вярваш!

Обвинението му ме изненадва.

— Работиш канцеларска работа, която не харесваш и не си добра, само защото не ти стиска, нямаш смелостта да повярваш, че имаш талант, да следваш мечтите си, поне да се пробваш в онова, в което си добра...

Гледам го онемяла.

— Видях чантата при дядо ти. Беше удивителна! Имаш талант, а си губиш времето и го прахосваш, защото не ти стига кураж да повярваш в себе си, защото мислиш, че не си достатъчно кадърна...

— Кой го казва! — отвърщам ядосано, като неочаквано намирам гласа си. — Ти не вярваше в себе си преди прослушването, ти не смяташе, че си достатъчно добър.

— Но все пак отидох, нали? — спори с мен той. — Все пак се опитах.

— Защото аз ти изпратих имейла — отговарям разпалено.

— О, моля те, не си прави илюзии. Така или иначе щях да отида. Мислиш, че не съм свикнал да ме отхвърлят? Щях да опитам, защото ако не опитах, значи си се провалил предварително. — Млъква, пригладва с ръка косата си, която е залепнала по лицето му от дъжда, сетне ме гледа настойчиво. — От какво се страхуваш толкова, Тес? Защо се страхуваш да бъдеш себе си?

— Не се страхувам от нищо — отвърщам разпалено.

— Затова ли през цялото време се преструваш, че си някой друг? — той ме гледа в тъмната улица, а веждите му се вдигат въпросително. — Мислех, че аз съм актьорът.

Кой знае как и кога разговорът се бе обърнал и сега фокусът е насочен към мен, а това не ми харесва.

Не знам за какво говориш.

— Нима? Филмът? Концертът? — пита заядливо и предизвикателно той. — А сноубордът?

Неочаквано си припомням всичките ни разговори: когато търсих диска на „Междузвездни войни“ и той ми помогна да го намеря, аз признах, че не харесвам фантастика; когато казах, че ще слушам със слушалки независимата група на Себ, защото всъщност обичам ретро музика и той ме накара да се смея с песента на „Ноланс“; колко

щастлива бях, когато получих писмото му, докато седях самотна в онова интернет кафе в Шамони, обадих се и чух гласа му, уверявайки го колко добре се чувствам.

— А аз си мислех, че Сара бе фалшивата — казва с горчив смях Фъргюс.

— Аз не съм фалшива! — крещя. — Ти не знаеш за какво говориш! — но дори да отричам, знам, че той произнесе на глас нещо, което не искам да чувам — произнесе моите съмнения, които растяха, а аз не исках да си призная.

Двамата стоим известно време и мълчим под светлината на уличните лампи, дишаме тежко, а дъждът прониква през дрехите ни. Във въздуха тежат обида и гняв, плътни и тежки като дим, и издигат помежду ни невидима стена. Толкова близки преди малко и толкова далечни сега.

— Сигурна ли си, Тес? — пита накрая след дългата пауза той. — Защото аз не съм. Мислех, че те познавам, истинската, тази, която бе под всичко останало, но сега не мисля така. Не знам кое е истинско и кое не. — Поглежда ме право в очите. — *А ти познаваш ли себе си, Тес?*

Когато очите ни се срещат, виждам в тях нещо, което кара сърцето ми да се свие болезнено. Разочарование. Сетне той се обръща и се отдалечава. Само че този път аз не викам след него. Късно е. Стоя под дъжда и гледам фигурата му, която постепенно се смалява, размазва се от светлините на колите, докато накрая изчезва от погледа и от живота ми. Край. Няма го.

Когато най-после се прибирам вкъщи, апартаментът е студен и празен. Фиона е оставила бележка, че излиза с Талула на курс, а аз съм уморена и мокра, затова вземам душ, и сетне си лягам с Флий и лаптопа.

И тогава намирам имейла.

След онова, което се случи, напълно бях забравила за него, но сега го отварям с натежало сърце:

Скъпа Сара,

Благодаря, че бе така честна с мен. Сега и аз искам да бъда честен с теб. Когато те видях за пръв път в кафенето, си помислих, че изглеждаш възхитително и не можех да престана да мисля за теб. Всъщност бях обсебен. Не по страшния маниер на преследвача, а в смисъл че „не можех да мисля за нищо друго“.

Но сега осъзнавам, че го направих, за да престана да мисля за някой друг. Да се опитам да спра и да не се влюбвам в нея. Не беше нарочно, макар че сигурно ще си помислиш това — тогава дори не осъзнавах какво правя. Но така или иначе не се получи. Да си призная, имаше обратен ефект.

Разбираш ли, по някакъв странен начин, „едно пропуснато обвързване“ ме накара да видя дълбоката връзка, която вече имах, да приема факта, че съм влюбен в друга жена. И това момиче е приятелката ми Тес. Работата е там, че тя е влюбена в друг.

Както и да е, дълго е за разказване, така че спирам. Надявам се, че не смяташ, че съм те подвел или объркал, и ми се ще да мисля, че можем да си останем приятели, въпреки че никога не сме се срещали. Нямах намерение да мамя или заблуждавам никого. Както се оказа, единствения човек, когото заблуждавах, бях самият аз.

Желая ти всичко най-хубаво в Тайланд и със слоновете (знам, че малко послъга относно будистките монаси — признавам, първоначално наистина бях готов да тръгна, но ти благодаря, че се опита така мило да охладиш ентусиазма ми.) О, и още едно последно нещо — един съвет: знаеш ли как да спреш слон, който зарежда резервоара? Като му вземеш кредитната карта.

(Тъпите шеги винаги са най-добри.)

Фъргюс

Усмивам се, когато прочитам писмото, но сълзите замъгляват погледа ми. Не мислех, че някога може да се чувствам по-зле, но съм

грешала. Както съм грешала за много неща, осъзнавам, а в гърлото ми се надигат ридания.

Гледам думите на Фъргюс на монитора, те се размазват и размиват като водни бои под дъжда. Чувствам се замаяна, прекалено много неща се събраха, за да мога да ги приема. Нямах никаква представа, че е имал чувства към мен, че е бил влюбен в мен. БИЛ! Напомням си. Минало време. Защото каквито и чувства да е имал, те вече са се изпарили. Видях това с очите си. Спомням си как стояхме на улицата, начина, по който ме погледна и сърцето ме заболя. Той е бил толкова честен, а аз толкова фалшива. Как би могъл да ми прости?

Как аз бих могла да си простя някога?

Една сълза се откъсва и пада. След нея още една, после още една. Не се опитвам да ги спра. Не бих могла, дори и да исках.

35.

Един самолет лети, оставяйки зад себе си бяла нишка по чистото синьо небе. Гледам го за момент, затваряйки очите си от силната слънчева светлина, сетне отварям огледалцето си, за да проверя грима си. О, боже! Въпреки коректора и спиралата за мигли, очите ми все още изглеждат подути и кървясали. Слагам още малко червило на устните си, после изравям слънчевите очила от чантата и се скривам зад тях.

Седя на една пейка срещу църквата „Сейнт Мери“. Времето е изненадващо меко, сякаш през нощта пролетта неочаквано е сменила зимата и няколко заблудени минзухара са подали главички над земята, подмамани от фалшивото усещане, че и последният студ си е отишъл. Затварям огледалцето и го връщам в чантата, после вадя от раницата си една кутия. Вътре има чифт обувки с висок ток от черен сатен, които намерих в магазина втора употреба. Те все още са в кутията, но имаха грозни токи отпред, така че ги замених с чифт прекрасни брошки във формата на пеперуди стил арт деко, които намерих в друг магазин за боклуци. Свалям ботушите, с които бях в офиса и обущам обувките. Връзват се идеално е роклята, която съм облякла.

Готова съм, поглеждам часовника си. Подранила съм, но трябваше, защото случаят е специален.

Чувам шум на кола и виждам как се приближава до бордюра. Един сребрист старомоден миникупър, който подскача нагоре-надолу, все едно пътниците в него скачат на батут. Колата спира с притеснително скърцане на спирачките и вратата се отваря.

— А, вие сте тук — чува се бодър глас и една глава с яркооцветени кичури се появява в рамката ѝ.

Това е Мел от „Хемингуей Хаус“, накичена с обеци и усмивка.

— Извинявай, закъсняхме, аз съм виновна.

— Няма нищо — усмихвам се, скачам от пейката и я прегръщам.

— О, страхотни обувки — забелязва веднага тя, гледайки краката ми. — Много модерни.

— Ако обръщайте толкова внимание и на моите указания, нямаше да се загубим — гърми един глас от вътрешността на колата.

— Здравей, дядо! — усмихвам се, пъхам глава и се навеждам, за да го целуна. — Чакай, ще заобиколя и ще ти помогна да излезеш.

— Глупости, мога и сам! — протестира той, като отваря широко вратата. През покрива на миникупъра виждам как размахва бастуна си. — Ти какво си мислиш, че съм някой немощен старец ли?

Мел и аз се споглеждаме с усмивки, преди да отидем на помощ. Въпреки настояванията му, че е добре и може сам, накрая ни позволява да му помогнем да се измъкне от малкото купе.

— Ето видя ли? Нищо работа — вече прав обяснява той. Оглежда се в предното стъкло и нагласява бомбето си.

— Е, аз ще ви оставя сами — казва Мел и снишава гласа си. — Ще чакам в колата.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— За Сидни ли? Разбира се — усмихва се тя. — Задръж го колкото искаш.

Прегръщам я е благодарност, сетне се обръщам към дядо.

— Готов ли си?

— Да, мисля, че това е всичко — доволен от ъгъла, под който е накривено бомбето му, той се усмихва и неочаквано се сеща нещо. — О, забравих да взема цветя.

— Не си — намесва се Мел и вади голям букет от ярко жълти хризантеми от колата. — Купихме ги по пътя, не помниш ли?

— Така ли? — той изглежда объркан и търка с ръка челото си. — Не си спомням.

— Прекрасни са — казвам бързо, преди да се е разстроил прекалено от паметта си. Пъхам ръка под неговата и му се усмихвам окуражително. — Хайде, да вървим — махам на Мел. — Ще се видим след малко.

Тя ни маха в отговор, качва се обратно и чувам тиха музика да се носи от колата, докато вървим под ръка, дядо с бастуна, аз с моите обувки е пеперуди, по тясната алея, която води зад църквата, където е гробището.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа — казва той, веднага след като оставаме сами.

— Ти също, дядо — връщам с усмивка комплимента аз. Никога не е изглеждал по-елегантен. Под палтото с едноредно закопчаване е облякъл най-хубавия си сив костюм на тънки райета „изработен от най-фин италиански кашмир, трябва да ти кажа“, с лилава копринена подплата и подходяща вратовръзка, завързана и прикрепена с игла върху снежнобялата му риза.

— Кой е колосал тази яка? — питам, едновременно впечатлена и разтревожена. Миналия път, когато гладил яките си, забравил ютията включена и едва не подпалил „Хемингуей Хаус“.

— Мис Темпъл любезно предложи да свърши тази работа — отговаря той.

— Мис Темпъл е колосала и гладила яките ти? — повтарям като ехо, изпълнено е недоверие. — Сигурен ли и, че не е била Мел?

— Не. Беше мис Темпъл — настоява той. — Напоследък е много загрижена и добра, направо друг човек.

Чувствам тревога. Няма начин мис Темпъл да направи нещо толкова добро и мило, като да изглади яките му. Той очевидно нещо се е объркал.

— Добре ли си днес, дядо?

— Добре съм, мила, не се тревожи — уверява ме той и потупва ръката ми. — О, щях да забравя, тя ме помоли да ти предам нещо. Чакай да се сетя... какво беше? — Удря с ръка челото си. — А, да, каза следващия път като дойдеш на посещение, да отидеш при нея в сестринската стая на чашка шери, нещо за заздравяване на връзките с приятелите и семействата.

— Тя ти каза да ми предадеш това? — направо съм онемяла. Мис Темпъл никога досега не е показвала желание да бъде близка с мен, напротив, винаги гледа да се отърве колкото може по-скоро.

— Да, ти и твоят хубав приятел, когото доведе онази вечер.

А, ето за какво било всичко. Чувствам се едновременно облекчена и тъжна.

— Имаш предвид Фъргюс — казвам, чувствайки болка при произнасяне на името му. Не съм го чула, откакто се разделихме миналата нощ и не очаквам да го чуя.

— Имам предвид новия ти приятел — отговаря с вдигнати вежди той.

О, боже, бях забравила за това.

— Да, има нещо, което трябва да ти кажа — признавам аз.

— Чакай, чакай, аз съм по-бавен и те спъвам... — намира той, преди да насочи вниманието си към алеята. — Няма какво да обясняваш. Просто съм щастлив, че си намерила някого.

— Да, точно там е въпросът — опитвам отново. — Разбираш ли, имаше леко недоразумение заради Филис...

— Тя пак ли се меси? — мръщи се той.

— О, не бъде лош! Филис е много мила дама — мърмря го аз. — И те харесва — добавям, подкачайки го.

— Остави! Тя харесва всички мъже — пуфти недоволно той. — През уикенда я хванали в стаята на Били Ротман.

— Е, и какво?

— Ами, не са играли скрабъл — казва многозначително, като поглежда косо към мен над очилата си.

— Не може да бъде! — възкликвам аз. Да не повярваш. Но трябва да призная, че тайно съм силно впечатлена. Та тя трябва да е над 80! Говорим за момичето Сила^[1]!

Продължаваме да вървим. Звукът от стъпките ни отеква по каменистата алея. Влизаме през желязната врата в малко гробище. Хубаво е тук. Прекалено често гробищата са потискащи и депресиращи, тъжни и пусти, всички тези мраморни паметници и пластмасови цветя, но това е заобиколено от дървета и е близо до реката.

— Хайде, миличка, кажи ми, какво е направила Филис този път? — пита дядо след кратка пауза. — Надявам се, че не е причинила никакви неприятности между теб и новия ти приятел.

— Не... не, въобще не. — Клатя глава и се чудя как да му обясня за мен и Фъргюс.

Няма лесен начин, затова решавам да карам направо.

— Защото не съм те виждал толкова щастлива от много време, скъпа — изпреварва ме той, преди да съм казала нещо, — а и всички в онази стая успяха да видят какво чувства той към теб.

Гърдите ми се стягат.

— Нима?

— И какво чувстваше ти?

— *Какво?*

— Не се заблуждавай, че би могла да го скриеш от мен — подсмива се той, тълкувайки неправилно моето вцепенено и удивено мълчание за потвърждение. — Не можеш да скриеш чувство като това. Аз го познавам, то е същото, което изпитвах към баба ти.

— Знам, но... — Изнервена, отварям уста да отрека, да му кажа, че е сгрешил, че е възприел погрешно нещата, но не мога да нараня чувствата му или да го разочаровам, не и днес... но не само заради това. Има и нещо друго, което ме спира. Препъвам се, опитвайки се да осмисля обърканите си емоции, докато искрата на съмнението припламва и запалва нещо дълбоко заровено в мен, за което не знаех, че е там. Което не исках да призная, че е там. Чувството, че може би той не греша. Наистина имах чувства.

— Ето, че стигнахме!

Поглеждам и виждам, че спираме пред малка, проста надгробна плоча, на която пише:

Енид Конъли

1930 — 2007

Обичана съпруга, майка и баба

Телата ни може да не са вечни, но любовта е

Чела съм тези думи много пъти, но те все още образуват буца в гърлото ми.

— Тя ми липсва — казва тихо дядо.

— Знам. — Посягам към ръката му и я стискам силно.

Помагам му да постави цветята на гроба. Яркожълтите хризантеми стоят гордо изправени във вазата, както ги обичаше баба, след което за няколко минути оставаме двамата, хванати ръка за ръка, потънали в собствените си мисли и спомени. Толкова често в живота трябва да търсим точните думи, да казваме точните неща, но има мигове, когато думите не са необходими. Няма нужда да казваш нищо. Просто трябва да чувстваш.

След малко той вади копринена носна кърпа и попива очите си.

— Добре, достатъчно, стига тъжни мисли — казва и се опитва да се усмихне. — Тук сме, за да празнуваме.

— Точно така — кимам и аз, и преглъщам бузата в гърлото си. —
Защо мислиш, че съм обула тези обувки? Ще си счупя краката с тях...

Той се смее благодарно на лошата ми шега.

— И това не е всичко... — Свалям сака от рамото си, бъркам
вътре и изваждам бутилка и две пластмасови чаши.

— Какво е това? — пита той.

— Шампанско, разбира се. Какво друго пием на годишнина от
сватбата?

Лицето му светва от изненада и задоволство.

— Какво щях да правя без теб?

— Там е работата, я! — отвърщам, махам фолиото и внимателно
свалям тапата. — Опасявам се, че никога няма да разбереш, тъй като
няма да се отървеш от мен.

Тапата издава характерния си звук и отеква в тишината на
гробницето.

— Хей, Огнената Нора^[2], ще ни арестуват — подскача той.

Смея се, вземам бързо чашите, тъй като пенливата течност
излиза от бутилката.

— Баба ти обичаше да има шум и суматоха.

— Значи за баба! За двама ви! — казвам, пълня двете чаши и му
подавам едната. — Честита годишнина!

Чукаме пластмасовите чашки и за момент мълчим, докато
отпиваме от шампанското, наслаждавайки се на студените мехурчета,
които се пукат при допир с езика ни.

— Щяха да станат петдесет и седем години брак — казва след
кратка пауза той. — Знам, че паметта ми не е както преди, но това е
дата, която не мога да забравя.

— Боже, петдесет и седем години! Направо не е за вярване!

— Не е — усмихва се той. — Да съм женен за баба ти беше
лесно... макар че невинаги сме се гледали само в очите. — Смее се и
клати глава. — Понякога можеше да бъде много енергична, повярвай
ми, но точно затова беше Енид, и аз я обичах, въпреки брадавиците, и
пъпките, и кусурите... Не бих сменил нищо в нея.

Докато говори, виждам как лицето му омеква и от очите му струи
любов.

— Ако трябва да изживея отново живота си, не бих променил
нищо от тези петдесет и седем години. Нито миг. Дори кавгите и

споровете, а ние имахме такива, искам да ти кажа. — Смее се на спомените. — Имахме сблъсък дори първия път, когато се срещнахме.

Гледам го е изненадана усмивка.

— Никога не си ми казвам преди.

— Бяхме на кино. Отидох с моите приятели Боби Уинкър и Фред Лестър. Не мога да си спомня какво гледахме, най-вероятно, защото бях прекалено зает да гледам баба ти. Видях я веднага след като влязохме в салона. Накрая на филма събрах смелост да я попитам мога ли да я изпратя до вкъщи и се опитах да я целуна...

— Дядо! — ахам аз и се преструвам на възмутена.

— По онова време си падах малко сваляч — признава той, — но тя ме постави на място. Направо ме уплаши.

— Какво ти каза?

— Сега не мога да си спомня — мръщи вежди той, — но си спомням как ухаеше. На момина сълза. Помислих си, че мирише на лято...

Той се отнася, усмихва се на себе си и аз виждам, че се е върнал отново към онзи ден, към момента, когато е бил наперен младеж на двайсет години, флиртуващ с красиво младо момиче, което после е станало негова жена.

— Оттогава не съм си представял живота без Енид. Откакто се оженихме, никога не сме спали поотделно, дори децата се родиха вкъщи... — Той млъква, а аз виждам как усмивката му се стопява. — Чак докато не отиде в болница... — Преглъща трудно, гледа някъде настрана, а гласът му стига до шепот. — Никога няма да забравя как влязох в онази болнична стая и я видях там... Бях толкова уплашен, а тя бе толкова смела... когато я загубих, беше най-страшният ден в живота ми. — Обръща се към мен, очите му са зачервени и блестят от сълзи. — Мислех, че ще умра от разбито сърце, мила.

Чувствам, че и моето сърце е разбито, като го гледам така разстроен и нещастен.

— Не си ли искал да се отървеш от тези спомени? — казвам, като се ядосвам на миналото. — Да изтриеш лошите спомени, да забравиш лошото, което се е случило, да запазиш само хубавите мигове, които сте преживели заедно?

— Никога не трябва да казваш това — смъмря ме строго дядо.

— Но защо? — наистина съм изненадана.

— Защото лошите спомени са тези, които те карат да оцениш добрите. Дори не си го пожелавай! Както баба ти обичаше да казва: „За да стане дъга, трябва да има дъжд и слънце.“

Той ме гледа, лицето му е сериозно.

— Не искам да забравям нищо. Всичко, което ми остана от баба ти, са спомените. Добри или лоши, не искам да загубя нито един от тях.

— Няма да ги загубиш — добавям бързо. — Ние никога няма да забравим баба, никой от нас.

— Но, нали знаеш... — Той търси моите очи. — Знам какво говорят другите.

— Какво?

— Че оглупявам... как го наричат днес... Алцхаймер.

— Никой не мисли така — протестирам, но вината ме пробожда, защото се сещам за срещата между родителите ми и сестрите, разговора, че трябва да го види доктор, собственото ми оплакване пред Фъргюс. Не искам да лъжа дядо, но как мога да му кажа истината? Как?

— Виждал съм брошурите, познавам Сирил, той е през една стая до мен по коридора, не може да си спомни къде е... — Клати глава. — Всичко това ме плаши, Тес, животът навън ме ужасява.

За пръв път виждам страх върху лицето на дядо, виждам колко е объркан, и отчаяно искам да му помогна.

— Ти си добре, дядо! — опитвам да го успокоя.

— Така ли? — пита той. — Всеки ден си спомням все по-малко. Сякаш някой е откраднал спомените от мен и аз се опитвам да се закача за тях, да ги задържа... — той стиска костеливата си ръка, сякаш да ги хване и задържи — но те се изплъзват и не мога да направя нищо. Забравям имена, забравям места... — Той въздиша с раздразнение. — Ние сме сбор от нашите спомени, Тес. Те са най-ценното, които притежаваме. Добри или лоши, няма значение. Те ни правят онова, което сме. Какво бихме били без тях?

Той ме гледа и аз виждам гнева и раздразнение в очите му. Както и паника.

— Тревожа се, че започвам да я забравям. Не мога да си спомня как изглеждаше, гласът ѝ, общите ни мигове... — Гласът му трепва и той спира да говори.

Слагам ръка на рамото му и го притеглям към себе си. Почти мога да почувствам страха му и искам да го предпазя. Дядо ме е гледал, откакто бях малко момиченце: утешаваше ме, успокояваше ме, вдъхваше ми увереност, правеше всичко за мен безопасно. Сега е мой ред.

— Никога няма да я забравиш. Дори и след милион години. Ако обичаш някого, сърцето ти винаги ще бъде с него, ще го помни. Дори когато умът забрави, сърцето не забравя.

Почти мога да почувствам как думите ми му вливат сила.

— Никога, дори и след милион години — повтаря тихо той. Слънцето се скрива зад едно дърво и, понеже попадаме в сянка, усещам, че температурите са спаднали. Чашите ни са празни.

— Става студено, трябва да си вървим — казвам.

— Да, добре — кима той.

И след като прибирам всичко в раницата си, двамата се хващаме за ръце и тръгваме бавно към колата.

[1] Комикс-героиня от 1976 г. — Б.пр. ↑

[2] Предположение за произход на израза от „Кървав ужас“ или „Огнен ужас“, но първият и последният звук на *horror* (ужас) са отпаднали и се чува като Нора. — Б.пр. ↑

36.

Връщам се в апартамента и търся ключа в чантата си. Фиона си е вкъщи, мога да чуя, че говори с някого, сигурно има компания... Ровя отново. Я, чакай, какво беше това? Май някакъв стон? Спирам и слушам. А това... тежко дишане? Намирам ключа и го пъхам в ключалката. Е, няма да е за пръв път да вляза и да се натъкна на нещо, на което не бива да присъствам.

Нарочно тряскам силно вратата и отивам в кухнята, където намирам Фиона да седи на масата. Както обикновено главата ѝ не се вижда, само част от нея стърчи над капака на лаптопа. Чувствам облекчение. За разлика от нея.

Поглеждайки над компютъра, тя ме вижда и надава вик.

— А, божичко, изкара ми акъла!

Тя търси трескаво мишката и клика няколко пъти.

— Извинявай — бързам да я успокоя — не исках да те изплаша. — Свалям очилата си и въпреки коректора и спиралата за мигли, очите ми са все още подути и с тъмни кръгове под тях от сълзите снощи. Дядо беше просто любезен, като каза, че изглеждам чудесно. Изглеждам направо страшно.

— Не, просто не очаквах да се върнеш толкова рано... — Млъква, сякаш е казала прекалено много.

— Има ли някого тук? Стори ми се, че говориш с някого.

— Така ли? — Тя се върти нервно на стола. — Няма никой, просто току-що си говорих по скайпа с редактора за моята колонка...

— Но редакторът ти не е ли жена? Сигурна съм, че чух мъжки глас...

Резкият звън на телефона ѝ ме прекъсва, тя го грабва нетърпеливо.

— Прекъснаха ни, ще ти се обадя после — шепти в слушалката. — Както и да е, излизам — казва високо и се обръща към мен.

Гледам я със съмнение.

— Къде отиваш?

— Ще заведе Талула на обичайната вечерна разходка — отвръща, поглежда ме и затваря капака на лаптопа.

— По бельо? — гледам изумено, тъй като едва сега виждам тялото ѝ, като се изправя. Без дрехи.

Върху бузите ѝ се появяват две червени петна.

— А, да, разбира се, каква глупачка съм, забравих... тук е толкова горещо, че се поразсъблякох! — възкликва и започва да си вее с ръка.

— Докато говореше с редактора си? — вдигам вежди.

— Амиии... в редакцията на „Сетърдей Спийкс“ всички са много либерални... — засмива се изкуствено, грабва разхвърляните дрехи, лежащи на купчина върху пода до стола, и бързо намъква вълнения си клин и суитчър. — Е, ще се видим по-късно. — Минава бързо покрай мен и взема палтото си от закачалката.

— Не забрави ли нещо?

С ръка на дръжката на вратата, тя се обръща.

— Талула!!! — викам.

— О, да, разбира се, каква съм глупачка — мърмори Фиона, тича обратно в кухнята и се връща с Талула в ръце. — Чао! — вика и изчезва, а вратата се затваря сама зад нея.

Гледам втренчено след нея, а мисълта ми прескача. Говорила по скайпа с редактора? Било ѝ толкова горещо, че свалила дрехите се? Ще води Талула на разходка? Да, ясно. За каква ме взема? Очевидно говореше по скайпа с мъж и естествено се бе разгорещила. Защо иначе ще седи по бикини и сутиен в кухнята? А сега излезе бързо-бързо, за да му се обади насаме. Кой ли е? И защо е толкова тайнствена? Може би отново се вижда с Хенри Осми и не иска аз да знам? Или е променила мнението си за Квазимодо и се вижда с любителя на камбани от сайта „СасиСоулМейтс“.

Обмисляйки вариантите, отивам в кухнята, за да сложа чайника, когато чувам почукване на вратата. Сигурно е Фиона. Без съмнение е забравила нещо, в това число и ключовете си, мисля, докато шляпам боса през коридора.

— Е, хайде, казвай каква е тайната! — питам, отваряйки широко вратата.

Само че не е Фиона, а Себ.

— Аз нямам тайни — отговаря той и изглежда леко объркан.

— О, извинявай... мислех, че е съквартирантката ми Фиона — започвам да обяснявам. — Тя току-що излезе.

— Знам, срещнахме се отвън — усмихва се той. — Тя ме пусна във входа.

— Аха, ясно, разбрах... — кимам, чувствайки се неловко. Това посещение е съвсем неочаквано. Не сме се виждали, откакто се върнахме от малката ваканция във Франция, и появата му ме хваща неподготвена.

— Е, няма ли да ме поканиш вътре? — пита той.

Осъзнавам, че все още стои на прага.

— А, да, разбира се... влез. Точно си правя чай. — Отстъпвам и му правя път да мине.

— Опитвах се да ти се обадя цял ден, но телефонът ти е изключен — казва той, затваря вратата зад себе си и ме следва до кухнята.

— Бях с дядо, ходихме на гроба на баба.

— О, съжалявам. — Поглежда ме със състрадание.

— Няма защо да съжаляваш — осъзнавам, че се усмихвам, защото този следобед беше хубав, а не тъжен. — Отидохме там да празнуваме.

— Как така да празнувате? — пита сконфузено той.

— Днес имат годишнина от сватбата — обяснявам. — Били са женени петдесет и седем години.

— Уау! Това си е повече от доживотна присъда! — очаква от мен да се разсмея на шегата му за брака.

Преди сигурно щях да се присъединя към смеха му, но този път не го удостоявам с внимание и се обръщам към чайника.

— Чай или кафе? — питам и сменям темата на разговор.

— А какво ще кажеш за „лични мартини“ вместо това?

Свалям две чаши от таблата и го гледам, без да реагирам.

— Хайде, да отидем на вечеря в *Мала*! — той взема чашите от мен и ги връща на местата им. — Направо бих убил за лютите нудълси по сечуански. А ти?

О, мили боже, не! Нали точно тези нудълси за малко не ме убиха! Никога вече!

— Всъщност не съм гладна, ядох с дядо. — Вземам отново чашите.

— Е, добре. — Той изглежда леко изненадан от липсата ми на ентусиазъм. — Какво ще кажеш за едно кино тогава? Има един нов 3D филм, фантастика с Уил Смит...

— О, не, благодаря — клатя глава. — Нямам настроение да излизам.

— В такъв случай, можем да останем тук...? — той приближава, плъзва ръка по талията ми и започва да целува врата ми. — Всъщност съм ти донесъл един малък подарък... Вади от джоба си малко розово-черно пликче с логото на „Агент Провокатор“^[1] и го разклаща пред мен. — Представих си как ще облечеш онова, което е вътре — шепне горещо и страстно в ухото ми.

— Не знам, всъщност нямам настроение — чувам се да казвам аз.

— Хайде де, ще бъде забавно...

— Наистина съм уморена...

— Би могла да направиш онези удивителни неща с езика си...

— Себ, престани! Не искам! — избухвам. Изведнъж нещо в мен се къса и аз рязко се отдръпвам, а емоциите изскачат като тапа от бутилка. — Не искам да правя нито едно от тези неща!

На лицето му е изписан шок.

— Защо? Какво не е наред?

Засрамена от избухването си, опитвам да се съвзема. Отново аз и моята голяма уста! Защо избухнах така? Поглеждам го и изпитвам неочаквано състрадание. Той е напълно объркан.

— Извинявай... не исках да избухвам... — Опитвам да обясня, изпълнена с вина. — Нали разбираш, просто...

— Заради сноуборда ли? — прекъсва ме той.

— Какво? Не! — възкликвам.

— Не бива да се тревожиш, че съкрати кратката ни ваканция. Бях купил и за двамата сезонни карти с намаление!

Боже! Гледам го и застивам от ужас. Не знам какво да кажа. Но в същото време знам, че трябва да кажа нещо. И не просто за сноуборда, а за всичко. Събирам цялата си смелост и се опитвам да измисля начин да му обясня. Той изглежда така доволен от себе си, че няма лесен начин.

Значи ще действам направо.

— Себ, аз мразя да карам сноуборд.

— Какво? — той сбръчква чело, все едно не е чул добре.

— Мразя люта храна. Не мога да я ям. Всъщност мисля, че съм алергична към чили.

— Но аз... не разбирам. Ти каза, че я обичаш. Ти ми каза, че обичаш всички тези неща. — Клати глава, все едно има вода в ушите.

— Не обичам фантастични филми. Никаква фантастика.

— Не обичаш?

Сега аз клатя глава.

— Не! Да ти кажа право, смятам ги за безумно досадни. Всъщност ги намирам за скучни. Ужасно скучни. Всички тези смешни костюми и космически кораби, които изглеждат като направени от бутилки за миене на чинии „Вълшебна течност“...

Веднъж започнала, не мога да спра. Сякаш в мен е имало едно малко килерче, в което съм скрила себе си, истинската аз, и през последните няколко седмици съм тъпчала истинските си чувства, опитвайки се да ги накарам да изчезнат. Трупала съм мнението и мислите си на такава огромна купчина, че повече не е останало място. А сега някой е отключил вратата и те излизат на тумби, изливат се като стремителен порой, като водопад.

— А колкото до това секси бельо — въртя очи, — въобще не нося такова. Страшно е неудобно.

— Неудобно? — той изглежда озадачен.

— Да — кимам аз. — Прашките през цялото време влизат *знаеш* къде, а този сутиен с дупки на зърната, съм обличала само веднъж и вече е изтърган...

— Но аз си мислех, че ти е приятно да ги носиш? — той гледа сконфузено пликчето от „Агент Провокатор“, което стои на кухненския плот.

— Защото аз исках така да мислиш — признавам. — На теб ще ти хареса ли да носиш конци вместо бельо?

Ако съм се надявала с тази шега да разведрия атмосферата, опитът ми не е успешен. Себ ме гледа диво.

— Но това няма смисъл! Това, което говориш, няма смисъл...

Отдалечава се от мен и сяда на дивана, изглежда като замаян.

— Виж, съжалявам, вината е моя, и грешката е моя. Всичко е мое... — Млъквам и гледам втрещено линолеума на пода в кухнята. Чувствам се ужасно, но в същото време знам, че това е първото

смислено нещо, което казвам от дълго време. Преглъщам трудно и го поглеждам.

— Мисля, че трябва да се разделим.

— Да се разделим? — надава вик той, обръща поглед към мен и ме пронизва като мигаща светлина на пътя... — Но защо? Ние си допадаме страхотно, обичаме едни и същи неща...

— Точно обратното, не разбираш ли? Нали това се опитвам да ти кажа! Ние не обичаме едни и същи неща, Себ. Аз се преструвах, че ги харесвам, за да ме харесаш ти.

Той ме гледа объркано, без да разбира какво става. Как ли би могъл? Няма начин да му кажа, че вече веднъж сме се срещали и той е скъсал с мен, след което сме започнали пак да се срещаме, но сега аз правя нещата различно, надявайки се този път да се влюби в мен.

— Но това е лудост! Аз съм влюбен в теб!

Думите му звънят високо и аз замръзвам. Никога преди не ги е казвал и за миг сърцето ми подскача. Това е, което винаги съм искала да чуя. Това чаках толкова дълго. Когато се срещнахме за пръв път, той ми казваше, че съм красива, че ме смята за възхитителна, или че обича да бъде с мен. Но никога не ми каза, че ме обича. От устата му никога не излязоха тези кратки думички.

А сега ги казва.

Сега имам всичко, за което съм мечтала.

Но на каква цена?

Поемам си въздух и спирам да дишам, наслаждавайки се на момента, който чаках толкова дълго, задържайки и удължавайки този миг, в който думите още се реят във въздуха, вдъхвам ги, вдишвам ги, проумявам какво е чувството, претеглям ги, усещам тежестта им.

Преди да ги изтрия.

— Не, ти не си влюбен в мен.

— Напротив, съм! — протестира възмутено той.

Гледам го как седи на дивана, точно както аз седях някога. Само че сега ролите са разменени. Все пак, ако съм мислела, че това ще бъде моментът, който би ми доставил най-голямо задоволство заради факта, че ситуацията се е обърнала, много съм грешала. Когато започнах да излизам отново със Себ, не го направих, защото се опитвах да получа някакъв вид отмъщение. Просто следвах сърцето си, за мен беше невъзможно да не го направя. Но въпреки че той може би го разби,

когато скъса с мен, не се чувствам удовлетворена от това, че сега аз разбивам неговото.

— Не, не си — повтарям твърдо. — Ти не си влюбен в истинската мен, влюбен си в момичето, което станах, момичето, което се опитах да бъда заради теб. Повярвай ми, аз не съм момичето, в което си влюбен. Тя не съм аз. — В гърлото ми се качва ридание — да произнеса тези думи на глас означава да погледна онова, в което съм се превърнала, а реалността е доста нелицеприятна. — Ти си влюбен във фалшификат. *Аз съм фалшива.*

Когато произнасям думите, мисля за Фъргюс. Той беше прав за всичко, а аз отказах да му повярвам.

— Аз мислех, че не съм достатъчно добра. Че има нещо сбъркано в мен. Че трябва да се променя, за да ме харесваш и обичаш, да бъда различна, да бъда повече...

Очите ми се пълнят със сълзи, когато си спомням чувствата си. Когато скъсахме първия път, обвинявах себе си. Смятах, че вината е моя. Ако се бях напънала повече, ако бях опитала да направя нещата по-различно, ако бях по-забавна, по-секси, по-умна, по-ентузиасирана, по-спортна, по-успешна... повече всичко друго, освен себе си, тогава Себ щеше да се влюби в мен.

Защото някога, някак си, някой или нещо бе издълбал, прогорил, насадил дълбоко вътре в мен една несигурност, тревожност, самосъмнение — наречете го както искате, — което ме кара да чувствам, че не заслужавам да бъда обичана, че онази старата, обикновената „аз“ не може да бъде преуспяла, че кой знае защо не струвам нищо. И през всички тези години бях носила това чувство вътре в мен.

— Само че сега най-накрая разбрах, че съм достатъчно добра — казвам уверено и, чувайки гласа си да го произнася високо за пръв път в живота си, неочаквано разбирам, че е истина. — Аз съм повече от достатъчно добра и няма нужда да се променям. Просто трябва да приема и да обичам себе си, такава каквато съм. Защото как мога да очаквам някой да ме обича, когато аз не се обичам? Някой да мисли, че съм достатъчно умна, талантлива или красива, ако аз не мисля така?

Но той не ме слуша. Той не иска да слуша.

— Има ли някой друг? Това ли е причината?

Все едно удря по тенекия — всичко в мен зазвънява, всяка клетка в тялото ми подскача.

— Не, разбира се, че няма! — отговарям ядосано, но мисълта ми ме предава, защото моментално се сещам за Фъргюс.

Все още не съм се чула е него. Той беше толкова сърдит и разстроен, че сигурно няма да ми прости, особено сега, след като знае, че вече съм прочела имейла, който бе изпратил на „Сара“. Гърдите ми се стягат. Все още не мога да повярвам, че е изпитвал такива чувства. Нямах никаква представа, ей, богу!

Макар че...

Споменът се събужда и изплува в ума ми — двамата седим на терасата, снежинките летят над главите ни, дъхът ми спира... в мен гори някакво чувство за вълшебство, очакване и още нещо... само че не мога да го определя. Няма значение. Каквото е било, вече го няма.

— Не, няма друг мъж — повтарям тихо.

За няколко минути никой не помръдва, не говори и настъпва неудобна тишина. Чувам тихото жужене на хладилника, капките от крана на чешмата, приглушения звук на самолет високо над нас.

— Сигурна ли си, че не е заради уикенда във Франция? — пита след малко той. — Защото Крис ми спомена нещо за джакузито...

— О, Себ, моля те — въздъхвам и той млъква. — Повярвай ми, няма нищо общо с уикенда, с джакузито, или с теб... Никога не е имало връзка е теб, а е мен. — Гласът ми омеква, отивам и сядам до него на дивана. — Ти си страхотен, но аз не съм твоето момиче.

— Не, ти не мислиш така, просто го казваш — той вече говори високомерно. Първоначалното му изумление и обида са се превърнали в раздражение. Скръства ръце и се обръща към мен. — Това е нещо, което човек казва, когато се разделя с някой.

Уцели в десетката. Доколкото си спомням той каза почти същите думи, когато скъса с мен.

— Не, Себ, ти не ме слушаш. Аз наистина мисля така — повтарям отново. — Ти обичаш спорта, тичането и фитнеса, а аз обичам да се излеждам на дивана и да гледам „Х-фактор“.

— А военния фитнес? — пита, сякаш ме е хванал натясно.

— Ходих един-единствен път и разтегнах сухожилие.

— Но нали тичаше!

— Не аз, ти тичаше! Аз само се преструвах. Тичам единствено, за да хвана автобуса! — правя пауза и изчакам изражението му. Най-накрая признах коя съм и пред двама ни.

— Аз съм момиче, чиято любима храна е обикновен стар фасул с препечен хляб, и ако не навия три будилника и два часовника, винаги закъснявам...

Той се опитва да каже нещо, но аз не му позволявам.

— Да, наистина... аз обичам да слушам АББА, а не независими групи, които ми звучат еднакво, аз нося старомодни ластични сутиени и удобни шорти.

Той пребледнява.

— Аз съм момиче, което успя да прочете само три страници от книгата на Обама, преди да осъзная, че тя няма да промени живота ми и че предпочитам да чета списание „ОК“, където да гледам целулита на знаменитостите и звездите по бикини.

— Ккк-какви знаменитости?

— И моят любим филм не е „Междувъзвездни войни“, а „Мръсни танци“. Или някой с Джони Деп.

Той ме гледа с ужасени ококорени очи. Все едно току-що съм казала, че съм извънземно, долетяло от космоса.

— Но много двойки имат различни интереси — казва най-накрая, когато успява да проговори. — Противоположностите се привличат, не помниш ли?

Усмивам се.

— Знам, и аз мислех същото, но се оказва, че е нещо повече, Себ. Ние не сме просто противоположности, ние сме напълно различни, вярваме в различни неща... — Сещам се за дядо и как стояхме днес следобед в гробищата. — Например аз вярвам в брака. Вярвам, че човек се влюбва в някого, който го кара да се чувства най-щастливият на света, вярвам в това да дадеш обет на този човек пред целия свят, и да извървиш това лудо, диво и прекрасно пътешествие, наречено живот, заедно е него... — Правя пауза, като си спомням погледа в очите на дядо, докато говореше за баба. — И не мисля, че има нещо, което искам повече от това да се омъжа за някого, който петдесет години ще ме обича заради самата мен, с брадавиците и пъпките, и недостатъците, и кусурите, а аз ще изпитвам същото към него.

Млъквам, сърцето ми се къса. Чувствам, че не мога да дишам. Но чувствам и още нещо. Чувствам се освободена, открита, лека. Сякаш тежестта да се опитам да бъда някой друг, е вдигната от раменете ми, като тежко палто, което ме е притискало надолу.

И отново настъпва тишина. Двамата седим един до друг, никой не продумва, и двамата изучаваме краката си. Осъзнавам, че все още държа двете чаши в ръце.

— Значи... наистина не харесваш всички тези неща — казва след дълго мълчание той. — Просто си се преструвала?

Най-накрая вдяна.

— Съжалявам, да — кимам.

— Добре. Май трябва да си вървя... — Той става и аз го следвам по коридора. — Сбогом, Тес!

— Сбогом, Себ!

Целуваме се неловко по бузата и той вече е почти до вратата, когато се обръща и се прокашля.

— А онази нощ, когато имаше пет оргазма? И те ли бяха фалшиви?

Красивото му лице се е сгърчило от несигурност, а аз, след като скръствам пръсти зад гърба си, клатя глава.

— Не, те бяха истински.

Чертите му се отпускат.

— Знаех си, че не можеш да се преструваш чак толкова — казва с леко задоволство и като се обръща, излиза от апартамента и затваря вратата.

Скъпо дневниче,
Себ и аз скъсахме.

Добре де, това не е истината. Всъщност той скъса с мен. Каза, че ме обичал, но не бил влюбен в мен, че било по-добре да се разделим, че се надявал да останем приятели...

Но знаеш ли кое е най-лошото от всичко? Когато ми каза, че не вижда бъдеще с мен. Това направо разби

сърцато ми.

Не съм сигурна какво да пиша сега. Да пиша ли, че все още се чувствам онемяла? Вцепенена? Че са минали само няколко часа, а аз не мога да повярвам? Знам, шокът скоро ще отмине, както упойката при зъболекаря, и ще ме връхлети болката, от която се страхувам.

Или да пиша, че за всичко съм виновна аз. Грешката е моя. Имаше толкова много неща, които бих искала да направя различно. Толкова много съжаления. Толкова много „ако“. Но вече е твърде късно — никога няма да обичам никой друг така, както обичах Себ, а сега го изгубих.

Той вече ми липсва.

[1] Фирма за скъпо дамско бельо. — Б.пр. ↑

37.

Когато Себ скъса с мен, ако някой ми беше казал, че няколко месеца по-късно, аз ще скъсам с него, никога нямаше да му повярвам. Щях да кажа, че е невъзможно, смешно и немислимо. Щях да ги обвиня, че са луди.

Щях да... Тъй де, ясно ви е какво щях да направя.

След като той си отиде, си направих чаша чай с две бучки захар. Всъщност три. Ами това трябва да направи човек, когато е изпаднал в шок, нали? Освен това, в този случай бях шокирала себе си. Нямах представа, че ще скъсам с него. Когато тази сутрин се събудих, нямаше намерение да приключа връзката ни. Не си бях написала листче за напомняне и не го бях залепила на компютъра (макар че след вчерашния екшън смятам *тотално* да променя метода си за напомняне).

Всъщност, ако скъсването с някой е престъпление, pledирам „Невинна, ваша светлост“, тъй като не бе преднамерено. Просто това беше моментът, в който престанах да се вирам в Себ и онова, което искаше той, и се фокусирах върху себе си и онова, което искам аз. И осъзнах, че не е Себ. Искан някого, който да ме обича заради това, което съм наистина, заради мен самата — а той не ме обичаше.

В този миг всичко се промени. Както целият пуловер се разплита, когато дръпнеш една-единствена нишка, така и цялата ни връзка се разпадна.

И неочаквано се оказахме пак там. Скъсали. *Отново.*

Само че този път е различно. Аз съм различна. Седя на дивана с чашата чай и препрочитам дневника си, но сега ми се струва, че е написан от някой друг. Не съм онова момиче с разбито сърце, което обвиняваше себе си за всичко.

„Той ми каза, че не виждал бъдеще за нас.“

Чета тези думи отново и този път не мога да пропусна иронията. По някаква странна, необяснима прищявка на съдбата аз успях да

изтрия нашето минало, но Себ беше този, който не успя да види нашето бъдеще!

А сега, този път, за първи път и аз не мога.

След основните катаклизми от последните няколко дни, остатъкът от седмицата преминава относително спокойно. Кое не е чак толкова лошо. Да си призная, не мисля, че бих могла да изтърпя повече шокиращи събития. Чувствам се както когато бях на шест години и обичах да играя на онази игра, където ти завързват очите и те завъртат, сетне те блъскат, а ти започваш да се луташ и клатиш, опитвайки се да не паднеш.

Но сега, просто се нуждая от време да събера чарковете си отново, казвам си твърдо. Трябва да се успокоя и да възвърна равновесието си, всъщност онова, което ми трябва, е малко скука.

Да ви кажа честно, скуката е недооценена. Понякога в живота трябва да си леко отегчен, да събереш мислите си, без някой да те бутва или заслепява, да ти връзва очите и да обръща света наопаки. Всички ти казват, че промяната е хубаво нещо, но точно сега бих могла да се справя с известно количество скука, благодаря много.

Така, придържайки се към темата за скука и досада, решавам да прекарам уикенда в тотално почистване на стаята си. От новогодишната вечер съм оставила нещата на произвола на съдбата: събрали са се тонове пране, което трябва да се изпере, една купчина за гладене, гардеробът ми е пълен с дрехи, които никога не обличам...

Отварям вратата му, гледам и не вярвам на очите си. Аз ли съм тази или някой друг, който не е обличал поне 75% от дрехите си?

Часът е осем в събота сутринта, а аз вече съм станала, пила съм кафе и ровя сред закачалките, откривайки неща, които не съм вадила от години, ако ли не никога. Това е, край. Никога повече няма да си купя нищо, казвам си назидателно и строго, с ръце пълни е дрехи, които пъхам в една торба за благотворителния магазин. Виж! Погледни! Все още има дрехи, които си стоят с етикетите! Мръщя се и отмествам очи. Добре, какво друго трябва да си отиде? Оглеждам стаята и погледът ми пада върху книгата на Обама, която лежи на бюрото, непрочетена. Поправка: *която никога няма да бъде прочетена.*

Е, тя може би ще промени нечий живот, мисля, като я прибавям към купчината дрехи с чувство на облекчение и задоволство. О, я виж, тук е и бельото, което Себ току-що ми купи. Гледам в хартиеното пликче — прашки с диаманти. Вдигам ги между палеца и показалеца си, като прашка за стрелба. Само при мисълта къде щеше да попадне диамантът, очите ми се навлажняват. Слава Богу, това никога няма да стане.

Торбата вече е толкова пълна, че вземам една стара картонена кутия и пускам прашките в нея, при книгата на Обама, после започвам да се оглеждам в търсене на други неща за изхвърляне. А, ето това — парчето дърво, което взех, когато ходихме на плажа. Може някой да го хареса. Слагам и него в кутията, замислям се...

Обикалям стаята с кутията в ръка, събирайки различни дреболии и предмети. Върху тоалетната масичка забелязвам корковата тапа от бутилката червено вино до гривничката от концерта; близо до камината има кутийка кибрит от *Мала*, едно от перцата за китара на Себ също отива в кутията, заедно с талона от уроците по сноуборд... А какво е това в джоба на джинсите ми?

Изваждам билетите, с които ходихме да гледаме „*Междузвездни войни*“ и ги хвърлям в кутията. Какво друго липсва? О, да, снимката от сватбата. Отивам към гардероба, опипвам джоба на самото си и вадя няколко стари конфети и снимката, на която сме със Себ. Оставям я в кутията. Това е. Това е всичко.

Гледам съдържанието. Колко смешно. Точно каквото бе и преди. Както първия път, когато се срещаме. А може би не — защото сега, когато гледам всички тези спомени, не се чувствам тъжна, нито съжалявам, нито съм сантиментална. Напротив, вместо това просто си спомням с каква досада и отегчение изгледах „*Междузвездни войни*“, да не споменавам за цялата колекция от 6 филма след това, как на оня концерт трябваше да напъхам слушалките в ушите си толкова навътре, че не успях да ги извадя на връщане и не чух нито дума от онова, което той казваше; колко нещастни бяхме на сватбата и затова изглеждаме така и на снимката.

Спомням си как хвърлих обратно букета и изражението върху лицето на булката...

И неочаквано, не знам откъде, в мен избухва смях, после още и още, докато очите ми се пълнят със сълзи, които се стичат по лицето

ми, докато умът ми блуждае между всички различни спомени, свързани един с друг.

Ти беше сред тях. И аз бях. *Два пъти.*

Чак когато най-накрая успявам да избърша сълзите си, изваждам книгата и прашките. Те могат да отидат за благотворителност. А останалото? Останалото — в кофата за боклук. Както казах, в края на краищата това е само боклук.

След няколко часа разчистване резултатът е три големи торби и две картонени кутии. Най-накрая свършвам и влача всичко към магазина. Всъщност трябва да го направя на няколко курса, така че когато оставям на земята и последния чувал, се чувствам напълно изтощена.

От своя страна, жената, която държи магазина, е въодушевена.

— Толкова мноооого ви благодаря, и всичко е тоооолкова прекрасно — гука тя, суетейки се сред купчините дрехи и веднага започва да ги сортира по цветовете. — О, тази жилетка ми харесва!

Поглеждам и виждам, че държи красива блуза от мохер е три четвърти ръкави и седефени копчета, и чувствам съжаление. Винаги се случва така, когато раздавам разни неща. В мига, в който някоя дреха вече е в благотворителния магазин, се случва нещо странно. Неочаквано започвам да я обичам отново и не мога да живея без нея.

Колко жалко, че няма еквивалент на благотворителна торба за хора. Така бихме могли да спасим много връзки в опасност: просто хвърляте партньора в торбата и в последния миг: хей, я чакайте, отново се влюбвате в него.

— Извинете, може ли да оставите тази работа за после... когато си отида... — моля, чувствайки се неудобно.

Тя спира, като държи жилетката до гърдите си.

— О, напълно разбирам — съгласява се, сетне снижава гласа си и казва тържествено: — Някоя вещ може би навява скъпи спомени, нали?

— Да — кимам, опитвайки да се засмея.

Звънчето на вратата звъни, прекъсва ни и в магазина влиза една дребна, сивокоса жена. Едва ли е по-висока от метър и петдесет, но влачи чанта на колелца, голяма почти колкото нея.

— О, моля, позволете, дайте на мен — вика продавачката, тича и държи вратата отворена. — Аз ще взема това...

— *Non, non* — отвърща жената със силен френски акцент. — И аз мога, добре съм. — Поглежда към мен и ми смигва. — Може да съм стара, но съм във форма. Като отлежал ликьор.

Засмива се весело, показвайки два реда малки, перфектни зъби, които, както забелязвам, са си само нейни. За някой на нейната възраст, това си е направо удивително, но пък тя не е типичната жена. Облечена е в черно, с яркочервено червило, а косата ѝ е свита елегантно в малко кокче. Тя цялата е символ на елегантността.

— Донесох някои неща. — Отваря своята чанта на колеца. — Очевидно не е измъчвана от други мисли като мен, и започва да вади всичко върху тезгяха. И тогава виждам брашнения чувал.

— О, те са били ваши! — значи това е мистериозната френска дама, за която бях чувала.

— *Oui*, — кима дамата — имам още много. — Рови в чантата и изважда цялото ѝ съдържание.

— Уха! — издавам възглас на задоволство. — Откъде идва всичко това?

— Оттам, където живях като малко момиче, една ферма във Франция... — Тя се усмихва на спомена. — Запазила съм толкова много неща, но сега се местя. Децата пораснаха и всеки пое по пътя си, съпругът ми почина, а къщата ми е много голяма.

— О, съжалявам.

— *Non* — клати глава тя. — Той беше болен, така е по-добре. Животът е като танц. Такова забавление, но когато си уморен, забравяш стъпките... — тя отново млъква и свива рамене. — Тогава е време да си починеш.

Докато говори за танци, си спомням за червената рокля и поглеждам към щендера с рокли. Дамата проследява погледа ми.

— Трябва да я пробвате.

— О, аз съм много по-едра — протестирам.

— Глупости! — тя клати малката си, приличаща на птица главица и с изненадваща пъргавост прекосява магазина и откача роклята от закачалката. — Свалете палтото.

Не съм свикнала непознати френски старици да ме командват, но безропотно правя каквото ми нареди.

— Това е коприна, погледнете как пада. — Като я слага върху ръцете ми, започва да нагъва плата около мен е умениято на шивачка. — На мен ми беше малко дълга, такава бе модата през петдесетте... но на вас — *parfait!*

Отстъпва със задоволство назад и двете гледаме отражението ми в огледалото отсреща. Дрехата е върху джинсите и тениската ми, а аз съм обута със старите си маратонки, косата ми е небрежно вързана на опашка, но сякаш става магия и всичко изчезва.

Единственото, което мога да видя, са диплите и гънките на приятната яркочервена материя, която мирише на парфюм и на отминали дни, и за един кратък, прекрасен миг сякаш се пренасям в Париж през петдесетте години — дансинг, свещи, оркестърът свири...

— Всичко, от което се нуждаете сега, е някого, с когото да танцувате — кима ѝ продавачката в магазина.

Връщам се от Париж и виждам, че съм в „Оксфам“ в Хамърсмит, а Риана пее по радиото.

— Да... — кимам, чувствайки се леко объркана.

— Сигурна съм, че има много мъже, с които да танцува — смее се старата дама, обръщайки се към продавачката. — Спомняте ли си, когато бяхте млада? Имаше толкова много мъже, *nest pas?*

Продавачката почервениява от предположението до корените на косата си, защото без съмнение е прекарала младостта си, заета с църковна благотворителност и разпродажби. Макар че имат разлика поне двайсет години, съвсем очевидно е, че тя не се е радвала на същата популярност сред противоположния пол, както французойката със своето ярко червило и червена рокля.

— Всъщност не знам много за това... — смее се неловко, отбягвайки погледа на старата дама и предпочита да гледа мен. — Е, как ще платите за роклята?

38.

След като купих червената рокля и всички останали чували, напускам магазина и се отправям към къщи. По пътя правя малко отклонение. Всъщност не е отклонение, а по-скоро пълно обръщане на посоката. Завивам по една улица към Шепърд Буш, вървя по паважа, броя номерата на сградите и накрая стигам гази, която търся.

Номер седемдесет и четири.

Адресът на Фъргюс.

С биещо като барабан сърце, спирам пред къщата от червени тухли. Последните няколко дни не съм правила нищо друго, освен да мисля за него. Все още се чувствам ужасно и не го обвинявам, че ми е сърдит, но накрая спрях да се самобичувам. Онова, което направих, може и да изглежда глупаво, но беше с добро намерение и причината бе правилна. И макар да не очаквам да ми прости, искам той да го знае. Трябва да го знае, защото аз се нуждая от това.

Очите ми се плъзгат нагоре по етажите, към неговата квартира на върха. Надявах се да му обясня, когато се появи в офиса тази седмица, но вместо него дойде друг куриер, а когато го попитах къде е Фъргюс, той обясни, че бил нов и нямал никаква представа. Току-що бил нает да доставя и взема пратките ни. Тогавя му изпратих имейл и зачаках отговор. Но той не ми отговори. Изпратих му още един. Нищо. Не отговори и на съобщението ми. Нито вдига телефона си, когато му звъня.

Затова сега съм тук, стоя пред апартамента, опитвайки се да събера смелост, да приближа и да натисна звънеца. Такъв поне беше планът ми. Само че продължавам да стоя, чувствам се много по-нервна, отколкото си представях. Той очевидно не желае да ме вижда, нито да говори с мен, нали? Избягва ме и ме игнорира. Кое то води до въпроса — какво, по дяволите, търся тук? Вероятно ще ми каже да вървя на...

Чуствам как смелостта ми се изпарява. Беше глупава идея. Поредната глупава идея, мисля си. Изглежда съм пълна с такива.

Обръщам се и тръгвам обратно, но съм направила само няколко крачки, когато чувам гласа на Фъргюс в главата си: „Никога не е късно да поправиш нещата“.

Колебая се. Какво имам да губя? Отново отивам до входната врата и натискам звънеца. Събирам смелост. Просто трябва да опитам. Дори да затръшне вратата в лицето ми. Трябва да опичам да направя най-доброто.

Само че никой не ми отговаря. Чакам няколко минути, сетне написвам бележка и го моля да ми се обади. Пъхам я в пощенската кутия. Мога само да се надявам, че е бил прав, когато каза, че никога не е късно.

Ето че вече е понеделник сутрин и аз се чувствам добре емоционално и физически. Главата ми е чиста, мислите — също, стаята още по-чиста и се чувствам позитивно настроена. Кое е добре, защото трябва да се настроя за купон.

Тъй като сър Ричард все още е в Индия, а прощалното парти наближава, прекарвам остатъка от седмицата в последни приготовления, така че всичко да бъде наред. След случката с визата, промених начина си за напомняне и сега си правя списък, в който отбелязвам какво е свършено с чавка. Балони? *Чавка*. Огромен плакат, на който пише „Щастливо пенсиониране, сър Ричард“? *Чавка*. Кетъринг с органична, натурална храна? *Чавка*. Алкохол? Е, това поне е лесно. *Чавка*.

Целият работен колектив е развълнуван. Макар да са тъжни, защото ще останем без нашия многообичан шеф и не се знае кой ще го замести, това е възможност за момчетата да облекат новите си рокли с пайети, на момчетата да се опитат да впечатлят с танцови умения и на всеки да пие безплатно за сметка на компанията. Аз? Аз просто искам всичко да мине гладко.

До момента, в който изключвам компютъра си в петък вечерта, всичко в списъка ми със задачи е изпълнено и отбелязано с чавки, дори не само с една, а с по две. Този път никакви рискове. Сър Ричард ще се прибере тази вечер — той смени полета си, защото имаше още няколко срещи в Делхи, една кола ще го вземе от Хийтроу и ще го докара

направо на партито. Така че няма място за грешки — всичко трябва да бъде наистина перфектно.

И ще бъде, уверявам себе си, като пускам радиото, за да се успокоя и да ми се вдигне настроението. Аз съм в спалнята си, приготвям се за празненството. Поканих и Фиона, тъй като тя обожаваше купоните, а и предпочитам да не ходя сама. Всъщност дори не се наложи да я моля. Съгласи се веднага, като каза, че искала да говори с мен за нещо и това щяло да бъде удобен случай.

Спомням си как преди няколко дни, когато тръгнах за работа, спомена нещо, а езикът на тялото ѝ и това, че избягваше да ме погледне в очите, подсказваха, че става дума за нещо важно и съдбовно. Предполагам, че веднага трябваше да я попитам за какво става дума, къде и кога, но да си призная, не исках да знам. Само да не е продала апартамента, боже! Тогава ще се наложи да се изнасям! А моментът не бе никак подходящ, тъй като след по-малко от две седмици ще съм безработна. Но нали лошите неща винаги вървят по три? Без гадже, без работа и накрая без дом?

Е, не всички три неща бяха лоши, нали? Скъсването със Себ определено беше правилно, а и никога не съм мислила, че ще посветя живота си на кариерата „личен асистент“, но въпреки това тройният удар ще ми дойде в повече. Плюс това, въпреки препълнените с угарки пепелници, странните хранителни продукти, останали в тигана и фактът, че Фиона все още не е сложила ключалка на вратата на банята, аз много си обичам това място.

Приключвайки със слагането на спирала върху миглите, се обръщам, за да се огледам. Нося червената копринена рокля от благотворителния магазин и сега, когато не е навлечена върху джинсите, виждам, че старата френска дама е била права. Тя наистина ми стои перфектно. Тананикайки си заедно с радиото, се завъртам леко, наблюдавайки как коприната се разтваря като парашут. После спирам и тя пада по краката ми. Но... каква е тази песен, която си тананикам?

Не е ли...?

„Ноланс“, разбира се, *„В настроение съм да танцувам“*.

Неочаквано се сещам за Фъргиус. Бях толкова заета е организацията на партито, че не се сещах за него, но сега нищо не може да ме спре. Той не отговори на бележката, която му оставих. Част

от мен не го и очакваше, това бе просто един отчаян опит от моя страна. Все пак се чудя дали ще дойде тази вечер? Изпратихме му покана, както и на другите редовни куриери, с които работеше компанията. Дълбоко в себе си пускам да се промъкне пламъчето на надеждата. Може би... само може би...

Боже, колко е часът? Виждам часовника и се разбързвам. Грабвам палтото си и посягам към златистата си чанта-плик. Сетне променям решението си. Пликът е много малък, няма да побера нищо в него. Тогава ще взема новата си чанта!

Моята чанта.

Чувствам прилив на необузdana гордост. Най-накрая, след седмици работа, миналата неделя довърших последните шевове и смея да твърдя, че изглежда великолепно. Кожените дръжки, които направих от тирантите, ѝ придават много античен вид. Освен това копринените панделки, бродерията и седефените копчета... с една дума мога да говоря хвалебствия за нея цяла вечност. Всъщност къде е тя?

Обикалям из спалнята си. По дяволите! Ако не я намеря, ще закъснеем. Сега, след като повече не се срещам със Себ, изоставих два будилника и всичко отново си дойде на мястото, така че се върнах към старите си навици да закъснявам винаги поне с десет минути.

— Фиона? — викам. — Виждала ли си чантата ми?

— Какво? — отвърща с цяло гърло тя и подава глава от нейната спалня. Облечена е в тясна черна рокля за коктейли и чифт убийствено високо обувки.

— Боже, изглеждаш фантастично! — не че когато излиза вечер не изглежда фантастично, но този път от нея лъха някакво бляскаво лъчение, което не съм забелязала преди.

— Благодаря ти — смее се щастливо тя. — Ти също.

И аз се усмихвам. Тя ме подкрепи относно раздялата със Себ. Не ми се кара, не ме съди, нито настояваше да ѝ разкажа всичко с подробности, просто ме прегърна и ми каза, че той не бил чак толкова красив и била сигурна, че зъбите му са покрити с пластмаса. Също така много дискретно остави на възглавницата ми един брой от списание със статия, в която пишеше, че „Целулитът е нещо, от което нито едно момиче не може да избяга, но прави бедрата да изглеждат по-добре“.

— Е, значи си готова? — пита тя.

— Почти, но не мога да намеря чантата си. Да си я виждала?

— Как изглежда?

— Знаеш как. Онази, с кожените дръжки и копринената подплата.

Усмивката моментално замръзва на лицето ѝ.

— О, тази чанта ли...

Чувствам, че ме обхваща безпокойство.

— Какво искаш да кажеш с „тази чанта“?

— Мисля, че я взех назаем.

— Мислиш? — гледам я унищожително.

— Извинявай! — тя се мъчи да се усмихне.

Притварям отчаяно очи и клатя глава. Фиона често *взема* нещата ми назаем, но работата е там, че никога не ги връща.

— И къде е сега? — питам.

— Значииии... — започва бавно Фиона. — Взех я миналата седмица, когато отидох на снимки, обаче стилистът я видя и поиска да я използва за един от моделите... — Сега изговаря думите толкова скоростно, че едва ги разбирам, бързайки да обясни. — Ще я върна, обещавам!

— Фиона!

Прекъсва ни настойчивото биб-биб на мобилния ми телефон. Гледам екрана, имаме съобщение от таксиметровата служба.

— Таксито е долу — казвам. — Хайде, да вървим.

— Чакай, трябва да взема Талула.

— Не! Не можеш да я вземеш! — възкликвам възмутено.

Тя застива и вирва непокорно брадичка.

— Където и да отида, Талула идва с мен.

Талула вече е постоянно присъствие в апартамента. Имам я почти от месец, а от Пипа ни вест, ни кост. Дали се е върнала и няма ли да дойде да си прибере кучето — един бог знае. Обаче, всеки път, когато понеча да заговоря на тази тема с Фиона, тя отказва да говори пред Талула.

— Ти как ще се чувстваш, ако те изоставят? — съска тя, като покрива ушите на животинчето с ръце.

— Ох, добре — въздишам, предавам се и грабвам чантата-плик. Прибирам нея каквото мога, другото пъхам в джобовете си и бързам надолу по стълбите. Фиона ме следва, токетата ѝ тракат на всяка

стъпало като кастанети, докато прегръща Талула към гърдите си. Най-накрая влизаме в топлината на колата.

— Не се тревожи. Ще ти върна чантата, обещавам — повтаря тя, като ме гледа в очите.

— И добре ще направиш — заплашвам я, сетне се усмихвам. — Не мога да повярвам, че не си ми казала!

— Всъщност това не е всичко...

Поглеждам я неразбиращо.

— Има и още нещо, които искам да ти кажа.

Стомахът ми се свива.

— Искаш да се изнеса от апартамента ли?

Тя се мръщи.

— Че защо? Защо мислиш така?

— Ами, ти изглеждаше така смутена, когато каза, че искаш да ми кажеш нещо... Просто събрах две и две и...

— И получи седемстотин и петдесет — пуфти Фиона. — Не, не искам да се местиш, харесва ми да живея с теб. Въпреки че изгори цялата ми свещ „Диптик“ — добавя с вдигнати вежди.

Чувствам, че се изчервявам.

— О, да, и аз мислех да ти кажа...

— Друг път — спира ме тя.

— Е, какво искаш да ми кажеш?

— Срегнах един човек — признава нервно Фиона.

— Но това вече го знам — отвърщам, чувствайки едновременно облекчение и известно самодоволство. — На курсовете за обучение на кучета — добавям, хвърляйки поглед към Талула. Клекнала върху коляното на Фиона, тя се обръща към мен и ме гледа. Никога не сме се срещали с нея очи в очи.

— Всъщност е повече от това. — Фиона спира да гали Талула, за да протегне ръката си към мен. Мърда пръстите си.

По-точно мърда единия си пръст.

В полумрака на таксито виждам нещо да проблясва.

Чакай, чакай... Взирам се по-внимателно. Това не е ли...?

И точно в мига, в който виждам един голям блестящ диамант да блещука на пръста ѝ, я чувам да крещи:

— Сгодена съм!

39.

Ако имах бутон за отнемане на звука, сигурно щях да го използвам, защото следващите няколко минути всичко, което мога да чуя, са високочестотните звуци, които аз и Фиона издаваме, пищейки и възклиствайки „О, боже мой, не мога да повярвам!“ почти на границата на оглушаването, подкрепени от по-ниските вокали на лаенето на Талула.

Горкият шофьор. Не знам дали тъпанчетата на ушите му са оцелели при тази гюрултия.

Накрая, с пресъхнали гърла и изтощени от викане, двете спираме като онези кукли, които се навиват с ключе и падаме изтощени върху облегалката на задната седалка в таксито.

— О, боже, не мога да повярвам! — казвам за милионен път, гледайки я е изумление.

— И аз все още се пощипвам — признава тя е усмивката на луда, стискайки пръстена. — Не е ли красив?

Не мога да отговоря. В главата ми се блъскаят милион въпроси: Кой? Как? Къде? Дори не знам откъде да започна.

Така че си поемам дълбоко въздух.

— Добре, първо да се успокоим.

Така. Някой тук трябва да се вразуми, иначе ще прекараме времето в ахкане и охкане над камъка върху пръста ѝ, няма да успее да разбере нищо и няма да се успокоя, когато стигнем на партито.

— Беше като вихрушка, срещнах го онлайн в „СасиСоулМейтс“ преди няколко седмици и започнахме да си пишем.

— Продължавай де! Разкажи ми за още него! Кой е той?

Тя не се нуждае от подканване.

— Казва се Рики и не е точно моят тип — започва развълнувано, — но в него имаше нещо в начина, по който ме кара да се усещам. Той е истински старомоден романтик и ме кара да се чувствам специална, да се чувствам привлекателна... — Докато говори, тя се усмихва, сякаш се затруднява да го признае. — Не привлекателна в смисъл по-

слаба, или защото съм свалила проклетите пет килограма, или защото мога да вляза в тесните си джинси, а привлекателна такава, каквато съм.

— Но защо го пази в такава тайна?

— Защото не исках да разваля нещо, да не ми тръгне накриво — признава тя. — Преживяла съм толкова много фалшиви стартове, не исках да казвам нищо, преди да стане сериозно и официално... пък и ти бе толкова заета със Себ, че почти не се виждахме... — Спира да говори. — Извинявай, не биваше да го споменавам.

— О, няма нищо, въобще не страдам от раздялата ни — усмихвам ѝ се ободрително. — Този път е различно.

— Този път? — Фиона се чуди.

— Еее... искам да кажа, по принцип — осъзнавам какво съм казала и се поправам веднага.

— И за мен този път е различно — кима тя и аз чувствам облекчение, че е обичана и е щастлива. — Преди ме привличаха красиви играчи, мислех, че са вълнуващи, секси и предизвикателни. Сега осъзнавам, че са били само загуба на време. — Тя поглежда към ръцете си и докосва пръстена.

— Рики е толкова различен от всички мъже, с които съм се срещала. Мислех, че не е мой тип, а се оказа, че всъщност точно той е моят тип. Другите не са били. Най-накрая открих каквото търсех и осъзнах, че съм търсила на грешните места. Включително и в кутията е бонбони — добавя и ме поглежда с тъжна усмивка.

— Да, имах подозрения — смея се и аз.

— Извинявай, че обвиних Флий.

— Не се тревожи, той не е от онези, които ще ти имат зъб — успокоявам я и тя се смее.

— О, Тес, аз просто съм щастлива! — Фиона сияе, лицето ѝ се разтопява в усмивка. — Ще се омъжа! Все още не мога да повярвам — и ти ще ми бъдеш шаферка, нали? — Гледа ме, а очите ѝ блестят.

— Да, разбира се, това е страхотно, но... — млъквам. Трябва да внимавам. Фиона може да бъде много опасна, когато става дума за любовния ѝ живот. Все още си спомням времето, когато се влюби в Гари Бишъп на шест години и едва не ми счупи главата, когато ѝ казах, че той си играе на целувки е Лорна МакКлилан. Не искам да слагам

спирачки на нещата. Просто... о, я стига, просто не мога да седя тук и да не кажа какво мисля.

— Не е ли малко прибързано?

— Не можеш да определиш кога ще дойде любовта — отвърща тя и неочаквано става сериозна. — Когато знаеш, значи знаеш.

Виждам, че го мисли и да си призная, може би е права. Ако последните няколко седмици ме научиха на нещо, то е, че нещата, които мислех, че знам, всъщност ми бяха непознати.

— Е, ще трябва да почакаш малко — протестирам и се смея. — Дори не го познавам.

— Точно там е работата. — Тя прави пауза, сякаш търси точните думи. — Познаваш го.

— Какво? Познавам ли го? — гледам я и се отдръпвам. Мислех, че сме приключили е изненадите.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, куклички, но пристигнахме — казва един глас по микрофона в купето на таксита.

Бяхме толкова потънали в разговора, че никой от нас не осъзна, че сме пред заведението, определено за партито — един частен клуб в Мейфеър.

— О, благодарим — казвам забързано, подписвам фактурата за разход и отравям вратата, за да изляза навън в студения нощен въздух. Умът ми прескача, докато се опитвам да се сетя къде може да съм срещала годеника на Фиона.

— Сигурна ли си? — питам я, когато и тя стъпва на паважа до мен.

— Да — кима и изгледа неестествено нервна. — Първоначално не осъзнах, но се оказва, че го познавам и се чудех как да ти го съобщя... Не исках да бъде затруднително за теб...

— Но аз не познавам никой на име Рики!

Не съм довършила думите, когато голямата черна врага ма клуба се отваря и лично сър Ричард излиза през нея. Лицето му светва, когато ме вижда.

— Скъпа! Толкова ми липсваше! — той разтваря широко ръце.

Мили боже! Какво, става, *по дяволите!* Знам, че отношенията ни са добри, но чак пък толкова...

— И ти на мен! — възкликва Фиона.

Всъщност той въобще не гледа мен, а сияе и облива с любовни лъчи най-добрата ми приятелка и, докато я вдига във въздуха, аз стоя на стълбите в изумление, с отворена уста и не вярваща на очите си.

И изведнъж разбирам.

Рики е сър Ричард!

След като преодолявам първия шок от откритието, че моят шеф е сгоден за най-добрата ми приятелка, Фиона и Ричард (може да пропусна сър, но не мога да го наричам Рики) нямат търпение да ми разкажат своята история, всичко за техните срещи и как са се открили.

— Така че въобще не ставаше дума за порно по интернет! Той ми определяше среща по интернет! — смее се Фиона, докато влизаме заедно през вратата. Тя и сър Ричард се държат за ръце. Аз се тътря до тях, като верен лабрадор.

Изчервявам се. Сега всичко си идва на мястото — уебкамерата, абонаментът за електронна поща, криенето...

Сър Ричард избухва в смях.

— Да, Фиона ми каза, че си ме мислила за порно-маниак...

О, боже! Толкова ме е срам. Освен това, доколкото си спомням, точно тя беше човекът, който направи предположението, че е пристрастен към порно. Хвърлям й един поглед, който красноречиво казва „Ще те убия“, но тя се смее.

— Значи не си ходила на никакви курсове за кучета — питам бързо, опитвайки се да изместя разговора от шефа и порното. Не е добра комбинация, повярвайте ми.

— Извинявай, малко послъгах — оправдава се тя, — макар че говорихме и за кучета. Рики има червен сетер на име Монти, нали знаеш?

— Да, знам — кимам. — Миналата седмица, когато дойде в офиса, се изпишка в саксията ми с филодендрона. Въпреки тоновете тор, която му сложих, така и не се възстанови.

— О, той няма да посмее да прави бели, когато ти си наоколо, скъпа — смее се шефът, докато прегръща Фиона през кръста.

— Да искаш да кажеш, че съм деспотична?

— Не, по-скоро си изключително убедителна — поправа я той.

— Е, все някой трябваше да те отърве от онзи костюм! — смее се тя.

— Но той беше шит по поръчка...

— И беше ужасен!

Гледам ги как се смеят и говорят, като се прекъсват и довършват изреченията си. Сър Ричард е направо неузнаваем. Това не е същият човек от преди няколко месеца. Прическата му със заметната върху плешивината коса е изчезнала. Вместо това е подстриган късо, модерно, и смее да кажа сякаш има повече коса отпред. Не само това, усмивката му разкрива перленобели зъби, които може да са направени само при някой скъп зъболекар в Делхи. С модерните очила и скъпия костюм, метаморфозата, която забелязах от няколко седмици, е пълна.

— Дадох му малко разкрасяващи продукти — намига ми Фиона, забелязвайки удивеното ми изражение.

Невероятно. Той изглежда съвсем различен от сър Ричард, когото познавам. Вероятно защото наистина е напълно различен човек. Преди около него витаеше някаква леко застояла атмосфера, като нещо, което е било оставено за дълго време на рафта и е било забравено там. Фиона се бе появила, беше го изтупала от прахта и бе вдъхнала нова струя свеж въздух в него, така че сега той е влюбен и щастлив.

— Чудесно, вие двамата изглеждате прекрасно. Поздравления! Наистина се радвам за вас — усмихвам се. — Но имам един въпрос. Как ѝ направихте предложение, докато бяхте в Индия?

— По скайпа! — смее се Фиона.

О, да. Скайпът, бях забравила за него. Спомням си Фиона по бельо на кухненската маса с лаптопа пред нея.

— Изпратих пръстена по куриер до вашия апартамент и Фиона го отвори пред камерата! — обяснява гордо той.

— Тогава той ми зададе въпроса!

— А тя отговори „Да“!

Двамата се смеят щастливо и аз получавам още една ослепителна порция от снежнобелите му зъби. Смее да твърдя, че дори изглежда привлекателен. Не че си падам по него, бързам да прогоня мисълта от ума си, докато влизаме заедно в залата.

„Грей“ е престижен мъжки клуб. Само за джентълмени, но тъй като фамилията на сър Ричард е техен уважаван член от цели три поколения, те са повече от щастливи да бъдат домакини на партито в

негова чест в една от частните зали. Всичко е много помпозно и величествено: огромни кристални полилеи висят от таваните с гипсови орнаменти, маслени платна от 18-ти век украсяват стените, на едната от тях има огромна мраморна камина, а на другата — френски прозорци, които водят към тераса, над която е опънат транспарант с надпис: „Щастливо пенсиониране, сър Ричард!“

Е, доста е грандиозно, нали? *Но това е парти!*

Оглеждам залата, в която дузини балони са оформени като гигантски бутилки текила, ром и уиски — идея, която видях от една уебстраница и поръчах да ги изпратят чак от САЩ. Диджеят, когото наех, се е разположил в ъгъла (с блестящо огледално кълбо и мигащи светлини), а наоколо сноват сервитьори, които разнасят чаши с коктейл „Сър Ричард“, който измислих специално за случая.

И на който всички се наслаждават. Забелязвам това, докато наблюдавам как Ким довършва своя и посяга към друг, няколко момичета от маркетинга изглежда вече са изпили по няколко и танцуват на дансинга, макар че музиката все още не е силна, а между един от директорите в счетоводството и неговата лична асистентка май се заформя нещо като сериозен флирт.

— Тес, трябва да ти кажа едно голямо благодаря — казва сър Ричард, докато Фиона изчезва, за да напудри носа си. — Свършила си страхотна работа.

— О, няма нищо, удоволствието беше мое — усмихвам се аз.

— Искам да ти благодаря и за това, че ни даде благословията си — продължава, като снижава гласа си той. — И да те уверя да не се притесняваш. Осъзнавам, че връзката ни може да изглежда... доста бързо развиваща се... — Той кашля неловко и знам, че и двамата помним как спеше на дивата в офиса си. — Но разводът с лейди Блексток бе започнал преди доста време, и въпреки че все още не бях напълно свободен, намеренията ми към Фиона бяха напълно почтени...

— О, да, не се съмнявам — прекъсвам го бързо, преди да ми признае и още подробности. Той беше чудесен шеф и аз съм сигурна, че щеше да бъде и чудесен съпруг, но предпочитам да не слушам за намеренията му към Фиона, били те почтени или не. — Абсолютно не се съмнявам.

— Чудесно! — очевидно е толкова облекчен, колкото и аз, че няма да говорим на тази тема. — Тогава да се веселим, какво ще кажеш?

Вземам си чаша питие и започвам да говоря с хората. Изглежда всички се забавляват чудесно. Освен, разбира се, вещицата Уенди, която за разлика от всички други, не е облякла рокля за парти, а вечното черно от главата до петите; стои в ъгъла и гледа намръщено. Тя все още страда от факта, че не бе повикана на второ интервю за мястото на сър Ричард. „Не бе необходимо да ходя и на първото! Аз съм очевидният победител!“, оплакваше се високо тя на всеки, който искаше да я слуша.

Улавя погледа ми, но аз се правя, че не я виждам и прекарвам следващия половин час, като я избягвам, преди да дойде време за речта на сър Ричард.

— Дами и господа... — Той кашля, докато се качва и застава на малката сцена като опитен изпълнител от „Олд Вик“^[1] и започва да се кланя и маха на тълпата, която моментално избухва в аплодисменти.

— Преди всичко, искам да благодаря на всички, които дойдоха на малкото тържество по случай оттеглянето ми — започва, когато аплодисментите най-сетне стихват. — Няма да ви досаждам с дълга реч, тъй като сте чули достатъчно много от мен през последните 30 години... — Следват подвиквания, смях и свиркане. — Но искам да направя две изявления.

Хората моментално млъкват. Въпреки празничната атмосфера, всички обичат сър Ричард и неговото пенсиониране причини повече от обикновените тревоги сред тях. Месеци наред всеки си задаваше въпроса кой ще го замести като генерален директор и как това ще се отрази на компанията, и още по-важно — на работата им.

— Е, кое искате първо — добрите новини или добрите новини?

Това е ужасно тъпа шега, но всички се смеят.

— Първото е, че моето пътуване до Индия мина по-добре, отколкото се надявах, и беше напълно успешно. Както знаете, винаги съм имал глобална визия за тази компания, желание да я видя как расте и става дори по-силна и по-успешна. Заради това, вярвам, че е изключително важно да разширяваме нашите пазари, и съм развълнуван да обявя, че „Блексток&Уайт“ развива връзки с „Патак Пател Лимитид“, един от ключовите играчи на пазара за спиртни

напитки в Индия. Беше решено мой наследник и приемник да бъде господин Санджив Пател — един забележителен мъж, който със сигурност ще заобичате, и за когото съм убеден, че ще отведе компанията на ново ниво...

Следват силни ръкопляскания и много одобрителни викове, когато хората проумяват новините. Има няколко изненадани погледи и леко вдигнати вежди, но повечето лица изразяват облекчение, възнение и усмивки, особено от счетоводния отдел. Единственият човек, който изглежда недоволен от новините, е Уенди, чиято челюст е станала квадратна от стискане, докато ръкопляска със стиснати зъби.

— А сега втората добра новина — продължава сър Ричард, след като шумът от първата отшумява. За миг той изглежда нервен, докато гледа към Фиона, вдига ръка, а тя му изпраща една окуражителна усмивка. — Използвам възможността да ви представя моята прекрасна годеница...

Фиона се присъединява към него и цялата зала избухва в ръкопляскания. За миг си мисля, че гипсовите тавани направо ще се срутят, тъй като хората избухват във възторжени поздравления и удивление. Повечето бяха чули слуховете за неговия развод, а току-що бяха предположили, че Фиона е новата му приятелка, но чак пък годеница...? При това момиче на половината на неговата възраст? Мъжете зяпаха с недоверие и удивление знойната блондинка, прегърнатата от техния шеф, докато жените, които коментираха новия външен вид на сър Ричард през последните няколко седмици, вече гледаха на него в съвсем друга светлина.

— Ето защо не го интересува околосветското пътешествие като дядо и баба! — Ким ме гледа обвиняващо. — Не мога да повярвам, как може да не ми кажеш, че ходи със собствената ти съквартирантка! Хайде, раздухай всички клюки!

— Работата е там, че не знаех... — опитвам се да обясня, но Уенди ме прекъсва, като неочаквано цъфва до лакътя ми.

— Сватбата на приятелката ти с шефа няма да промени нищо, нали знаеш? — просъсква през зъби тя. — Той напуска следващата седмица.

— Не знам за какво говориш — отговарям, опитвайки се да не ѝ обръщам внимание, но знам, че е невъзможно.

— За работата ти. Не си мисли, че ще се ползваш с някакви специални привилегии — ако това целиш.

— Не съм мислила за това — отговарям с каменно изражение. — Между другото, вече мисля за друга работа...

— Надявам се да не е при някой от конкурентите — това ще бъде конфликт на интереси. Ще си навлечеш сериозни неприятности, ако открием, че си издала търговски тайни — заплашва ме тя.

Не мога да си представя как гледането на бебето на съседката, което е на единайсет месеца, ще доведе до конфликт на интереси, но както и да е.

— Е, за кого ще работиш? — пита тя, присвивайки очи.

Боже, само това ми трябваше за капак. Почти цяла година бях принудена да търпя гадните подмятания и постоянната критика на Уенди, но сега слагам край на разпитите. Тегля чертата. Баста!

— Всъщност, ако ме извиниш, трябва да отида до тоалетната. — И преди да успее да насочи лампата за разпит в лицето ми и да изтръгне ноктите ми с клещи, безцеремонно я напускам.

[1] Театър в Лондон, основан през 1818 г. първоначално с името „Кобург Тиатър“, а сетне — „Олд Вик“, произлизащо от Старата Виктория. — Б.пр. ↑

40.

Втурвам се в дамската тоалетна, за да потърся убежище и откривам, че има дълга опашка. И Фиона е тук.

— Какво правиш? — усмихвам ѝ се, радостна че я виждам.

— Просто трябваше да избягам за няколко минути. Бях отрупана с внимание — муси се тя. — А и пийнах толкова много от тези коктейли, че ще се напишкам. — Тя кръстосва пръсти за заклинание. — Боже, дано побързат!

Гледам двете кабинки. На едната има надпис „Не работи“, а зад вратата на другата се чуват женски гласове.

— О, на Бали беше приказно... Ще накарам тати да купи вила там... искам да покажа бижутата си...

Фиона надава ухо и свива вежди.

— Я, чакай, чуваш ли? Това не е ли...?

Неочаквано вратата се отваря и рояк блондинки се измъква от кабинката, смъркайки подозрително и бършейки носовете си.

— Пипа! — възкликва Фиона с удивление.

Една от загорелите блондинки, облечена в някаква дизайнерска етнодреха, която струва цяло състояние, се обръща и за част от секундата настъпва пауза, през която тя сякаш се опитва да се намести, след което цъфва в усмивка.

— Фифи, скъпа! — следва истинско шоу, при което уж лепва две звучни целувки „мяс-мяс“, на всяка от двете ѝ бузи.

— Какво правиш тук? — пита Фиона и я гледа подозрително.

Като хваща мънистата на огърлицата около врата си, Пипа отново грейва с фалшивата си усмивка.

— Тук съм с няколко приятелки и татко, ще вечеряме. Татко е член на клуба — подчертава високомерно и забелязвам, че ме оглежда отгоре до долу и се чуди как по дяволите и аз съм попаднала тук.

— Мислех, че си на Бали — казва Фиона, все още нищо неразбираща.

— Току-що се върнах, тъкмо щях да ти се обадя, първото нещо...
— Неочаквано забелязва Талула, която се подава от чантата на Фиона.
— Бебчето ми! — започва да писука. — Толкова липсваше на мами! Бедната ми душица! А мами липсваше ли ти?

Виждам как Фиона настръхва и притиска животинчето към себе си.

— Тя е добре — произнася едва чуто.

— Я, чакай малко, къде е яката ѝ с кристали Сваровски?

— Прекалено я стягаше, нараняваше трахеята ѝ. Кученцата се нуждаят от по-тесни, найлонови каишки, трябва да има достатъчно място да пхнеш два пръста под нея...

Докато Фиона говори, Пипа я гледа изумена, но не защото знае толкова много за кучетата, а защото е дръзнала да ѝ противоречи.

— Кой каза? — сумти тя.

— Аз направих много проучвания в Интернет... — като забелязва очевидното недоволство Пипа, увереността на Фиона се изпарява, тя става нервна и започва да заеква... — и си купих... тази книга...

— Повече няма да имаш нужда от нея — казва остро Пипа, а Фиона подскача. — Опасявам се, че си загубила времето и парите, тъй като още сега ще си взема Талула вкъщи, веднага. — Обръщайки се към своята банда блондинки, тя върти очи и съска през зъби: — Моля ви се, оставяш домашния си любимец при някакви хора, а на тях не може да се разчита.

Но е казано достатъчно високо, за да го чуя аз, и чувствам как яростта ми се надига като вулкан пред изригване. Никой не е гледал Талула по-добре от Фиона. Признавам, първоначално бях притеснена, особено след историята с акито, но тя обожава кучето и то ѝ отговаря със същото.

Виждам как паниката изкривява лицето на приятелката ми.

— Но ти не можеш да я вземеш — почти проплаква тя.

— Какво? Ти ли ще ми кажеш, че не мога да взема собствено си куче?

Фиона изглежда шокирана от собственото си избухване.

— Не, не е така, просто... всичките ѝ играчки и вещи са в апартамента ми.

Пипа въобще не ѝ обръща внимание.

— Мами липсваше на малкото ми бебче, нали...? — тя гука, върти се и се навежда да целуне Талула... — На нея не ѝ трябват боклуци и найлонови нашийници, нали...?

Талула обаче, която през цялото време стои кратко и добре защитена в чантата на Фиона, има други идеи. Като вижда как начервените устни на Пипа приближават, тя неочаквано показва зъбките си и се опитва да я ухапе.

При което целият ад се изсипва от небесата.

— Ааааа! — Пипа отскача назад и крещи. — Тя ме ухапа! Шибаното куче ме ухапа! — Лицето ѝ се изкривява. — Ще ми изтече кръвта! Знам, че кръвя! О, боже, ще ми остане белег за цял живот! Никога повече няма да мога да отида на парти! — виейки и клатушкайки се, тя се втурва към огледалото, където приятелките я заобикалят да я утешават и обменят тревожни погледи.

Макар да съм сигурна, че се притесняват повече от заплахата, че повече няма да има партита, отколкото за потенциалните вреди по лицето на Пипа. След като ги видях в действие в нашия апартамент, нещо ми подсказа, че са с нея само заради поканите и авантата.

— Викнете бърза помощ! Трябва ми доктор! Намерете татко! Да се обади на пластичния хирург на мама!

— Дай да видя — казвам, като се опитвам да я успокоя. — Мога да давам първа помощ.

Но тя е изпаднала в истерия и за секунда си мисля дали да не я оставя да се съдере от викане, когато тя сваля ръка от лицето си.

Няма нищо. Никаква следа.

— Сигурно само малко щипе — казвам безгрижно.

Цялата на петна, тя ме поглежда подивяло.

— Какво? Няма ли кръв?

— Няма нищо, нито капка кръв — клатя глава. — Дори кожата не е засегната.

Миг на облекчение, сетне отново:

— Това куче е ужасно свирепо животно! Трябва да бъде изоставено!

Фиона пребледнява и запушва ушите на Талула е ръце. При което гладкото, пълно е ботокс чело на Пипа се намръщва леко.

— Какво е това? — пита тя, вперила очи в пръста ѝ.

Неочаквано осъзнавам: забелязала е *Пръстена*.

— О, да — Фиона се изчервява. — Това е годежният ми пръстен. За кратка секунда Пипа остава безсловесна, преди да се съвземе.

— Дай да го видя! — тя хваща пръста на Фиона. — Не може да е истински! — със свободната си ръка започва да рови в чантата и вади малка лупа, която се използва за проверка на скъпоценни камъни. Като някакъв Шерлок Холмс с перихидролена коса, оглежда пръстена през нея. Лицето ѝ става тъмно червено. — Но... това не може да бъде... истински е — прошепва изумена.

— Пет карата, антична изработка, струва цяло състояние! — шепна високо до ухото ѝ аз.

Споглеждаме се с Фиона, която също се изчервява.

Като пуска пръста ѝ, Пипа се изправя.

— Поздравления — казва през зъби. — И кой е щастливецът?

— Не го познаваш — отвръща Фиона, а лицето ѝ грейва само при споменаването на любимия.

— Името му е сър Ричард — намесвам се аз.

— Аз му казвам Рики — поправя ме Фиона.

Но вече мога да позная какво си мисли Пипа и то не е дали името на годеника е Ричард или Рики. Под скъпия си тен от Бали тя става бледа като призрак. Защото има нещо, което открих за тази всемогъща фукла Пипа. Може да е богата наследница, но аз видях татенцето ѝ и по всичко личи, че е натрупал парите си от бинго зали, и въобще не е от старата аристокрация, както тя се опитва да накара всички да повярват.

— Което означава, че Фиона ще бъде лейди — вмятам небрежно, опитвайки се да не злорадствам толкова явно. Парите на Пипа може да са достатъчни, за да си купи много чанти „Фенди“ и много лицемерни приятели, но има нещо, което с никакви пари не може да си купи, а Фиона съвсем случайно ще има — и то е благородническата титла.

Пипа изглежда така, сякаш всеки момент ще припадне и трябва да се подпре на мивката. Една от блондинките тича на помощ.

— Пип, захарче, добре ли си?

— Не се чувствам добре. Мисля, че трябва да ми бият инжекция против тетанус — ръмжи тя.

Толкова е смешна, че изпитвам съжаление към нея. Особено с приятелки като тези, които сега ѝ се мазнят.

— Най-добре го направи, за повече сигурност — кимам.

Тя пламва, а аз се усмихвам сладко.

— И ако нямаш нищо против, смятам да задържа Талула — казва смело Фиона.

Поглеждам я, изпълнена е гордост. Най-сетне и това стана! Тя стои изправена и мога да видя в изражението ѝ, че нещо се е променило. Повече не желае да бъде една от тях, щастлива е да бъде себе си.

— Прави каквото искаш с това глупаво животно — зъби се Пипа, — само го дръж по-далеч от мен. — И подкрепена от придворните си блондинки, се измъква от тоалетната.

Оставаме сами. За миг никоя не проговаря. И двете сме леко зашеметени, все още осмисляме какво се случи. Споглеждаме се. Фиона се предава първа. Устните ѝ се изкривяват, безнадеждно е. Избухваме в гръмък смях, и се кикотим, хващаме се за сешоарите за ръце, по лицата ни текат сълзи. Мисля си, че това е последният път, когато видяхме и чухме Пипа.

Връщаме се, за да се присъединим към партито и Фиона отива да намери сър Ричард, мушкайки ръката си под неговата като човек, който е правил това от години. Наблюдавам ги отдалеч и, след като първоначалният ми шок вече се е стопил, мога да кажа, че изглеждат красива двойка. Той очевидно е оглупял по нея, направо ще я схруска, и я гледа с обожание, докато тя маха невидима прашинка от самото му или дискретно му дава знак, когато има троха на брадичката.

Изпълнена съм с радост и задоволство. Най-добрата ми приятелка е влюбена, сър Ричард оправи проблемите на фирмата, партито има огромен успех... диджеят пуска музиката и всички се струпват на дансинга. Нещата се развиват чудесно, с изключение на едно — оглеждам залата, надявайки се да зърна високата фигура с широки рамене и грива от непокорна тъмна коса.

Къде си, Фъргюс? Докато задавам мълчаливо въпроса, отлично знам, че не знам отговора. Цяла вечер се опитвах да не мисля за него, но с всеки изминал час се хващам, че все по-често гледам към вратата, надявайки се да се появи в последната минута. Той не дойде.

— Реших да мина да те видя — обръщам се и виждам Фиона до мен. — Изпратих Рики да потърси повече от прекрасните пролетни рулца. — Тя се усмихва, сетне се мръщи. — Хей, добре ли си?

— Само малко уморена — признавам. — Мисля, че е време да си вървя.

— Вече? — тя е разочарована.

— Не искам да се превърна в тиква — опитвам да шегувам, но не мога да заблудя Фиона.

— Искаш ли да се прибера с теб? — пита загрижено тя.

— Не, не разбира се — протестирам бързо. — Остани, това е твоята нощ. — Между другото, означава ли, че пролетните рулца ще заменят диетата на дъгата?

Тя се смее.

— Никога повече, обещавам. Повече никакви глупави диети, никакво тайно ядене, никакви опити да намеря синя храна. — Тя клати глава.

— Поздравявам те, скъпа моя приятелко — казвам бързо и този път не мисля точно за годежа, а за битката, която води с храната откакто я помня, и която накрая може би ще спечели.

— Ти си следващата — уверено казва Фиона.

— О, не мисля — усмихвам се тъжно.

— Повярвай ми, има много риба в морето. Я виж мен и Рики — опитва да ме окуражи тя. Сега е влюбена и очевидно смята, че всеки трябва да има късмет. — Когато най-малко очакваш, ще срещнеш някого.

— Точно там е работата, Фи, аз вече го срещнах.

Очевидно е пила малко повече коктейли, защото очевидно не включва веднага.

— Ъ?

— О, това е дълга история — бързам да сменя темата. — Ще ти разкажа някой друг път. Сега върви и се забавлявай. — Закачам усмивка на лицето си и я прегръщам, преди да й кажа довиждане и да се промуша между останалите гости към голямата махагонова врата.

Бутам я да се отвори. От другата страна лобито е празно и тихо, и докато отивам към гардероба, зървам образа си в червена рокля в огромното позлатено огледало. Самотата ме удря. Може да имам рокля, но, както каза продавачката в благотворителния магазин „*Сега единственото, което ти трябва, е някой, с когото да танцуваш*“. И ако животът е като танц, тогава има само един човек, с когото искам да танцувам.

Фъргюс.

Не мога повече да крия, нито да отричам. Обичам Фъргюс. Обичам всяко обикновено нещо в него. Обичам начина, по който прави боб е препечен хляб и го превръща в най-вкусната храна на света, начина, по който мрази новогодишната нощ и превръща боклука на другите хора в прекрасни неща, начина, по който рискува живота си, за да прекоси Лондон на велосипед и да помогне на приятел. И начина, по който ме обичаше заради онова, което съм. Нямаше нужда да се преструвам, можех да бъда себе си. Но вече е късно.

Открих себе си, но загубих Фъргюс.

Вземам палтото си, спирам, слушам музиката и смеховете, които се носят откъм залата, преди да вдигна яката си. Излизам навън на студения въздух. Напълвам дробовете си с него и тръгвам, като оставям веселбата зад себе си.

41.

И така, животът продължава.

Причината е следната: животът не ти позволява да легнеш в леглото и да се самосъжаляваш. Той прилича малко на моята майка: когато бях тийнейджърка, тя нарочно пускаше прахосмукачката пред вратата ми в неделя сутрин, за да ме накара да стана. Деспотичен и нахален, животът не приема „не“ за отговор.

Повярвайте ми.

Животът не се интересува дали се чувстваш депресиран или нещастен, с разбито сърце или объркан, дали нещата са се развили по начина, по който ти си искал. Светът няма да спре да се върти, докато ти се почувстваш по-добре. Напротив, животът запретва ръкави и иска да продължиш и да се справиш.

И аз направих точно това. Каквото станало, станало. Сега трябваше да загърбя всичко и да гледам напред. Защото само това можеш да направиш, нали?

Мина една седмица от партито. Сър Ричард напусна официално компанията и всичко се промени. В понеделник всички бяхме поканени в конферентната зала, за да се срещнем с господин Пател, нашият нов генерален директор. Той изглежда приятен човек и говори лично с мен, като ме окуражи да кандидатствам отново за работата, което бе много мил жест от негова страна, но аз вече бях взела решение да не го правя и да работя само докато се появи новата секретарка. Ако си доказах нещо и си взех поука, то бе, че трябва да бъда честна към себе си — а това означава, че повече не бива да работя като личен асистент.

Освен това, господин Пател само щеше да спечели от моето бягство, подсмивам се като поглеждам входящата кутия, която е затрупана с имейли, на които не съм отговорила. В това число и един от Фиона, който току-що изскочи от „СасиСоулМейтс“. Ще го отворя, не мога да се сдържа. Откакто срещна сър Ричард, тя проповядва с

евангелски плам онлайн запознанствата и се опитва да ме присъедини към каузата, но аз упорито отказвам.

Здрасти, Тес, виж какво намерих. Мисля, че я разпознах на партито, но не можех да си спомня откъде, накрая се сетих, че съм я виждала при теб. Открих я случайно, докато проверявах в „СасиСоулМейтс“. Изпращам ти приложения снимка и профил. Позна ли я?

Изпълнена с любопитство, слизам надолу. Нарекла сама себе си „Котаракът в чизми“ и, описвайки се като „човек, който обича да доминира, харесва крем с бит белтък и остри предмети“, на снимката е жена, която носи високи до бедрата пластмасови ботуши, блузка до пъпа с къдрички и кучешки нашийник е шипове. Снабдена е камшик, тя държи саксия с кактус с определено фалическа форма.

Направо замръзвам от ужас. О, боже! За няколко изпълнени е удивление секунди гледам и не мога да повярвам на очите си.

И не заради кактуса с формата на фалос.

Докато я гледам, стомахът ми се свива, защото я разпознавам.

Това е Уенди!

За миг замръзвам, после покривам устата си е ръка, за да не избухна в смях. Добре де, съжалявам, но е толкова смешно. Това е вещицата Уенди — такава, каквато не сте я виждали преди.

О, боже, представи си, че някой друг види това? Тя е един от директорите!

Пиша бързо отговор на Фиона и го изпращам.

Опитвам се да изтрия образа от ума си и се връщам към останалата поща. По дяволите, имам толкова много, извират като вълшебната каша. Веднага след като реша, че са свършили, се появяват нови и нови...

Мисълта ми е прекъсната от висок смях. Вдигам очи и виждам Ким с ръка на устата, да се превива от смях. Какво ли е толкова смешно? Връщам се към пощата и тъкмо кликам върху едно писмо, озаглавено „Маркетингова стратегия — подробни бележки“, когато чувам друг изблик на смях откъм маркетинга, последван от истински залп.

Какво става?

Сетне наставка истински хаос, всички се смеят и кикотят. „О, боже, видя ли снимката? Не мога да повярвам! По дяволите! Тя дали знае? Уенди виждала ли е?“

Аха. Ясно.

Неочаквано осъзнавам за какво е цялата тази суматоха. Снимката. По погрешка бях изпратила снимката на Уенди на всички! Чувствам, че ме залива гореща вълна, последвана от студена. Не знам как е станало, но в бързината вместо „отговор“ сигурно съм натиснала „изпрати нататък“ и имейлът е отишъл до всички адреси. Кое то значи до всички в цялата компания.

Слава богу, че вече напуснах!

Докато дойде време да си тръгна тази вечер, суматоката и вълнението вече са отминали.

Уенди беше едновременно бясна и силно смутена. Гледах да стоя далеч от нея. След като ми се навика, тя се успокои, после Ким ѝ предложи да направи чай, който прие с благодарна усмивка. Да ви призная, това е първата истинска усмивка, която виждам на лицето ѝ. Може би случката ще я накара да бъде малко по-мила е другите. Е, ако иска шегичките за малките бодлички да спрат, разбира се.

След работа вземам автобуса за „Хемингуей Хаус“. Намирам дядо в общата стая да играе скрабъл с Ерол и Пърл една двойка от Западна Индия над осемдесет години. И двамата имат бяла като сняг коса и най-силния смях, който някога съм чувала.

— А, точно навреме, за да ми помогнеш със седембуквена дума — вика дядо, като ме вижда да влизам.

— Къде е Филис? — питам, докато го целувам по бузата и придърпвам един стол до него. — Мислех, че тя е експертът.

— Не си ли чула? Тя си намери любовник — отговаря Ерол с дълбок кадифен смях.

— Измий устата си със сапун — обвинява го Пърл, като го шляпа по ръката. — Не се говори така пред младите момичета.

— О, всичко е наред, чух вече — обяснявам леко изчервена. — И не съм чак толкова млада.

— Ти си още бебе — не е съгласна с мен Пърл и отново ме осветява с мегаватовата си усмивка. — Когато станеш като нас...

И отново започва да се смее. С отметната назад глава, смехът ѝ оглася стаята и се блъска в ъглите. И кой знае колко време щеше да продължи това, ако не бе прекъснато от Мелани, която се появява на вратата.

— Здравейте всички! Идвам да ви представя новия член на „Хемингуей Хаус“...

Всички спираме да вършим онова, което правим и поглеждаме.

— Сидни, Тес, Ерол и Пърл, искам да ви представя Сесил.

Следва мърморене от поздрави, докато една дребна дама със сива коса, събрана на малък кок, и червени устни се появява до нея.

Моментално я разпознавам.

— Вие сте францужойката от магазина — възкликвам с радост и скачам, за да я посрещна.

— А вие сте момичето, което купи моята рокля — усмихва се тя.

— *Quelle belle surprise*^[1]!

Прегръщаме се, сякаш сме стари приятели, свързани с общата ни любов към червената копринена рокля.

— Дядо, това е дамата, за която ти говорих — обръщам се към него аз. — Същата, която имаше онези стари чували, от които направих моята чанта...

Дядо става и идва към нас.

— *Enchante*^[2] — усмихва се той, докато ѝ целува ръка.

Тя се изчервява.

— *Le plaisir est pour moi*^[3].

— Ти говориш френски — питам с удивление аз.

— Когато работех на Савил Роу имах няколко клиенти от Париж — обяснява скромно дядо. — Макар да се опасявам, че френският ми е доста ръждясал.

— Нищо подобно — протестира Сесил и аз виждам как дядо изпъчва гърди.

Като ги гледам, чувствам странно леко вълнение. Спирам за миг, изчаквам, какво става, случва ли се нещо тук? Стоя между тях и неочаквано се чувствам много зелена и недодялана, като цариградско грозде.

— О, вие играете скрабъл? — Сесил забелязва изоставената дъска.

— Да, и вие ли играете?

— Малко, като французойка не съм много добра с думите — усмихва се извинително тя и свива рамене. Сетне се навежда и прошепва: — По-добра съм на карти.

Дядо подскача, лицето му излъчва задоволство.

— Като споменахте, имам едно тесте тук. Какво ще кажете за една игра на вист? — обръща се и поглежда другите.

— Стига да ни оставиш да победим — смее се Ерол и Пърл се присъединява към него.

— Ама че смешно — пляска с ръце Сесил.

— Е, значи е решено — обявява дядо и изглежда доволен, преди да погледне към мен. — Но какво ще правим с Тес? — сякаш неочаквано си спомня за мен. — Тя щеше да бъде четвъртият играч.

Само че този път не му се сърдя, нито се притеснявам, че е забравил. Дори съм щастлива.

— Не се безпокой, ще те оставя да играеш, забавлявай се — усмихвам се, целувам го и махам с ръка на другите. — Чао.

Но дядо вече се е навел, разпределя картите със Сесил и двамата се смеят на нещо. Не съм го виждал такъв от смъртта на баба. Усмихвам се на себе си, докато излизам. За първи път не съм тъжна, когато го оставям тук. Това е хубаво чувство.

Докато се прибера в апартамента става късно. Както обикновено в хладилника няма нищо, освен половин изсъхнала пица, която затоплям в тостера е напразната надежда да стане годна за ядене, сетне ритам вратата на спалнята и се отпускам на леглото. Премествам Флий, който се е настанил на възглавницата ми и мяука недоволено.

— Извинявай, приятелче — прошепвам, почесвам го зад ушите и му давам малко трохи от пицата. Той издава още едно тихо мяукане, сетне се свива, пъха опашката под себе си и сега прилича на голям, космат, оранжев кроасан.

Вземам дистанционното, включвам малкия си портативен телевизор и прескачам по каналите, докато дъвча полустудената, полупрепечена пица. Няма нищо, само блудкави сапунки и лоши риалити шоупрограми, и точно когато премислям важния въпрос какво

щях да правя без пицата и Флий, които са двата основни стълба в живота ми, и дядо, разбира се, го виждам.

Това е някакво предаване за изкуство и те четат бюлетина с новини за някакъв актьор, който е получил роля в нова болнична драма:

... От рекламата за тоалетна хартия до мечтаната роля...

Застивам и гледам телевизора, докато говорителят продължава.

... един актьор, чиято предишна слава бе свързана с реклама, ще стане новата звезда — красавец в новия сериал в праймтайма „Спешна помощ“, който започва...

На екрана излиза снимка. Боже! Това е Фъргюс. Значи все пак е получил ролята? Нищо чудно, че не беше в офиса си напоследък, сигурно е напуснал куриерската фирма.

— Тес?

Чувам смътно, че вратата се тръшва и гласът на Фиона ме вика, но не мога да отговоря. Гледам екрана като омагьосана.

— Тес, вкъщи ли си? — появява се на вратата на спалнята, едва дишаща и развълнувана.

Все още съм залепена за телевизора и тя също поглежда.

— Това той ли е? — пита след кратка пауза. Разказах ѝ всичко миналата седмица, цялата дълга история с Фъргюс.

Кимам безмълвно.

— Да смятам ли, че не си го чула?

Клатя глава.

— И не съм ходила при него.

Тя се тръшва на леглото и ме прегръща силно и успокояващо.

— Е, аз съм тук, защото ти нося нещо, което ще те ободри — казва, като ме заслепява с усмивката си.

— Този път ще ми трябва повече от пакет „Малтесърс“ — усмихвам се тъжно, като знам какви са лекарствата ѝ за ободряване.

— Не, много по-добро е от бисквити — започва да рови в чантата си, която е гигантска и пълна догоре с всичко, което може да си представи човек. Накрая измъква едно списание. — Татата-да!

Гледам и нищо не разбирам.

— Списание?

— Не просто списание, а моето списание! Ще излезе чак утре на пазара, но аз имам предварително копие. Виж, това е моята статия —

казва тя, като прелиства страниците и отваря на една, която навира в очите ми.

— Но това е страхотно, Фиона, добра работа — кимам, а очите ми прескачат по моделите, които позират с различни продукти. Но за да съм честна, трябва да кажа, че Фиона е снимала стотици снимки с продукти и не проумявам защо е толкова възторжена сега.

— Не, не ти говоря за моята работа — възкликва, сякаш е ясно за какво говори. — Сочи с пръст. — Говоря ти за твоята чанта! Виж! — настоява, като забива пръста си в страницата.

Поглеждам там, където сочи, и виждам на цялата страница лъскава снимка на модел с моята чанта през рамо.

— Уха, виж ти — казвам, чувствайки изненадващо удоволствие. Фиона ми върна чантата преди няколко дни, но е странно да я видя на снимка в списание. — Добре изглежда, нали?

— Добре ли? Изглежда страхотно! Фантастично! — вика тя, отгръща страницата и ми сочи друга. — Виж, стилистът я хареса толкова много, че я използва и тук.

Боже! Така беше. Изумена, гледам още различни снимки. Има една, на която моята чанта е пълна с козметични продукти, друга, на която може да се види подплатата, още една в близък план, където се виждат малките пайети, една, на която моделът е праметнал кожените дръжки през голото си рамо... Чувствам се изпълнена с радост. Знаех, че съм свършила добра работа, но чак толкова? Изглеждаше по-добре отколкото съм мечтала.

— И това не е всичко! — като обръща страниците и стига до края на снимките, тя ми показва едно каре: Фотограф Жан-Клод. Модел: Ейми Тру Инк. Стилист: Ейми Уудс. Текст: Фиона Манеринг. Чанта — Тес Конъли.

— Не е ли страхотно?

— Чакай само да кажа на дядо, няма да повярва — казвам развълнувано. Но като познавам дядо, ще повярва и още как. Винаги е казвал, че имам талант; винаги е вярвал в мен. Като Фъргюс. При мисълта за него ме пронизва тъга. Не мога да му кажа, не мога да споделя с него това.

Поглеждам отново към телевизора, сетне го изгасвам.

— Знаеш ли, мисля да си легна рано тази вечер — казвам и затварям списанието.

— Прекалено си развълнувана? Емоциите ти дойдоха в повече?
— усмихва се тя.

— Да, нещо такова — усмихвам се и аз. И това е самата истина, прекалено съм развълнувана. Чантата ми е в списание „Сетърдей Спийкс“. Никак не е лошо за първи опит. Човек никога не знае, това може да е първата стъпка към мечтата ми. Надеждата припламва като пламъче. Мислила съм за работа и не съм сигурна какво мога да правя, освен да постъпя в някоя временна агенция, да разхождам кучета или да гледам деца. Но може би, ако правя моите чанти в свободното си време... може би това е начало... може би един ден ще има цяла фотосесия, посветена на моите чанти...

Е, едно момиче има право да си помечтае, нали?

Оставям Фиона и отивам в банята да се измия и приготвя за лягане. Точно си мия зъбите, когато чувам, че телефонът на Фиона звъни. Вероятно е Ричард, те постоянно си говорят, когато не са заедно. Свикнах с това. Макар че я накарах да обещае, че ще сложи ключ на банята, когато той остава тук. След онова, което се случи последния път... Все пак, макар че вече не ми е шеф, представяте ли си да налетя на сър Ричард в тоалетната... Ужас!

Потръпвам.

— Извинете, коя? О, да... не... не се тревожете, всичко е наред, нищо че звъните късно...

Хм, чудя се за кого говори? Не е Ричард, досега щях да чуя поне път пъти „скъпи“. Освен това тя неочаквано говори пак с медения си глас.

— Бихте ли задържали една минутка?

Появява се на вратата на банята, ръката ѝ закрива телефона.

— За теб е — лицето ѝ е придобило странен розов цвят.

Спирам по средата на миенето.

— Кой е? — питам с уста, пълна с ментова пяна.

— Супер Шик.

— Кой е Супер Шик?

Фиона ме гледа с изумление и недоверие.

— Никога ли не си чувала за Супер Шик?

Нещо ми говори, че трябва да съм чувала.

— Ами... не — клатя глава.

— Това е най-горещата, най-модната, най-посещаваната страница за мода в нета! Имат си собствен онлайн-магазин, всички го ползват... — Тя млъква и ме гледа, спомняйки си, че аз съм клиентка на благотворителните магазини.

— О, ясно... — кимам, сетне се мръщя. — И защо Супер Шик искат да говорят с мен?

Тя става още по-силно розова и защо ми се струва, че започва да трепери?

— Обажда се главният им мениджър. Видяла чантата ти и се извинява, че се обажда толкова късно, но нямала търпение да чака до утре сутринта и... — Млъква, почти останала без дъх, преди остатъкът от думите ѝ да се излее като порой: — Няма да повярваш, но искат да направят поръчка!

— Какво?

Гледам зашеметена. За миг не мога да проумея думите ѝ, сякаш продължават да плуват над мен като огромни балони. Не мога да повярвам на онова, което току-що каза, какво означава, как една мечта може да се превърне в истина само е едно мигване на окото.

А сега тя държи телефона, подава ми го и аз го вземам от нея, докато в стомаха ми се блъскат недоверие, радост, възбуда и нерви.

— Здравейте, аз съм Тес Конъли!

Хората казват, че все трябва да започнеш отнякъде. Когато вземат интервю от известни бизнесмени, преуспели актьори или писатели, те винаги споделят как са започнали в гаража, или са сложили началото на бизнеса си в стаята за гости, или са писали в кафенето, защото само там било топло. За мен, началото бе в нашата баня, която не се заключваше.

Защото там, стоейки върху овехтялата постелка за крака, облечена с пижамата си с щампа на Снупи и уста, пълна с паста за зъби, получих първата си поръчка за онова, което щеше да се превърне в чанти от Тес Конъли Дизайн.

И това бе само началото.

[1] *Quelle belle surprise!* — „Каква приятна изненада!“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] *Enchanté* — „Очарован съм!“ (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Le plaisir est pour moi — „Удоволствието е мое!“ (фр.). —
Б.пр. ↑

42.

Нова година е.

Навън температурата е минус един бог знае колко градуса и вали суграшица. Кълна се, суграшицата е най-ужасното време, което човек познава. Дъждът не е чак толкова зле, стига да имаш чадър, а снегът може да бъде дори прекрасен, когато е пресен, бял и пухкав. Комбинацията от двете обаче са тези ледени парченца, които проникват в кожата, развалят обувките и карат всяко такси в Лондон да изчезва в мъглата.

Не се шегувам, не мога да видя нито една жълта светлина. Но мога да видя купища момичета в официални рокли и изкуствен тен. Те треперят и се опитват да се скрият, търсят отчаяно такси, което да ги закара на партито: а) преди да е ударило полунощ, б) преди да са замръзнали до смърт, или с) и двете. Сериозно, навън си е направо ад.

Поради тази причина съм толкова щастлива да съм си вкъщи, увита като какавида в пашкул, и се усмихвам сама на себе си, докато отдръпвам лицето си от прозореца и суетата, разиграваща се долу на улицата.

Отново е Нова година и аз съм в моя апартамент с централно отопление, което е надуто така, че все едно съм на Бахамите. След като прекарах Коледа с мама и татко, което означаваше, че трябваше да слушам малкия ми брат, който се бе завърнал от Австралия, и на всеки пет минути повтаряше „Ще повярвате ли, че миналата година по това време се излеждах на Бонди Бийч?“, накрая реших да призная, че не обичам Нова година.

Мама беше разстроена. Не можеше да разбере защо дъщеря ѝ иска да се върне в Лондон и да си остане сама вкъщи, когато можеше да се присъедини към тях в местния селски салон „където има диско и всичко останало“. Но след последната нова година, реших, че най-накрая ще бъда вярна на себе си, а това означава никакви отвратителни и гадни партита, никакъв дивашки трафик и никакви опити да

изглеждам все едно се забавлявам безумно, докато всъщност искам да си бъда вкъщи по пижама.

Ето защо отказах всички покани и ще прекарам нощта с Флий, като пия бутилка „Сава“^[1], ям поръчана по телефона пица и гледам новия филм с Джони Деп на диск. Дори вече съм облякла пижамата. Нямам търпение.

Освен това имам възможност да огледам изминалата година на спокойствие — и вярвайте какво ви казвам, това бе наистина една специална година.

Толкова много неща се случиха, откакто Фиона отговори на онова телефонно обаждане от „Супер Шик“ преди няколко месеца. След първата и единствена чанта, която направихме с дядо и неговата стара шевна машина, днес вече притежавам мой собствен бизнес, наела към хора, в това число и дядо, чиято нова титла е „творчески консултант“ и произвеждам стотици чанти. Имам си дори собствено лого и уебсайт, който Али направи за мен, а поръчките ваят като река. Едва успяваме да ги изпълним. Освен това имам всевъзможни нови материи, дизайн и толкова нови и различни идеи и проекти...

Спирам, преди да съм прекалила. Понякога трябва да се ощипя, за да повярвам. Това наистина е мечта, превърната в истина.

И не само това се е променило. Поглеждам снимката над камината. На нея са Фиона и сър Ричард в сватбения си ден, заедно е Талула и Монти, които са закичени с цветя в нашийниците. Те се ожениха това лято в неговото семейно имение в Шотландия — той е облечен с килт, докато Фиона е изпълнила своята сватбена фантазия да носи роклята на баба си. Преди не можеше да влезе в нея, но след като срещна сър Ричард, тя свали поне няколко размера. Не че се грижеше за теглото си, а точно обратното — защото не се грижеше. Веднага след като престана да се тревожи за килограмите, те започнаха да се топят.

Това обаче беше доскоро, защото сега пак е започнала да ги трупва. Само че този път има добро извинение: Фиона е бременна в четвъртия месец. Извинете, имах предвид лейди Блексток. Боже, все още не мога да повярвам! Фиона е лейди! Не само това, но тя смени своите умопомрачително високи токчета с чифт гумени ботуши и живее в провинцията. Сега аз държа под наем целия апартамент —

просто не виждам смисъл да се местя. Флий обича да живее тук, а аз превърнах спалнята на Фиона в студио.

Но Фиона не бе единствената, която намери любовта. Дядо и Сесил станаха неразделни, въпреки че любовта им е от съвсем различен вид. Неговото сърце все още принадлежи на баба, както винаги е било, но в Сесил той откри човек, който споделя любовта му към покера, а в дядо тя намери някой, с когото отново да танцува. През уикендите те организират чай с танци в „Хемингуей Хаус“ и винаги са първи на дансинга, където се забавляват като младежи със своите най-прекрасни костюми и рокли.

Колкото до неговото здраве, най-накрая, с помощта на Сесил, дядо се съгласи да отиде на лекар, и, както се опасявахме, се оказа, че има начални признаци на Алцхаймер. Добрата новина (ако при тази диагноза има въобще такава), е, че никой не знае колко бързо или бавно ще се развие болестта. Така че той се справя добре. Има си Сесил, която провокира спомените му и както тя казва с нейния прекрасен френски акцент „Ние всеки ден създаваме нови спомени.“

Чувам по радиото „Auld Lang Syne“ и се разсейвам. До днес не разбирах за какво се пее в тази песен, не разбирах какво означават думите, но мисля, че е за това да помним старите приятели. И старите гаджета, осъзнавам, слушайки песента и мислейки за онзи имейл, който получих от Себ. Пишеше, че ми пожелава весели празници. Също както миналата година, само че вместо да се разстроя, този път просто се усмихнах и му отговорих: „На теб също“.

Много неща са различни от изминалата година, поне от онова, което си спомням. Не съм съвсем сигурна, защото дневникът ми се затри преди известно време. Нямам представа какво стана и паметта ми е ужасна, но той изчезна горе-долу по времето, когато Фиона се изнесе оттук. Заедно с дневника изчезна и дискът. Кой знае?

Има много неща, които не знам. Например, наистина ли се случи? Нима желанието никога да не съм срещала бившето си гадже наистина бе изтрило нашата връзка? И наистина ли съм се срещнала отново с него, но този път по различен начин? Звучи ми налудничаво. Беше налудничаво. Като гледам сега назад, почти не мога да повярвам, че се е случило, и понякога, само когато заспивам, си мисля, че може би не е — може би съм сънувала, може би съм объркала въображението и реалността.

Освен това знам, че не може да е истина. Не ми трябва дневник, за да докажа на себе си, че нещо се е случило. Просто получих втори шанс за любов по вълшебен начин, но вълшебството бе, че аз бях тази, която се научи да обича. Ужасно срамно е, че научих това прекалено късно. Така че не мога да бъда с Фъргюс.

Звънецът звъни и аз едва не подскочам. О, това сигурно е пицата с четири сирена и чесновото хлебче, които поръчах по телефона. Ура и браво на „Доставки на пици Марио“! Много са бързи!

— Идвам... — викам, местя Флий от скута си, той надава недоволен писък. Бързам по коридора. — Само момент, да намеря портфейла си. — Грабвам чантата, започвам да ровя в нея е една ръка, докато с другата натискам дръжката на вратата.

Отварям, главата ми все още е почти завряна в чантата. Следващия път трябва да направя подплатата от по-светла коприна, тази тъмно синя е прекалено тъмна и нищо не виждам.

— А, ето го! — вдигам глава и размахвам триумфално портфейла си.

На прага стои висока фигура. Забелязвам първо смачканите ботуши, следват дълги крайници, сетне тъмно кожено палто. Гърдите ми се свиват. Някъде вътре мен пулсът започва да бие неравномерно, докато очите ми се взират. Рошава черна коса пада върху лицето и почти скрива очите. Доста по-дълга е, отколкото си спомням.

— Фъргюс? — успявам да произнеса след дълга пауза. — Какво правиш тук?

Неочаквано се чувствам абсурдно нервна. И глупава. За бога, чия е тази глупава идея да облека пижама?

— Не знам — отговаря безгрижно той. — Просто минавам оттук.

Не мога да повярвам, че е той. Стои пред мен. След всичкото това време. Има толкова много неща, които искам да му кажа.

— Откъде знаеш къде живея? — май всичко, което мога да правя, е да задавам глупави въпроси.

— Бях куриер, свикнал съм да намирам адресите — започва той и изведнъж млъква. — Добре, признавам, използвах чара си върху онзи дракон в „Хемингуей Хаус“.

— Имаш предвид Катрин? — не мога да не се усмихна. — Като нашата бъдеща кралица?

— Да, точно така — усмихва се и той и за миг двамата млъкват, а спомените ни се връщат.

— Но днес е Нова година. Няма ли да празнуваш някъде?

— Затова съм тук. Кой друг не обича Нова година толкова, колкото мен? Помислих си дали не бих могъл да празнувам с теб?

Усещам, че се усмихвам.

— Опасявам се, че ще си остана вкъщи.

— Чудесно! Нали имаме среща? „Следващата Нова година — на моя или на твоя диван?“ — напомня ми той, вдигайки вежди. — Само че аз нямам диван.

— Какво е станало с шезлонга ти?

— Намира се в един склад. Напуснах студиото, тъй като снимам главно в Манчестър. Ще си го взема скоро, защото... си купих къща. Не е нищо особено, но мисля, че ще ти хареса. — Той млъква.

— Уау — казвам, — значи добре ти плащат!

— Да, предполагам — свива скромно рамене той. — Аз пък чух за твоите чанти, дори видях една. Едно момиче носеше такава и аз тръгнах след нея. Мисля, че се уплаши, сигурно реши, че ще я открадна.

Смея се.

— Значи и двамата осъществихме мечтите си? — казвам.

Следва кратка пауза.

— Да — кима той. — Нещо такова. — Мълчи и пъха ръце в джобовете си, преди да проговори отново. — Виж, искам да ти се извиня.

— Не, аз се извинявам! Бях такава идиотка да изпратя онези имейли — прекъсвам го, преди той да успее да ме спре. — Много съм глупава, не знам какво съм си мислила.

— Не, не, аз бях идиотът! Как мога да не разбера причината, поради която го направи.

Ето че преодоляхме бариерата и сега чувствата ни се изливат.

— Аз не мислех — завършва той, клатейки глава.

Отново настъпва пауза, сякаш думите ни свършиха. Минава цяла вечност.

— Можем ли да се престорим, че не се е случвало? Да започнем отначало?

Очите му търсят моите и аз чувствам как нещо ме дърпа дълбоко отвътре и ме подтиква да кажа „да“, но не мога.

— Не — клатя твърдо глава.

— Не? — той изглежда съкрушен.

Мисля за всичко, което ни се случи — за добрите и лошите неща, и както казва дядо: никога не искаш част от това да си отиде. Защото дори болезнени, нашите спомени и времето, прекарано заедно, ни правят такива, каквито сме, а аз не искам да изтривам нищо от тях.

— Нека да продължим оттам, където спряхме — казвам тихо.

За миг той се замисля, сякаш се опитва да разбере какво става, сетне лицето му омеква, защото разбира.

— А докъде бяхме стигнали?

— Ами, да видим... — Правя се, че мисля. — Срегнахме се, започнахме да се опознаваме, сетне се скарахме... така че... какво следва след голяма кавга...?

Той се усмихва и вдига вежди.

— Сдобряване?

Очите ни се срещат и двамата се усмихваме. Най-накрая след всичко, което се случи, той протяга ръце, прегръща ме и ме притиска към себе си.

Желание. Това беше нещото, което почувствах на терасата, докато снегът валеше над главите ни, осъзнавам неочаквано, чувствайки го до себе си. Онова усещане, което не можех да определя. *Беше желание.*

— Обаче има едно нещо — казвам и той спира. — Отсега нататък трябва да бъдем абсолютно честни един към друг.

— Добре, в такъв случай има нещо, което трябва да знаеш. — Той неочаквано става сериозен.

— Така ли? — чувствам паника.

— Влюбен съм в теб, Тес Конъли.

Оооо, чувствам облекчение.

— Не очаквах да чуя това. Всъщност аз съм влюбена в теб.

Докато ме притиска силно към себе си, бутаме вратата. Тя се затваря зад нас, а той се навежда над мен и топлите му устни докосват моите. Целува ме, все едно съм актрисата, която играе главната роля.

Вярвайте ми, това е нещо, което никога няма да поискам да забравя.

[1] Марка испанско шампанско. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, огромно благодаря на моя агент Стефани Кабът, на редактора ми Изобел Акенхед и на всички в Ходър за работата, ентусиазма и подкрепата. Зад всяка нова книга стои цял отбор от хора, които работят зад кулисите, и аз ще бъда вечно благодарна да имам най-добрия такъв екип.

Докато писах тази книга, загубих татко, и искам да благодаря на моите прекрасни приятели, чиято обич и подкрепа ми помогнаха да преодолеем най-тежкия момент в живота си: Сара, Рейчъл, Беатрис, Раян, Дана, Крис, Бев, Кати, Миски, Пит, Ват, Саар, Чарли... Това са само част от имената. Благодаря от цялата си душа, щастлива съм, че ви имам.

И накрая благодаря на моята удивителна майка и на сестра ми Кели — не бих могла да направя това без вас. Благодаря ви, че бяхте до мен на всяка стъпка по пътя (а може би при всяка дума). Благодаря ви за вашата сила, необикновена любов и непоклатима вяра в мен като писател.

Ние сме страхотен отбор. Татко би се гордял с нас.

Издание:

Александра Потър. Да започнем отначало

Английска. Първо издание

ИК „Кръгзор“, 2012

Дизайн на корица: Иван Тодоров Домузчиев

Редактор и коректор: Милена Тошева

Технически редактор: Ангел Йорданов

Предпечатна подготовка: Георги Иванов

Печат УП „Св. Климент Охридски“

ISBN 978-954-771-298-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.